

Moeder's Agenda

1968

volume 9

Moeder's Agenda

Vol. IX

1968

Vertaald uit het Engels

Institut de Recherches Evolutives

Dit boek werd eerst gepubliceerd in Frans onder de titel L'Agenda de
Mère---1968
© 1981 Institut de Recherches Évolutives, Parijs,
Geleverd in het Engels onder de aanwijzing van Satprem

*Deze agenda... is
mijn gift aan
degenen, die van me houden*

MOEDER

INHOUDSOPGAVE

Januari	7
Januari 1, 1968	7
Januari 3, 1968	7
Januari 6, 1968	8
Januari 10, 1968	10
Januari 12, 1968	11
Januari 17, 1968	21
Januari 20, 1968	22
Januari 24, 1968	22
Januari 27, 1968	23
Januari 31, 1968	24
Februari	26
Februari 3, 1968	26
Februari 7, 1968	33
Februari 10, 1968	37
Februari 14, 1968	40
Februari 17, 1968	42
Februari 20, 1968	47
Februari 28, 1968	49
Maart	54
Maart 2, 1968	54
Maart 9, 1968	58
Maart 13 1968,	59
Maart 16, 1968	62
Maart 20, 1968	65
Maart 23, 1968	67
Maart 27, 1968	68
Maart 30, 1968	70
April	72
April 3, 1968	72
April 6, 1968	74
April 10, 1968	77
April 13, 1968	83
April 17, 1968	84
April 20, 1968	85
April 23, 1968	86
April 24, 1968	89
April 27, 1968	90
Mei	94
Mei 2, 1968	94
Mei 4, 1968	95
Mei 8, 1968	100
Mei 11, 1968	102
Mei 15, 1968	103
Mei 18, 1968	104
Mei 22, 1968	111
Mei 25, 1968	118
Mei 29, 1968	119
Juni	122
Juni 3, 1968	122
Juni 5, 1968	124
Juni 8, 1968	125
Juni 12, 1968	128
Juni 15, 1968	130
Juni 18, 1968	139
Juni 22, 1968	142
Juni 26, 1968	145
Juni 29, 1968	148
Juli	154
Juli 3, 1968	154
Juli 6, 1968	156
Juli 10, 1968	159
Juli 13, 1968	163

Juli 17, 1968	164
Juli 20, 1968	167
Juli 24, 1968	174
Juli 27, 1968	175
Juli 31, 1968	177
Augustus	180
Augustus 3, 1968	180
Augustus 7, 1968	180
Augustus 10, 1968	183
Augustus 22, 1968	184
Augustus 28, 1968	185
Augustus 30, 1968	195
September	198
September 4, 1968	198
September 7, 1968	201
September 11, 1968	206
September 14, 1968	209
September 25, 1968	214
September 28, 1968	217
Oktober	223
Oktober 5, 1968	223
Oktober 9, 1968	225
Oktober 11, 1968	230
Oktober 16, 1968	231
Oktober 19, 1968	234
Oktober 23, 1968	235
Oktober 26, 1968	236
Oktober 30, 1968	242
November	246
November 2, 1968	246
November 6, 1968	249
November 9, 1968	255
November 13, 1968	263
November 16, 1968	265
November 20, 1968	267
November 23, 1969	268
November 27, 1968	273
November 30, 1968	276
December	278
December 4, 1968	278
December 11, 1968	284
December 14, 1968	287
December 18, 1968	288
December 21, 1968	289
December 25, 1968	293
December 28, 1968	296

Januari

Januari 1, 1968

(Boodschap voor het nieuwe jaar:)

*Blijf jong
Stop nooit met streven
Naar Perfectie.*

Moeder

Januari 3, 1968

*Moeder arriveert vijfenveertig
Minuten te laat:*

En ik kom met mijn werk onafgemaakt! Het werk moet nog gedaan worden (*Moeder wijst naar een bundel brieven*)... Nu beginnen de nachten om 23.00 uur, geen lunch meer, natuurlijk is rust uitgesloten, en geen oefeningen meer, dus... En mensen en mensen en nog eens mensen... minstens een kwart van hen gaat ontevreden terug, zonder dat ik ze heb gezien, omdat ik geen tijd heb.

Ik denk dat het komt doordat ik mijn hele leven, tot ongeveer mijn veertigste, misschien wel de meest punctuele persoon ter wereld was: ik was altijd precies op tijd – misschien was er iets trots dat een goede tik heeft gekregen!

Zo is het.

Maar één ding is zeker, het is dat zodra je uit het gebruikelijke mentale ritme op basis van gedachten raakt (ik heb het over het lichaam), zodra het daaruit is, het een buitengewoon uithoudingsvermogen heeft. Wat het vooral moeilijk maakt, zijn gedachten, angsten, de oude gewoontes en dat alles....

Januari 6, 1968

Ik wilde je iets laten zien, maar toen vergat ik het. Misschien heb je het gezien? Het is iets dat ik jaren geleden, vele jaren geleden, tegen M. zou hebben gezegd over *Savitri*; hij noteerde het in het Frans en vrij recent (dat wil zeggen, misschien drie of vier weken geleden) liet hij me zien wat hij had genoteerd.... En toevallig liet hij het niet alleen aan mij zien, maar ook aan anderen (!). Ze hebben het in het Engels vertaald en nu willen ze dat ik het voorlees, zodat ze het op de Playground kunnen spelen. Ik wilde het Frans met je herhalen, maar ze willen het in het Engels. Het Engels is niet zo goed, maar dat maakt niet uit.... Ze zijn allemaal enthousiast en blij – wat mij betreft, ik vind het niet leuk, omdat de vorm ervan zo persoonlijk is..

Heb je de Franse tekst gezien?

Ja, dat heb ik.

Dus?

Hij heeft zeker iets van uw vibratie opgevangen, dat voelbaar is. Maar ik weet niet hoe het zou klinken als u het herhaalt?... Als u iets opnieuw zou kunnen zeggen over "Savitri"?

Ah!... Maar weet je, ik ben niet langer dezelfde persoon! Ik zeg niet langer dezelfde dingen – het is onmogelijk. Onmogelijk. Ik heb ernaar gekeken; in feite is dit hele verhaal nu teruggekomen alsof het het enorme verschil wil illustreren – enorm, maar kolossaal verschil in de staat van bewustzijn. Voor mij is dat [de notatie over *Savitri*] nu zo'n persoonlijke visie op dingen.... Gisteren had ik een interessante dag vanuit dat oogpunt.

Het is het fysieke ego dat is vernietigd en nu zo is (*gebaar met armen open omhoog*).... Dus het vindt het vreemd! Ik weet niet hoe ik het moet uitleggen. Deze manier om jezelf in het centrum van dingen te plaatsen en ze te zien in relatie tot dat centrum van bewustzijn lijkt zo... Je begrijpt, het bewustzijn is verspreid; het is net zozeer daar of daar als hier, en het ziet alles in relatie tot een hoger, centraal Bewustzijn (*Moeder brengt haar twee armen samen, verbindt de toppen van haar handen boven haar hoofd in een driehoek die naar het Allerhoogste wijst*), wat als een soort Baken is – een onveranderlijk, almachtig baken dat hetzelfde licht op alle dingen werpt, zonder de minste persoonlijke reactie van welke aard dan ook.

En de laatste overblijfselen – gisteren leken ze de laatste te zijn, vanwege deze tekst die ze me hadden gevraagd te lezen... Natuurlijk, als ik spreek, zeg ik "ik" omdat het het lichaam is dat spreekt, maar het heeft geen gevoel van "ik", het... Het is heel moeilijk uit te leggen. Hoe dan ook, vanwege deze affaire zei ik: "Ah, maar hoe, hoe kan dat gezegd worden als het niet ik ben? – Er is geen ik, het ben ik niet!" En tegelijkertijd was er dit Bewustzijn daarboven, dat zei: "Geen persoonlijke reacties – er is geen 'ik' meer, en als dit gedaan moet worden, laat het dan gedaan worden." En urenlang was er zo'n vreemde staat waarin alles... Het was als een soort overblijfselen, of stukken schors, ik weet het niet; stukken van iets dat een beetje hard of verschrompeld was, die waren verkruid en in stof veranderden, en niets, niets dan deze Grote Vibratie (*gebaar als twee grote vleugels die in het oneindige slaan*), zo krachtig, zo kalm – de hele dag. Een soort perceptie dat het leven in een ogenschijnlijk persoonlijke vorm als deze alleen voor actie is – alleen voor actie, voor de vereisten van actie; en er mogen geen reacties zijn, alleen het instrument dat handelt – handelt op de opperste Impuls, zonder reacties. En de perceptie was zo helder dat alle, maar dan ook alle herinneringen zijn afgeschaft en steeds meer worden afgeschaft, dus er kan alleen een soort... massa van vibraties overblijven die georganiseerd zijn om je te laten doen wat er gedaan moet worden in het geheel om alles klaar te maken en... (*gebaar van opstijging*) om alles te laten groeien, om steeds meer te streven naar... de transformatie.

Dat maakt het moeilijk om te spreken, vanwege deze oude gewoonte (misschien ook een noodzaak om jezelf verstaanbaar te maken) om het woord "ik" te gebruiken - "ik", wat is dit ik? Het komt niet meer overeen met iets, behalve met een loutere schijn. En deze schijn is de enige tegenstrijdigheid. Dat is het interessante punt: deze schijn is duidelijk een tegenstrijdigheid van de waarheid; het is iets dat nog steeds tot de oude wetten behoort, tenminste, in feite, in zijn schijn. En daardoor word je gedwongen om dingen op een bepaalde manier te zeggen, maar het komt niet overeen – het komt niet overeen met je bewustzijnsstaat, helemaal niet... Er is een vloeibaarheid, een breedte, een soort totaliteit, en bovenal, steeds sterker het gevoel dat dit (*wijzend naar het lichaam*) STEEDS SOEPELER moet worden – soepel, vloeibaar, om zo te zeggen, om zo zonder weerstand of vervorming de visie – de echte visie, de echte bewustzijnsstaat uit te drukken. Voor het bewustzijn wordt deze mogelijkheid van vloeibaarheid, van plasticiteit, steeds duidelijker, met alleen, alleen maar iets, dat uiterlijk is dat... steeds meer een illusie wordt. En toch, toch is dat wat anderen zien, begrijpen, weten en "mij" noemen. En het streeft er echt naar en streeft ernaar om zich steeds meer aan te passen, maar... tijd lijkt nog steeds belangrijk te zijn.

(lange stilte)

Het is een merkwaardige staat van transitie.

Januari 10, 1968

Een uur lang schik ik 's ochtends bloemen in mijn badkamer daar; alle bloemen worden daar bewaard dus ik selecteer ze (ik verdeel ze elke ochtend). En het is zo mooi! Het is geweldig. Alle bloemen spreken, zo, ze hebben een leven – ze VOELLEN. En omdat ik erg van ze houd, vibreren en vibreren ze. Dan, als sommige 's nachts dichtgaan, pak ik ze, kijk ernaar, zeg dat ze mooi zijn – en ze gaan open. Echt een prettig gezicht. Kijk hier eens naar! (*Moeder houdt een roos omhoog*)

* * *

Kort daarna:

Nu is er een bericht voor 29 februari gekomen [derde verjaardag van de supramentale manifestatie]. Het bericht voor de 21ste is een grap, en dit is de liefdadige uitleg... die een week later komt!

Oh, het is heel eenvoudig (*Moeder leest*):

*Alleen de waarheid kan de wereld
de kracht geven om de Goddelijke Liefde
te ontvangen en te manifesteren.¹*

Het is een uitleg, het begin van een uitleg. Want daar [in de boodschap voor 21 februari], zeg ik: "Dien de Waarheid en je zult de komst van Goddelijke Liefde bespoedigen."² – "Ah, wat betekent dat?" Dus hier zeg ik: "Alleen de waarheid kan de wereld de capaciteit geven om te ontvangen..." enzovoort.

Nu moet ik er een fatsoenlijke kopie van maken (*Moeder stopt en legt haar handpalmen op haar ogen alsof ze moe is*).

Op dit uur hebben ze me al twintig verjaardagskaarten laten schrijven, dus er komt een soort vermoeidheid over de ogen, dat is het probleem.... Dan sluit ik mijn ogen, en als ik dat doe denken ze allemaal dat ik in slaap ben gevallen! (*Lachend*) En omdat ze heel aardig zijn, wachten ze beleefd tot ik "wakker word"!

¹ Woorden of zinnen die door Moeder in het Engels worden gesproken, worden cursief weergegeven.

² Bericht voor 21 februari: "De beste manier om de manifestatie van de Goddelijke Liefde te bespoedigen is om samen te werken voor de triomf van de Waarheid."

(Moeder begint het bericht te kopiëren en aarzelt dan)

Is er geen dubbelzinnigheid? Moeten we "De Waarheid alleen" of "Alleen de Waarheid" gebruiken?... Als het komt, is het met zoveel precisie! Maar als het in woorden wordt gezet, is er altijd iets dat klinkt als een wankeling. Gedurende een halfuur 's anderdaags zat ik daar te denken: "Moet ik het zo of zo zeggen?" Bijvoorbeeld de plaats van het woord alleen: *De Waarheid alleen*, of *Waarheid alleen*, of *Alleen Waarheid*... om te benadrukken dat Waarheid niet alleen is, zonder iets anders, zonder de medewerking van de rest, maar dat het alleen het Principe van Waarheid is dat de macht heeft om... Ik weet niet eens hoe ik mezelf moet uitleggen!

Ik bedoel niet dat alleen Waarheid aan het werk is, of dat als het werkt, het alleen zal werken; ik bedoel dat de aanwezigheid ervan onmisbaar is (dat is heel grofweg de nuance). Om de betekenis te vergroten, zou ik kunnen zeggen: "De waarheid moet alleen werken om het ding te doen," of "De waarheid alleen is in staat..." Maar dan wordt het zwaar en onmogelijk. En wat we willen is "De waarheid alleen is in staat," het is niet dat het alleen werkt.

(Moeder sluit haar ogen en gaat in contemplatie)

Januari 12, 1968

Ik heb een vraag, maar...

Een vraag?

Er is een feit waarvan u zich waarschijnlijk bewust bent...

Welke?

U had bezoek van E., die Italiaan, en zijn vrouw?

Dus toen?

Hij stelde me vragen over "linkerhand Tantrisme", weet u wel, de "Vama Marga"....

Wat is dat?

Het zijn die zogenaamde Tantrika's die van seksualiteit een "yoga" maken. En hij stelde me allerlei vragen over de plaats van seksualiteit in yoga, eraan toevoegend dat hij en zijn vrouw al een jaar proberen op een ander niveau en op een andere manier te leven. Dus ik probeerde hem het ware standpunt te vertellen, en ik gaf hem een brief die ik een jaar eerder over het onderwerp had geschreven – een brief die ik echt geïnspireerd was om te schrijven³ over het probleem van seksualiteit in yoga, aan het einde waarvan ik twee fragmenten van Sri Aurobindo gaf die de "vitale fout" achter deze zogenaamde yoga lieten zien. Ik stuurde hem mijn brief, en drie dagen later zag ik hem ermee terugkomen. Hij was in de war. Eerst vertelde hij me: "Weet je dat er in de Ashram een 'occult centrum' is dat werkt met de zegeningen van Moeder?"

Wat? Wat is dat in hemelsnaam!

Ja, het is zo. Dus ik vroeg hem: "Maar wat is dat occulte centrum dan?" Hij zei: "Ja, het is een innerlijk centrum voor de 'meer gevorderde' discipelen, degenen die meer 'in the knowhow zijn, en er is een soort hogepriesteres" – dat was Y. [een Europese discipel].

Oh, het is Y.

Toen zei hij: "Ik ben erg bezorgd en geschokt. Ik ben een buitenlander die hier vier dagen geleden is gekomen, en ik ben al van verschillende kanten benaderd. Wat betekent het? Heeft het echt de zegen van Moeder?" Toen gaf hij me mijn brief terug en zei: "Maar wat ze daar doen, de manier waarop ze de dingen zien, komt helemaal niet overeen met wat je in deze brief schrijft." En hij gaf me een voorbeeld. Hij zei: "Kijk eens naar deze kleine R.⁴ Ze stellen zich voor dat ze een supramentaal wezen creëren – dat is duidelijk niet de manier om een supramentaal wezen te creëren, maar ze zouden tenminste kunnen proberen om een aardig klein wezen te creëren..." Dus hun methode is als volgt: ze nemen het kind, kleine R., en terwijl hij naar muziek luistert, strelen ze hem, en strelen ook zijn geslachtsorgaan.⁵ En hij vroeg me: "Wat betekent dit? Is de transformatie werkelijk op dit niveau uitgewerkt?... Hier is een kind dat tot een aardig klein wezen gemaakt zou moeten worden, en ze corrumperen hem of trekken God weet wat op hem af – keurt Moeder dit goed?..."

³ De dag dat Satprem deze brief schreef, zag Moeder hem alsof hij tussen de twee violette vleugels van een V van overwinning zat (zie *Agenda 8 van 4 februari 1967*). Zie in *Addendum* de tekst van deze brief.

⁴ Dit kind is al genoemd in verband met Paul Richards "reïncarnatie."

⁵ Satprem liet de uitleg van de "hogepriesteres" weg, namelijk dat "de vrouwtjesaap haar jong over het hele lichaam streelt, inclusief haar geslachtsorgaan, daarom..."

Heb je het kind gezien?

Nee, dat heb ik niet.

De ouders brachten hem een paar dagen geleden naar me toe, omdat... hij steeds zieker wordt, dus ze maken zich zorgen en brachten hem naar me toe. Ik denk dat het kind er slecht aan toe is. In ieder geval ziet hij eruit als iemand die in een perverse droom leeft. Een droom van vitale seksualiteit, om precies te zijn. Hij is bleek, met levenloze ogen, geen reacties. Dus het arme kind... Je weet dat ik de eerste keer dat ik hem meenam, het effect van de stilte op hem wilde zien: hij begon te huilen.⁶ Deze keer had ik besloten dat ik vanaf het begin met hem zou praten, dus ik begon te praten en te praten met hem... Hij was verdwaasd, zo; maar ik nam hem in mijn armen, hij bleef daar liggen, wilde niet bewegen. Wat ze doen is... Ik weet niet of ze hem zullen doden, maar in ieder geval...⁷

Ik weet het, mon petit, ik weet het! Maar wat kan ik doen?... Zie je, Sri Aurobindo en ik behoren tot het "verleden"; het Bulletin is een orgaan van het "verleden" – wat hen betreft, zij zijn "voort". En ze zijn een hele band.

Ja, zie je, deze man was er pas vier dagen toen...

Ja, zo is het.

Hij gaat trouwens weg.

Hij was geschokt. "Echt," vertelde hij me...

Dat begrijp ik! Ik begrijp het.

Ze zeggen... Nee, ze doen nog een stapje verder, ze zeggen dat ik "Y.'s discipel" ben. Het is zo, begrijp je, ik "leer door Y.", ik leer het leven en yoga!

Ik weet het! Ik weet het al heel lang. Er zijn hier mensen die gezond verstand hebben, maar moeite hebben om daar onderuit te komen. En ze willen niets zeggen omdat de "discipelen" (die geloven dat ze een fantastische kracht hebben) in grote woede uitbarsten en zulke scènes maken! Natuurlijk hou je niet van scènes, dus zeg je niets. Je gaat er gewoon niet heen. Maar het is al lang gaande, meer dan een jaar.

Zonder namen te noemen, A., G., enz. [Westerse discipelen]. Nogmaals, het zijn de niet-Indiase discipelen die daarheen gaan.⁸

⁶ Zie *Agenda 8* van 13 september 1967.

⁷ Het kind stierf "per ongeluk" vier maanden later.

⁸ Er waren ook twee Indiase vrouwen uit de Ashram.

Ja! Dat zei deze Italiaan tegen mij, en hij voegde eraan toe: "Die Canadees en zijn zogenaamde 'meisje', wat betekent dat allemaal?... Toen ik in de Stille Oceaan was, werd mij hetzelfde soort initiatie voorgesteld: ze laten je drie dagen in een hut met een meisje. Is dat in de Ashram hetzelfde?"

Het "meisje" begint zich walgelijk te voelen.

Zie je, zonder veel te weten, voelde ik dat er iets aan de hand was; maar dat het zo'n bijna publieke omvang had moeten aannemen...

Oh, het heeft enorme proporties aangenomen, enorme... De eerste die me erover vertelde was S. M. – dat was lang geleden, meer dan een jaar geleden. Daarna zijn er nog anderen geweest. Natuurlijk werd F. gevraagd en ook R. [Westerse discipelen].

Ja, de Indiërs hebben onderscheidingsvermogen voor zulke dingen.

Ah, hun spiritualiteit is waar (*Moeder raakt haar hart aan*), dus ze trappen er niet in!

Maar je begrijpt, toen Y. zogenaamd tyfus had (wat ze nooit had – het was onderdeel van het hoge drama, het was de "ziekte van transformatie"), wilde ze met M. naar het Vellore ziekenhuis. Dus ze schreef me een brief met het verzoek om alles te regelen en dat ze in dezelfde kamer zouden zijn. En in haar brief schreef ze letterlijk: "Voor mij is M. God..." Dus de arme kerel, hij vindt het nogal een zware last!... (*Moeder lacht*) En hij werd ziek!... Oh, het is beter om te lachen. Uiteindelijk zinken deze dingen in spot. Wat mij betreft, ik doe dit gewoon (*gebaar om het Licht te brengen*). We zullen zien. Ik zeg je, het eerste resultaat is dat deze arme M. ziek is: hij had pijn in zijn rug; zijn koorts is over... maar hij heeft geen ruggengraat meer! En het grappigste deel is dat als er iets misgaat, ze het aan mij toeschrijven (*lachend*), ik die tot een "verouderd verleden" behoor! Dus vroeg hij om mijn advies: moet hij dit doen, moet hij dat doen?... Ik moet bekennen dat ik mezelf de voldoening gunde hem te antwoorden (via Y.) dat zijn ziekte vooral psychisch was en ik niet zag hoe de dokter hem kon helpen! Sindsdien stilte.

Maar toch, het is triest voor het kind.

Voor de kleine... nee. Ik weet niet of ik je over de kleine heb verteld: ik had niets gezien, niets voorzien, bovenal niets gevormd, ik keek gewoon naar deze twee [de vader en moeder van het kind]; ze was nog niet gescheiden, hoe dan ook, ze leefden aan de rand van de maatschappij; dus dacht ik dat het het beste was om het kind in Auroville te laten geboren worden, waar volledige vrijheid is. Dat was alles. Het begon daar en eindigde daar. Ik had nooit gedacht dat het een "buitengewoon wezen" zou zijn, helemaal niet – gewoon een kind. Maar toen, de avond voordat het kind werd geboren (hij werd rond één uur 's nachts geboren, denk ik), de avond ervoor, kreeg ik een telegram uit Amerika waarin de dood van Paul

Richard werd aangekondigd. Nu weet ik niet wat er met hem is gebeurd, maar ik had hem occultisme geleerd: hij kende occultisme, hij wist hoe hij een ander lichaam kon betreden. En ik wist ook (via andere mensen) dat hij al lange tijd een soort ambitie had om hier terug te komen. Dus die twee dingen samen maakten me... "Nou," zei ik, "dit is verrassend!" Je begrijpt, net genoeg tijd om normaal uit zijn lichaam te gaan en normaal in een ander lichaam te gaan. Ik zei niets, maar het was Amrita die me het telegram bracht; we keken elkaar aan en ik zei: "Nou, nou!" Dat is alles. De volgende dag wist de hele Ashram dat Paul Richard was gereïncarneerd in R. ! Iemand schreef me zelfs: "Ik hoor dat je Richard hebt gereïncarneerd..." "Oh," zei ik, "genoeg, genoeg!" (*Moeder lacht*) Zo.

Dus het resultaat is... Paul Richard had een behoorlijk ongezonde seksuele kant, helemaal niet gezond, verre van dat. Hij had veel mentale kennis (heel veel, een heel sterke intelligentie), maar geen spiritueel leven. Dus hij was geen uitzonderlijk wezen - wat er met hem gebeurt, moet gebeuren.

Ik heb geprobeerd iets te doen aan de kleine, maar... iets in zijn vitale samenstelling zal worden vervormd, dat is zeker. We zullen zien.

We zullen zien.

Maar ze hebben al (gelukkig is er minder goedgelovigheid aan deze kant), ze hebben al een formatie op het andere kind gezet, A.F. [een andere baby van dezelfde leeftijd]: ze zeggen dat hij Ramses van Egypte is.... Wat mij betreft, ik weet er niets van (!), ik heb niets gezien. Hij is in ieder geval erg aardig – op dit moment is hij erg aardig.

Ik hoop dat ze niet naar die groep gaan?

Ik denk het niet, maar... ik denk niet dat ze het aas hebben geslikt.

Want deze, ik bedoel de vader, is aardig.

Erg aardig. Alleen, het probleem voor het kind is dat het bloed van de moeder en dat van de vader het niet met elkaar eens zijn. Daar zit een probleem, maar ik denk hoe dan ook dat hij het zal redden.

(*stilte*)

Onder het voorwendsel van vrijheid...

Dus ze maken actief propaganda?

Ja, ziet u, het was deze Italiaan die tegen me zei: "In de vier dagen dat ik hier ben, ben ik al gevraagd, en van verschillende kanten." En nadat hij mijn brief had gelezen, zei hij tegen me: "Nou, wat daar gebeurt, is heel anders dan dit, het kan niet de zegen van Moeder hebben." En hij twijfelde aan me.

Nee, ik zeg je, ze hebben het nog beter gedaan: ik ben een "discipel"!

Maakt niet uit. Maakt niet uit, alles wordt zo gezien (*gebaar van boven*). In werkelijkheid is het de Heer die plezier heeft! (*Moeder lacht*)

Wat me behoorlijk ontwapende, was dat ik een discipel was geworden – dat was heerlijk! Daarna kun je alleen nog maar lachen.

Maar ik zei tegen deze Italiaan: "Luister, maak je geen zorgen, de leugen slikt zichzelf in."

Ja, absoluut! Dat is het, precies. Je ziet in feite hoe je gewoon een beetje zo moet gaan (*drukgebaar met de duim*)... Voor deze arme M. was het resultaat onmiddellijk! Het enige wat je hoefde te doen was dit (*hetzelfde gebaar*).

Ik ga deze Italiaan zien. Hij gaat weg en hij schreef me een heel lief briefje met de vraag of hij me kon zien voordat hij vertrok. Maar hij mag niet praten, want ik kan niet horen!

Ik kan niet horen.... Dat is een vreemd fenomeen: mensen praten tegen me in een ANDERE staat van bewustzijn – niet op hetzelfde bewustzijnsniveau – en ik voel me precies alsof het zo is (*gebaar van onderen*), als vibraties die geen contact maken met mijn bewustzijn. Ik zie de trillingen zo (*hetzelfde gebaar*), maar... Soms hoor ik geluiden, maar ze slaan helemaal nergens op. Dus het heeft geen zin dat hij praat.

(*stilte*)

Weet je hoe ze zich gedragen tijdens hun "séances"?...

Nee.

(*Lachend*) Ik hoop dat ze zich fatsoenlijk gedragen! Als het woorden zijn, is het goed; anders word ik misschien gedwongen om tussenbeide te komen.

Nee, ik wil niets zeggen, want dan zak ik af naar hetzelfde niveau.

Maar het begon lang geleden. Lang geleden. Als Y. me een brief schrijft, schrijft ze "Sweet Mother" op de envelop en op de achterkant, helemaal bovenaan de envelop, staat "Y". Dus als ik antwoord, stuur ik dezelfde omslag terug.... Ik heb ooit een goede grap uitgehaald (*lachend*): na "Sweet Mother" tekende ik een pijl die omhoogkwam en de rand van de omslag helemaal naar "Y" draaide. (*Moeder lacht*).

Het is nogal komisch!

En zij is (is of zal zijn, ik weet het niet, dat hangt af van de mensen met wie ze spreekt) de incarnatie van... Je weet dat Sri Aurobindo in het boek *The Mother* zei dat er het "aspect van de Liefde" van de Moeder was, dat nog

niet was geïncarneerd omdat de wereld er nog niet klaar voor was. En dat is Y.⁹

Als je naar haar kijkt, krijg je dat gevoel niet.

Oh, (*spotten met Satprem*), maar dat is oppervlakkig, het is een oppervlakkige visie!

(stilte)

Mensen zeggen dat ik haar "volledige vrijheid" heb gegeven om Auroville te organiseren. Dus noemt ze het "de universiteitsstad." Haar werd verteld dat de uitdrukking in een precieze betekenis werd gebruikt; ze zei tegen mij: "Oh, ik heb het uitgelegd." En op de uitnodigingskaarten voor 28 februari [voor de inauguratie van Auroville] wilde ze "de universiteitsstad" zetten; maar ze vroegen haar niet om advies en stuurden de uitnodigingen met "*De stad van universele cultuur.*"

Dat is het, het is altijd een teken bij mensen die een puur mentaal constructief vermogen hebben: ze willen woorden buigen om uit te drukken wat ze willen. Ik zei haar: "Het maakt niet uit, wat je ook zegt, iedereen zal de zin opvatten als de gebruikelijke betekenis."

(In een agressieve toon) "Maar DIT IS wat het betekent...."

Ze wilde een kleine orang-oetan, omdat het lijkt alsof de orang-oetan soort van de aarde verdwijnt, en ze wilde er een om de soort in stand te houden – ik weet niet waarom.... Dus toen M. naar Tahiti ging, vroeg ze hem om een orang-oetan terug te brengen. Arme M!... Geen erg leuke taak. En voordat hij vertrok, zei hij tegen me: "Blijkbaar moet ik een orang-oetan terugbrengen?" Ik antwoordde hem: "Ik zal het niet spijtig vinden als je hem niet vindt!"

En hij vond hem niet!

* * *

ADDENDUM

(Een brief van Satprem aan een vriend over de "Yoga van seksualiteit.")

28 januari 1967

Ik zal proberen uw vragen zo eenvoudig mogelijk te beantwoorden, dat wil zeggen, zonder het probleem te verpakken in de sibillijnse misten van mysterieuze tradities, maar direct vanuit mijn ervaring. En dat is tenslotte de beste manier om de waarheid van tradities te herontdekken, die ook uit

⁹ Zie *Agenda* 8, 11 oktober 1967.

een ervaring zijn geboren. Er is een vlak van simpele waarheid waar al die ervaringen samenkomen.

We kunnen beginnen met het probleem in de brede zin te bekijken, die van evolutie. Soorten zijn geëvolueerd van mineraal naar plant, naar dier en verder naar mens. Alles wijst erop dat de voortgang van evolutie geen vooruitgang in vormen is, maar een vooruitgang van bewustzijn. Vormen zijn slechts een steeds geschiktere ondersteuning voor de voortgang van bewustzijn. We hebben het menselijke stadium bereikt, maar er is geen reden om aan te nemen dat het definitief of oppermachtig is (anders zou er geen evolutie zijn), net zomin als een objectieve waarnemer honderd miljoen jaar geleden terecht zou hebben aangenomen dat de kameleon of de baviaan de hoogste term van evolutie was. We hebben simpelweg het beslissende evolutionaire stadium bereikt waarin we bewust kunnen ingrijpen om het natuurlijke proces te versnellen, dat anders nog een paar miljoen jaar zou duren, met veel verspilling. Yoga en alle spirituele disciplines zijn uiteindelijk niets anders dan processen van bewuste versnelling van evolutie in de ware zin van het woord.

Er kan hier wat discussie zijn over deze "ware zin": sommigen, samen met de religies die we kennen, zullen je vertellen dat de ware zin hier niet is, maar in god weet welke hemel daarbuiten. Het is een standpunt, maar als deze materiële evolutie haar eigen zin niet in zich draagt, betekent dit dat we in de aanwezigheid zijn van een sinistere farce die is bedacht door god weet welke goddelijke masochist. Als God bestaat, moet hij iets minder dwaas zijn dan dat, en we hebben het recht om te denken dat deze materiële evolutie een goddelijke zin heeft en dat het het veld is van een goddelijke manifestatie in Materie. Onze spirituele discipline moet er daarom op gericht zijn om deze goddelijke mens of misschien dat andere, nog onbekende wezen te verkrijgen dat uit ons zal voortkomen, net zoals wij uit de hominide kindertijd zijn voortgekomen. Wat is de plaats van de seksuele functie in deze evolutie? Tot nu toe heeft de voortgang van het bewustzijn gebruik gemaakt van de voortgang van de soorten, wat betekent dat seksuele voortplanting de sleutel is geweest tot de proliferatie van soorten om zo de vorm te bereiken die het meest geschikt is voor de manifestatie van het bewustzijn. Sinds de verschijning van de mens twee of drie miljoen jaar geleden, heeft de natuur geen nieuwe soorten voortgebracht, alsof ze in de mens de meest geschikte manier van expressie had gevonden. Maar evolutie kan niet stil blijven staan, anders is het geen evolutie meer. Het betekent dus dat de sleutel van evolutie niet langer ligt in de proliferatie van soorten door middel van seksuele voortplanting, maar direct in de kracht van het bewustzijn. Vóór de mens was het bewustzijn nog te veel begraven in zijn materiële ondersteuning; met de mens heeft het zich voldoende losgemaakt om zijn ware meesterschap over de materiële natuur te nemen en zijn eigen mutaties zelf uit te werken. Vanuit het standpunt van de evolutionaire biologie is dit het einde van de seksualiteit. We hebben het stadium bereikt waarop we kunnen overschakelen van natuurlijke evolutie door seksuele kracht naar spirituele evolutie door de kracht van het bewustzijn. De natuur laat over het algemeen geen organen achter die niet langer haar evolutionaire

ontwerp dienen, dus we kunnen voorzien dat de seksuele functie zal atrofiëren bij degenen die hun energie niet langer kunnen kanaliseren voor voortplanting, maar om hun bewustzijn te ontwikkelen. Het is duidelijk dat niet iedereen dat stadium heeft bereikt en dat de natuur nog lang seksuele kracht nodig zal hebben om haar evolutie te midden van de menselijke soort voort te zetten, dat wil zeggen, om de nogal brute mens die we nog steeds zijn, naar een bewuster mens te leiden, die beter in staat is de ware zin van zijn evolutie te vatten en uiteindelijk volledig in staat is om van natuurlijke naar spirituele evolutie over te schakelen. De ongelijkheid van ontwikkeling in individuen is de voor de hand liggende reden waarom we geen algemene regels kunnen maken of onfeilbare voorschriften kunnen uitvaardigen. Aan elke fase zijn wet. Maar na hoe lang het ook duurt, het is even duidelijk dat, vanuit het gezichtspunt van de evolutionaire biologie, de seksuele functie ten einde komt wanneer het zijn doel heeft vervuld, dat wil zeggen wanneer het erin is geslaagd een voldoende bewuste mens te baren. We kunnen dus niet redelijkerwijs een spirituele discipline van versnelde evolutie baseren op een principe dat in strijd is met evolutie. Bovendien kan iedereen die de moeilijke grens, punt X van de overgang van natuurlijke naar spirituele evolutie, nauwelijks heeft overschreden, niet anders dan beseffen dat *alle* pseudo-mystieke pogingen om de seksuele relaties tussen man en vrouw te verfraaien, schijnvertoningen zijn. Ik heb niets tegen seksuele relaties (God weet het!), maar proberen ze te bedekken met een yogische of mystieke fraseologie is een bedrieglijke illusie, een zelfbedrog. Daarom is er in die zin geen "sleutel" die "teruggevonden" moet worden - die bestaat niet.

Er is een sleutel in de relatie tussen man en vrouw, maar niet in hun seksuele relaties. De zogenaamde "linkerhand Tantrika's" (van de Vama Marga) zijn voor het ware Tantrisme wat Boccaccio's verhalen zijn voor Christendom, of wat de doorweekte Romeinse Bacchus is voor Dionysius van de Griekse mysteriën. Ik ken het tantrisme, op zijn zachtst gezegd. Wat de Katharen betreft, die ik in het hoogste aanzien houd, zou het hen weinig eer aandoen om te geloven dat ze een soort "yoga van seksualiteit" volgden. Door mijn eigen ervaring heb ik vaak het gevoel gehad de ervaring van de katharen opnieuw te beleven, en ik zie duidelijk dat als sommigen van hen probeerden seksuele relaties te mengen in de ware relatie tussen man en vrouw, ze al snel hun fout inzagen. Het is een doodlopende weg, of liever gezegd, het enige doel is om je te laten zien dat het je nergens vooruit leidt. De Katharen waren te oprechte en bewuste mannen om te volharden in een belastende ervaring. Want uiteindelijk, en dat is de kern van de zaak, de seksuele ervaring in zijn aard (of er nu wel of geen "terugwaartse stroom" is of wat de modus ook is) bindt je automatisch weer vast aan de oude dierlijke trillingen – je kunt er niets aan doen: hoeveel liefde je er ook in stopt, de functie zelf is verbonden met millennia van dierlijkheid. Het is alsof je in een moeras wilt duiken zonder modder op te roeren – dat kan niet, het "milieu" is zo. En als je weet hoeveel transparantie, verheldering en innerlijke stilte het kost om langzaam op te stijgen naar een hoger bewustzijn, of om een hoger licht in onze wateren te laten komen zonder direct verduisterd te worden, zie je niet in hoe seksuele activiteit je kan helpen die stille helderheid te bereiken

waarin dingen kunnen beginnen te gebeuren??? De vereniging, de eenheid van twee wezens, de ware en volledige ontmoeting van twee wezens vindt niet plaats op dat niveau of via die middelen. Dat is alles wat ik kan zeggen. Maar ik heb gezien dat in de stille rust van twee wezens die dezelfde aspiratie hebben, die de moeilijke overgang hebben overwonnen, er langzaam iets heel unieks plaatsvindt, waarvan men geen idee kan hebben zolang men nog vastzit in de "strijd van het vlees", om de taal van een prediker te gebruiken! Ik denk dat de ervaring van de Katharen begint na die overgang. Daarna, ontvangt het man-vrouwpaar de ware betekenis, de "effectiviteit", als ik het zo mag zeggen. Seks is slechts een eerste manier van ontmoeten, het eerste apparaat dat door de natuur is uitgevonden om de schil van individuele ego's te breken - daarna groeit men en ontdekt men iets anders, niet door remming of verdringing, maar omdat iets anders en oneindig veel rijkers het overneemt. Degenen die zo graag seks willen behouden en mystificeren om door te gaan naar de tweede fase van de evolutie, lijken erg op kinderen die zich vastklampen aan hun scooters - het is niet ernstiger dan dat. Er is niets om yoga mee te doen, niets om verontwaardigd over te zijn of je wenkbrauwen over te fronsen. Ik heb dus niets te bekritisieren, ik observeer alleen maar en zet dingen op hun plaats. Het hangt allemaal af van het stadium dat je hebt bereikt. Wat betreft degenen die seks willen gebruiken voor een of andere verheven of niet-zo-verheven reden, nou, laat ze hun ervaring hebben. Zoals Moeder me gisteren nog over hetzelfde onderwerp vertelde: "Om de waarheid te zeggen, de Heer maakt gebruik van alles. Je bent altijd op weg naar iets." Je bent altijd op weg, op welke manier dan ook, maar wat nodig is, is om zoveel mogelijk je helderheid te behouden en jezelf niet te bedriegen.

Ik zal proberen een of twee passages van Sri Aurobindo te vinden om je zijn standpunt te geven.

Getekend: Satprem

* * *

(Van Sri Aurobindo)

"...Geen fout kan gevaarlijker zijn dan de vermenging van het seksuele verlangen en een soort subtiele bevrediging ervan te accepteren en dit te beschouwen als een deel van de sadhana. Het zou de meest effectieve manier zijn om rechtstreeks naar de spirituele ondergang te gaan en krachten in de atmosfeer te werpen die de supramentale afdaling zouden blokkeren, en in plaats daarvan de afdaling van nadelige vitale krachten teweeg te brengen om verstoring en rampen te verspreiden. Deze afwijking moet absoluut worden weggegooid, mocht deze proberen te gebeuren en uit het bewustzijn worden gewist, als de Waarheid naar beneden moet worden gehaald en het werk moet worden gedaan.

Het is ook een fout om te denken dat, hoewel de fysieke seksuele handeling moet worden opgegeven, toch een innerlijke

reproductie ervan deel uitmaakt van de transformatie van het sekscentrum. De handeling van de dierlijke seksenergie in de natuur is een apparaat voor een bepaald doel in de economie van de materiële schepping in de onwetendheid. Maar de vitale opwinding die vergezelt het maakt de meest gunstige gelegenheid en vibratie in de atmosfeer voor de instroom van die zeer vitale krachten en wezens waarvan de hele zaak is om de afdaling van het supramentale Licht te voorkomen. Het plezier dat eraan verbonden is, is een degradatie en geen ware vorm van de goddelijke Ananda. De ware goddelijke Ananda in het fysieke heeft een andere kwaliteit en beweging en substantie; zelf-bestaand in zijn essentie, is zijn manifestatie alleen afhankelijk van een innerlijke vereniging met het Goddelijke. U hebt gesproken over Goddelijke Liefde; maar Goddelijke Liefde, wanneer het het fysieke raakt, wekt de grove lagere vitale neigingen niet; toegeven aan hen zou het alleen maar afstoten en laat het zich weer terugtrekken naar de hoogten van waaruit het al moeilijk genoeg is om het naar beneden te trekken in de grofheid van de materiële schepping die het alleen kan transformeren. Zoek de Goddelijke Liefde door de enige poort waardoor het zal instemmen om binnen te gaan, de poort van het psychische wezen, en werp de lagere vitale dwaling weg."¹⁰

Sri Aurobindo

Januari 17, 1968

(Over een oud gesprek van Moeder over "Savitri," uit het geheugen opgeschreven door een jonge leerling.)

Ze zijn zo blij, zo enthousiast! Iedereen komt en zegt: "Oh, wat is het mooi!" Ik dacht: "Hoe veel moet je dwalen om het mooi te vinden! Als je niet meer dwaalt, vind je het niet meer leuk." Daar.

En ze willen het publiceren.

* * *

Kort daarna, over een passage uit dezelfde tekst over "Savitri":

¹⁰ *Letters on Yoga*, 24.1507-1508.

Sri Aurobindo schreef 's nachts, en 's nachts had ik de ervaring; 's ochtends las hij het aan me voor en herkende ik mijn ervaring – ik had niets tegen hem gezegd, hij had niets tegen me gezegd. Interessant...

Maar je lijkt altijd op te scheppen, dat is het probleem. Nee, in werkelijkheid kun je zoiets ZEGGEN, maar het schrijven en publiceren ervan is een heel ander verhaal.

Januari 20, 1968

(Moeder geeft Satprem een soeppakket dat ze nog niet eens heeft geproefd.)

Heeft u geen tijd om het te proberen?

Het heeft geen zin.

Er is iets dat me probeert tegen te houden om te eten. Ik weet het niet.... Ik eet nog steeds uit... (wat moet ik zeggen?) gezond verstand, het oude gezonde verstand. Natuurlijk werkt het lichaam nog steeds op de oude manier, dus moeten de oude middelen worden gebruikt, maar... Dat is alles.

Januari 24, 1968

(Satprem bereidt zich voor om moeder op het gebruikelijke tijdstip te verlaten, rond 11:30 uur.)

Het wordt een zware maand...

Oh!...

De dagen dat je komt zijn de enige dagen in de week dat ik 's middags kan eten. De andere dagen ben ik zo laat dat ik, als ik mijn lunch neem, niet in bad kan, dus sla ik de lunch over.¹¹ Dus de lunch is... Maar in werkelijkheid ben ik heel gelukkig.

Nee, er is een hele interne reorganisatie gaande.... We zullen zien. We zitten nog steeds in een overgangperiode.

Een soort mechanische fixatie zal waarschijnlijk verdwijnen, dat is mijn overtuiging; het is het eerste dat zal veranderen, een soort mechanische fixatie die nodig was om... Je begrijpt, het fysieke leven was extreem mechanisch om normaal te kunnen functioneren; nou, dat is wat nu verdwijnt. Maar de overgang is moeilijk.

Daar.

Januari 27, 1968

Gisteren kreeg ik een brief van de directeur van de [All India] Radio, waarin hij zei dat hij op 21 februari een "spectaculaire" uitzending wilde maken; en aan het einde, om het "bekronen" te doen, vroeg hij me om "herinneringen aan mijn leven in India" te geven! (*Moeder lacht*) Dus ik heb mijn antwoord voorbereid....

"De herinneringen zullen kort zijn. Ik kwam naar India om Sri Aurobindo te ontmoeten, ik bleef in India om bij Sri Aurobindo te wonen, toen hij zijn lichaam verliet, bleef ik hier wonen om zijn werk te doen, namelijk de Waarheid dienen en de mensheid verlichten om de heerschappij van de Goddelijke Liefde op aarde te bespoedigen."

Zo, en dat is dat. Punt.

Het kwam in het Engels en daarna heb ik het in het Frans gezet.

Het was Pavitra die me gisteravond de brief van de heer voorlas, en terwijl hij hem las, kwam Sri Aurobindo en begon hij te lachen! Hij lachte toen de man naar mijn herinneringen vroeg, en onmiddellijk – onmiddellijk – kreeg ik het antwoord, onmiddellijk. Het kwam zo: "Het is heel eenvoudig,

¹¹ Moeder neemt meestal rond 14:30 uur een bad.

er is niet veel te vertellen...." Maar die mensen begrijpen het niet! En Sri Aurobindo zei tegen me: "*Het is hoog tijd dat ze het leren.*" Dus het was in vijf minuten voorbij.

* * *

(Daarna luistert moeder naar de Engelse vertaling van "A Propos" van 24 november 1967, voor de volgende uitgave van het "Bulletin.")

Op het moment van de ervaring is het erg interessant, omdat het een ervaring is en het leert je iets nieuws, je beleeft iets nieuws, maar... Dus je vertelt je ervaring, maar als je er daarna weer naar luistert, oh, klinkt het als zoveel gedoe om zo weinig.

Deze ervaringen, ik vertel er maar één af en toe – ze zijn ontelbaar, constant. Elk is op zichzelf heel interessant, het leert je iets, een nieuwe visie op de wereld, een nieuwe actie, maar om het allemaal te vertellen... het zou eindeloos zijn, en elke ervaring op zichzelf heeft slechts een heel relatief belang.

Vanmorgen leefde ik weer een uur lang in een bepaalde staat van bewustzijn, een bepaalde visie op de wereld, het was extreem interessant omdat het helemaal nieuw was, maar om het allemaal in detail te vertellen... Hoe dan ook, ik laat jullie tweeën [Satprem en Nolini] oordelen, het is aan jullie om te beslissen, het is hetzelfde voor mij!

Januari 31, 1968

Het is vreemd, ik mag opeens niet meer praten, en... ik weet niet hoe ik het moet uitleggen, ik voel me alsof ik van een afstand praat. Ik weet niet hoe ik het moet uitleggen. En dat is wat mij deze hese stem heeft gegeven (*Moeder's stem is een beetje hees*). Ik denk dat het een soort transformatie ondergaat. Vroeger had ik veel controle over de stem, het geluid van de stem – het is allemaal weg! Het is alsof ik iets liet spreken dat heel ver van mij af staat.

Het zal voorbijgaan.

(stilte)

En voor alles, alles... is er een verandering in de MODUS van zijn. Ook voor de nachten: de nachten zijn heel anders – dat was allemaal georganiseerd, heel regelmatig, heel georganiseerd, heel bewust, en nu is het allemaal veranderd. En het bewustzijn... is, ja, constant extern aan het instrument, zoals zoiets dit (*gebaar hierboven*), heel groot – heel groot en soepel – maar constant zo, dag en nacht. Toch is het het bewustzijn hiervan (*Moeder raakt haar lichaam aan*), van het instrument. Het is wat het lichaamsbewustzijn was; nu is het hetzelfde bewustzijn, maar het is iets heel groots, heel sterks geworden, en zo (*hetzelfde gebaar hierboven*), alsof het op afstand van het lichaam is; het werkt op die manier op het lichaam, de hele tijd, om het te laten bewegen. En het lichaam lijkt niet zo beperkt te zijn tot de vorm: het voelt dingen op enige afstand, het raakt dingen op enige afstand aan.

Vreemd. (*Lachend*) Er is iets aan de hand, ik weet niet wat!

* * *

(*Nadat Satprem weer naar huis is gegaan, stuurt Moeder hem dit briefje:*)

Dit is wat ik vanmorgen probeerde te zeggen:

In plaats van dat het bewustzijn zich in het lichaam bevindt, is het het lichaam dat zich in het bewustzijn bevindt, maar het is nog steeds het lichaamsbewustzijn.

Februari

Februari 3, 1968

(Moeder leest eerst voor All India Radio de tekst van haar herinneringen" aan haar leven in India: zie gesprek van 27 januari.)

Toen heb ik nog iets anders geschreven.... Ze wilden een soort brochure over Auroville voorbereiden om te distribueren naar de pers, de overheid, enz., op de 28e,¹² en daarvoor is er in Delhi in twee of drie dagen een conferentie van alle naties ("alle naties" is overdreven, maar ze zeggen hoe dan ook "alle naties"). Z gaat daarheen en ze wil alle papieren over Auroville meenemen. Ze hebben teksten voorbereid – altijd lang, eindeloos: toespraken en nog meer toespraken. Dus toen vroeg ik, ik concentreerde me om te weten wat er gezegd moest worden. En plotseling gaf Sri Aurobindo me een openbaring. Dat was iets interessants. Ik concentreerde me om te weten waarom, hoe enzovoort, en plotseling zei Sri Aurobindo... *(Moeder leest een notitie voor:)*

"India is geworden..."

Het was de visie ervan, en het vertaalde zich onmiddellijk in Franse woorden.

"India is de symbolische representatie geworden van alle moeilijkheden van de moderne mensheid. "India zal het land van zijn wederopstanding zijn – de wederopstanding tot een hoger en waarachtiger leven."

En de heldere visie: hetzelfde dat in de geschiedenis van het universum de aarde de symbolische representatie van het universum maakte om het werk op één punt te concentreren, hetzelfde fenomeen vindt nu plaats: India is de representatie van alle menselijke moeilijkheden op aarde, en in India zal... genezing worden gevonden. En toen, dat is waarom – DAT IS WAAROM ik Auroville moest starten.

Het kwam en het was zo duidelijk, zo enorm krachtig!

Dus ik schreef het op. Ik vertelde ze niet hoe of waarom, ik zei ze: "Zet dit aan het begin van je paper, wat het ook is; je mag zeggen wat je wilt, maar zet dit eerst."

(stilte)

¹² 28 februari, de inauguratie van Auroville.

Het was erg interessant. Het bleef de hele tijd, meer dan een uur, zo'n sterk en helder visioen, alsof alles plotseling duidelijk werd. Ik vroeg me er vaak over af (niet "verwondering", maar er was een spanning om te begrijpen waarom de dingen, hier in India, zo'n chaos zijn geworden, met zulke smerige moeilijkheden, en dat alles zich opstapelt), en onmiddellijk werd alles duidelijk, zo. Het was echt interessant. En onmiddellijk was er: "Hier is waarom je Auroville hebt gemaakt." Ik wist het niet, begrijp je, ik deed het onder druk, en het nam steeds grotere proporties aan (het wordt echt wereldwijd), en ik vroeg me af waarom.... Een tijdlang dacht ik dat het de enige huidige mogelijkheid was om een oorlog te voorkomen,¹³ maar het leek me een nogal oppervlakkige verklaring. Toen kwam het ineens: "Ah! Daarom."

En omdat die hele kracht erin zat, zei ik: "Doe het." We zullen zien – ze zullen er niets van begrijpen, maar dat maakt niet uit, het zal handelen.

* * *

Kort daarna:

Toen stuurde ik je laatst een briefje....¹⁴ En vanmorgen (de hele vroege ochtend, totdat ik in contact kwam met mensen), was er iets. Ik heb het opgeschreven om het je te vertellen, omdat ik wist dat het niet zou verdampen, maar zou vervagen (*Moeder leest*):

"Het lichaam baadt in het Goddelijk Bewustzijn..."

Het is alsof je in water zweeft. Dat is de indruk: het Goddelijk Bewustzijn is overal, heel sterk – heel sterk – krachtig, en het lichaam is alsof het erin baadt; en de indruk is van iets dat nog steeds... een beetje taai is – dat is het, een beetje taai, een beetje als schors, een beetje taai maar dat begint soepel te worden, begint die soepelheid, die plasticiteit te hebben. En die twee dingen zijn zo, nauw met elkaar vermengd. En dit lichaam, zijn staat van bewustzijn, zijn staat van zijn, zijn manier van zijn, is zo (*Moeder hervat het lezen van haar notitie*):

"Het doet haar best om doorschijnend en transparant te zijn en dit Bewustzijn niet te belemmeren of te vervormen in zijn actie."

Dat is echt het punt: niet precies "transparant", want transparant... een glas is bijvoorbeeld transparant, maar het blijft hard. Het is een poging om te smelten - om te smelten, om zich zo te identificeren, om te smelten. Tot op het punt dat wanneer ik heel stil ben, niet beweeg - wanneer er niets van binnen beweegt, niets van buiten beweegt, wanneer ik stil zit en alles van binnen stil blijft, er een verwijding lijkt te zijn - een verwijding - en als iets

¹³ Zie *Agenda* 8, 21 september 1966.

¹⁴ "In plaats van dat het bewustzijn zich in het lichaam bevindt, is het het lichaam dat zich in het bewustzijn bevindt, maar het is nog steeds het lichaamsbewustzijn."

dat zou willen smelten. Een heel, heel sterke indruk. En door de cellen heen brengt het een buitengewone vibratiekracht teweeg! Iets dat volkomen buiten proportie is voor het menselijk lichaam, weet je - enorm! En het gaat zo door [het lichaam].

Ik heb die ervaring een paar keer met mensen gehad: weet je, als ze komen, wil ik ze altijd een "bad van de Heer" geven, zoals ik het noem, maar sommigen reageren en "trekken"; en op zulke momenten (het is een of twee keer gebeurd), lijken alle cellen op te zwellen, alsof er iets heel, heel groot, enorm groeit zoals dit, en er is zo'n... bijna geweldige vibratie, weet je. En als het komt, als ik kijk, smelten sommige mensen (niet veel, heel weinig), maar anderen zijn doodsbang! Ze staan op en rennen weg. En er zijn mensen die met *ontzag* (*awe*) worden getroffen, zoals ze in het Engels zeggen – ze raken verdwaasd. Ik heb dat meerdere keren gemerkt. Ik dacht gewoon: "De Heer doet zijn actie" – maar dat is het niet! Het is... het is dat er echt iets verandert in het lichaam.

Maar nu is het duidelijk geworden, bewust, en het lichaam... Ik hoef alleen maar mijn activiteiten te stoppen, zelfs twee of drie seconden, een of twee minuten op zijn hoogst, om het lichaam te laten voelen alsof het zweeft, zweeft, zweeft.... Je ziet een onmetelijkheid, als een oceaan van dit vibrerende, lichtgevende, gouden, krachtige Bewustzijn, en het lichaam zweeft erin.... Ik zeg je, het is nog steeds een beetje als een stuk schors, maar sommige delen brokkelen af. Het is als een stuk schors dat onhandig bepaalde plekken bedekt: het zijn de dingen die... nog steeds de identificatie voelen; het is geen perfecte identificatie omdat het nog steeds gevoeld wordt – maar gevoeld in zo'n zaligheid!...

Vanuit een praktisch oogpunt, als er ergens om welke reden dan ook iets misgaat (meestal onder invloed van iets dat onverwachts van buitenaf komt: een pijn hier, iets mis daar, enzovoort), verdwijnt daarmee bijna onmiddellijk – bijna onmiddellijk – het probleem, en als ik geduldig in die staat blijf, verdwijnt de HERINNERING aan het probleem. En zo verdwijnen stoornissen die gewoontes waren geworden geleidelijk.

Moeder, ik heb me vaak over iets afgevraagd. Het is geen vraag, het is een staat waarin ik mediteer: heel vaak heb ik helemaal geen zin om een mantra te herhalen, heb ik helemaal geen zin om ook maar iets te hebben, ik voel me geneigd om mezelf zalig te laten wegvloeien in een soort ontbinding, echt als een ontbinding, een volledige transparantie, waarin niets meer beweegt. En als ik dat punt bereik, neemt iets in mij het altijd over en zegt nee.... Omdat ik ook de behoefte voel om aspiratie, het leven van aspiratie, vol te houden; omdat zelfs het leven van aspiratie in die staat verdwijnt.

Ja, dat weet ik.

Dus wat is het juiste?

Sri Aurobindo zei het meerdere malen: zodra het wezen wordt geannuleerd, verschijnt de essentie, het essentiële doel van individualisering onmiddellijk weer ZONDER de beperkingen van het ego. Maar waar je het over hebt, dat soort angst dat iemand doet stoppen,¹⁵ is een noodzakelijke beweging totdat het hele wezen klaar is, want als die annullering van de persoonlijkheid, van het individu, zou plaatsvinden voordat alle elementen van het lichaam, of zelfs van het vitale of de geest, klaar waren... begrijpt u, zou het worden opgelost, en dan is er geen weten wat er zou gebeuren. Dus deze behoefte om grip op jezelf te krijgen, treedt op totdat men helemaal klaar is - als men klaar is, kan men zichzelf loslaten. En zodra de fusie is voltooid... (hoe kan ik het noemen?) komt niet de "wet" maar wat we de *raison d'être* [van individualisering] zouden kunnen noemen terug, en zonder de beperkingen van het ego.

Ik had die ervaring in het vitale en in het verstand; nu zie ik dat het hetzelfde is in het lichaam, dat er nog steeds een herinnering is omdat dit of dat deel, dit of dat element nog niet klaar is en je moet wachten tot het klaar is. Maar in feite, in de ervaring van vanochtend, was alles wat overbleef als stukken schors die rondreven.

Wat betekent dat het werk heel snel wordt gedaan.

Maar wanneer het lichaam klaar is, zal het zichzelf zo kunnen loslaten ZONDER OPGELOST TE WORDEN. En dat is het werk van voorbereiding. De beweging is, ja, om jezelf volledig te laten smelten. Maar het resultaat is de afschaffing van het ego, dat wil zeggen, een ONBEKENDE staat, begrijp je, die we "fysiek ongerealiseerd" kunnen noemen, omdat al degenen die naar Nirvana zochten, dat deden door hun lichaam op te geven, terwijl ons werk is om het lichaam, de materiële substantie, in staat te stellen te smelten; maar dan blijft het principe van individualisering bestaan en verdwijnen alle nadelen van het ego. Dat is de huidige poging. Hoe de vorm te behouden zonder de aanwezigheid van het ego? – dat is het probleem. Nou, zo vindt het plaats, beetje bij beetje, beetje bij beetje. Daarom kost het tijd: elk element wordt weer opgenomen, getransformeerd.... Dat is het wonder, dat is het (voor het gewone bewustzijn is het een wonder): het is het behouden van de vorm terwijl het ego volledig verloren gaat. Voor het vitale en het verstand is het gemakkelijker te begrijpen (voor de meeste mensen is het erg moeilijk, maar voor degenen die er klaar voor zijn, is het gemakkelijk te begrijpen, en dan kan de actie veel sneller zijn), maar HIER, dit (*Moeder wijst naar haar lichaam*), om het niet te laten oplossen door deze beweging van fusie...? Nou, dat is precies de ervaring, dat is het. En er is een lichte beweging van geduld, een beweging van... het is echt de diepe essentie van mededogen: de minimale verspilling voor het maximale effect. Dat wil zeggen, men gaat zo snel als men kan, maar vertragingen ontstaan door de noodzaak om de verschillende elementen voor te bereiden.

¹⁵ Satprem merkt op dat het geen angst is, maar eerder een gevoel dat het leven van aspiratie belangrijker is dan de ontbinding.

Dat is precies de zo interessante curve die zich momenteel ontvouwt. Soms heb je het gevoel dat alles, alles oplost, ongeorganiseerd raakt; en ik heb het van dichtbij gezien: eerst was het fysieke bewustzijn niet voldoende verlicht, en toen die innerlijke voorbereidingen plaatsvonden, zou het voelen: "Ah, dit moet de dood aankondigen"; toen, beetje bij beetje, kwam de kennis dat het dat helemaal niet was, het was alleen de innerlijke voorbereiding om in staat te zijn, in staat te zijn tot identificatie. En toen, integendeel, de zeer heldere visie van deze plasticiteit zo bijzonder, deze soepelheid zo buitengewoon dat als het werd gerealiseerd... als het eenmaal is gerealiseerd, het duidelijk de afschaffing van de noodzaak van de dood betekent.

De ervaring van vanochtend was... Alles was een immense oceaan van lichtgevend bewustzijn, en zo krachtig! Enorm krachtig. En iets, dat tegelijk zo lieflijk was, zo meelevend, maar zonder oorzaak – er was geen oorzaak: zomaar. Zoals Goddelijke Liefde die zonder object is, zo is het zo. Dus dit lichaam begint daarin te zweven, steeds lichter, steeds transparanter, en blijft nog steeds ... de indruk is van schors, maar niet eens overal. Het is een vreemde indruk van iets dat nog steeds tegenstrijdigheden heeft. Maar geen opzettelijke tegenstrijdigheden, dat is het niet: onvermogens – vlekken van machteloosheid, een gebrek aan ontvankelijkheid. Maar beetje bij beetje, geleidelijk, langzaam, wordt dat genezen.

Elke ervaring – en nu gaat het snel – elke ervaring wijst op een grote stap voorwaarts.

(stilte)

Elke keer dat de regel of overheersing van de gewone wetten van de Natuur op een of ander punt wordt vervangen (of moet worden of zal worden vervangen op welk punt dan ook) door de autoriteit van het Goddelijk Bewustzijn, creëert dat een staat van overgang met alle schijn van een enorme wanorde en een heel groot gevaar. En zolang het lichaam het niet weet, zolang het in zijn staat van onwetendheid verkeert, raakt het in paniek (wat bijna iedereen overkomt), raakt het in paniek, denkt het dat het een ernstige ziekte is, en soms kan het, met behulp van verbeelding, zelfs resulteren in een ziekte. Maar oorspronkelijk is het dat niet: het is een terugtrekking, de terugtrekking van de gewone wet van de natuur met zijn toevoeging van persoonlijke vitale en mentale wet (maar de wet van de natuur in het lichaam is over het algemeen veel sterker dan de wet van het denkvermogen en de vitale wet); nou ja, het is de terugtrekking van die wet en de vervanging ervan door de andere. Dus er is een moment waarop het noch dit noch dat is, en dat moment is cruciaal. Maar als het lichaam het begint te weten, blijft het stil en heeft het geloof – vertrouwen en geloof; het blijft stil, dan gaat alles goed. De moeilijkheid is snel voorbij en alles gaat goed. Zolang het lichaam het niet weet... zijn haar reacties rampzalig. Maar om het automatisch en spontaan te laten weten, betekent het dat een groot deel van zijn elementen al bewust en getransformeerd moet zijn. Nu is het goed. Nog niet zo lang geleden was het nog nodig om te stoppen, stil

te worden, te concentreren, de Aanwezigheid aan te roepen, een beroep te doen op zijn geloof, toen was alles weer in orde. Nu is de beweging spontaan.

En het oppervlak, juist het deel dat het gevoel van blaffen geeft, is wat het laatst zal veranderen – wat gaat er gebeuren? Ik weet het niet... Ik weet het niet. Maar het zal het laatst veranderen.

Er zijn grappige kleine details. Als ik in de aanwezigheid ben van iemand die om de een of andere reden een schok krijgt of zich ongemakkelijk voelt omdat ik nu gebogen ben (iemand die mij eerder kende), creëert het een atmosfeer die het lichaam een soort spijt geeft voor deze verschijning – geen "spijt", maar eerder een afkeuring van deze verschijning van verval (ik geef één voorbeeld onder vele anderen). Dan is er, bijna onmiddellijk, de zeer heldere visie van wat dit kan genezen, van de STAAT VAN BEWUSTZIJN, die dit kan genezen. Maar om constant te zijn, moet deze staat spontaan zijn.... Er zal een moment van overgang zijn voor dit, net als voor al het andere, en het zal waarschijnlijk gevaarlijk zijn. De staat van waarheidsbewustzijn moet voldoende VASTGESTELD zijn om spontaan te zijn: er zou geen behoefte moeten zijn aan concentratie en een wil, begrijpt u, de staat zou spontaan moeten zijn. Dan zal het mogelijk zijn dat de overgang plaatsvindt.

In mijn leven heb ik zoveel, zoveel ervaringen gekregen, als bewijs dat ALLES mogelijk is. Bijvoorbeeld, toen ik tweeëntwintig was, op een nacht, na een ervaring die ik had in de nacht (ik weet de details ervan niet meer)... in die tijd droegen vrouwen jurken die precies de grond raakten, alleen de grond raakten zonder erop te rusten (*gebaar van het scheren over de grond*), en in mijn ervaring in de nacht was ik lang geworden – in de ochtend zat er één inch tussen de jurk en de grond! Wat betekent dat het lichaam één inch was gegroeid MET DE ERVARING VAN DE NACHT. Zie je, in de ervaring van de nacht was ik lang geworden (ik weet de details niet meer), en in de ochtend... En ik heb die materiële verificatie voor veel van zulke ervaringen gekregen, om zeker te zijn, zodat het lichaam overtuigd kan worden zonder de ervaringen steeds opnieuw te hoeven herhalen. Dus het WEET, het weet dat er niets onmogelijk is, het weet, dat "onmogelijk" niets betekent.... Maar het hangt niet af van de wil van een individu, begrijp je. Het Bewustzijn dat dingen regeert, is een wonder van wijsheid, geduld, mededogen, uithoudingsvermogen. Wanneer er vernietiging of wanorde is, betekent dit dat het absoluut onvermijdelijk is, absoluut – omdat de weerstand van de materie in het individu of in dingen zo sterk is dat het op natuurlijke wijze wanorde of vernietiging veroorzaakt. Maar dat maakt geen deel uit van de Actie, de allerhoogste Actie, die een wonder is. Het lichaam heeft dat begrepen; het heeft begrepen, het is geduldig. Alleen, van tijd tot tijd... (hoe zal ik het zeggen?)... Er zijn mensen die ik ervan weerhoud te sterven – meerdere mensen. Ik heb nog niet het bewustzijn, de bewuste kracht om ze te genezen, maar de mogelijkheid is er en ik houd het boven hen. Dat wil zeggen, het is niet almachtig in de zin dat een bepaalde ontvankelijkheid, een bepaalde reactie, een bepaalde houding nodig zijn die er niet altijd zijn (de menselijke natuur is erg

fluctuerend, er zijn ups en downs en nog meer ups en downs, en dat maakt het werk erg moeilijk), maar soms, tijdens een down-periode, wanneer een wezen lijdt of inzakt, is er iets in het bewustzijn [van Moeder], een mededogen... (hoe kan ik dat uitleggen?)... Kweeling en al die bewegingen zijn bewegingen van zwakte, maar "dat" is iets tegelijk heel sterk en heel zoet, bijna als verdriet, en het hele, hele bewustzijn in het lichaam stijgt als een gebed en een aspiratie – een puur gebed: "Waarom zijn de dingen nog steeds in deze zielige staat, waarom? Waarom?" En het heeft onmiddellijk effect [op de zieke persoon]. Helaas duurt het effect niet lang; het duurt niet lang omdat bepaalde omstandigheden bij anderen nog steeds nodig zijn. Maar... het is geweldig, weet je! Het is iets zo geweldigs. En het laat je de noodzaak begrijpen van een aanwezigheid aan deze kant, een aanwezigheid die in staat is om te voelen, te begrijpen, nog steeds OP DE ANDERE MANIER, zodat het lijden van anderen... werkelijkheid kan worden. En dat wordt ook in aanmerking genomen, dat betekent ook dat er tijd nodig is, geduld nodig is. Nu weet het lichaam het - er is geen ongeduld meer; er is alleen, af en toe, dat soort verdriet, vooral wanneer wezens vol aspiratie, goodwill, geloof zijn, en ondanks dat is dit lijden er nog steeds, klampend. Dat aan de ene kant, en aan de andere kant, één ding: er is nog steeds een soort afschuw en verwerping van wreedheden, van DE wreedheid; dat is... En dan is er deze geweldige Kracht - je voelt, je kunt voelen dat een louter niets, een simpele kleine beweging, oh, een catastrofe zou veroorzaken. Dus je moet dat stil, stil, stil houden... dus wat er gebeurt kan altijd het beste zijn.

Nu worden domheid, imbeciliteit, onwetendheid, al die dingen bekeken met een geduld... dat wacht tot ze groeien. Maar kwade wil en wreedheid – vooral gemeenheid, wreedheid, wat ERVAN HOUDT om lijden te veroorzaken – dat is nog steeds moeilijk, je moet nog steeds grip op jezelf houden. In figuurlijke taal (niet "taal", maar een manier van zijn), is het Kali die wil toeslaan, en ik moet haar vertellen: "Blijf stil, blijf stil." Maar dat is een menselijke transcriptie. Al die goden, al die wezens zijn echt, ze bestaan, maar... het is een transcriptie. De ware waarheid gaat verder dan dat alles.

Dus daar.

Vandaag is Mahasaraswati's dag...¹⁶ (*Lachend*) Ze heeft veel gekletst!

¹⁶ Mahasaraswati, de universele Moeder in haar aspect van kennis en perfectie in haar werk.

Februari 7, 1968

Er is mij iets heel grappigs overkomen met bloemen. Ik had rozen gerangschikt; ik had rozen uitgezocht om aan mensen te geven, en toen ze kwamen, pakte ik een roos die ik apart had gehouden. Maar hij was te ver opengegaan, hij zag er niet meer zo mooi uit, dus ik keek en dacht: "Is hij mooi genoeg om te geven?" Ik hield hem losjes vast, zo.... Mon petit, onder mijn ogen draaide hij zich om en stak zijn doorn in mijn vinger!

Ik heb andere voorbeelden gehad van bewustzijn in bloemen, maar deze was opmerkelijk. Als ik ze pak en zeg dat ze mooi en lief zijn, gaan ze open – dat gebeurt vaak; maar deze draaide zich om (natuurlijk hield ik hem niet stevig vast), draaide hij zich om en stak zijn doorn in mijn vinger!

Ik had nog een ander voorbeeld, een heel grappig voorbeeld. Je weet dat ik daar hibiscusbloemen bewaar, onder de lamp; Ik had twee bloemen, "Supramentaal Bewustzijn" en een andere, lichtroze, "Supramentale Schoonheid", daar onder de lamp bewaard. Toen stuurde iemand me een "Vermogen", een hibiscus zo groot, helemaal wit, met een donkerrood hart – een wonder! Zo groot als deze. Ik zette hem daar; de andere bloem... (hij hield het heel goed vol, hij had het de hele ochtend volgehouden), hij viel meteen naar beneden, woedend – hij "viel niet", hij gooide zichzelf op de grond, zo!

Dat heb ik gemerkt: jaloezie bij bloemen. Sommige rozen verwelken onmiddellijk als je er andere bloemen bij zet.

Maar het is de eerste keer dat ik woede zie.

En het beste deel van het verhaal is dat ik de roos heb gehouden en heb weggegeven! (*Lachend*) Hij kreeg wat hij wilde!

Er is iemand naar wie ik bloemen stuur en die mij elke dag bloemen stuurt, iemand die serieus yoga doet. Hij schreef me (hij stuurt me een paar van deze gouden hibiscussen, "Supramentale Schoonheid"), hij schreef me dat hij tegen een van deze bloemen zei: "Je gaat Moeder zien," en de bloem glimlachte. Hij ging open, was blij en glimlachte. "Hij glimlachte naar me," zei hij.

Ik weet niet of het onze perceptie is die vooruitgaat, of dat het echt is, zoals Sri Aurobindo zei: "Wanneer de supramentale Kracht op aarde komt, zal er OVERAL een reactie zijn." Het lijkt me dat, omdat deze bloemen zo, zo levendig zijn, vol leven. 's Ochtends schik ik ze altijd (het is een werk dat me minstens drie kwartier kost, er zijn meer dan honderd bloemen in verschillende vazen die ik moet schikken, en aan elke persoon geef ik een speciaal soort bloem - ik schik dat allemaal), en in de vazen zeggen sommige bloemen: "Ik!" En inderdaad, ze zijn precies wat ik nodig heb. Ze roepen naar me om te zeggen: "Ik!"... Maar dat is niet nieuw, want toen ik

in Japan was, had ik een grote tuin en ik had een deel ervan bewerkt om groenten te verbouwen; 's ochtends ging ik naar de tuin om de groenten te halen die ik die dag wilde eten, en sommigen van hen hier, daar, daar (*verspreid gebaar*) zeiden: "Ik! Ik! Ik!" Zo. Dus ik ging ze plukken. Ze riepen me letterlijk, ze riepen me.

Dat is lang geleden, negentienhonderd en... wanneer was dat? Het was in 1916-17, dus dat is... veertig jaar geleden.

Vijftig.

(*Moeder lacht*) Vijftig jaar geleden!

Maar nu, 's ochtends, hoef ik gewoon niet na te denken, stil te blijven, en ik ga direct naar de bloemen, ze zeggen: "Ik! Ik!..." Ondanks mezelf ben ik verrast, ik zeg: "Geweldig, dit is precies wat ik wilde!"

* * *

Kort daarna:

Ah, laten we nu aan het werk gaan. Weet je wat we moeten doen?... We moeten Auroville's "Handvest" voorbereiden! Ze zullen het in de aarde stoppen; als ze de aarde uit elk land in de aarde gooien, zullen ze een metalen doos met het Handvest erin zetten, geschreven op een stuk perkament. Dus we moeten het opschrijven.... Ik heb een paar kleine ideeën.

Maar eerst is er het handvest dat is opgesteld door G. en dat is opgesteld door Y. Lees ze voor aan mij, we zullen zien (*Moeder houdt G.'s handvest omhoog*).

Auroville's Handvest (G.)

1. Auroville is de eerste smeltkroes van de planetaire mens.

Ah, "planetair", hij noemde dat Y.'s discipel! Y. houdt van "planetair".

2. Auroville biedt zichzelf aan om de diepe bronnen van de eenheid van de mens met het universum te ontdekken, van kennis in vreugde en liefde.

Ik snap het niet - maakt niet uit!

3. Alles in Auroville behoort toe aan de hele aarde en de leden van Auroville zijn alle wezens van de aarde.

4. Vandaag is Auroville plechtig toegewijd om voor altijd de eenheid van de hemel met de aarde en het leven te dienen.

Hemel? Welke hemel?

Hier is de andere (*Moeder houdt Y.'s charter omhoog*). Het is meer literair (!)

Auroville's toewijding (Y.)

1. We hebben deze stad plechtig opgericht als het eerste centrum van een planetaire samenleving...

Ah!

...de samenleving van morgen.

2. We wijden deze stad plechtig in als de voortdurend vernieuwde synthese van de laatste veroveringen van de wetenschap en de oudste wijsheid.

3. We stellen plechtig als de belangrijkste functie van deze stad de voorbereiding van elk kind op zijn hoogste spirituele en planetaire...

Daar heb je het!

...bestemming, dat deze stad de bakermat mag worden van een nieuwe mensheid.

Is dat alles? Het is beter, maar dat is het niet.

Wat mij betreft, ik heb geen plechtigheden opgeschreven.... Ik heb het niet [in één keer] geschreven, omdat het nooit mentaal is, dus het is niet georganiseerd (*Moeder zoekt naar verspreide stukjes papier*). Vanuit mentaal oogpunt is het waardeloos, het is niet georganiseerd, maar er kwamen een paar dingen. Het is in fragmenten, het hangt niet samen (*Moeder gaat door met het sorteren van haar papiertjes*). Ik weet niet eens meer wat ik zei... Het is niet georganiseerd, ik weet niet in welke volgorde ik het ga leggen... Ah! (*Moeder pakt een stuk papier*)... Ten eerste is er een materieel punt dat G. onhandig probeerde uit te drukken: dat iedereen een burger is van Auroville. Dit is de waarheid (we zullen geen plechtigheden plaatsen, het is niet nodig)...

(Moeder rolt een groot perkament uit op haar vensterbank, met haar gezicht naar de Samadhi. Gezeten op een lage kruk en gewapend met een grote zwarte viltstift die spijkerschriftachtige letters tekent, begint ze Auroville's Handvest te kopiëren terwijl ze er commentaar op geeft.)

1. Auroville behoort aan niemand in het bijzonder. Auroville behoort aan de mensheid als geheel....

Dit is dus het materiële feit. Auroville behoort... Ik heb er niet "aan geen enkele natie" bijgezet, want India zou woedend zijn geweest. Ik heb er "belongs to nobody" bijgezet – "nobody" is een vage term die ik juist heb gebruikt om niet te zeggen "aan geen enkel mens" of "aan geen enkele natie". En ik heb "Auroville behoort tot de mensheid ALS GEHEEL" gezet omdat het niets voorstelt! Aangezien mensen het niet met elkaar eens kunnen worden, is het onmogelijk! Ik heb het opzettelijk gedaan.

Dan zeg ik niets over "burgers" en dat soort dingen, ik zeg:

...Maar om in Auroville te leven moet je een bereidwillige dienaar van het Goddelijke Bewustzijn zijn.

Ze zullen allemaal aarzelen tegen "Goddelijk" zijn, maar dat kan me niet schelen! Je begrijpt, het is de uitleg van de Matrimandir¹⁷ in het centrum. De Matrimandir vertegenwoordigt het Goddelijke Bewustzijn. Dat alles blijft onuitgesproken, maar het is zo.

Dan:

2. Auroville zal de plek zijn van een eindeloze opleiding, van constante vooruitgang en een jeugd die nooit ouder wordt.

En dan:

3. Auroville wil de brug zijn tussen het verleden en de toekomst. Profiterend van alle ontdekkingen...

Alle ontdekkingen, dat wil zeggen filosofisch, spiritueel, moreel, wetenschappelijk, alles – gebruikmakend van het verleden.

...van alle ontdekkingen van buitenaf en van binnenuit, zal Auroville stoutmoedig naar toekomstige realisaties springen.

En tot slot zijn er twee versies: "4. Auroville zal een onderzoekslocatie zijn voor kennis en middelen van bestaan die leiden tot een menselijke eenheid op basis van wederzijds begrip en goodwill."

Op een ander stuk papier hebben we: "Om een levend lichaam te geven aan een werkelijke menselijke Eenheid."

Dus we zullen het een beetje aanpassen.

4. Auroville zal een locatie zijn voor materiële en spirituele onderzoeken voor een levende belichaming van een werkelijke menselijke eenheid.

Daar.

¹⁷ De "tempel van de Moeder" in het centrum van Auroville.

(Moeder stapt van haar kruk)

Ik ben het niet die dit allemaal heeft geschreven.... Ik heb iets heel interessants opgemerkt: als het komt, is het noodzakelijk, is er geen ruimte voor discussie; ik schrijf het op – wat ik ook doe, ik word GEDWONGEN het op te schrijven. Maar als het er niet is, is het er gewoon niet! Zelfs als ik probeer te herinneren, komt er niets, het is er niet! Dus het is duidelijk dat het niet van hier komt: het komt ergens van boven.

Auroville
la ville internationale
libre.
Pas d'armée
pas de police

*(Auroville, de vrije internationale stad.
Geen leger, geen politie.)*

Februari 10, 1968

(Moeder gebruikt een Engels woord voor een Frans woord.)

Vreemd genoeg komt het Engelse woord nu gemakkelijker bij me op dan het Franse. Ik weet heel goed waarom: het is omdat ik in dat deel constant in contact sta met Sri Aurobindo, dus als ik een woord nodig heb, vind ik

het in zijn magazijn! Terwijl het bij mij, hier (*gebaar naar het voorhoofd*), behoorlijk fijn wordt... heel fijn!

* * *

(*Over de drukte in de Ashram en rond Moeder.*)

Het is absoluut duidelijk, absoluut onbetwistbaar dat dit alles, dat wil zeggen, alle omstandigheden van het leven, alles wat gebeurt, gewild, besloten en georganiseerd is. En het is de best mogelijke training voor het lichaam. Het is om het drie dingen te geven:

Het eerste is (nog een Engels woord) een (*reliance*) *afhankelijkheid* – dat wil zeggen, het moet ALLEEN op het Goddelijke leunen voor ondersteuning, voor de bron van zijn kracht, zijn gezondheid, zijn capaciteit; het betekent dat alle materiële regels en wetten worden afgewezen en geen enkel belang meer hebben.

Dat is de ervaring van het lichaam bijna elke minuut.

Dit eerste: de enige steun is het Goddelijke – voedsel, rust, enz., geen van die dingen bestaat meer. Ze bestaan niet meer – in feite bestaan ze niet, maar ze bestaan niet meer als een factor van belang.

Dan twee dingen, die tegenstrijdig lijken (in het gewone bewustzijn zijn ze dat), maar die in feite alleen maar complementair zijn. Een *overgave* (er is geen ander woord), een totale abdicatie – totaal, onmiddellijk, compleet. Dat wil zeggen, gelijkheid en acceptatie – zelfs geen "acceptatie": alles, alles is goed, alles is goed. Wat betekent dat als de dood morgen zou komen, het geen problemen zou veroorzaken, en als het leven voor altijd moet duren, veroorzaakt het geen problemen – zo, begrijp je (*volkomen gelijk en soeverein gebaar*): SPONTANE, spontane (*hetzelfde gebaar*). Dat is het tweede punt.

En het derde: een geweldige wil! Elk moment uit zich dat als... Bijvoorbeeld, iets wordt uit de versnelling gegooid, het doet pijn; dan, met die achtergrond... is het geen "achtergrond", het is een BASIS, een basis van gelijkheid (gelijkheid wordt nog steeds van de andere kant gezien! Dat is het niet, het is... een afhankelijkheid, een spontane afhankelijkheid), op die basis is er een geweldige wil – geweldig – om te zijn... WAT DE GODDELIJKE WIL, maar niet met het idee dat het zo of zo zou kunnen zijn. Nou, om het echt uit te drukken, zouden we moeten zeggen, "Goddelijk zijn" – goddelijk zijn. Dat wil zeggen, alle situaties, alle wil, alle omstandigheden domineren, op die manier (*hetzelfde volkomen gelijke en soevereine gebaar*).

Dus die drie dingen zijn gelijktijdig en constant aanwezig. En dat alles gebeurt in het lichaam.

Het lichaam (dit wordt interessant) heeft dezelfde ervaringen op de hoogten van het bewustzijn, dezelfde ervaringen (supramentale, zouden we kunnen zeggen, want, nou ja, daar is het echt supramentaal) als het vitale, de geest en de innerlijke wezens eerder hadden.

Het gaat door dezelfde ervaringen – het lichaam zelf.

Dat gebeurde de laatste paar nachten: het herinnerde zich plotseling de tijd (zo'n twintig jaar geleden, bijvoorbeeld) toen die ervaringen ervaringen waren van het vitale, het denkvermogen, het psychische wezen en daarboven. Het was de manier van daar zijn (*gebaar hierboven*), maar het lichaam werd buiten beschouwing gelaten: het was op een andere manier, op zijn eigen manier. Maar nu is het het lichaam: dezelfde ervaringen, precies dezelfde, komen er zo op terug, en met een zekerheid en stevigheid in hun basis die onvergelijkbaar zijn!

Er zijn nog steeds, op een onderbewuste achtergrond, slechte gewoontes – alle slechte gewoontes: defaitisme, twijfel, pessimisme, dat alles (het is een manier van zijn in die regio), maar het is ondergronds gegaan, en wanneer het doorkomt (meer uit gewoonte dan uit slechte wil), wanneer het... in het Engels zou ik zeggen dat het (*bubbles out*) *opborrelt*, krijgt het zo'n klap!

Ik zie duidelijk dat wanneer deze staat van wil (er is eigenlijk maar één manier om het te zeggen en het lijkt op een maskerade, maar het is "goddelijk zijn", zoiets, een almachtige wil), wanneer dat de normale en spontane manier van zijn wordt, we dan serieuze resultaten zullen beginnen te krijgen.

Er is nog steeds iets dat zichzelf in de gaten houdt – wat betekent dat er nog veel is dat niet is zoals het zou moeten zijn.

Maar er zijn kleine schommelingen tussen de oude gewoonte van toegeven, van mens zijn (met alles wat dat met zich meebrengt), en de andere manier van zijn. De andere manier is waakzaam, alert en zegt: "Nee, nee! Niet meer van dat, niet meer! De tijd daarvoor is voorbij." Want dat betekent heel duidelijk een afglijden naar de dood; de andere manier is de opstijging naar... we zullen nog niet zeggen "onsterfelijkheid" want dat is moeilijk voor deze substantie, maar leven naar believen.

We zullen zien.

Er is nu een heel duidelijke visie, heel duidelijk en zeker, dat de dood de acceptatie van de nederlaag is, dus... Maar overal, en voor iedereen.

Vroeger was het een onvermijdelijke gewoonte (*Moeder tekent een cirkel*), de onvermijdelijke uitkomst – het is dat helemaal niet meer, helemaal niet meer! Het is nog steeds de herinnering aan een rampzalig verleden.

Daar.

Februari 14, 1968

(Over bepaalde discipelen, die degenen zijn die de Ashram zullen leiden in de jaren na het vertrek van Moeder.)

...Maar het is heel, heel leerzaam. Ik bedoel, het is niets nieuws voor mij, maar het is het volkomen heldere, precieze, duidelijke beeld dat het de mens is die al zijn moeilijkheden creëert. Dingen zouden eenvoudig en gemakkelijk zijn als er niet al deze ego-reacties waren: reacties van ambitie, reacties van eigenwaarde - om nog maar te zwijgen van bedrog: wanneer dat komt... (*gebaar heimelijk*). Ja, deze drie dingen: ambitie, met de behoefte om te pronken, om te domineren; eigenwaarde of ijdelheid (gekwetst worden als je niet op je ware waarde wordt gewaardeerd: dan verlies je je geduld, maak je ruzie, is er geïrriteerdheid en wrijving); en, als laatste, de dorst naar geld, *hebzucht*, de wens om te bezitten, hebzucht: je wilt "het maximale halen" uit de gelegenheid – "Ik wil winst maken, ik wil winst maken...." Met deze drie dingen is alles verwarrend.

Zolang het allemaal openlijk en eerlijk naar buiten komt, glimlach je, maar als het verandert in dubbelzinnigheid, als mensen allerlei trucs gebruiken in de hoop te misleiden, hun motieven te verbergen terwijl ze doen alsof ze anderen hebben – dat alles in verschillende combinaties – dan zal het niet meer werken.

En onmiddellijk – onmiddellijk, is alles ongeorganiseerd.

En met bewijzen, weet je, voor de hand liggende bewijzen – moet je absoluut blind zijn om dat niet te zien. Maar de blindheid is opzettelijk: je wilt de oorzaak [van de ongeorganiseerdheid] niet weten, je bent er niet in het minst op gebrand om het te weten... want als je het wist, zou je gedwongen worden om te veranderen.

Onmiddellijk, onmiddellijk, is alles ongeorganiseerd.

Ah! (*Moeder heft haar twee handen omhoog in een gebaar van offerande*)

Het is veel gemakkelijker om te zeggen en te geloven dat de wereld niet kan worden veranderd en aan zijn eigen ontbinding moet worden overgelaten – je gaat gewoon vredig weg. Hoe gemakkelijk!... Hoe gemakkelijk.

(stilte)

Weet je hoe de hindoeïstische spirituele traditie overtuigd was – gedwongen werd overtuigd te worden – van de veelheid aan zielen (ze zeggen niet "zielen"), van het goddelijke wezen in individuen? Omdat die mensen heel logisch waren: als er een enkele ziel was geweest, dat wil zeggen, een enkel allerhoogst bewustzijn, waar dan ook, op en bepaald moment, nadat het bevrijding had ervaren (vlucht naar Nirvana, het verzaken van alles, de hele illusie van leven en schepping), als er maar één ziel was geweest, zou het hele ding voorbij zijn geweest! Maar zoals het gebeurt, hebben een aantal wezens de ervaring doorgemaakt, en het maakte geen verschil voor de wereld (als geheel, in ieder geval). Ze kwamen dus tot de conclusie dat er misschien evenveel zielen als individuen waren, en dat ze alleen hierboven communiceren, niet hier beneden.

Toen iemand dat tegen me zei, vond ik het erg amusant!

En daarin is niets waar! Noch aan de ene kant, noch aan de andere kant. Het is maar één aspect.

Want er is er maar ÉÉN.

* * *

Kort daarna:

Gisteren werd mij de foto getoond van een man die de goeroe is van veel mensen.¹⁸ Ik weet niet wat hij beweert te zijn, maar hij is een Indiër die naar Europa en Amerika is gegaan en heel veel – duizenden en duizenden – discipelen, volgelingen, gelovigen heeft. Hij zegt dat er maar één manier is om vrede op aarde te brengen, en dat is totale en volledige vrijheid: intellectuele en morele vrijheid, natuurlijk, maar ook vitale en fysieke vrijheid. Dat wil zeggen, jezelf bevrijden van alle onderworpenheid en alle wetten, leven volgens je eigen impuls. Dan zegt hij: "iets" (ik ben vergeten hoe hij het noemt) zal je besturen en ervoor zorgen dat je doet wat gedaan moet worden. Het is niet het individu dat beslist, het is "dat". En als hem gevraagd wordt: "Maar hoe? Hoe weet je dat 'dat' het is? Hoe vind je 'dat'?", antwoordt hij eenvoudig: "Kom en ga naast me zitten in meditatie, dan zul je het weten." En hij is ervan overtuigd dat hij daarmee vrede op aarde kan brengen.

Ik zag gisteren zijn foto. Hij is buitengewoon sterk. Ik weet niet of het zijn eigen kracht is of dat het is wat hij van anderen ontvangt, want dat kun je alleen ontdekken door fysiek contact.

(stilte)

¹⁸ Mahesh Yogi, tot wiens discipelen onder meer de Beatles en een paar Hollywoodsterren behoorden.

Het is weer een andere benadering.

Er zijn nu heel veel van zulke mensen. Ik heb je er al over drie of vier verteld. En elk van hen heeft duizenden volgers, die waarschijnlijk niets begrijpen van wat hij doet! Maar de indruk die je krijgt is van iets dat... het deeg opwerkt, zoals dat (*gebaar*).

Je pakt een klein beetje, een hoek; je prikt een soort klein gaatje waardoor je aan de andere kant kunt kijken, en daarmee beroer je duizenden mensen.

Zolang het niet exclusief is, dat wil zeggen, zolang de man of vrouw (wie ze ook zijn), de goeroe, niet komt zeggen: "Ik alleen ben de Waarheid" (wat betekent dat de anderen het niet weten, ik alleen weet het), zolang ze niet zo zijn, is het helemaal goed. En als ze verlicht genoeg zijn om je te vertellen: "Ja, ik heb één klein beetje te pakken, ik geef het je, maar alle andere kleine beetjes zijn goed"... Maar zelfs als je alle beetjes bij elkaar optelt, ben je nog ver van DE Waarheid.

Ik had die foto moeten bewaren om je te laten zien. Ook zijn lichaam leeft in vrijheid! Ongekamd haar (misschien wast hij zich nooit!), een baard... Zeer sterke ogen.

Het is vreemd, succesvolle mensen van dit soort zijn altijd Indiërs.

Hoewel Steiner veel macht over zijn discipelen had, was het in zijn geval zonder twijfel een vijandige kracht met alle macht van de Asura's.

Februari 17, 1968

Ah, voordat we aan het werk gaan... Ik heb dit ontvangen:

(Moeder houdt eerst een brief omhoog)

"Hier zijn een paar pagina's van ons nummer over Auroville, de stad van de liefde bewaakt door de vier Moeders.

Getekend: Y."

(Dan houdt Moeder
een folder omhoog met...¹⁹)

Als je iets kunt onderscheiden, vertel het me dan alsjeblieft.

Kun je dat?

Nee.

Je kunt het niet onderscheiden? En ik dacht dat je het me zou uitleggen!

Het is een behoorlijke warboel.

Is het een slang die in zijn staart bijt?

Om precies te zijn, het is echt een mentale constructie.

Oh, ja.

En de tekst... Er zit niet eens een klein beetje vibratie van de waarheid in.

Ja, het is helemaal een constructie.

Er is geen vlam, er zit niets in.

En over welke liefde heeft ze het? Het lijkt wel seksuele liefde.

Het lijkt heel menselijk.

(Moeder lacht) Heel, heel menselijk inderdaad. Ik heb goed gekeken en me afgevraagd of het niet in feite de moderne opvatting van yoga zou zijn?

Ja, ze zijn vol van dat gedoe van "yoga van seks." Ze denken aan niets anders, praat over niets anders. De "stad van de liefde" – wat mij betreft, ik vind het...

Maar zodra dit woord op de gewone manier wordt gebruikt, wordt het zo. Ik weet niet wat ik moet doen.

Ik vind het niet interessant.

Ik vind het HELEMAAL niet interessant. Maar is het niet gevaarlijk? Dat is de vraag.

Het betekent in ieder geval dat u een vals idee van Auroville geeft. Het opent de deur voor allerlei dubbelzinnigheden.

¹⁹ De schets is onbeschrijfelijk, maar het zou er best uit kunnen zien als een dwarsdoorsnede van darmen.

(Moeder kijkt naar de bijbehorende
kleine schetsen, die eruitzien als
drie in elkaar verstrengelde lijnen)

Er is altijd één, twee, drie. Als er tenminste maar twee waren, maar het is
altijd één, twee, drie – dat wil zeggen, vereniging en het resultaat!

*En de hoofdschets is precies de afbeelding van een buik, het is op
buikniveau.*

Oh, maar dan is het nog erger!

Dat roept het op, het geeft het gevoel van een visceraal beeld.

Verschrikkelijk!

Iets dat helemaal op zichzelf is gericht, op zichzelf is afgesloten.

Ja, dat klopt.

Ik vind het niet leuk.

Ik ook niet. En Z heeft een ziekte die alleen optreedt bij onderdrukte
seksuele verlangens. Hij kan er niet vanaf komen omdat hij de oorzaak niet
wegneemt... Ze zitten er tot over hun oren in. Wat moet ik hiermee?

*Het zou jammer zijn als mensen dit bij de inauguratie van Auroville
zouden krijgen.*

Het is nog erger: ze gaan een conferentie houden voor de kinderen waarin
de kinderen vragen zullen stellen, en er zullen ongeveer tien mensen zijn
om te antwoorden, maar voornamelijk Y. en Z. Dus die kinderen komen
met het idee om iets te vinden dat een beetje waar is, en dat is wat ze
zullen vinden.

*De "stad van de liefde" zal waarschijnlijk niet worden begrepen zoals
het zou moeten. Weet je, het tijdschrift Planète stuurt meneer D. om
een artikel te schrijven over Auroville; nou, ik zag deze D. een jaar
geleden toen hij hier kwam, en hij is nou precies een groot aanhanger
van deze "yoga van de seksualiteit."²⁰ Ik heb een heel gesprek met
hem gehad, een gesprek zo verhit dat ik daarna een soort openbaring
kreeg en een hele brief schreef over het probleem van seksualiteit in
yoga. Maar de man stinkt naar dit gedoe over seks. Hij wordt gestuurd
door Planète. Dus als ze hem dit laten zien, de "stad van de liefde"...*

is dat lastig.

²⁰ Zie Agenda 8 van 28 januari 1967.

Ik denk dat het erger is geworden, mon petit, want ik herinner me dat toen ik Y. vroeg om voor het onderwijs te zorgen in Auroville, ze nog steeds fatsoenlijk genoeg was. Ik denk dat het haar naar het hoofd is gestegen.

Nou, het is het verhaal van de kleine R. die ze opvoeden met muziek en liefkozingen. Het is hetzelfde verhaal. Maar toch, de "stad van de liefde", verdomme! Auroville zou iets moeten zijn dat je aanzet tot andere concepten dan deze onbelangrijke dingen. Ik ging er op een dag heen en weet je, die plek beweegt...

Oh, het is prachtig.

Het is prachtig, ontroerend, je voelt echt dat er iets gecreëerd gaat worden. Dus de "stad van de liefde"...

Maar ik heb nooit gezegd dat Auroville de stad van de liefde was, nooit, geen enkele keer!

Het woord is te vatbaar voor misbruik. Het is beter om er niet over te praten.

Het woord "liefde" kan namelijk alleen worden gebruikt met het woord "goddelijk" ervoor. Dat is de enige manier waarop het kan worden gebruikt. Zonder het woord "goddelijk" wordt het onmogelijk. En deze mensen weigeren het woord "goddelijk" te gebruiken.

Ja, ze zijn er bang voor.

Dus wat gaan we doen?... Als ik haar paper terugstuur zonder iets te zeggen, zal ze zeggen dat ik het goedgekeurd heb; als ik haar vertel dat het niet gaat, wordt ze nog bozer... En ze zorgt voor alles, steekt overal haar neus in – terecht, in zekere zin, aangezien ik haar vertelde dat ik haar de leiding gaf over het onderwijs. Maar het is DAARNA dat ze zo werd. Op dat moment was ze een beetje chagrijnig, maar nog steeds heel fatsoenlijk.

Het is lastig.

(Moeder blijft even stil) Moet ik haar dit sturen:

"Pas op voor het woord 'liefde' als het niet wordt voorafgegaan door het bijvoeglijk naamwoord 'goddelijk', want in de algemene mentaliteit roept het woord seksualiteit op."

Gewoon dit, niets anders, geen mening over wat ze heeft gedaan, maar dit.
(Moeder schrijft haar briefje)

Ik vind haar papier schadelijk, omdat het niet alleen niets zegt, het opent ook de deur naar dubbelzinnigheden. En het zegt niets: de hippies zijn ook de "zonen van de liefde", het is hun grote leer.

Om eerlijk te zijn, toen ik die krant opende, kreeg ik een gevoel van walging.

Nee, als ik haar vertrouwde, zou ik het anders zeggen, ik zou er meteen aan toevoegen: "...Wat vanuit een spiritueel oogpunt een ramp is." Maar... het heeft geen zin om mensen boos te maken.

Ze heeft totaal geen vertrouwen, ze denkt dat ze oneindig superieur is. Alleen, vanuit een politiek oogpunt, is ze erg voorzichtig om niet in een zichtbaar conflict te komen [met Moeder], omdat ze voelt dat dat haar actie zou belemmeren.

Ze wilde – en ze zei dat ik haar dat had toegestaan (wat de waarheid op zijn kop zet) – ze wilde een LSD-club openen in Auroville. Omdat ik haar schreef... zo objectief mogelijk, schreef ik dat het alleen nuttig kon zijn onder controle van mensen die de spirituele kennis hebben EN de macht om te controleren en te assisteren. Dus draaide ze het om en zei: "Moeder heeft haar toestemming gegeven op voorwaarde dat er mensen met kennis zijn die controleren..." Zo is het. En de "mensen met kennis," natuurlijk...

Uiteindelijk is alles wat er in het leven gebeurt, in actie, om de beweging van transformatie en opstijging zo snel mogelijk te maken. Misschien zijn er tijden – er is een ritme, en er zijn tijden die gunstiger zijn voor harmonie, maar een stagnerende harmonie, en dus probeert men alle gevaarlijke bewegingen die de vooruitgang zouden kunnen stoppen of zelfs tot vernietiging zouden kunnen leiden, uit de weg te ruimen of in ieder geval te onderdrukken; maar er zijn andere tijden dat er een zeer sterke drang naar transformatie is, en, ik moet zeggen... met een risico op mogelijke schade. Zeker sinds 1956 is het duidelijk zichtbaar dat er iets is dat duwt en duwt en duwt om de beweging te versnellen, en... het resulteert in een aantal zeer gevaarlijke extravagaties.

Het is met deze kennis en deze zekerheid – deze visie op dingen – dat ik de meeste tijd als een niet inmengende getuige blijf. Het is alleen als de zaken een echt nare wending nemen – dan wordt men gedwongen in te grijpen.

We zullen zien.

Februari 20, 1968

(In de weken voorafgaand aan 21 februari, haar negentigste verjaardag, heeft moeder nauwelijks tijd gehad om te eten of te slapen, ze bracht uren door met het bezoeken van mensen, werken, brieven schrijven enzovoort. Satprem merkt op dat ze er niet moe uitziet.)

Als er geen gedachten van mensen waren, de collectieve suggestie, en misschien – misschien – een onderbewuste suggestie (de cellen kunnen mogelijk nog steeds onderhevig zijn aan een onderbewuste suggestie, dat kan...), anders, met een paar seconden van... (*gebaar van naar binnen trekken*), zoals dat, terug duiken in het Allerhoogste Bewustzijn – alles is goed, ik heb nooit honger (en voel niet de behoefte om te eten), ik ben nooit slaperig (en voel niet de behoefte om te slapen). Alleen is er nog steeds de oude suggestie, en ook de hele gedachte van mensen dat als ik niet eet ik zwak word en ziek word; dat als ik niet slaap ik moe word en ziek word – dat soort refrein. De cellen geloven er niet in, maar... Je begrijpt, ze denken dat ze een plicht hebben om te eten en een plicht om te slapen, anders... En ik zie duidelijk dat werk helemaal niet is wat me vermoeit: ik ben niet vermoeider na het zien van veertig, vijfenveertig, vijftig mensen... dan na het zien van één slechtgehumeurd persoon. Vooral zijn er atmosferen die corrupt zijn, in de zin dat die mensen instinctief de waarheid verafschuwen (er zijn zulke mensen – ze zijn zich er niet eens van bewust), en het veroorzaakt een malaise, het veroorzaakt nog steeds een malaise. En één minuut, slechts één minuut dat iemand met die atmosfeer binnenkomt, is genoeg, je begrijpt – dan moet ik me concentreren, een inspanning leveren. Soms moet ik... (*gebaar dat de Kracht laat zien die naar beneden komt om toe te slaan*), er zijn mensen tegen wie ik "zeg," "Je kunt beter stil blijven, anders overkomt er iets met je." Ik denk het niet eens, begrijp je, maar de Kracht gaat zo (*gebaar*). Niet bij veel mensen, maar af en toe zijn er zulke mensen.

Maar de zenuwen herinneren zich... Je weet dat na een jaar bij Sri Aurobindo te hebben gewoond, toen ik vertrok ten tijde van de [eerste wereld]oorlog, door de oorlog, alle zenuwen ziek werden: ze waren in een staat van geïrriteerde spanning (ik denk dat ze het neuritis noemen, als alle, maar alle zenuwen ziek zijn). Het is bijzonder pijnlijk, en alles is overal ongeorganiseerd: de bloedsomloop was ongeorganiseerd, de spijsvertering was ongeorganiseerd, alles was ongeorganiseerd (het was in Frankrijk, in Zuid-Frankrijk). De zenuwen herinneren zich dat, en ik weet niet waarom, eens toen het hier erg moeilijk was, herinnerden ze zich. Sri Aurobindo was daar en ik vertelde hem (ik denk dat ik je het verhaal al heb verteld): ik had absoluut het gevoel dat er een hand kwam en de hele pijn zo wegnam – in een seconde was het weg. En het was nooit meer teruggekomen. Nu, van tijd tot tijd, als mensen slecht gezind zijn of hun gedachten slecht zijn, en als er bovendien geen rust, geen eten, geen slapen is, dan van tijd tot tijd, hier of daar, raken de zenuwen gespannen. Het is een scherpe pijn op zijn hoogtepunt. In Frankrijk had ik het wekenlang. Soms komt het, en dan moet ik stil blijven en... smelten... in de Goddelijke Aanwezigheid – dan is het voorbij, het verdwijnt spoorloos.

Maar als ze zich ongemakkelijk voelen, herinneren ze zich. Ze vragen: "Ik weet niet wat er gedaan moet worden om deze herinnering uit te wissen." Ik neem ze op de korrel, ik vertel ze dat ze dom zijn, maar... Dan houden ze zich stil.

Maar wat ik interessant vind, is dit: er is geen honger en geen slaperigheid; dat bestaat niet, het komt niet overeen met een sensatie, helemaal niet. Er is heel duidelijk het gevoel van harmonie en disharmonie; als de sfeer harmonieus is, of op zijn minst van goede wil (er kan altijd een grotere harmonie zijn, dat spreekt voor zich), dan is het goed.

Bij sommige mensen is er, zodra ze binnenkomen, een enorme daling, heel vaak van Kali's kracht of Maheshwari's kracht (niet de Allerhoogste, maar wat ze het beste begrijpen), heel vaak – meteen, direct. Dan is alles stil. En het is heel grappig, het is interessant: de Respons (de Respons, die reageert) is wat me heel duidelijk laat beseffen in welke staat mensen zich bevinden. Het is helemaal geen mentale perceptie: ik weet wat ze denken alleen door gevolgtrekking, van wat er heeft plaatsgevonden [d.w.z. het type kracht dat zich in Moeder manifesteerde]. Dan weet ik het heel natuurlijk: ze moeten in deze gemoedstoestand zijn.

Maar ik zou niet kunnen zeggen wat ze denken; sommige mensen kunnen je bijvoorbeeld heel goed vertellen, "Dit of dat is wat je denkt," maar ik kon het niet. Alles wat mentaal is, is mij vreemd. Maar ik kon heel duidelijk zeggen wat hun staat van ontvankelijkheid, van welwillendheid en aspiratie is – en automatisch, zonder het te proberen te weten, gewoon door wat er in de atmosfeer wordt gecreëerd.

(stilte)

Sri Aurobindo is er altijd. Soms wordt hij heel actief, vooral als mensen je "pompen" of trekken of verpletteren onder het gewicht van al hun moeilijkheden en al hun verlangens. Dan zou ik het (de laatste paar dagen waren zo), kunnen samenvatten in de woorden die hij vaak gebruikte, maar dit is zijn houding: "Ze accepteren de God alleen als ze hem kunnen kruisigen."

Ik vind dat zo interessant, weet je.

Ze accepteren God – het Goddelijke – alleen als ze hem kunnen kruisigen. Dat wil zeggen, ze herkennen het Goddelijke alleen in een lichaam als dat lichaam geschikt is om gekruisigd of gemarteld te worden. En dan, als het misgaat: "Dus hij is niet goddelijk!"

Hij is niet goddelijk....

Hij zei altijd: "Het Goddelijke zorgt ervoor dat hij zichzelf verhuult om hen niet te verpletteren."

En het is waar, ik heb het gemerkt: soms als de Kracht met al zijn macht komt, is het vreselijk! Zelfs voor degenen die er het meest aan gewend zijn, zelfs voor de meest moedige... is het moeilijk. Dus het is altijd zo: het houdt zichzelf in bedwang om niet... ondraaglijk te zijn. Wat heb je me te vertellen? Niets?... Het is jammer. Ik ben altijd degene die spreekt!

(Moeder gaat in meditatie)

Je hebt hier voor je (*gebaar op borsthoogte*), het symbool van Sri Aurobindo. De dalende driehoek is van een bijna wit licht, maar met een gouden tint, en het stijgende deel is van een intens donker violet – ik weet niet waarom.... De stijgende driehoek is donker violet (de kleur van vitale kracht), een intens donker violet, heel, heel sterk, en met de dalende driehoek, dat maakt Sri Aurobindo's symbool, hier, voor je, zo.

Het is niet lichtgevend, maar ook niet donker: het heeft een rijke en zeer intense kleur, een zeer intens violet.

De stijgende driehoek is de aspiratie van de schepping; de dalende driehoek is het antwoord van het Goddelijke. En de verbinding van de twee maakt het vierkant van de manifestatie. Het was daar, voor je, heel duidelijk geschreven.

Het komt overeen met je innerlijke staat.... *(Lachend)* Het is goed!

Gefeliciteerd met uw verjaardag, Moeder!

(Moeder neemt Satprem's handen)

Februari 28, 1968

(De hele Ashram is naar Auroville gegaan om de inauguratie bij te wonen. Moeder leest haar boodschap voor, die live wordt uitgezonden naar Auroville via All India Radio:)

"Groeten uit Auroville aan alle mensen van goede wil.

"Worden uitgenodigd naar Auroville al diegenen die dorsten naar vooruitgang en streven naar een hoger en waarachtiger leven."

(Daarna leest Moeder het Handvest voor)

Auroville's Handvest

1. Auroville behoort aan niemand in het bijzonder. Auroville behoort aan de mensheid als geheel. Maar om in Auroville te leven moet men een bereidwillige dienaar zijn van het Goddelijke Bewustzijn.
2. Auroville zal de plaats zijn van een oneindige opleiding, van constante vooruitgang en een jeugd die nooit ouder wordt.
3. Auroville wil de brug zijn tussen het verleden en de toekomst. Door gebruik te maken van alle ontdekkingen van buitenaf en van binnenuit, zal Auroville stoutmoedig naar toekomstige realisaties springen.
4. Auroville zal een plaats zijn van materiële en spirituele onderzoeken voor een levende belichaming van een echte menselijke eenheid.

*(dan wordt de microfoon uitgezet...
stilte)*

Dus nu, tot 11:30 hebben we een fijne rustige tijd als prinses en koningen! Dat gebeurt niet vaak. Als je iets te vertellen hebt, luister ik.

Misschien bent u degene die iets te zeggen heeft?

Nee, nee! Dat is genoeg! *(Moeder lacht)*

Ik heb al mijn dagen en nachten besteed aan het kalmeren van de atmosfeer, het had zulke proporties aangenomen.... Weet je, die bewegingen die zo beginnen te wervelen, zoals de wind in een cycloon of op zee, en het gaat steeds sneller en sneller wervelen, steeds sterker, krachtiger. Dan worden mensen ziek, raken ze op, kunnen ze niets meer doen. De afgelopen drie dagen heb ik mijn tijd besteed aan het kalmeren en kalmeren van de atmosfeer. Gelukkig kwamen ze naar mij toe (niet naar "mij", natuurlijk), ze voelden dat er hier iets stabiels was dat deze wanorde kon stoppen, anders... Maar het was erg moeilijk vanwege het echt grote aantal toevoegingen van buitenaf: op de 21e, bij de Darshan, waren er meer dan vierduizend mensen op straat, en dat zijn alle mensen die vandaag en morgen hierheen zijn gekomen, dus het moet vijf- of zesduizend mensen betekenen – om te voeden, te huisvesten... een heel werk.

Toen vroegen ze me natuurlijk dat het niet mocht regenen, maar dat het ook niet zonnig mocht zijn! *(Moeder lacht)* Dus het was een beetje moeilijk, maar kort geleden kwam Z me vertellen dat het gebied van Auroville bewolkt was, zonder zonneschijn.... Al deze kleine entiteiten zijn behoorlijk behulpzaam, maar er worden onmogelijke dingen aan ze gevraagd! Ik krijg verzoeken, "Ah, ik heb regen nodig," en tegelijkertijd, "Oh nee, ik wil geen regen"; "Ah, ik heb zonneschijn nodig," en "Oh nee, ik wil geen zonneschijn...." Hoe krijgen ze het voor elkaar!

Bent u blij?

Bent u blij? Wat betekent dat?

Bewegen de dingen?

Ik weet het niet. Ik denk dat ze daar wel goed bewegen.

Twee dagen geleden zei Z tegen mij: "Oh, het is een goede les geweest: nu zijn we ervan overtuigd dat de weg van de westerlingen niet beter is dan die van ons." Want ze bleven maar denken, allemaal, dat de materialistische weg betere inzichten opleverde – dus nu zijn ze ervan overtuigd.

Ik zei toch dat de Sovjet consul enthousiast is! Hij zag het Handvest – eerst in het Engels (in het Engels staat *Divine's Consciousness*, met de apostrof²¹). Hij zei: "Het is jammer, het roept het idee van God op." En S., die erbij was geweest, zei: "Dat is het helemaal niet! Er is niets religieus aan deze hele affaire. We laten je de Franse zien." Toen las hij conscience divine [goddelijk bewustzijn], en hij was tevreden. Hij zei: "Dit is precies wat we willen realiseren, en zonder deze woorden zou het officieel erkend en ondersteund worden door de Sovjet regering." Toen vroegen ze hem om het in het Russisch te vertalen, maar uiteindelijk is wat er in Auroville wordt voorgelezen niet zijn vertaling, maar die van T. Ze is net gekomen, en woorden maken haar niet bang. Maar ik stuurde hem mijn toestemming: ik liet hem uitleggen dat woorden gewoon een min of meer onhandige transcriptie waren van niet alleen het idee, maar van wat boven het idee staat – het principe; dat het niet veel uitmaakte of deze of die woorden werden gebruikt (ieder gebruikt de woorden die het beste bij hem passen), en dat ik hem daarom toestond de woorden te gebruiken die acceptabel zouden zijn voor zijn regering. De Sovjet consul zei ja, hij was erg blij. Hij zei: "Wanneer de Sovjet regering officieel iets steunt, is het serieus." – Het is waar, ik weet het, ze zijn erg gul. Dus ik hoop dat het een gunstig resultaat zal hebben. En zie je, het is precies wat ik wilde: in Amerika zijn ze al lang enthousiast – wat goed is, maar misschien begrijpen ze het niet zo goed; de Russen zijn van nature mystiek, en omdat dat onderdrukt is, onderdrukt, heeft het natuurlijk veel kracht gekregen. En nu wil het graag barsten.

Maar als ze allebei samen Auroville steunen, hebben we geen financiële problemen meer!

Het is beetje bij beetje gekomen, beetje bij beetje. Ik vertelde je wat Sri Aurobindo me onthulde over de toestand van India, die de symbolische weergave was van de huidige toestand van de mensheid; en daarom,

²¹ In de definitieve Engelse versie werd de apostrof verwijderd: "...Om in Auroville te leven moet men een bereidwillige dienaar zijn van het Goddelijke Bewustzijn."

vertelde Sri Aurobindo me, is Auroville gecreëerd.²² Toen begreep ik het. Sindsdien is het heel duidelijk geworden – "duidelijk", ik bedoel dat hij het lijkt te hebben verspreid en dat mensen het lijken te beginnen te begrijpen.

Dus daar.

* * *

ADDENDUM

(Uit een gesprek tussen Moeder en een discipel over Auroville.)

Men moet een absoluut transparante oprechtheid hebben. Gebrek aan oprechtheid is op dit moment de oorzaak van moeilijkheden.

Onoprechtheid zit in alle mensen. Er zijn misschien wel honderd volkomen oprechte mensen op aarde. De aard van de mens is wat hem onoprecht maakt. Het is heel ingewikkeld, want hij bedriegt zichzelf voortdurend, verbergt de waarheid voor zichzelf, vindt excuses voor zichzelf. Yoga is de manier om oprecht te worden in alle delen van iemands wezen.

Het is moeilijk om oprecht te zijn, maar men kan tenminste mentaal oprecht zijn – dit is wat men van Aurovilianen kan eisen.

De Kracht is er, aanwezig als nooit tevoren; wat verhindert dat het neerdaalt en gevoeld wordt is de onoprechtheid van mensen. De wereld is doordrenkt van onwaarheid, alle relaties tussen mensen zijn tot nu toe alleen maar gebaseerd geweest op onwaarheid en bedrog. Diplomatie tussen naties is gebaseerd op onwaarheid. Ze beweren dat ze vrede willen en bewapenen zich daarentegen. Alleen een transparante oprechtheid in de mens en tussen naties zal de komst van een getransformeerde wereld mogelijk maken.

Auroville is de eerste poging in het experiment. Een nieuwe wereld zal geboren worden als mensen ermee instemmen om te streven naar transformatie en de zoektocht naar oprechtheid – het kan gedaan worden. Het duurde millennia om te evolueren van dier naar mens; vandaag de dag kan de mens, dankzij zijn denkvermogen, dingen versnellen en een transformatie naar een mens willen die God zal zijn.

Deze transformatie met behulp van het denkvermogen, door zelfanalyse, is een eerste fase; daarna moeten levensprikkels worden getransformeerd – wat veel moeilijker is; dan, vooral, het fysieke: elke cel van ons lichaam zal bewust moeten worden. Dat is het werk dat ik hier doe. Het zal de overwinning van de dood mogelijk maken. Het is een ander

²² Zie gesprek van 3 februari 1968.

verhaal; dat zal de toekomstige mensheid zijn, misschien over eeuwen, misschien eerder. Het zal afhangen van mensen, van volkeren.

Auroville is de eerste stap naar dit doel

Maart

Maart 2, 1968

(Over het Handvest van Auroville.)

Iedereen wil mijn berichten veranderen!...

Uw berichten veranderen!

Ja.

Waarom?

(Moeder lacht) Omdat iedereen vindt dat de woorden niet zijn wat hij wil... Er is nogal wat te doen geweest met de communisten en de Sovjet consul, een zeer intelligente man, zo lijkt het, die Sri Aurobindo heeft gelezen, erg geïnteresseerd is, nuttig wil zijn... en hij zegt: "Wat kan ik doen met 'goddelijk bewustzijn'!²³ *(Moeder lacht)* In ons land is het woord 'goddelijk' verboden." Hem werd verteld: "Dit heeft niets met God te maken" (een verbod op God begrijp ik heel goed, want je kunt er alles in stoppen wat je wilt), maar hij zei: "Dat kan ik niet." Ze stuurden een Russische vertaling, die gelukkig na de ceremonie kwam; het was de vertaling van hun eigen gedachte, helemaal niet van mijn tekst! Dus we antwoordden hen dat het te laat was. Het is T. die de vertaling heeft gedaan, maar ze weigerde het voor te lezen [bij de inauguratie], omdat, zei ze, dat het "een te zware verantwoordelijkheid" was! *(Moeder lacht)* Ze zijn allemaal zo. Uiteindelijk werd het voorgelezen door S. Maar toen hadden we een communistische architect, een Rus, die veel voor Auroville heeft gewerkt, aan de modellen en zo (een jongeman, hij is erg aardig), en gisteren kwam hij met een gebed: of hij het woord "goddelijk" kon veranderen. Ik vroeg hem: "Wat bied je me aan?" Hij zei: "Het universele bewustzijn." Toen antwoordde ik *(lachend)*: "Je laat het verschrikkelijk krimpen!" Hij was bezorgd: wat moet er gedaan worden? Ik zei hem: "Luister, ik zal een concessie voor je doen; als je wilt, zullen we 'volmaakt bewustzijn' zeggen, dat is ongevaarlijk." Dus hij was blij, ik schreef "volmaakt bewustzijn" op zijn papier, en hij ging ermee weg!

Maar hier, de groep van... (hoe zullen we ze noemen?) Y.'s discipelen, de "voorwaartse" groep, houdt helemaal niet van "goddelijk bewustzijn," en de vrouw die het in het Duits vertaalde (geen directe discipel van Y. maar een van M.) ging naar M. om zijn hulp te vragen (morele hulp, waarschijnlijk), en het beste wat ze konden vinden was "hoogste bewustzijn".... Dus ik vroeg: "Waar is je 'hoog'? Waar is je 'laag'?"

Ze vroegen me niets, ze zijn te zeker van zichzelf. Maar hun tekst werd voorgelezen in Auroville, en sommige mensen die het hoorden en Duits

²³ "Om in Auroville te kunnen leven, moet je een bereidwillige dienaar van het Goddelijk Bewustzijn zijn."

kenden, vroegen me: "Hoe komt dat?"... Zo kwam ik erachter. "Hoe komt dat ze in de Duitse versie 'goddelijk bewustzijn' vertaalden met 'hoogste bewustzijn'?"

Dus iedereen steekt zijn poot in het zand!

Maar we gaan een kleine brochure voorbereiden met de boodschap en al deze vertalingen – in het Japans, Hebreeuws, Arabisch, enz. Het zal allemaal worden gefotografeerd en dan herstellen we de Duitse tekst. Oh, de Russische tekst...

Maar als een "stad van vrede" is het amusant! (*Lachend*) Het is veelbelovend! Het kan me niet schelen. Wat ik nogal kleinzielig vind, is wanneer ze het me niet vertellen en het stiekem doen. Hopen dat ik het niet weet is kinderachtig, en de neiging om dingen voor me te verbergen is niet erg aardig.

Maar over het algemeen ging het goed.

We hebben een Auroville vlag die er heel mooi uitziet, die is daarheen gebracht; er waren maar twee vlaggen (andere landen hadden banderollen), maar er waren de vlag van de Ashram en die van Auroville. Het is deze kleur (*Moeder wijst naar een oranje hibiscus op haar tafel*).

Wat de jonge afgevaardigden betreft, was het enigszins gemengd: degenen die spontaan uit hun land kwamen of door UNESCO werden gerekruteerd, waren behoorlijk fatsoenlijk; maar toen, in Delhi, werden ze gerekruteerd bijna via propaganda (velen kwamen van de ambassades daar), en dat was... sommigen waren sceptisch. Sommigen roken, een werd zelfs zo dronken dat... Maar toch, toen ze bij elkaar waren, gedroegen ze zich fatsoenlijk. En een van hen – een Tsjechoslowaak – wil niet meer! In ieder geval zei hij dat hij zo lang zou wachten als nodig was, maar dat hij mij wilde zien voordat hij ging.

Maar je kunt zien – je kunt duidelijk zien hoe de Kracht en de Genade door alles heen werken.

Ja.

Want als deze elementen alleen aan zichzelf waren overgelaten, nou ja, dan was er niets dan verwarring. Je kunt zien dat het werkt... het werkt door gebruik te maken van alles!

Nee, het zet zelfs de slechtste dingen in hun voordeel om! Dat is het interessante.

(*stilte*)

Ik heb wat onaangename opmerkingen gehoord over "=1" van mensen die helemaal buiten het geheel staan.²⁴ Eerst vertelden ze me dat het heel intellectueel was, heel vaag...

Oh, ja!

En dat ze zichzelf duidelijk naar voren duwen en alle "credits" opeisen.

Maar dat is vooral het probleem!

En het derde wat ze me vertelden is dat de naam van Sri Aurobindo nauwelijks genoemd wordt aan het einde, zomaar dat, toevallig.

Ja. Hier, heb je hun nummer gezien? (*Moeder pakt een exemplaar*) Het formaat is erg goed, erg goed – ze heeft ervan genoten tot haar hart. Het is erg goed gepresenteerd.

Ja, het is jammer. Dit is allemaal pervers talent.

Pervers: mijn eerste indruk is er een van perversie. Maar juist dit (*Moeder wijst naar de cover*) is verschrikkelijk agressief. In plaats van dat aspiratie tot bloei komt (*Moeder spreidt haar armen omhoog*)...

Het is als het lemmet van een guillotine.

Zie je, de aspiratie van bloemen bloeit op; met de Natuur stijgt het en verbreedt het zich zoveel als het kan om te ontvangen. Dit (*Moeder wijst naar de recensie "= 1"*) is als een mes. Het is nogal symbolisch.

Ik heb er nooit iets over gezegd.

Maar het is met veel smaak gedaan.

Het is denkvermogen, dat verdorven is geworden. (*Moeder bladert door het nummer*) Dit is allemaal agressief, het heeft allemaal een agressieve aard.

* * *

Kort daarna:

Gisteren (ik kan niet zeggen "gisterenmorgen"), kwam ik terug van daar [de muziekkamer] nadat ik achtenzeventig mensen had gezien.... Het was 3 uur: het tijdstip waarop ik normaal gesproken mijn werk hervat na het nemen van mijn bad – dus ik heb niet geluncht. Nou ja, de zogenaamde lunch is allang in de wind geslagen.

(*stilte*)

²⁴ "= 1" is een "Auroviliaanse" recensie.

Voor drie dingen moet je op je hoede zijn. Eén is de collectieve suggestie van "ziekte" - "ziekte" is iets dat ongetwijfeld bestaat, in de zin dat er duidelijk tegengestelde krachten aan het werk zijn die proberen het werk te desorganiseren en te vertragen; maar voor het individu zijn die zogenaamde ziekten... Uiterlijk zijn ze gebaseerd op het idee (ze noemen het "kennis"), op de kennis van microben, ziektekiemen en ga zo maar door, maar dat is de zaken op hun kop zetten, omgekeerd, want die microben en ziektekiemen en al die dingen zijn EFFECTEN, geen oorzaken.

Het is het effect van een combinatie van drie dingen: slechte wil (in het ergste geval een weigering om de beweging te volgen), een min of meer totale slechte wil; een onwetendheid van de wetten en hun gevolgen, dat wil zeggen, de oorzaken en gevolgen (een volledige onwetendheid); en natuurlijk een vorm van traagheid - het is allemaal een vorm van traagheid, maar de grootste vorm van traagheid is het onvermogen om te ontvangen en te reageren. Deze drie dingen samen zijn wat ziektes en dergelijke creëert, en het uiteindelijke effect – de dood. Dat wil zeggen, de desintegratie van gecreëerde harmonie.

Maar vanuit het collectieve oogpunt, het oogpunt van collectieve invloed, is het andersom; met andere woorden, dat is wat wordt beschouwd als de "oorzaak" van stoornissen: in plaats van het effect, is het de oorzaak – wat absurd is.

En dan, vanuit het oogpunt van de transformatie van de cellen en het organisme, is deze collectieve invloed een staat als een bad waarin je wordt ondergedompeld, en wanneer mensen eraan wilden ontsnappen, zouden ze zichzelf afsluiten: ze probeerden zichzelf te isoleren. Het resultaat is dat ze de materiële zone zouden verlaten, omdat het onmogelijk is om zo te zijn (*gebaar als in een schelp*), als iets zonder enige verbinding met het geheel. Dus zouden ze het leven verzaken.

In de relatie met het geheel zijn er grofweg drie... we zouden ze "verdedigingsmiddelen" kunnen noemen, of houdingen die men kan aannemen. De houding van isolatie, die niet totaal kan zijn tenzij je je terugtrekt, en die slechts zeer relatief effectief is. De houding van aanval: een macht die tegenstanders bestrijdt en afstoot (die een groot nadeel heeft, namelijk dat als je krachten op hetzelfde vlak gebruikt, ze ineffectief zijn, of zeer relatief effectief; en als het allerhoogste krachten zijn, dan... is het effect nogal catastrofaal: het zou neerkomen op vernietigen om te veroveren, wat zeker niet de bedoeling van de Allerhoogste is). En ten slotte is er de manier van de besmetting van de hogere Kracht, maar dat impliceert wat zich hier uitdrukt als tijd. Dat is de houding die is aangenomen. Maar het impliceert tijd – daarom gaan eeuwen voorbij.

Het resultaat is zeker, met de minste hoeveelheid schade. Maar die minste hoeveelheid is nog steeds vrij aanzienlijk.

En voor het menselijk bewustzijn duurt het lang. Maar zoals je net eerder opmerkte, is het mooi. Het voelt als iets dat zo gaat (*een gebaar als een vloedgolf die zich uitbreidt*), heel langzaam voor het menselijk bewustzijn, zeker, maar behoorlijk onverbiddelijk tegenover weerstanden, en zo soeverein zeker van zijn overwinning.... Dat is mooi. En met de minste schade, onmiskenbaar. Om nog maar te zwijgen van het feit dat wat lijkt op "schade" in het geheel gezien, slechts een middel tot hogere realisatie kan zijn.

Maart 9, 1968

(Over een oude Playground Talk van 27 mei 1953, waarin Moeder met name zegt: "Wanneer het bewustzijn erachter is ontwikkeld, wanneer je de kracht hebt om het te concentreren, zal dat bewustzijn, wat je ook doet, handelen.")

Dat was de ervaring van vanochtend.

De ervaring was als volgt: het belangrijkste is om het bewustzijn van de Aanwezigheid te behouden, wat betekent dat de Aanwezigheid concreet moet zijn; dan, in alles wat je doet, alles wat je zegt – wat je ook doet, wat je ook zegt – is het deze Aanwezigheid die zichzelf uitdrukt. En de ervaring van vanochtend was om het verschil te vinden tussen de directe expressie en de min of meer verhulde expressie; en het verschil in kwaliteit in de expressie was afhankelijk van het mentale oordeel, dat wil zeggen, het denkvermogen in iedereen beoordeelt dat verschil, maar dat is slechts een individuele vraag; vanuit een algemeen standpunt zijn de dingen die ons het minst transparant of expressief lijken soms de beste expressies.

Het is moeilijk uit te leggen.

Er was de perceptie van wat het mentale bewustzijn TOEVOEGT aan de actie van het allerhoogste Bewustzijn, en die toevoeging, of dat oordeel, was nog steeds iets heel relatiefs – relatief ten opzichte van de tijd, ten opzichte van de gelegenheid, de persoon; het is niet absoluut: in het ene geval zal een bepaald kledingstuk een perfecte uitdrukking zijn, en in een ander geval zal dezelfde kleding dat niet zijn.... Het was een lange ervaring van de relativiteit van de mentale wereld met betrekking tot het allerhoogste Bewustzijn dat zichzelf uitdrukt.

Het kwam in het kielzog van een zin die iemand had geschreven (ik weet niet meer wie, een schrijver of een ander), die zei (ik pas het aan), "Als je ziet hoe humoristisch de schepping is, weet je zeker dat de Schepper moet glimlachen...." Met die zin zag ik hoe relatief de kleding is in het menselijk bewustzijn – er is geen absolute, geen absolute uitdrukking, de uitdrukking is altijd relatief, en de indruk die het achterlaat is relatief ten opzichte van het individu dat het waarneemt.

Ik probeer het uit te drukken, maar het was een concrete ervaring: de relativiteit van de mentale kleding op de actie van het hogere Bewustzijn.

Dus toen kwam de ervaring hierop neer: zo passief en doorschijnend mogelijk zijn om de vibratie van het Bewustzijn zich te laten uiten met zo min mogelijk vervorming in zijn kleding. En dat was de poging.

(Terugkerend naar de oude Playground Talk:) Ik zou niet langer in staat zijn om zulke toespraken te houden! Ik vind het aanmatigend!
(Moeder lacht)

Nu komen alle ervaringen, allemaal, alsof ze het leven helder willen laten worden (het is best interessant), om dingen op hun plaats te zetten. En alle voorkeuren, alle meningen, alle attracties, alle afkeer, dat alles gaat weg... in een soort glimlach, in feite - niet in onverschilligheid, maar in een glimlach, de glimlach van de buitengewone relativiteit van de manifestatie. En dan begint de perceptie te komen van wat een ware manifestatie zou zijn – in een soort zeer soepele harmonie, glad en zeer uitgestrekt. Het is in wording. Zeer interessant.

En deze dingen (*die de Playground Talk laten zien*) zijn nog te eenvoudig. Maar ik begrijp heel goed dat als ik nu ervaringen zou vertellen zoals die ik vanmorgen had, het bijna onbegrijpelijk zou zijn – te ver van [het] bewustzijn van [mensen].

Daar.

Maart 13 1968,

(Over een oude Playground Talk van 27 mei 1953.)

Je zegt dit: "Ja, wetenschap kan vinden. Als het in een heel bepaalde richting beweegt, als het voldoende vordert en onderweg niet stopt, zullen ze hetzelfde vinden als mystici, religieuze mensen, iedereen,

omdat er maar één ding te vinden is en niet twee. Er is er maar één. Dus je kunt een heel eind komen, je kunt draaien en keren en weer draaien, als je lang genoeg doorgaat zonder te stoppen, zul je zeker hetzelfde punt bereiken. Als je daar eenmaal bent aangekomen, voel je dat er helemaal niets te vinden is! Er is niets te vinden. En dat is de kracht. Dat is het, en dat is alles. Zo is het." Wat bedoel je met "Dat is de kracht"?

Vreemd genoeg was het toen je het las EENVOUDIG, voor de hand liggend, maar nu...

Ja, toen ik het las, leek het voor mij voor de hand liggend... Misschien behoeft het geen commentaar, dat is alles!

Ja, ze zullen hetzelfde vinden als mystici en monniken en iedereen heeft gevonden - dat is de kracht. De kracht is wat je vindt. En daaraan kun je in wezen geen naam of definitie geven.

Het is nu de grote ruzie over Auroville: in het Handvest heb ik "Goddelijk Bewustzijn" ["Om in Auroville te leven moet men een bereidwillige dienaar van het Goddelijk Bewustzijn zijn"] gezet, maar zij zeggen: "Het brengt God in gedachten." Ik zei (*lachend*): "Niet in mijn gedachten!" Dus sommigen veranderen het in "het hoogste bewustzijn," anderen zetten er iets anders in. Met de Russen was ik het erover eens om "volmaakt Bewustzijn" te zetten, maar dat is een benadering.... En Dat - wat we niet kunnen benoemen of definiëren - is wat de allerhoogste Macht is. Wat je vindt is de opperste Macht. En de opperste Macht is slechts één aspect: het aspect dat te maken heeft met de schepping.

* * *

(Kort daarna, over een andere passage uit dezelfde lezing, waarin iemand Moeder vroeg of het Goddelijke zich van ons kon "terugtrekken.")

U antwoordt: "Dat is onmogelijk. Want als het Goddelijke zich van iets zou terugtrekken, zou het onmiddellijk instorten, omdat het niet zou bestaan. Om het duidelijker te stellen, Hij is het enige bestaan."

Nu zou ik hebben geantwoord: "Het is alsof je vraagt of het Goddelijke zich van Zichzelf zou kunnen terugtrekken!" (*Moeder lacht*) Dat is het probleem, je zegt "Goddelijk" en zij begrijpen "God"!... Er is ALLEEN Dat: Dat alleen bestaat. Dat, wat? – Dat alleen bestaat!

(stilte)

Vanmorgen heb ik weer wat tijd besteed aan kijken, zien, en ik leek het Goddelijke te vragen: "Waarom geniet U ervan om Uzelf te ontkennen?..." U begrijpt, om onze logica tevreden te stellen, zeggen we: alles wat donker is, alles wat lelijk is, alles wat niet leeft, alles wat niet harmonieus is - niets daarvan is goddelijk. Maar hoe kan dat zo zijn?... Het is slechts een

houding voor actie. Dus toen ik mezelf in het bewustzijn van actie plaatste, zei ik: "Maar waarom vindt U het leuk om zo te zijn!" (*Moeder lacht*)

Het was een heel concrete ervaring van de cellen, met het gevoel (niet "gevoel" - noch gevoel noch sensatie), een soort perceptie van op de rand van het grote geheim staan.... Opeens vindt een groep cellen of een lichaamsfunctie het grappig om fout te gaan - waarom? Welke betekenis heeft dat? En het antwoord was, het is alsof dat allemaal hielp om grenzen te doorbreken.

Maar waarom, hoe?

Mentaal kunnen we alles verklaren, maar dat betekent helemaal niets: voor het lichaam, het materiële bewustzijn, is het abstract. Wanneer het materiële bewustzijn iets vastpakt, weet het het HONDERD KEER BETER dan wij het mentaal kunnen weten. Wanneer het weet, heeft het de macht: weten geeft het de macht. Dat is wat langzaam, langzaam wordt uitgewerkt. Voor een onwetend bewustzijn is het langzaam en pijnlijk – maar voor het ware bewustzijn is het dat niet! Pijn, vreugde, dat is alles... zo'n absurde manier om dingen te zien – van voelen en zien.

Er is een steeds concretere perceptie dat alles – dat er niets is dat niet zijn eigen vreugde van zijn heeft, want dat is DE manier van zijn: zonder vreugde van zijn is er geen zijn. Maar het is niet wat we mentaal verstaan onder "vreugde van zijn". Het is... iets dat moeilijk uit te drukken is. En deze perceptie van lijden en vreugde (bijna van goed en kwaad), dat alles is noodzakelijk voor het werk om het mogelijk te maken dat het gedaan wordt in een bepaald veld van onbewustheid. Want waar bewustzijn is iets heel, totaal anders.

Dat is wat het bewustzijn van de cellen nu leert, en leert door een concrete ervaring; en al die waarderingen van wat goed en wat kwaad is, van wat lijden is en wat vreugde is, dat lijkt allemaal mistig. Maar het "ding" – de Waarheid – het concrete ding is nog steeds niet gevangen. Het is onderweg, je voelt dat het onderweg is, maar het is er nog niet. Als je het had... zou je de almachtige meester zijn. En mogelijk kun je het niet hebben totdat de wereld in zijn totaliteit, of in voldoende mate, klaar is voor de transformatie.

Dat is speculatie, wat we een inspiratie zouden kunnen noemen. Maar het behoort nog steeds tot het hogere rijk.

Af en toe voelt men zich alsof men op een haarbreedte van almacht is: men staat op het punt... ah! (*Moeder maakt het gebaar van het ding te vangen*)... Maar dan vervaagt het.

Als men dat te pakken heeft, zal de wereld kunnen veranderen. En als ik "één" zeg, bedoel ik niet een persoon.... Er kan iets zijn dat gelijkwaardig is aan DE Persoon, maar dat... Dat weet ik ook niet zeker, het is geen projectie van ons bewustzijn op iets dat ons ontgaat.

Sri Aurobindo zei altijd dat als je ver genoeg voorbij het Onpersoonlijke gaat, als je eenmaal voorbij bent, je iets vindt dat we "de Persoon" kunnen noemen, maar dat helemaal niets te maken heeft met wat wij ons de "Persoon" voorstellen.

En daar, alles wat overblijft... alles wat overblijft is Dat! En Dat is wat de macht heeft. Maar zelfs wanneer we zeggen, "Alles wat overblijft is Dat" (*lachend*), plaatsen we het BINNEN iets anders!... Woorden en taal zijn ongeschikt om iets uit te drukken dat het bewustzijn te boven gaat. Zodra je het formuleert, breng je het naar beneden.

(*stilte*)

Een stukje verderop [in deze Talk] zegt u, "Veel mensen die het Goddelijke realiseerden, spraken er nooit over en wisten het nooit." Hoe kan dat? Kan iemand het Goddelijke realiseren zonder het te weten?

Het is weer hetzelfde. We zouden kunnen toevoegen, "en het MENTAAL nooit geweten." Ze zeiden niet, "Ik heb het Goddelijke gerealiseerd," omdat het niet overeenkwam met een mentale opvatting.

Maart 16, 1968

*Moeder houdt een bloem omhoog
naar Satprem:*

Dit is "Happy Heart."²⁵

Ik ontdek het geheim ervan.

(*lange stilte*)

Je voelt dat je constant – constant – op weg bent naar een grote ontdekking, dan doe je die ontdekking, en dan besef je dat het altijd al was gedaan!... Het is alleen (*lachend*) dat je er op een andere manier naar kijkt.

Vanmorgen was er een ervaring; het leek een buitengewone openbaring, en... het is iets, dat altijd al bekend was. Dus je mentaliseert

²⁵ *Ravenalia spectabilis.*

het – op het moment dat je het mentaliseert, wordt het duidelijk, maar dat is het niet meer! Zie je, we zeggen dat deze schepping "de schepping van evenwicht" is,²⁶ en dat het in feite een mentale fout is die ons doet willen kiezen voor het ene en het andere verwerpen – dat alle dingen samen moeten zijn: wat we "goed" noemen, wat we "kwaad" noemen, wat we goed en wat we fout noemen, wat we prettig vinden en wat we onprettig vinden – dat moet allemaal samen zijn. En vanmorgen was er de ontdekking dat door middel van Scheiding – deze Scheiding die op allerlei verschillende manieren is beschreven, soms beeldend, soms gewoon op een abstracte manier, soms filosofisch, soms... dat zijn allemaal slechts verklaringen, maar er is iets, wat waarschijnlijk gewoon Objectificatie is (*Moeder gebaart alsof ze het universum vooruit wil duwen, uit het Niet-manifeste*)... Maar dat is nog steeds een manier om het uit te leggen. Deze zogenaamde Scheiding, wat is het precies? We weten het niet (of misschien wel, toch). Het creëerde in feite (om het in kleuren te zeggen) zwart en wit, dag en nacht (dat is al meer gemengd – maar zwart en wit zijn ook gemengd), het is de neiging om twee polen te creëren: het aangename of goede, en het onaangename of slechte. En zodra je terug wilt naar de Oorsprong, neigen de twee ernaar om weer samen te smelten. En het is in perfect evenwicht, dat wil zeggen, waar geen verdeling meer mogelijk is en de een geen invloed heeft op de ander, waar de twee weer één zijn geworden, daar ligt deze beroemde Volmaaktheid die we proberen te herontdekken.

Het verwerpen van de een en het accepteren van de ander is kinderachtig. Het is onwetendheid. Alle mentale vertalingen, zoals die van een Kwaad dat eeuwig kwaad is, die het idee van de hel doen ontstaan, of die van een Goed dat eeuwig goed is... dat alles, dat is allemaal kinderachtig.

(*stilte*)

Het kan zijn (misschien, want zodra je probeert te formuleren, mentaliseer je, en zodra je mentaliseert, wordt het gekrompen, verminderd, beperkt, verliest het de kracht van de waarheid – maar hoe dan ook...), het kan zijn dat in dit universum zoals het is samengesteld, perfectie is... (*Moeder blijft lange tijd geabsorbeerd*). Het ontgaat woorden.... We zouden het zo kunnen stellen (maar het is droog en levenloos): het is de perceptie (is het alleen maar "perceptie"? Het is niet alleen "perceptie"; het is noch perceptie, noch kennis, noch bewustzijn...), het is het bewustzijn van de eenheid van het geheel – een eenheid die wordt waargenomen, geleefd, gerealiseerd in het individu. Maar dat is niets, slechts woorden.... Het universum lijkt te zijn geschapen om deze paradox van het bewustzijn van het geheel te realiseren, een bewustzijn dat wordt geleefd (niet alleen waargenomen maar geleefd) in elk deel, elk element dat het geheel vormt.

²⁶ We kunnen *Agenda 4* van 13 november 1963 herinneren: "Tradities vertellen ons dat een universum wordt gecreëerd, dan wordt teruggetrokken in pralaya, en dan komt er een nieuw universum; en volgens hen is het onze het zevende universum, en als zevende universum is het het universum dat niet zal terugkeren naar pralaya, maar zal blijven vorderen, zonder terugtrekking." Zie ook *Agenda 7* van 4 maart 1966, en *Agenda 8* van 6 mei 1967.

Om vorm te geven aan die elementen, begon het allemaal met Scheiding, en het was Scheiding die de geboorte gaf aan deze scheiding tussen wat we goed en kwaad noemen; maar vanuit het oogpunt van gewaarwording – gewaarwording in het meest materiële deel – kunnen we zeggen dat het lijden en Ananda is. En de beweging is om een einde te maken aan alle scheiding en het totale bewustzijn in elk deel te realiseren (wat mentaal gesproken absurd is, maar zo is het).

Dat is veel te filosofisch voor mijn smaak, niet concreet genoeg. Maar de ervaring van vanochtend was concreet, en concreet omdat het voortkwam uit extreem concrete gewaarwordingen in het lichaam, uit de aanwezigheid van deze constante dualiteit die eruitziet als een tegenstelling (niet alleen tegenstelling, maar wederzijdse ontkenning) tussen... we kunnen het symbool van lijden en Ananda nemen. En de ware staat (die voor het moment onmogelijk in woorden te formuleren lijkt, maar die werd geleefd en gevoeld) is een allesomvattende totaliteit; maar in plaats van alles als botsende elementen te bevatten, is het een harmonie van alles, een evenwicht van alles. En zodra dit evenwicht in de schepping is gerealiseerd, zal de schepping in staat zijn... (als je het in woorden uitdrukt, is het dat niet meer)... we zouden kunnen zeggen, in staat om door te gaan zonder onderbreking.

Maar dat is het niet.

Deze laatste paar dagen, opnieuw gezien in het huidige onvolmaakte bewustzijn, kwam er herhaaldelijk (maar het is allemaal methodisch en georganiseerd door een algehele organisatie die oneindig superieur is aan alles wat we kunnen bedenken) een staat die de staat is die een breuk in het evenwicht veroorzaakt, dat wil zeggen, de ontbinding van de vorm – wat gewoonlijk "dood" wordt genoemd. En die staat ging tot het uiterste, als een demonstratie, met tegelijkertijd de staat (geen perceptie – de staat) die de breuk in het evenwicht voorkomt en voortgang zonder onderbreking laat doorgaan. Het resultaat, in het lichaamsbewustzijn, is de gelijktijdige perceptie (om zo te zeggen gelijktijdig) van wat we zouden kunnen beschrijven als de extreme angst van ontbinding (hoewel het dat niet helemaal is, maar toch) en de extreme Ananda van vereniging – de twee tegelijkertijd.

Dus als je het vertaalt in gewone woorden: de extreme kwetsbaarheid (meer dan kwetsbaarheid) van de vorm, en de eeuwigheid van de vorm.

En de Waarheid is niet alleen de vereniging, maar de fusie, de identificatie van de twee.

Wanneer je het mentaliseert, wordt het voor iedereen duidelijk – maar het verliest zijn essentiële kwaliteit, het iets dat niet gementaliseerd kan worden.

Is het het bewustzijn van de twee toestanden dat gelijktijdig moet zijn?

Niet verdeeld. Het is de vereniging van de twee toestanden die het ware bewustzijn vormt; de vereniging van de twee ("vereniging" impliceert nog steeds verdeling), de identificatie van de twee toestanden is wat het ware bewustzijn vormt. Dan krijg je het gevoel dat dit bewustzijn de allerhoogste Macht is. Je begrijpt dat Macht beperkt wordt door tegenstellingen en ontkenningen: de machtigste s degene die het meest domineert – maar dat is een complete imperfectie! Er is een almachtige Kracht die bestaat uit de fusie van de twee – dat is de absolute Macht. En als dat fysiek gerealiseerd zou worden... zou het waarschijnlijk het einde van het probleem zijn.

In feite was er tijdens de paar uur dat ik vanmorgen in die staat leefde, de indruk dat ik alles onder de knie had en alles begreep – "begrepen", bedoel ik dit soort begrip dat absolute macht vormt. Maar natuurlijk kan het niet worden uitgedrukt.

Dat is wat mensen die de ervaring of een hint ervan moeten hebben gehad, uitdrukten door te zeggen dat deze wereld de wereld van evenwicht was: met andere woorden, het is de gelijktijdigheid, zonder verdeling, van alle tegenstellingen. Zodra er enige divergentie is – zelfs geen divergentie, geen verschil – is het het begin van verdeling. En alles wat niet die staat is, kan niet eeuwig zijn; het is alleen die staat die... niet "bevat", maar (of hoe anders te zeggen?) eeuwigheid uitdrukt. Er zijn allerlei filosofieën geweest die het probeerden te verklaren, maar het hangt in de lucht, het is mentaal, speculatief. Terwijl dit geleefd wordt – geleefd, bedoel ik ZIJN.

Is het het materiële equivalent van een psychologische ervaring waarin de perceptie van het kwaad volledig verdwijnt in de perceptie van een absoluut Goed – zelfs in het kwaad?

Ja, dat is het. We zouden kunnen zeggen dat het niet alleen een mentale opvatting is, maar een concrete realisatie van het feit.

Maart 20, 1968

Er is een probleem. Het gaat over P.L. – weet u wie hij is?²⁷

Nee.

²⁷ Een bezoeker die al een tijdje in de Ashram verblijft.

Hij is een van de hoogwaardigheidsbekleders van de Roomse Curie.

Ik snap het niet! Hij is een Katholiek?

Hij wordt benoemd tot bisschop in [dit en dat land].

...!!!

Er is dus een probleem. Hij is een belangrijk persoon en hij wil alles achterlaten – dit hele Christendom dat hij afwijst, hij wil het niet meer. Hij wil zijn Kerk, zijn episcopaat, alles verlaten en hier blijven. Hij heeft hier iets "gevonden".

Ja, ik heb die man gezien: hij was er erg aan gehecht.

Ja, en hij wil alles achterlaten. Maar het is een probleem, want het minste kan schandalen veroorzaken in Italië. De Communisten staan altijd klaar om de minste kans te grijpen: een priester die zijn japon afgeeft... Niet alleen een priester, maar een leerling-bisschop van de Roomse Curie. Dus hij zou willen dat het zonder schandalen gebeurt. Maar hoe moet hij dat aanpakken?

Ik zag de man, en ik vond hem erg goed.

Hij is erg goed. Hij heeft iets. Hij heeft ervaringen met Sri Aurobindo, hij ziet Sri Aurobindo. Maar ook daar is een probleem. Ten eerste heeft hij uw kracht nodig: hij is een man zonder veel kracht, vitaal en fysiek. Als hij uit zijn lichaam gaat... Laatst zag hij Sri Aurobindo bij de Samadhi, en tegelijkertijd werd zijn lichaam door wilde beesten verslonden en uit zijn bed gegooid. Hij wordt aangevallen, hij moet beschermd worden. Vitaal en fysiek is hij zwak. Dus je begrijpt, als hij teruggaat naar Rome, zullen die mensen hem niet zonder slag of stoot laten gaan.... Hij zou u willen vragen hoe hij verder moet gaan?

Komt hij uit [zo en zo een land]?

Ja, en hij is werkzaam bij de Rechtbank van Rome, hij behandelt echtscheidingszaken. Dus aan de ene kant heeft hij jouw kracht nodig om deze operatie uit te voeren – het is echt een operatie – en dan, hoe kan ik een schandaal voorkomen? Hij vertelde me dat hij de rechterhand is van kardinaal T.²⁸: "Moet ik mijn invloed gebruiken bij kardinaal T. om een soort missie buiten Rome te krijgen, in Afrika of in India, geleidelijk mijdende van Rome, uit de schijnwerpers blijven en dan verdwijnen? Of moet ik rechtstreeks met de Paus spreken en hem duidelijk vertellen wat er allemaal gaande is?..." Want je weet dat toen de Paus naar Bombay kwam, P.L. bij hem in het vliegtuig zat....

²⁸ Kardinaal Tisserant, die in 1972 stierf.

Ik geef de voorkeur aan de oplossing om met de Paus te spreken.

*(Moeder gaat in
een lange concentratie)*

Is hij degene die hier flauwviel tijdens een meditatie?

Ja, vitaal en fysiek is hij zwak.

Maar vitaal is de Paus erg sterk. Dat is lastig.

*(Moeder gaat weer
in een lange concentratie)*

Het is de enige manier. Dat gevaar is er, maar hij zal erdoorheen moeten.

Wanneer vertrekt hij?

Begin april. Hij zal vragen om u te zien voordat hij gaat.

Ja. Maar ik zal niet spreken.

Waar gaat hij vanaf hier als eerste heen?

Naar Rome, denk ik.

(stilte)

Maar ik heb het gevoel dat de Paus misschien ook geïnteresseerd is?

(Moeder knikt)

Maart 23, 1968

(Satprem las Moeder het einde van de Playground Talk van 3 juni 1953 voor over Karma: "In alle religies, toen mensen zeiden dat [de gevolgen van Karma strikt waren] en zulke absolute regels gaven, wat mij betreft, denk ik dat het was om de plaats van de Natuur in te nemen en aan de touwtjes van mensen te trekken.... Dus dan raken ze in paniek, raken ze doodsbang... – ze moeten gewoon naar de volgende verdieping gaan. Wat ze moeten krijgen is de sleutel om de deur te openen. De trap heeft een

deur en die heeft een sleutel nodig. De sleutel is een voldoende oprechte aspiratie of een voldoende intens gebed.... In beide zit een magische kracht, je moet weten hoe je die moet gebruiken.... Sommigen verafschuwen gebed (als ze tot de bodem van hun hart zouden gaan, zouden ze zien dat het uit trots is). En er zijn mensen die geen aspiratie hebben, die het proberen maar niet kunnen aspireren – dat komt omdat ze niet de vlam van wil hebben, ze hebben niet de vlam van nederigheid. Beide zijn nodig: om je karma te veranderen, moet je een heel grote nederigheid en een heel grote wil hebben.")

Wanneer heb ik dat gezegd?

In 1953.

Vreemd.

Er zit een IMMENSE droefheid achter, iets heel groots, heel sterks. Het is vreemd.

Als een associatie met menselijk verdriet.... Het is vreemd.

* * *

Later:

Ik ga door beslissende momenten. Maar het is heel moeilijk.

Het is de overdracht van het zenuwstelsel. Ik zei dat alles werd "overgedragen", het ene na het andere; nu is het het zenuwstelsel. Dat is... heel moeilijk. Heel moeilijk.

Ik zal er later over praten.

Maart 27, 1968

Op 1 april begint het sportseizoen en ik heb een... passende boodschap gegeven.

Ik begon met een paradox:

*"De eerste voorwaarde om macht te verwerven is gehoorzaamheid.
"Het lichaam moet leren gehoorzamen voordat het macht kan manifesteren; en lichamelijke opvoeding is de meest grondige discipline voor het lichaam.
"Wees dus gretig en oprecht in je inspanning voor lichamelijke opvoeding en je zult een krachtig lichaam verwerven."*

Het is logisch. Dat is alles.

* * *

Kort daarna:

Iedereen maakt ruzie.... Oh, ruzies om helemaal niets - iedereen wordt boos, iedereen maakt ruzie. Zo is het de afgelopen drie dagen gegaan. Astrologen zeggen dat het afhangt van de "positie van de sterren" - maar daar geloof ik niet in! Ik geloof dat de positie van de sterren slechts... (hoe moet ik het zeggen?) de hemelse notatie is van aardse gebeurtenissen (!) Het is niet zo dat de sterren [gebeurtenissen] conditioneren: ze zijn de uitdrukking.

* * *

(Dan gaat moeder in een lange overpeinzing die bijna tot het einde zal duren. Op een gegeven moment opent ze haar ogen en kijkt naar Satprem alsof er iets gebeurt of alsof ze op het punt staat iets te zeggen....)

Niets te vragen?

Ik voelde dat er iets was.

Wat?

Ik weet het niet.

Ik wilde het je eigenlijk vragen.... Ik had hetzelfde gevoel – voor jou. Iets nieuws. Nee? Heb je niet een nieuwe ervaring gehad?

Ik voelde iets.

Ja, maar ik voelde het heel sterk! Ik wilde het je vragen [toen Moeder haar ogen opende], maar in plaats van je te vragen probeerde ik te zien, maar ik zag niets! (*Moeder lacht*)

Er is een heel andere kwaliteit van vibratie, een soort...

Is het twaalf?... Zijn we alleen?

Ja.

Het gevoel van een heel vredige bewuste kracht, maar heel sterk, die zich in je heeft gevestigd, die is neergedaald – iets nieuws. Voelde je het?

Het kostte een paar dagen geleden een mentale uitdrukking.

Oh... *(in een teleurgestelde toon)* Wat was het?

De indruk dat alle realisaties op de hoogten en alle verschrikkelijke hellen die men kan leven – in het Vuur, ze zijn allemaal ÉÉN. In de Vlam, zijn ze ÉÉN. Boven lost het allemaal op; beneden, lost het alles op; en in de Vlam, is het ÉÉN, er zijn geen tegenstellingen meer.

Voor mij werd het [wat Moeder voelde in Satprem] uitgedrukt door een soort heel sterk, heel lichtgevend evenwicht, en... oh, met een buitengewone vrede.

Je begrijpt, iets dat zichzelf heeft gevestigd *(gebaar van een solide vierkant)*. Ik zou het kunnen uitdrukken met het woord "realisatie."

Vreedzaam, sterk, lichtgevend – heel solide.

We zullen zien.

Maart 30, 1968

(Moeder kijkt al een tijdje ernstig.)

U kijkt ernstig?

Ik ben in orde. Maar ik kan niet praten. Het gaat goed, het is... hoe kan ik het noemen? *(Moeder blijft stil)*... De universalisering van het lichaamsbewustzijn – hoogdravende woorden! Maar dat is het.

Erg interessant. Maar ik zou liever niet praten. Maar het gaat goed.

Vanmorgen was het weer erg, HEEL interessant. Maar ik kan er nog niet over praten. We zullen zien over een tijdje.²⁹

²⁹ In augustus vindt het tweede grote – en gevaarlijke – keerpunt in Moeders yoga plaats, na dat van april 1962. Moeders stem begint al een ander timbre te krijgen, alsof ze van grote afstand spreekt.

April

April 3, 1968

*(In het verlengde van het gesprek van 20 maart 1968,
over het lid van de Romeinse Curie.)*

Heb je P.L. nog eens gezien?

Nee.

Ik zag hem gisteren.

Hij sprak tegen me, maar ik hoorde het niet. Ik weet niet wat hij me vertelde. Maar ik had HEEL STERK – heel sterk, en het duurde lang – het gevoel van het begin, het begin... het begin van iets als een actie of een reeks gebeurtenissen die van groot belang zouden zijn voor de ontwikkeling van de aarde.³⁰ Heel sterk: het duurde uren, die indruk. En voor mij is het heel ongewoon, omdat over het algemeen, uiterlijke dingen... *(Moeder schudt haar hoofd)* het is allemaal zo relatief, alle gebeurtenissen zijn zo relatief dat ze geen enkele indruk achterlaten.

Heel ongewoon. En onverwacht.

Het is als een deur die opengaat naar iets dat van vrij groot belang zal zijn voor de ontwikkeling van de aarde.

Ik had niet het gevoel dat hij zelf bewust was.... Het overtrof enigszins het menselijke bewustzijn. Maar ik zag, zag heel duidelijk de Paus.

Heeft hij besloten om naar Rome te gaan?

Ja, en zodra hij daar aankomt, zal hij om een audiëntie vragen.

Het is vrij (het bleef urenlang), vrij ongebruikelijk: iets dat de menselijke individualiteit ver overstijgt, en het was het begin van iets heel belangrijks in de geschiedenis van de evolutie van de aarde.

De laatste keer dat ik hem zag, vroeg hij me hoe hij zich door de Paus zou laten ontvangen. Ik zei tegen hem: "Het is heel eenvoudig, het is de naam van Sri Aurobindo die de deur voor je zal openen; schrijf de Paus gewoon: 'Ik kom uit de Ashram van Sri Aurobindo en ik wil u graag zien.'"

³⁰ Dit lijkt de voortzetting of concretisering van de beweging die in 1967 begon met de notitie van Moeder, "Het christendom vergoddelijkt het lijden om het tot instrument van de redding van de aarde te maken" (29 juli 1967), daarna de bezoeken van mevrouw Z, die beweerde toenadering te willen bewerkstelligen tussen de kerk en de Ashram, en opnieuw van de monnik die zijn christendom wilde verbreden met de nieuwe waarheid (zie *Agenda 8*).

(Moeder gaat lang in concentratie)

Het is vreemd, een vreemd gevoel.... Weet je, alsof je een pagina omslaat. Gisteren en tot nu toe is het zo sterk was geweest: het gevoel dat er iets op deze manier ging (*gebaar van het omslaan van een bladzijde*), en dat was het begin. En weet je, niets in het hoofd, geen gedachte of zoiets: alleen een soort perceptie van iets op deze manier ging (*hetzelfde gebaar*) en...

We moeten de datum noteren – misschien begrijpen we het over tien of twintig jaar!

Gisteren was het 2 april, ja, de 2de. Het was een merkwaardige datum: 2-4-6-8 [2 april 1968]. Twee, vier, zes, acht. En de indruk was dat er zoiets gebeurde, als een pagina die is omgeslagen, en dan... het begin. Of als je wilt (het is geen geometrische sensatie, maar...), het gevoel van een curve die tot zijn einde is gekomen, en een andere die begint. Maar dat is niet zo goed als het beeld van een immense pagina die terugvalt, en iets dat begint. Het is leeg, het is... gewoon het begin.

En geen perceptie van iets persoonlijks: individualiteiten [bijv. P.L.] zijn net als pionnen die zijn gebruikt om te beginnen, dat is alles. De beweging, de oorsprong van de beweging is oneindig veel hoger en groter dan welke fysieke persoonlijkheid dan ook.

Echt de perceptie dat iedereen en alles niets anders zijn dan pionnen, zoals dat (*gebaar als op een schaakbord*), die in beweging worden gezet, maar...

We zullen zien.

Dat moeten we opmerken.

Maar heeft het iets met de Paus te maken?

Ja. Met het Christendom

(Moeder gaat weer in een lange contemplatie)

Sinds gisteren (het leek niet gerelateerd aan de eerste ervaring), maar de hele dag, mijn manier van reageren (innerlijk, niet uiterlijk), mijn manier van reageren op dingen, mijn manier van MATERIEEL naar alle dingen kijken – het was compleet veranderd. Er was, als het ware, een nieuw persoon... zelfs verbaasd over de oude reacties, zich afvragend, "Wat! Reageerde ik vroeger zo?" ("Ik," bedoel natuurlijk het lichaam.) Nu is het dat niet langer."

En het is nu nog steeds heel sterk, alsof... er geen nieuwe persoonlijkheid, maar een nieuwe manier van zijn was. En geen persoonlijke manier van zijn: het is als een grote stroom.

Het is heel, heel vreemd.

Ik heb drie heel moeilijke dagen gehad, echt heel moeilijk, zelfs gevaarlijk; toen door een verstijving van de wil, en met een soort heel actief werk van overgave van alle cellen, was dat gisteren het resultaat.

Heel vreemd, heel vreemd.

We zullen zien! (*Moeder lacht*)

April 6, 1968

Ik wilde geen regels maken voor Auroville, maar ik word gedwongen om bepaalde dingen te formuleren, omdat... er nu eenmaal moeilijkheden zijn. Ik weet niet wat ik moet doen.

Wat ik wilde zeggen kwam; het is heel eenvoudig (*Moeder neemt een aantekening*), gewoon zo (het gaat over heel kleine dingen):

"Men moet kiezen tussen dronken worden en in Auroville leven, de twee zijn onverenigbaar."

Het is geen onschuldige dronkenschap, ik bedoel dat het resulteert in gewelddadige handelingen, het grenst aan waanzin.

Dus als we deze weg inslaan, kunnen we natuurlijk ook dit zeggen (*Moeder neemt nog een aantekening*):

"Men moet kiezen tussen leven in valsheid en leven in Auroville, de twee zijn onverenigbaar."

Moge het waar zijn!

We zouden kunnen zeggen dat degenen die dronken worden, dat doen om te vergeten; maar men komt niet naar Auroville om te vergeten: men komt juist naar Auroville om te herinneren.

Ja, we zouden het eerder in die vorm kunnen stellen.

Maar het idee was vooral om te hameren op de KEUZE. Wonen in Auroville is een KEUZE. Het is een keuze, een houding die je aanneemt, een beslissing die je neemt. Wonen in Auroville is een keuze, je kiest een bepaald leven. Maar als je eenmaal één ding kiest, worden andere dingen onverenigbaar... Hoe dan ook, wonen in Auroville is een ACTIE, een beslissing die je neemt, een actie.

Maar dit (*Moeder wijst naar haar briefje*) is een concessie aan de huidige staat van de mensheid, want om eerlijk te zijn, in Auroville zouden er alleen individuele gevallen moeten zijn. Wat ik bedoel is dit: er kunnen mensen zijn die dronken worden en toch geschikt zijn om in Auroville te wonen. Dus we kunnen geen algemene regel maken. Maar als we geen algemene regel maken, op welke grond kunnen we dan tegen iemand zeggen (die is geaccepteerd, dat is de moeilijkheid), "Nee, je moet veranderen - of je stopt hiermee, of je kunt niet in Auroville blijven...?"

Wat er over alcohol wordt gezegd, kan ook over drugs worden gezegd; en dat kan van veel andere dingen gezegd worden.

Veel, ja, heel veel. Het is nog maar het begin. Begrijp je, ik heb gezien dat we geconfronteerd gaan worden met de noodzaak... Het is de noodzaak om een keuze op te leggen – om te zeggen: "Je moet kiezen tussen dit en dat."

Hetzelfde geldt voor drugs, bij sommige mensen zijn de effecten niet gevaarlijk of niet schadelijk.

Uiteindelijk wordt ieders vrijheid beperkt door het feit dat het niet tegen de vrijheid van anderen in mag gaan. Dat is de grens.

Het is duidelijk moeilijk om algemene regels te maken.

Het is onmogelijk.

In mijn geval herinner ik me dat ik jarenlang opium heb gebruikt, en het deed me goed, het zou me geruststellen, me kalmeren. Opium nu gebruiken zou absurd zijn, maar destijds deed het me geen kwaad.

Maar natuurlijk! Dat begrijp ik heel goed! Ik zie het zo duidelijk, op zo'n universele manier.... Zie je, een zin als deze (*Moeder laat haar briefje zien*) zou maar tegen één persoon gezegd moeten worden, namelijk: "Het is zo VOOR JOU – je moet kiezen tussen het overwinnen van je zwakte of gewoonte en leven in Auroville, die twee kunnen niet samengaan." Maar dan wordt het een puur individuele vraag; tegen een ander hoef je het misschien niet te zeggen.

Daarom is de meest algemene formule dat elke zelf-vergetelheid in strijd is met het leven in Auroville. Je gaat niet naar Auroville om te

vergeten, of om jezelf te vergeten – elke zelf-vergetelheid, in welke vorm dan ook.

Ah, maar "zelf-vergetelheid", als je het vanuit een moreel standpunt bekijkt...! (*Moeder lacht*)

Je ware zelf vergeten.

(*Moeder lacht*) Op het moment dat je formuleert...

Het zou juister zijn om te zeggen:

"Elke achtervolging van onbewustheid is in strijd met het leven in Auroville."

Dat is algemener. En als we nog algemener willen zijn, zouden we kunnen zeggen:

"Elke beweging achteruit of omlaag is in tegenspraak met het leven in Auroville, dat een leven is van opstijging naar de toekomst."

Maar woorden...

Er zijn enkele artikelen in kranten verschenen over de stichting van Auroville, bijvoorbeeld met het thema: "Een utopie op weg naar realisatie." Dus dan zijn er mensen die je vertellen: "Je zult nooit slagen!" Hun argument is: "Ze zijn mensen en ze zullen mensen blijven" – daar hebben ze het mis. "De menselijke natuur kan niet worden veranderd," dat is de basis waarop ze je vertellen: "Je zult niet slagen." Daarom is het enige dat nodig is niet alleen de toekomst te accepteren en te willen, maar je te houden aan de wil tot transformatie en vooruitgang. Als algemene formule is dat prima.

Maar kijk, met medicijnen bijvoorbeeld – neem chloroform dat wordt gebruikt voor operaties: nou, op elk individu heeft chloroform een ander effect (ze accepteren dat niet in theorie, maar het is een feit). We hebben S. hier, die anesthesist was, en het resultaat van zijn ervaring is dat het op iedereen een ander effect heeft. Sommigen worden er bewusteloos van (de grote meerderheid, denk ik), maar in bepaalde gevallen worden mensen juist in een ander bewustzijn geworpen.

En zo is het met alles.

Dus mijn notitie zal niet werken, het kan alleen individueel: "Zo is het in jouw geval"; maar in een ander geval is het misschien helemaal niet onverenigbaar.

Dus we zullen er beetje bij beetje mee om moeten gaan... Het zal interessant zijn!

April 10, 1968

P. L. is weggegaan. Hij liet me om "zegenpakketten" vragen om hem te helpen... (*lachend*) via vier verschillende mensen, om er zeker van te zijn dat hij ze kreeg! Hij zei ongeveer hetzelfde tegen iedereen – dat hij op het punt stond iets heel moeilijks te doen en dat hij mijn zeer actieve hulp nodig had.... Dus gaf ik vier pakketten!

Ik bedacht me om hem te vragen me te telegraferen zodra hij de datum en tijd van zijn interview met de Paus weet.

Dat is een goed idee.

Het lijkt erop dat hij de zoon van een minister is.... Ik weet niet meer aan wie hij het heeft toevertrouwd, maar hij zei dat zijn vader premier is (of was) in [dit en dat land], en dat hij zelf advocaat is en de fortuinen van meerdere mensen beheert. Hij zei dat hij ongeveer twintig crores roepies moet beheren,³¹ wat een aanzienlijk fortuin betekent. Maar dat is alles, hij zei verder niets.

Hij vroeg me wat hij met zijn geld moest doen, dus ik adviseerde hem om naar A te gaan. Hij zei bijvoorbeeld dat hij aandelen had in veel bedrijven, en hij vroeg me: "Moet ik mezelf van al dit geld ontdoen?" Ik zei hem: "A. kan je adviseren, maar op het eerste gezicht is er geen reden om jezelf te ontdoen; als je rente krijgt, kun je het aan de Ashram geven als je je toegewijd voelt aan de Ashram, maar er is geen reden om alles overboord te gooien."

Hij sprak niet over zichzelf ontdoen toen hij A. zag, hij zei dat hij het geld van ANDERE mensen beheert.

Oh, dat heeft hij niet tegen mij gezegd.

Het lijkt vreemd: tegen de een zegt hij dit, tegen de ander iets anders....

Dat denk ik niet.

Wat mij betreft, ik voel een heel prettig contact – heel prettig, heel vertrouwend, heel goed. Een heel goed contact.

³¹ Eén crore is tien miljoen.

Waarschijnlijk zegt hij tegen iedereen maar één ding.

Hij zei tegen mij dat hij alles wilde achterlaten, maar aarzelde en vroeg: "Maar als ik bijvoorbeeld terug moet naar mijn land om mijn moeder te bezoeken?..." Ik zei hem: "Er is geen reden voor jou om alles op die manier te geven. Als je wilt, kun je een zekere vrijheid behouden door een beetje geld voor noodzakelijke dingen. Hoe dan ook," zei ik, "niemand zal je iets vragen, het is aan jou om te doen wat je voelt."

Ja.

Maar als het niet het geld van anderen is dat hij beheert, maar zijn eigen geld, is hij erg rijk.

(stilte)

Gisteren had ik bezoek van een jongeman (nogal jong) met zijn moeder en grootmoeder: ze hebben een jutefabriek... in Pakistan. Het is ongeveer twintig crores roepies waard, waarvan de helft van hen persoonlijk is, hun persoonlijke geld. De Pakistaanse regering heeft alles in beslag genomen. Maar er was een rechtszaak (de rechtbank was in Pakistan) en de rechtbank besloot dat de fabriek terug moest naar de eigenaar. Dus de Pakistaanse regering heeft aan deze jongeman geschreven, zeggende: "Kom en neem bezit van je fabriek." Maar hij is gewaarschuwd (ik weet niet hoe) dat hij op moest passen – dat hij in de gevangenis zou worden gezet zodra hij aankwam!... Toen kwam hij naar mij toe, behoorlijk beschaamd. Hij vertelde me de situatie. "Heel goed," zei ik, "we zullen zien."

We zullen het proberen.

Het is amusant!

Het is zo: geld (geen cent of twee, bedoel ik) heeft een soort... Ik weet niet of het een aantrekkingskracht is of een behoefte om [naar Moeder] te komen... en dan zie je duidelijk dat, overall, wat het ervan weerhoudt om te komen de vijandige kracht is, het is een kracht van wanorde, een "kracht van verduistering," zouden we kunnen zeggen. Als conflict, is het interessant om te observeren.³²

Ik weet niet of het is om me te leren het soort vibratie of kracht te vinden dat in staat is om deze wurggreep ongedaan te maken... het is mogelijk.

Maar het conflict is tussen wat we "tegengestelde eigenaren" zouden kunnen noemen. En de waarheid is dat geld niemand toebehoort. Dit idee van "bezit" van geld is wat alles heeft verdraaid. Geld zou geen "bezit"

³² Dit is het hele probleem van de "eigenaren" van de Ashram (of de voormalige eigenaren van Auroville) en deze "verduistering" waar Moeder al naar verwees in 1960 (en daarvoor): zie *Agenda I*, 23 juli 1960, p. 400.

moeten zijn: het is een middel tot handelen, dat je net als een macht wordt gegeven, maar je moet het gebruiken volgens... wat we "de wil van de schenker" zouden kunnen noemen, dat wil zeggen, onpersoonlijk en met vooruitziendheid. Als je een goed instrument bent in de verspreiding en het gebruik van geld, dan komt het naar je toe, en dat doet het in verhouding tot je vermogen om het op de juiste manier te gebruiken. Dat is de ware werking.

Ik zie deze mensen [van de jutefabriek]: er hoeft geen keuze te worden gemaakt, de man zei niet spontaan (of in ieder geval met gevoel), "Dit geld staat ter beschikking van goddelijke krachten voor de actie" – helemaal niet, dat is duizend mijl verwijderd van zijn gedachte. Het is "Ik wil gewoon WEER BEZITTEN..." van iets dat hij beweert te bezitten. Daarom (*Moeder schudt haar hoofd*) kan het dit of dat zijn, deze of gene kant op – het maakt nauwelijks een verschil.

De ware houding is deze: geld is een universele kracht die bedoeld is om het werk op aarde te doen, het werk dat nodig is om de aarde voor te bereiden om de goddelijke krachten te ontvangen en te manifesteren, en het moet in de handen komen (de gebruikende macht, dat wil zeggen) van degenen die de helderste visie hebben, de meest algemene en meest ware visie.

Het eerste, om te beginnen (dit is elementair), is om geen gevoel van bezit te hebben – "Het is van mij," wat betekent dat? Wat betekent het?... Ik kan het nu niet echt begrijpen. Waarom willen mensen dat het van hen is? – Om het te kunnen gebruiken zoals ze willen, ermee te kunnen doen wat ze willen en ermee om te kunnen gaan volgens hun eigen idee. Zo is het. Anders zijn er wel mensen die het graag in geld bewaren, ze stapelen het op. Maar als mensen zouden begrijpen dat je als een ontvanger-zenderset moet zijn; dat hoe groter de set (precies het tegenovergestelde van persoonlijk), hoe onpersoonlijker en genereuzer en uitgebreider de set is, en hoe meer krachten het kan bevatten ("krachten", dat wil zeggen, om materieel te vertalen, bankbiljetten of geld). En dat vermogen om te bevatten is in verhouding tot de beste capaciteit van gebruik – de "beste", dat wil zeggen, vanuit het standpunt van algemene vooruitgang: de breedste visie, het breedste begrip en het meest verlichte, exacte, ware gebruik, niet volgens de vervalste behoeften van het ego, maar volgens de algemene behoefte van de aarde in haar evolutie en ontwikkeling. Met andere woorden, de breedste visie zou de breedste capaciteit moeten hebben.

Achter alle valse bewegingen schuilt een ware: er zit een vreugde in het kunnen sturen, gebruiken, organiseren van dingen om verspilling tot een minimum te beperken en tegelijkertijd een maximum aan resultaten te behalen. (Dat is een zeer interessante visie om te hebben.) En dat moet de ware kant zijn van degenen die willen vergaren: een capaciteit van gebruik op een zeer grote schaal.

Naarmate deze visie duidelijker wordt... Het is een lange, lange tijd, jaren en jaren, sinds het gevoel van bezit verdwenen is; dat is kinderachtig, het is niets - het is zo dwaas! Kunt u mij vertellen welk plezier een man kan hebben in het bewaren van stapels papieren in een doos of in zijn muur! Een echt genoeg kan hij niet hebben. Het toppunt van genoeg is dat van de vrek die zijn doos opent om ernaar te kijken – dat is niet veel! Sommige mensen geven graag geld uit, ze houden ervan om te bezitten en uit te geven; dat is anders, ze zijn vrijgevig van aard, maar ongereguleerd, ongeorganiseerd... Maar de vreugde om alle WARE behoeften, alle BEHOEFTE in staat te stellen zich uit te drukken, dat is goed. Het is als de vreugde om een ziekte in goede gezondheid te veranderen, een leugen in waarheid, een lijden in vreugde, het is hetzelfde: een kunstmatige en domme behoefte, die niet overeenkomt met iets natuurlijk, omzetten in een mogelijkheid die iets heel natuurlijk wordt – een behoefte aan zoveel geld om dit en dat te doen wat gedaan moet worden, om hier te zetten, daar te repareren, hier te bouwen, daar te organiseren – dat is goed. En ik begrijp dat iemand ervan kan genieten om het doorgeefkanaal te zijn voor dat alles en geld te brengen waar het nodig is. Het moet de ware beweging zijn bij mensen die genieten van... (dan wordt het domme egoïsme) die moeten hamsteren.

De combinatie van de behoefte om te hamsteren en de behoefte om uit te geven (beide onwetend en blind), de twee gecombineerd kunnen zorgen voor een heldere visie en een zo nuttig mogelijk gebruik. Dat is goed.

Dus dan komt er langzaam, langzaam de mogelijkheid om het in de praktijk te brengen.

Maar natuurlijk, om overal tegelijk te zijn en alles tegelijk te doen, heb je heel heldere hersenen en heel oprechte tussenpersonen nodig (!) Dan zou deze beroemde kwestie van geld opgelost zijn.

Geld is van niemand: geld is een collectief bezit dat alleen degenen met een integrale en algemene, universele visie moeten gebruiken. En laat me toevoegen, een visie die niet alleen integraal en algemeen is, maar ook in wezen WAAR, wat betekent dat je onderscheid kunt maken tussen een gebruik in overeenstemming met universele voortgang, en een gebruik dat fantasierijk genoemd zou kunnen worden. Maar dat zijn details, want zelfs fouten – zelfs, vanuit een bepaald oogpunt, verspillende gebruiken – helpen bij de algemene vooruitgang: het zijn lessen in het omgekeerde.

(stilte)

Ik herinner me nog wat Théon altijd zei (Théon was fel tegen filantropie), hij zei: ""Filantropie houdt menselijk leed in stand, want zonder menselijk leed zou het zijn bestaansrecht verliezen!" En weet je, die grote filantroop... hoe heette hij ook alweer? In de tijd van Mazarin, degene die de "Kleine Zusters van Liefde" oprichtte?

Vincentius de Paul.

Dat is het. Mazarin zei hem ooit: "Er zijn nog nooit zoveel armen geweest als sinds jij voor hen begon te zorgen!"³³ (*Moeder lacht*)

* * *

Een beetje later:

Ik denk weer aan mijn geldkwestie: zo zou het leven in Auroville georganiseerd moeten worden – maar ik betwijfel of mensen er klaar voor zijn.

Dat wil zeggen, het kan zolang ze de leiding van een wijze accepteren.

Ja.

Het eerste dat door iedereen geaccepteerd en erkend moet worden, is dat de onzichtbare, hogere macht (hoger in de zin dat het tot een bewustzijnsniveau behoort dat, hoewel voor de meesten versluierd, men kan verkrijgen, een bewustzijn dat men kan noemen zoals men wil, welke naam dan ook – dat maakt niet uit – maar dat integraal en zuiver is in de zin dat het niet leugenachtig is, het is gebaseerd op de Waarheid), dat deze macht in staat is om materiële zaken voor iedereen te besturen op een VEEL WAARDERE, gelukkigere en voordeligere manier dan welke materiële macht dan ook. Dat is het eerste punt. Als iedereen het erover eens is...

En het is niet iets dat je kunt doen alsof je het hebt; een wezen kan niet doen alsof hij het heeft: hij heeft het of hij heeft het niet, want (*lachend*) als het een schijnvertoning is, zal het leven de minste gelegenheid aangrijpen om het duidelijk te maken! En bovendien zal het je geen materiële macht geven – ook hier zei Théon iets in dit verband, hij zei: "Degenen die helemaal bovenaan staan" (hij verwees naar de ECHTE hiërarchie, de hiërarchie die precies is gebaseerd op ieders bewustzijnskracht), "iemand die helemaal bovenaan staat (één of die) heeft noodzakelijkerwijs de minste behoeften; zijn materiële behoeften nemen af naarmate zijn vermogen tot materiële visie toeneemt." En dat is volkomen waar. Het is automatisch en spontaan; het is niet het resultaat van een inspanning: hoe groter het bewustzijn en hoe meer dingen en realiteiten het omvat, hoe kleiner de materiële behoeften worden – automatisch – omdat ze al hun belang en waarde verliezen. Het is gereduceerd tot een minimale behoefte aan materiële noodzakelijkheden, die zelf zal veranderen met de progressieve ontwikkeling van Materie.

³³ Iemand had aan Moeder geschreven: "Ik wil dat mijn geld uitsluitend wordt gebruikt om de oorzaken van ons lijden en ellende te overwinnen." Moeder had geantwoord: "Daar werken we hier naartoe, maar niet op de kunstmatige manier van de filantropen, die alleen met de uiterlijke effecten omgaan. We willen de OORZAAK van het lijden voorgoed elimineren, door materie te vergoddelijken door de integrale transformatie."

En dat is natuurlijk gemakkelijk te herkennen. Het is moeilijk om te veinzen.

Het tweede is de kracht van overtuiging. Dat wil zeggen, het hoogste bewustzijn, wanneer het in contact wordt gebracht met Materie, heeft spontaan... (hoe moet ik het noemen?... Het is geen "invloed", want er is geen wil om te beïnvloeden.... Ik zou het zo kunnen zeggen:) het heeft een kracht van overtuiging die groter is dan die van alle tussenliggende gebieden. Door eenvoudig contact is zijn kracht van overtuiging, dat wil zeggen zijn kracht van transformatie, groter dan die van alle tussenliggende gebieden. Dat is een feit. Die twee feiten maken het onmogelijk dat welke schijn dan ook standhoudt. (Ik bekijk het vanuit het standpunt van een collectieve organisatie.)

Zodra je afdaalt van die allerhoogste Hoogte, zie je het hele spel van diverse invloeden (*gebaar van vermenging en conflict*), en dat is in feite een zeker teken: als je ook maar een klein beetje afdaalt (zelfs in een regio met een hogere mentaliteit, hogere intelligentie), begint het HELE conflict van invloeden. Alleen wat echt helemaal omhoog is, met perfecte zuiverheid, heeft deze kracht van spontane overtuiging. Alle vervangers die je kunt proberen, zijn daarom een benadering, en niet veel beter dan democratie – met "democratie" bedoel ik het systeem dat wil regeren via het grootste aantal en de laagste massa's (ik verwijs naar "sociaaldemocratie", de nieuwste trend).

Als er geen vertegenwoordiger is van het allerhoogste Bewustzijn (wat natuurlijk kan gebeuren), als er geen is, zouden we hem misschien kunnen vervangen door een klein aantal (dit zou het proberen waard zijn) door de regering – we zouden moeten kiezen tussen vier en acht, zoiets: vier, zeven of acht – een klein aantal met een INTUÏTIEVE intelligentie. Intuïtief is belangrijker dan intelligentie": ze zouden een intuïtie moeten hebben die zich intellectueel manifesteert. (Vanuit een praktisch standpunt zou het wat nadelen hebben, maar het zou dichterbij de waarheid kunnen liggen dan de laagste trede: socialisme of communisme.) Alle tussenpersonen zijn incompetent gebleken: theocratie, aristocratie, democratie, plutocratie – dat is allemaal een *complete mislukking*. De andere levert nu ook het bewijs van zijn *mislukking*, de regering van... hoe kunnen we het noemen? Democratie?³⁴ (Maar democratie impliceert altijd het idee van opgeleide, rijke mensen.) Dat heeft het bewijs geleverd van zijn volledige incompetentie.

Het is de heerschappij van de meest gelijkelijk gedeelde domheid.

Ja, dat klopt!... Maar ik verwijs naar het systeem helemaal onderaan, socialistisch of communistisch, dat materiële behoeften vertegenwoordigt... In principe komt het overeen met een soort afwezigheid van een regering, omdat ze niet de macht hebben om anderen te besturen: ze worden gedwongen hun macht over te dragen aan iemand die deze uitoefent,

³⁴ Moeder bedoelt socialisme of communisme.

zoals Lenin bijvoorbeeld, omdat hij een brein was. Maar dat alles... dat alles is uitgeprobeerd en heeft het bewijs geleverd van zijn incompetentie. Het enige dat competent zou kunnen zijn, is het Waarheidsbewustzijn dat instrumenten kiest en zichzelf uitdrukt via een bepaald aantal instrumenten, als er geen instrument te vinden is (één is ook niet genoeg, dat zou noodzakelijkerwijs een hele collectiviteit moeten kiezen). Degenen die dit bewustzijn bezitten, kunnen tot elke klasse van de samenleving behoren: het is geen voorrecht dat voortkomt uit de geboorte, maar het resultaat van persoonlijke inspanning en ontwikkeling. In feite zou dat een extern teken zijn, een duidelijk teken van verandering op politiek niveau: geen kwestie meer van klassen of categorieën of geboorte (dat is allemaal achterhaald), maar die individualiteiten die een hoger bewustzijn hebben bereikt, zouden het recht hebben om te regeren, ongeacht tot welke klasse ze behoren – en geen andere.

Dat zou de ware visie zijn.

Maar iedereen die aan de ervaring deelneemt, zou er absoluut van overtuigd moeten zijn dat het hoogste bewustzijn de beste beoordelaar is van de MEEST MATERIËLE DINGEN. Zie je, wat India heeft geruïneerd, is het idee dat het hogere bewustzijn te maken heeft met "hogere" dingen, terwijl het niet geïnteresseerd is in lagere dingen en er niets van weet! Dat is wat de ondergang van India heeft veroorzaakt. Nou, deze fout moet volledig worden afgeschaft. Het is het hoogste bewustzijn dat het duidelijkst ziet – het duidelijkst en het meest waarachtig – wat de behoeften van het meest materiële zouden moeten zijn.

Hiermee zouden we een nieuw soort regering kunnen uitproberen.

Daar.

(Moeder lacht)

April 13, 1968

R. [de architect van Auroville] is voor vijf dagen gekomen en hij wil wat hij een "wijk" van Auroville noemt maken, dat wil zeggen, in plaats van het probleem van tien- of twintigduizend mensen in één keer aan te pakken, wil hij beginnen met twee- of drieduizend, op het niveau van infrastructuur, maar vooral om te zien hoe het zal werken: het experiment van het leven in Auroville.... Ik had erover nagedacht, en toen ik de vorige keer met je sprak, kwam dat: in welke richting moet het experiment worden uitgevoerd? Ziet u, Y. heeft ideeën op het gebied van onderwijs (ik grijp niet in); wat R. betreft,

hij heeft ideeën op het gebied van bouw (ik grijp niet in); maar niemand heeft het probleem bestudeerd op het niveau van bestuur of organisatie, en van geld, en dat was precies waar ik het de vorige keer met je over had.

Dus als je me zou kunnen voorlezen wat ik je vertelde, als dat zo is, zal ik ze de tekst geven... Er is ook deze communistische Russische architect, die behoorlijk enthousiast is geworden: voor hem is Auroville de ideale realisatie. Hij is een heel sterke jongen, met enige macht (ook een overtuigingskracht over mensen). Dus het zou interessant zijn als hij een glimp zou kunnen opvangen van de richting waarin we gaan.

(Moeder luistert naar Satprem die het laatste gesprek voorleest)

Het is onvolledig.

Er staan al veel dingen in.

(stilte)

Maar in het verleden, in de Vedische tijd, waren wijzen adviseurs van de koningen. Vroeger was dat zo.

Of beter gezegd, dat is wat ons wordt verteld!

Ik zal later spreken. Wat in mijn bewustzijn was, was veel completer en algemener dan wat ik hier zei, dus... Op dit moment zijn de ervaringen heel, heel erg geactiveerd, heel intens. Maar zodra ze zijn verteld, worden ze vlak. Dus ik zeg liever niets - later.

Het is niet plat. Er zit een kracht in.

Ja, maar wat ik innerlijk leefde was honderd keer sterker... Oh, ik weet dat het hen goed zal doen, maar...

Wat in het bewustzijn is gebleven, is iets dat geleefd moet worden voordat het verteld wordt. Dus we hebben nog wat tijd!

April 17, 1968

(Moeder brengt de hele tijd door in contemplatie. Tegen het einde:)

...Geen zin om te praten.

Nog iets te vragen?

Je ziet er een beetje ernstig uit?

Nee, dat is het niet.

Het is...

(Na een lange stilte)

Het is heel moeilijk te zeggen, maar het is duidelijk het fenomeen van materiële transformatie. Het begint met wat we een "wisseling van regering" kunnen noemen: in plaats van een persoonlijk, innerlijk wezen dat regeert, is het direct het Bewustzijn, het allerhoogste Bewustzijn. Dus is er de overdracht van alle bewegingen, alle activiteiten – het hele functioneren. De overdracht van het persoonlijke wezen. In plaats van een persoonlijk wezen te gehoorzamen, staat het onder de invloed van en wordt het direct AANGEDREVEN door het Bewustzijn.

Het is hetzelfde fenomeen dat plaatsvond voor de verschillende innerlijke toestanden van zijn (maar dat is relatief gemakkelijk), maar nu is het fysiek. En het is ook niet gementaliseerd, dus het is moeilijk om uit te drukken.

April 20, 1968

(Moeder houdt een briefje over Auroville omhoog)

(Vraag:) Hoe afhankelijk is de bouw van Auroville van de acceptatie van de mens van spiritualiteit?

(Moeders antwoord:) De tegenstelling tussen spiritualiteit en het materiële leven, de scheiding tussen de twee, heeft voor mij geen zin, want in werkelijkheid zijn leven en geest ÉÉN en het is in en door fysiek werk dat de hoogste geest zich moet manifesteren.

Ik kreeg vandaag een brief van een Zweedse dame, denk ik (Zweeds of Noors, ik weet het niet), die een kruisiging kocht.... Een ENORM schilderij – enorm, ik weet niet meer hoe groot het is, maar het is fantastisch, ongeveer negen meter hoog. Ze vraagt me wat ze ermee moet doen! Ze wil het naar me opsturen.... Dus ik heb haar verteld (ze betaalde er een flink bedrag voor, maar ze is een zeer rijke vrouw; alleen wilde ze het aan

mij schenken), ik heb haar verteld om een tentoonstelling te maken in een grote hal, met, onder het schilderij geschreven, "Het Verleden." Dan om ernaast te zetten, heel klein, een foto van het sterrenstelsel, die bijna identiek is aan Auroville's plan – een foto van het sterrenstelsel, zo groot als dit, en daaronder, Auroville's plan zo groot als dit (*gebaar nog kleiner*), en te schrijven, "De Toekomst."

En ze zal mensen laten betalen om binnen te komen en te kijken!

Ken je die foto van het sterrenstelsel? Die is echt prachtig. Een van de plannen voor Auroville is bijna identiek, en ze deden het zonder de foto van het sterrenstelsel te zien.... Ze zullen die twee foto's plaatsen, en als mensen vragen stellen, krijgen ze te horen, "Schrijf daar, je krijgt antwoord."

Ik dacht dat het een interessant symbool zou zijn.

Begrijp je, als ik er iets anders op zet, ik bedoel een foto van Sri Aurobindo, bijvoorbeeld, of boeken, dan zal het eruit zien alsof... het zal zijn alsof we een nieuwe religie willen beginnen – ik wil geen religies, een einde aan religies!

Dus het is een poging om te realiseren.

* * *

(Moeder gaat dan in een lange overpeinzing die tot het einde zal duren.)

Heb je nog iets te vragen?

Gaat alles goed?

Oh, het is heel interessant.... Deze dagen lijken beslissend te zijn. Alle steun is weg, er blijft alleen Die Ene over.

April 23, 1968

(Moeder laat een brochure over Auroville zien; de eerste foto toont de geheel witte urn onder een uitgestrekte hemel.)

Het is heel mooi. Het heeft iets... Ik weet het niet (*Moeder duwt haar vuist in de aarde*), als een wet van het lot: iets dat zichzelf oplegt.

(*stilte*)

Heb ik je verteld dat een Zweedse of Noorse dame me een grote kruisiging wil sturen?... Dat heb ik gedaan. Maar ik heb je de twee teksten niet laten zien. Kijk, ik heb een foto van het sterrenstelsel gekozen, dan een foto van Auroville die enigszins op de eerste lijkt, en dan, onder de kruisiging, zullen we in grote letters (*Moeder leest*):

"Het Goddelijk Bewustzijn gekruisigd door de verlangens van de mens."

Dan, in hele kleine letters, zoals deze, zullen we onder de foto van Auroville zetten:

"Het Goddelijk Bewustzijn gemanifesteerd door menselijke eenheid."

We zullen zien! De dame heeft veel goodwill, we zullen de reactie in haar land zien.

(*stilte*)

Gisteren kwamen ze van de pers met de brochure over Auroville en zeiden: "Oh, er is een fout, ons is verteld dat de tekst van Auroville's Charter moest worden gewijzigd." Iemand vertelde hen dat ik had gezegd dat "Goddelijk Bewustzijn" overal vervangen moest worden door "Volmaakt Bewustzijn." Ik staarde hem aan:

"Wat!"

"Ja, dat is wat ons is verteld."

Toen zei ik (*lachend*): "Wie is de idioot die je dat heeft verteld!"

"Maar hij zei dat jij dat had gezegd!"

Toen vroeg ik hem: "Vertel me zijn naam, zodat ik hem een flinke klap kan geven!"

Natuurlijk is er geen sprake van om iets te veranderen. Wat er gebeurde was dat mensen in Rusland, Joegoslavië die het vertaalden... (het werd vertaald in een bepaald aantal talen, nu weet ik het niet meer), mij vroegen om een alternatief voor het woord "Goddelijk", omdat... In Rusland doen ze het nog een beter, het woord is verboden! Het gebruik van het woord "goddelijk" is verboden! Dus ik zei oké. Ik zei, "VOOR RUSLAND mag je, als je wilt, 'Volmaakt Bewustzijn' gebruiken in plaats

van 'Goddelijk Bewustzijn.'" Ik wees hen erop (*lachend*), "Het is enigszins verminderd, het is een beetje verlaagd, maar dat maakt niet uit!"

Hier, in de Franse brochure, is het "Goddelijk." Ik zei dat als ze een ander woord in het Russisch of Duits wilden (in het Duits vertaalde T. het als "het hoogste" [Bewustzijn]; ik zei haar, "Het is nogal armzalig, maar hoe dan ook"), nou, ik zei dat ik niet zou protesteren. In het Chinees is het "Goddelijk." Ik denk dat het in het Japans ook "Divine" is.

In het Duits beweerden ze: "Oh, als we 'Divine' zouden zetten, zouden mensen meteen aan God denken...." Ik antwoordde (*lachend*): "Niet per se, als ze geen idioten zijn!"

Maar het heeft me een heel precies beeld gegeven van wat er zou gebeuren als ik om de een of andere reden er niet meer zou zijn.... Iedereen zou mijn naam gebruiken om... (*Moeder lacht*) Het zou eng zijn!

Ja.

* * *

*Moeder gaat dan
in een overpeinzing:*

Het is heel, heel interessant en heel vreemd. Een vreemd gevoel... Het is al zo, ik weet niet, lang, maar de laatste paar dagen is het zo intens en zo precies geworden.... Een gevoel van zo te zijn (*gebaar van in spanning hangen*), van het verlaten van een oude manier van zijn (geen persoonlijke manier – aards, laten we zeggen) en op het punt staan – het staat op het punt – om een nieuwe manier van zijn te betreden; en een gevoel van zo te zijn (*hetzelfde gebaar van tussen twee werelden hangen*).

De hele oude manier van zijn (manier van voelen, denken, zelfs de staat van bewustzijn) wordt gezien... niet precies als een vervorming of vervalsing, maar zoiets – dat is het niet: het is de menselijke manier van zijn. En het is noodzakelijkerwijs de manier van zijn die het resultaat is van intensieve mentale ontwikkeling.

Wat steeds duidelijker wordt is – Bewustzijn. Het wordt niet langer met woorden uitgelegd of gedefinieerd of... het is niet langer dat, het is – Bewustzijn (of liever gezegd, men voelt dat men weet wat het is), Bewustzijn. Dat is de staat: Bewustzijn. Maar het is nog steeds een gefragmenteerd bewustzijn, dat (ik kan niet zeggen "inspanning leveren" omdat er geen inspanning is), dat muteert in een totaal bewustzijn. Dat is dus de transitie (*hetzelfde gebaar in spanning*). Het is nog steeds een bewustzijn (niet precies individueel of persoonlijk, maar gefragmenteerd, of met andere woorden, dat geobjectiveerd is), een bewustzijn dat ZICH BEWUST is van zijn beweging van vereniging. Het is nog steeds dat, geen totale vereniging.

Dus het resulteert in allerlei ervaringen...

En die [nieuwe staat] is niet het resultaat van een concentratie of iets anders: het is de normale manier van zijn, eindelijk constant. Maar er zijn nog steeds verdelingen, in de zin dat er een houding is van bewustzijn die een ander observeert, en nog een ander die de eerste twee observeert – dat is allemaal nog steeds... (*fluctuerend gebaar*) Als een spel van verschillende bewustzijnen die elkaar observeren, elkaar objectiveren. Dus het is nog niet het ding.

Dat gebeurt allemaal in het lichaam – misschien in verschillende delen van het lichaam, ik weet het niet. Er zijn GRADATIES van bewustzijn, of min of meer volledige identificaties, volgens bepaalde lichaamsfuncties – ik weet het niet. En daaronder zijn er nog steeds oude onderstromen van mentale invloed, van wat we gewend zijn de "hogere" denkvermogen te noemen (intuïtief denkvermogen enzovoort). En dan, overal, een heel spel van krachten, suggesties, formaties, die van buitenaf komen. Ik zeg "van buiten", maar er is geen gevoel van "buiten"; er is geen dergelijk gevoel, geen gevoel meer van "deze mensen hier" en "die mensen daar" - het is niet zo, helemaal niet meer, zelfs niet voor het lichaam.

*(Moeder gaat abrupt over tot
een lange overpeinzing die
tot het einde duurt)*

Wordt vervolgd!

April 24, 1968

(Bericht gegeven door Moeder)

"In de spirituele orde der dingen, hoe hoger we ons zicht en onze aspiratie projecteren, hoe groter de Waarheid die op ons wil neerdalen, omdat het al in ons is en oproept tot bevrijding van de bedekking die het verbergt in de gemanifesteerde Natuur."

Sri Aurobindo

April 27, 1968

Heb je nieuws over P.L.? Ik heb gehoord dat hij ziek is.

Ja, geen goede brief... Ik heb twee dingen: een brief van P.L. en een over hem. Hier is P.L.'s [Satprem leest een brief waarin P.L. schrijft dat hij ziek werd zodra hij terugkwam in het Vaticaan, dat hij de Paus niet kon zien, wanhopig is, niet in staat is, enz.].

Hij heeft de kracht niet. Dat vreesde ik. De invloed is te sterk (gebaar om te laten zien dat P.L. in een greep zit). En de andere brief?

Het is een brief van Monseigneur R., een vriend van P.L. Hij is een miljardair, en het is P.L., in feite, die de miljarden van deze Monseigneur beheert. Hij schreef aan J. [P.L.'s vriend], en zei dit [Satprem leest een brief waarin Mgr. R. vraagt J. om P.L. dringend te helpen door hem op te vangen in haar huis in Pondicherry en voor hem te zorgen, aangezien de zaak erg ernstig is en P.L. een "psychologische crisis" doormaakt en uit zijn omgeving moet breken, enz.].

Hij kan maar beter komen. En wat zei J.?

Oh, dat is nog een probleem. J. vertelde me: "Onmogelijk." Ze heeft een reactie tegen P.L., omdat P.L. zich wanhopig aan haar vastklampt.

Oh jee!

Hij klampt zich aan haar vast alsof hij zich aan het dierbare leven vastklampt. Als hij hier is, zal hij haar niet verlaten, hij wil bij haar blijven en klampt zich zo veel mogelijk aan haar vast. Wat Sri Aurobindo en Moeder betreft, die de diepere redenen zijn, hij ziet ze alleen via J. Dat is het hele ding. Dus J. heeft een afwijzende reactie, ze zegt: "Ik wil dat niet meer."

Vraagt hij om terug te komen of niet?

Ik denk dat het het enige is wat hij vraagt. Alleen heeft hij niet de kracht om zijn situatie in het Vaticaan op orde te brengen. Hij heeft niet de moed om zijn zaken op orde te brengen.

Maar die andere kerel, Mgr. R., zal het voor hem doen: hij zal hem terugsturen.

Ja, maar P.L. zal niet de moed hebben om te zeggen dat hij alles opgeeft.

Oh!...

Vragen ze hem daar om een onmiddellijk antwoord?

Deze Monseigneur vraagt om een telegram.

Prima, we kunnen hem telegraferen om te komen. Maar ik bedoel, moet hij de situatie daar onmiddellijk op orde brengen, of kan het worden uitgesteld?

Dat kan.

Dan is het beter voor hem om te komen. Maar hij kan niet bij J. Hij kan hier prima blijven zonder bij J. te blijven.

Er zal een drama ontstaan, want hij wil absoluut bij J.

Wat ik zie is dit: laat hem hier komen, we zullen hem in Golconde onderbrengen.³⁵ Laten we deze Monseigneur een telegram in die richting sturen.

En P. L. informeren dat hij in Golconde zal worden ondergebracht – laat hem dat van tevoren weten.

Oh ja.

Gisteren schreef P. L. aan F., waarin stond: "Vertel moeder dat ik ziek ben en hulp nodig heb." Dus ik gaf hem een "zegenpakket" voor hem. Hij maakte geen melding van terugkomen, maar hij zei: "Ik heb absoluut hulp nodig."

Hij zal zichzelf weer in dezelfde situatie bevinden: hij zal hier terugkomen, zal heel gelukkig en tevreden zijn, alles zal goed komen, en dan...

En dan moet hij gewoon hier blijven!

Moet hij gewoon hier blijven?

En de dingen daar zullen zich heel natuurlijk ontfouwen.

Zie je, ik ben nog geen dag zonder verbinding met hem geweest; en ik ben niet "actief", in de zin dat ik alleen een verbinding heb als mensen bellen. Dus het betekent dat hij echt heeft gebeld. En zo : continu, continu, met een gevoel van spanning. De brief aan F. kwam gisterenmiddag, toen begreep ik het.

Maar het laat zien dat zijn vitale kracht nog steeds niet zuiver genoeg is om sterk genoeg te zijn. De vitale krachten daar [in het Vaticaan] zijn EXTREEM krachtig.

³⁵ "Golconde" is een pension in de Ashram.

Maar hij vertelde me dat zodra hij zijn lichaam verlaat, zijn lichaam wordt verslonden door wilde beesten.

Ah!... Is dat zelfs hier gebeurd?

Ja.

Dat is lastig.

Hij vertelde me een ander verhaal. Hij had hier, in Pondicherry, nog een "droom", die hem erg van streek maakte (omdat hij van je houdt, voelt hij iets voor je). Op een nacht zag hij zichzelf, P.L., veranderen in een vogel, een soort uil die je wilde gaan doden! Die vogel had een dolk en stond op het punt om je te doden. Toen werd hij met een schok wakker, geschokt door wat hij ging doen. Het was P.L. die in een uil was veranderd, die met een dolk op je af kwam rennen om je te doden.... Hij was geschokt, arme man.

Dat betekent dat hij erg onder hun invloed staat.

(stilte)

Toen hij Sri Aurobindo bij de Samadhi zag, viel hij flauw.... Er is een groot conflict van binnen.

Toen hij Sri Aurobindo zag, zei Sri Aurobindo tegen hem: "Kom, kom en zit hier, bij mij, blijf hier." Dus bleef hij daar heel gelukkig, toen vluchtte hij plotseling....

Oh!

Maar Sri Aurobindo zei tegen hem: "Kom en ga zitten, wees in vrede."

Ja, de strijd wordt binnen gevoerd.

(stilte)

Ik denk dat dat het enige is wat we kunnen doen: J. vragen om te telegraferen dat hij in Golconde zal worden ondergebracht. En we zullen zien. We zouden haar niet moeten vragen om hem te ontvangen, het is beter als hij niet bij haar blijft. Ik zou niet willen dat ze een relatie zouden hebben. Dat zou heel onwenselijk zijn - het zou hier niet moeten plaatsvinden, begrijpt u; het zou hem meteen uit de bescherming halen, dus... Als wat hem hier terug laat komen een verlangen van deze orde is, zal het hem uit de bescherming halen.

Maar de twee zijn er! Er is zijn passie voor J., en er zijn Sri Aurobindo en Moeder.

Ja, het is gemengd.

Het echte ding heeft daar gebruik van gemaakt.

Ja... heel goed.

Het overstijgt de individuen ver, begrijp je, dat is het belangrijkste punt.³⁶

³⁶ Het is in feite het begin van een lang verhaal met het Vaticaan en de hervormingen van de Kerk (of liever gezegd de voortzetting, na Moeders "ontmoeting" met de Paus vóór zijn bezoek aan Bombay in 1964).

Mei

Mei 2, 1968

Je P.L. komt terug!

Wat een lawine aan telegrammen! En het is nog niet voorbij: hier is er nog één [Satprem leest moeder een telegram voor waarin P.L. een mysterieus "nieuw feit" aankondigt en smeekt om bij zijn vriendin J. te mogen blijven om "ernstige redenen"].

Laat hem dan bij haar blijven!

Hij schrok zich daar opeens rot. Het is waar dat hun occulte kracht heel groot is en je moet heel sterk zijn om je ertegen te verzetten. En hij schrok zich rot. Dat maakte hem misselijk.

Ik heb zelf het gevoel dat die andere kerel, die Monseigneur R., van hem af wilde... Echt, ik denk dat hij iets verdachts rook en zei: "Hij kan beter weggaan."

Hij heeft duidelijk niet de kracht.

Nee, dat heeft hij niet.

Maar weet u, hij is echt een slachtoffer: toen hij zeven was, stuurde zijn moeder hem naar een monnik in Spanje... tot hij achttien was!

Arme man!

In Spanje! Weet u, dat onverbiddelijke Christendom... Van zeven tot achttien – het is vreselijk!

Nee, hij is een heel aardige man, maar vitaal niet sterk genoeg. Maar als hij zoveel jaren in een klooster heeft gewoond, dan begrijp ik het....

(Moeder blijft lang geconcentreerd)

Ik denk niet dat dit het einde is van deze affaire.

(lange stilte)

J. is in de war omdat hij veel aandacht vraagt.

Wie had aan hem gedacht voor de functie van kardinaal?

Ik weet het niet, maar het was te verwachten.

Het was te verwachten.... Het moet een politieke affaire zijn geweest, want... Ik denk dat het in feite over het algemeen een politieke affaire is.

Oh ja, het is niets anders dan politiek.

... Omdat hij veel te gepassioneerd is voor de baan.

Was het voor nu of later?

Ik weet het niet.

Ik vraag het je omdat dat misschien het "nieuwe feit" is waar hij naar verwijst. Misschien is er al een beslissing genomen.... Wat mij betreft, ik had een sterke indruk dat de andere kerel [Mgr. R.] van hem af wilde om een of andere reden.

We zullen zien.

* * *

(Dan gaat Moeder in een lange contemplatie die tot het einde zal duren.)

Ik blijf de indruk houden dat er iets BELANGRIJKS is begonnen.... Maar het zal nog heel lang duren, waarschijnlijk. Het zal heel lang duren.

Mei 4, 1968

(Moeder geeft een bloem genaamd "Goddelijke Zuiverheid": Isotoma longiflora.)

Weet je dit?

Sri Aurobindo's definitie van zuiverheid is uitsluitend onder invloed zijn van het Goddelijke. Dus natuurlijk staat het Goddelijke uitsluitend onder zijn eigen invloed (!), en dat is zuiverheid!

Iets nieuws over P.L.?

Hij wordt vandaag verwacht.

Een "nieuw feit", zei hij, wat kan dat zijn?...

Wat mij betreft, ik had een sterke, zeer sterke indruk dat ze van hem af wilden, in de zin dat het ofwel de Paus was die hem niet wilde horen, of,

waarschijnlijker, het was zijn vriend, Monseigneur R., die niet wilde dat de Paus hoorde wat hij te zeggen had. Het is een zeer sterke indruk.

Ik zou het zo kunnen zeggen: de indruk die ik kreeg, maar een zeer sterke (zeer sterke, het duurde minstens twee dagen, het was zeer sterk), was dat het Katholicisme zichzelf verdedigde. En omdat ze in de mentale regio P.L. niet konden aanraken, bereikten ze hem van onderaf en verwoestten zijn gezondheid - ze weten hoe ze dat allemaal moeten doen, ze zijn zeer bekwame occultisten.

En hij had niet die immense balans (*groot gebaar hierboven*) waardoor dat allemaal geen effect heeft. Hij staat er nog steeds voor open.

Maar hij luisterde niet eens naar het elementaire advies dat hij kreeg. Hem werd gezegd: "Spreek alleen met de Paus en met niemand anders." En hij sprak rechts en links. Hij sprak met kardinaal Tisserant, met deze Monseigneur R., dus...

(*stilte*)

Ze zijn zo gehecht aan hun macht dat ze in staat zijn om terug te vallen op hun oude gewoontes – excommunicatie, inquisitie en de rest – om te voorkomen dat dingen in beweging komen. Dat is wat ik voel. Dat is het vreselijke. Terwijl de Paus, er was in hem een poging om verder te gaan.

"Er was," zei u?

Wat zei ik?

U zei, er "was" een poging...

(*Moeder blijft stil*)

Heeft u het gerucht gehoord dat de Paus zou aftreden? Een paar dagen geleden meldden kranten een gerucht dat de paus zou aftreden.³⁷

Daar heb je het!... Ik wist het niet.

Er is een ontkenning geweest, maar het gerucht is vrij wijdverbreid.

Dat is het. Dat is het. Ik wist het niet. Oh, het is heel interessant.... Ik denk dat er een bende bandieten is, daar.

³⁷ "PAUS TREEDT AF? (Vaticaanstad, 30 april) Er wordt weer gespeculeerd dat paus Paulus mogelijk aftreedt als hoofd van de Rooms-katholieke Kerk. Er wordt niet alleen in Vaticaanse kringen over zo'n mogelijkheid gesproken, maar ook onder ambtenaren in Rome. Het staatstelevisienetwerk National Television zou een speciaal programma over de carrière van de paus hebben voorbereid dat onmiddellijk zou worden uitgezonden als hij zou aftreden. De gebruikelijke Vaticaanse informanten kunnen geen geloof hechten aan de aftredenspeculatie. Maar ze sluiten de mogelijkheid niet uit." (*The Hindu*, 1 mei 1968)

Oh, ja!... X vertelde me dat ze toen ze in Rome was, alle officiële recepties bijwoonde, en ze zei dat al die prelaten zo dik waren als... ze dronken champagne, brandewijn... Waar was spiritualiteit daarin!

(na een stilte)

Oh, de kardinalen willen de Paus verjagen....

(weer een stilte)

Ja, ze gaan zich zo veel mogelijk verzetten.

Het zou goed zijn als er contact tussen u en hem kon worden gemaakt.

(Moeder knikt krachtig) Ja. Ja.

Maar ik zei het je, ik wist het, deze mensen hebben een behoorlijke occulte kennis en een totaal gebrek aan scrupules. Ik ben er absoluut van overtuigd dat zij degenen zijn die P.L. ziek hebben gemaakt. Hij is zich er misschien niet van bewust (waarschijnlijk niet), maar ik ben er wel van overtuigd, dat weet ik zeker.

Er is hier een zeer sterke aanval geweest – zeer sterk en direct op mij. Ik zag het, begrijp je – ik zag het. Ik kan niet zeggen dat ik het voelde, maar ik zag het.

Van hen?

Van hen.

En het was niet alleen direct op mij gericht, maar het raakte... *(gebaar in de atmosfeer van de Ashram)*, het raakte.³⁸

Ze zijn vaardig.

Weet je, er is maar één ding sterker dan zij, maar één: de vrede van de Heer. Ik weet niet of je begrijpt wat ik bedoel (ik spreek met woorden die klinken als hun eigen taal), maar het is... *(immens gebaar hierboven)*... "Dat," daar, kunnen ze niet aanraken. Maar het is het enige. Weinig mensen weten hoe ze zichzelf kunnen beschermen tegen "dat" [magie].

(Moeder gaat in een lange contemplatie)

* * *

³⁸ Een paar weken later zal Satprem ook voor lange tijd zwaar getroffen worden.

Wanneer was de laatste keer dat je kwam? Eergisteren?... Eergisteren, om 5 uur 's ochtends, las ik een brief van T.F. die ik niet had kunnen lezen. Ik was helemaal alleen, geconcentreerd, en twee zinnen kwamen als antwoord op haar brief, die ik wilde opschrijven. Ik begon te schrijven, en ik merkte dat ik met een klein handschrift schreef! Ik probeerde het groter te maken – onmogelijk. Toen trok ik naar binnen, ik keek, en ik zag dat het Sri Aurobindo was die schreef! Dus liet ik hem natuurlijk schrijven.

Het is niet zijn handschrift, maar ook niet het mijne! Het is een soort combinatie van beide.... Ik had dezelfde ervaring jaren geleden, heel kort na die "ziekte", toen ik hier *Savitri* begon te vertalen.³⁹ Op een dag, terwijl ik schreef, was hij het die schreef; het was zijn handschrift, dat wil zeggen, bijna onleesbaar! Dus (*lachend*) zei ik: "Nee, ik wil het niet!" (Omdat het onleesbaar was – als het duidelijker was geweest dan de mijne, was ik blij geweest!) En ik stopte. Maar het kwam eergisteren, en het was... Ik ben vergeten waar ik dat papier heb gelaten (*Moeder zoekt ernaar*). T. F. schreef in haar brief haar indruk van wie ik ben, en aan het eind schreef ze: "Als het echt zo is, als ik me niet vergis..." Dus als antwoord daarop kwam Sri Aurobindo en zei... (*Moeder probeert tevergeefs te herinneren*). Ik kan me de woorden niet herinneren.

Het is vreemd, ik kan het me niet herinneren.

(hier is de tekst, later gevonden:)

"Godelijk leven in het proces van evolutie, het goddelijke Bewustzijn aan het werk in Materie – dit is, om zo te zeggen, wat dit bestaan vertegenwoordigt."

En tegelijkertijd was er de heldere visie, het zeer heldere bewustzijn van het geheel vanuit het oogpunt van de evolutie van de aarde: wat er wordt uitgewerkt in de evolutie van de aarde.

(lange stilte)

Al deze laatste dagen is er een INTENS werk geweest, extreem intens, van impersonalisatie van het fysieke bewustzijn.... Het resulteert in een soort... (*wankel gebaar*) Je begrijpt, de hele solide basis die de lichamelijke persoon vormt – hop! weg, weggenomen. Dus dan is er soms een wiebeligheid. Bijvoorbeeld, gedurende misschien tien of vijftien minuten had ik een totale afschaffing van het geheugen – van herinnering en geheugen. En... Nu ben ik gewend aan die dingen (er zijn er enorm veel), dus blijf ik zo, uitsluitend gericht op... alle cellen zijn stil, stil en uitsluitend gericht op de Kracht, het Bewustzijn, zoals dit (*gebaar met de armen omhoog gespreid*), en ze wachten. En dan is er een soort concentratie van energie, van kracht, en plotseling, alsof het van elders komt (dat is een heel vreemde gewaarwording)... Zie je, alles wat we doen, alles wat we weten, alles is gebaseerd op een soort halfbewuste herinnering die er is –

³⁹ Zie *Agenda* 4, 31 december 1963, p. 434.

die is weg. En er is niets meer. Het is vervangen door een soort lichtgevende Aanwezigheid, en... dingen zijn er, maar je weet niet hoe. Het is niet alsof ze terug waren gekomen zoals voorheen, dat is het niet, het is... Ze zijn er moeiteloos. En wat er is, is SLECHTS precies wat er op een bepaald moment nodig is. Er is niet al die bagage die je constant achter je aan sleept zoals voorheen, dat is het niet: er is SPECIAAL datgene dat je nodig hebt. Maar je moet heel, heel stil zijn; als je ook maar een beetje rusteloos of opgewonden bent, of zelfs als je moeite doet, is er niets meer.... En op het meest materiële niveau is er ook een soort perceptie dat het hele materiële evenwicht van het verleden ook verdwenen is, en dat er op elk moment van alles kan gebeuren.... Gelukkig (daarom moet het gedaan zijn), gelukkig hebben de cellen een heel vurig geloof, heel vurig.

Ik vertelde je net daarvoor dat ik die lawine van aanvallen had gevoeld. Het kwam in een heel subtiele vorm: de onwerkelijkheid van de conceptie die is toegelaten en aangenomen – de onwerkelijkheid van de goddelijke Aanwezigheid in het lichaam, de onwerkelijkheid van de wereld in transformatie naar een steeds goddelijkere staat; als een onwerkelijkheid die opwelt (*gebaar als van een golf van onderen*), op een sluwe manier, om de basis en ondersteuning van het vertrouwen af te snijden.

Maar het Bewustzijn was er, en het besef dat het een aanval was; en er was geen strijd, geen poging om te overtuigen of zoiets, gewoon zo (*Moeder opent haar armen omhoog*), een TOTALE overgave.

En dat... ik zei het je al, het kan niet worden aangeraakt.

Een lichtgevende stilte.

En beetje bij beetje komt het hele bewustzijn van de cellen uit die greep tevoorschijn en wordt herboren in het Licht.

Het was heel, heel interessant.

En natuurlijk ging de aanval gepaard met alle suggesties van ziekte, dood, ontbinding, onwerkelijkheid – al dat zwermen rond.

Er was niet eens één poging tot strijd of zoiets, niets; heel eenvoudig (*hetzelfde gebaar met open armen*), een aspiratie en zelf-gave.

Het is nog niet voorbij, maar... Ik had van plan om er pas over te praten als het helemaal voorbij was, maar vanwege dit [de kwestie van de troonsafstand van de Paus], zie ik dat het de zaken heeft versneld – versneld en geconcentreerd.

We zullen zien. We gaan het zien.

Mei 8, 1968

Heb je P.L. gezien? Hoe heb je hem gevonden?

Hij is nerveus, behoorlijk geschokt, behoorlijk uitgeput.

Denk je niet dat ze magie op hem hebben toegepast?

Dat is precies mijn indruk.

Ah, jij ook... Wat mij betreft, ik denk echt dat ze magie hebben toegepast zodat hij niet met de Paus zou kunnen praten.

Op dit moment is hij erg uitgeput.

Ja, ze hebben hem uitgeput.

Het begon met een mentale aanval – alle mogelijke twijfel: Sri Aurobindo is "als Sint Augustinus"; Moeder is "als de Maagd Maria", het is "hetzelfde". Een mentale aanval, hoe dan ook. Daarna kon hij niet meer eten: elke keer dat hij at, moest hij overgeven. Toen kreeg hij hysterische aanvallen: stuiptrekkingen, schuimbekken en een soort halve waanzin.

Bah, bah!

Omdat hij aan de Paus schreef... Dit is wat er gebeurde: hij schreef aan de paus om hem te vragen om een audiëntie, maar die brief heeft de Paus nooit bereikt.

Oh!

Hij viel in handen van de "Chief of Correspondence", die hem waarschijnlijk naar de "Indian department" van het Vaticaan stuurde om erachter te komen wat die Ashram was.... En hij mocht de Paus nooit zien. Acht dagen later begonnen die aanvallen. En na nog eens acht dagen zeiden ze tegen hem: "Oh, je bent te ziek, je kunt de Paus niet ontmoeten. Je bent 'er niet bij."

Nu zijn ze daar op hun hoede.

Maar met wat hij me vertelde, vatte ik de sfeer van het Vaticaan samen.... Het is iets, dat angstaanjagend is, een maffia met bendes

die elkaar haten, die op de loer liggen voor de verdwijning van de paus, die niet durven iets te zeggen: degenen die voor de Paus zijn, durven niets te zeggen omdat ze denken: "Als de Paus sterft, heb ik zijn vijanden nodig om in zijn plaats te worden gekozen." Ze blijven allemaal denken aan zijn opvolging. Dus niemand wil de vijand van de ander zijn en ze houden elkaar in de gaten. Het is een angstaanjagende sfeer.

Sinds hij die brief voor de Paus gaf, zie ik hier constant aanvallen, constant. Deze mensen zijn gevaarlijk.

En er is een serieus feit dat ik van P.L. heb geleerd. Je weet dat de Paus een jaar geleden is geopereerd....

Waarvoor?

Aan de prostaat. En in feite is het kanker.

Oh!... Dus ze verwachten dat hij sterft....

En ze mogen hem niet. P.L. vertelde me: "In het Vaticaan vinden ze hem niet aardig." Ze zeggen dat hij "de zoon is van een journalist, een kerel die sensatie wil veroorzaken." Zo beoordelen ze hem in het Vaticaan.

(Moeder blijft lang geconcentreerd)

Is de paus geopereerd voor of nadat hij naar India kwam?

Daarna, denk ik.

* * *

Daarna blijft moeder tot het einde in contemplatie:

Ik heb geen zin om te spreken.... Maar het is een continu werk, dag en nacht, dag en nacht.... "Eén" lijkt iets behoorlijk formidabels in gang te hebben gezet.⁴⁰

Niets te zeggen?

Je vraagt je af hoe al die Vaticaanse zaken gaan aflopen?

Het enige wat ze willen is de dingen houden zoals ze zijn. Hun hele wil is om te voorkomen dat dingen bewegen.... Helaas is het gemakkelijker om te voorkomen dat dingen bewegen dan om ze te laten bewegen.

⁴⁰ Sinds 2 april 1968 ("Een immense terugval").

Mei 11, 1968

(Een discipel heeft een artikel geschreven over de toekomst van de Ashram waarin ze met name zei: "De Ashram zal een occult centrum worden, een selecte collectiviteit...")

Ik ben helemaal niet bang voor reclame of publiciteit voor de *Ashram*. Dat is helemaal niet nodig.

Het is niet nodig om over de Ashram te praten – *(lachend)* de echte manier om het "occult" te maken is om er niet over te praten!

* * *

Ik zag P.L.

Ik zag ook de kinderen van J.⁴¹, en de jongen vertelde me: "Ik wil uw krijger zijn om de Waarheid te veroveren en te verdedigen."

Heel lief, dit kleine jongetje, heel lief!

Wat hem [P.L.] betreft, het is vooral verbeelding. Er zijn occulte problemen, maar...

Maar zodra hij eraan denkt [het Vaticaan], trekt zijn gezicht samen. Dus ik zei hem er niet meer aan te denken, zich er niet meer druk over te maken – niets, om dat te bewaren voor... een onzekere toekomst. Om te stoppen met je er druk over te maken. En als hem wordt verteld dat hij er niet meer mee moet zitten, verschijnt er een glimlach op zijn gezicht!

⁴¹ J. is PL.'s vriend.

Mei 15, 1968

(Er ging een gerucht dat Moeder "onwel" was, en inderdaad heeft ze niemand gezien. Als Satprem haar kamer binnenkomt, is het onderste deel van Moeders gezicht erg opgezwollen, blijkbaar vanwege een "infectie". Ze heeft niets kunnen eten.)

Zie je, het is het Vaticaan.

Ik heb gevochten en gevochten, maar... er zijn te veel leugens om me heen. Dat is het, te veel mensen vertellen overal leugens.

Ik zou P.L. morgen zien; ik denk dat het beter is om een paar dagen te wachten. Je zou het hem kunnen vertellen - vertel hem niet waarom!

Kwam het door zijn atmosfeer?

Niet echt - rechtstreeks.

Natuurlijk is het vanwege die zaak, en vooral vanwege wat we wilden dat hij zou doen in het Vaticaan. Het is het antwoord daarop.

Ik voelde het meteen en kon het heel lang weerstaan, maar toen... de sfeer hier is niet puur genoeg.

Het maakt gebruik van het een of het ander.

Het is de algemene sfeer.

Als de wanorde onzichtbaar is, ben ik vrij om niets te zeggen en zullen mensen het niet weten, maar hier (*lachend*) heeft het zo'n zichtbare vorm aangenomen dat ik het niet kon negeren!

Gisteravond, tijdens de diepste slaap, bevond ik me in een helse wereld. Eerst dacht ik dat het de S.S. was: lange kerels gekleed in het zwart, en ik was daar een gevangene. Het was een wereld van vreselijke mannen, zoals de S.S., maar dan helemaal in het zwart gekleed – misschien waren het priesters en geen S.S.? Ik voelde me daar als een gevangene, als in een concentratiekamp.

Oh!

Lange kerels gekleed in het zwart, met wrede gezichten en lippen... Ik dacht dat ze de S.S. waren, maar misschien zijn het priesters?

(Moeder blijft stil, dan gaat ze in een lange contemplatie, die ze plotseling onderbreekt om te zeggen:)

Een witte kolom, koppig – koppig, de hele tijd, daar (*gebaar voor haar*), als een aanbod van vrede.

* * *

(Tegen het einde komt Satprem terug op de Vaticaanse affaire.)

Gaat dit hele gedoe niet op hen terugslaan?

Het kan me niet schelen.⁴²

Mei 18, 1968

(Satprem uit zijn verbazing over de snelheid waarmee moeder van de zwelling is genezen, zonder een spoor. Moeder lacht.)

Ik ken het trucje!

Dan... is er nog iets. De leerlingen, we proberen de ruwe kantjes eraf te halen! Ze krijgen onderwerpen om te bestuderen en te onderzoeken, en mij werd gevraagd om een onderwerp voor ze te geven. Ik gaf: "Wat is de dood?"

Eén klas pakte het op, en ze stuurden me de aantekeningen van de leerlingen – vier in totaal.

(Moeder houdt vier vellen omhoog, die Satprem voorleest:)

Rita:

"Het werkelijke feit van de dood roept in mij een ervaring op waarin iemand de ruimte in wordt geslingerd en opstijgt."

Amusant! Ik vond het erg grappig. Zij is de enige, bovendien zijn de anderen behoorlijk praktisch.⁴³

⁴² Terwijl Moeder die woorden uitsprak, had Satprem een heel duidelijke indruk dat Moeder zei: "Ik ben het, daar, die getransformeerd moet worden."

⁴³ Dit jonge meisje, voor wie de dood zo sierlijk leek, zou vier jaar later sterven.

Dilip:

"Een stopzetting van alle fysieke activiteit veroorzaakt door de afwezigheid van een bron van energie (of ziel)."

Het is niet duidelijk... De andere twee zijn vrij praktisch (!)

Anand:

"Wanneer de hersenen stoppen met functioneren en het lichaam begint te ontbinden, is het de dood."

(Moeder lacht hartelijk)

De laatste is vrij *zakelijk*.

Abhijit:

"De bloedcirculatie in de hersencellen stopt volledig."

Dat is de dood.

Wat mij betreft, ik zal ze dit vertellen (*Moeder leest met moeite*):

"De dood is het fenomeen van decentralisatie en verspreiding van de cellen die het fysieke lichaam vormen.

"Bewustzijn is van nature onsterfelijk en om zich in de fysieke wereld te manifesteren, kleedt het zich in materiële vormen die in meer of mindere mate duurzaam zijn.

"De materiële substantie is in transformatie om een steeds perfectere en duurzamere veelvormige uitdrukingsvorm voor dat bewustzijn te worden."

Ik ga het naar ze sturen. Maar ik waardeerde hun aantekeningen.... Het interessante (voor mij) is dat toen ik gisteravond deze vier aantekeningen opende en Abhijit's eerste las, "Wanneer circulatie stopt...", toen, ik weet het niet, er zeker een speciale gratie over mij was, omdat ik die woorden las en onmiddellijk in contact werd gebracht met de meest objectieve, kalme en onthechte wetenschappelijke geest – dat was zijn manier om het fenomeen te zien en te beschrijven: geen emotie, geen reactie, gewoon zo. En ik zag (ik begreep en zag oneindig veel meer dan de jongen erin stopte) een hele wijsheid daar, een wetenschappelijke wijsheid. En tegelijkertijd de perceptie van de remedie in de evolutionaire loop der dingen. De meest materiële remedie.

Het gaf me een hele reeks ervaringen in de nacht en de ochtend, die zeker het veld overstegen dat door hun vier reflecties werd bestreken.... Bij het kleine meisje [Rita] was er de indruk, de visie van al diegenen voor wie de dood een poort is naar een wonderbaarlijke realisatie.

Het kwam allemaal zo spontaan en natuurlijk dat ik het gevoel had dat het DAAR was. Nu je het me hebt voorgelezen (*lachend*), besef ik dat het er niet is! Maar het kwam zo spontaan: ik zat daar, las die vier notities, en het kwam de een na de ander. Vooral Abhijit's, deze volledig objectieve, of in ieder geval volledig losstaande visie op het fenomeen: "De bloedsomloop stopt..." Alsof je naar een klein instrument of gereedschap keek (*Moeder gebaart alsof ze een klein voorwerp bevoelt*), en je opmerkte: "Oh, het is nu gestopt... daarom werkt het niet meer." Zo. Met andere woorden, geen van die onzekerheden of angsten of aspiraties.... Dat waren allemaal emoties, gevoelens, psychologische verschijnselen - het was allemaal volledig afwezig.... Een heel eenvoudig klein apparaatje (*hetzelfde voelende gebaar*) waar je naar kijkt als naar een machine, en de machine stopt "omdat het niet meer zo gaat." Zo. En als gevolg daarvan was dit lichaam volledig losgemaakt van alle menselijke angst – van alles: niet alleen van angst, maar ook van de gewoonte, de hele menselijke formatie over de dood – het was allemaal weg. Alsof ik helemaal boven was, zomaar, en helemaal naar beneden keek – hup! het verdween.

Het is wat we zouden kunnen omschrijven als perfecte losmaking van het fenomeen.

En toen, daarna, zonder te proberen of na te denken of wat dan ook, kwam dit briefje. Het kwam op zo'n onpersoonlijke manier dat je zag hoe moeilijk ik het vond om het te lezen: ik kon me geen woord herinneren van wat ik had geschreven. Het kwam, ik schreef het op, en dat was dat. "Ik" schreef, dat wil zeggen, ik moest het opschrijven om het naar hen te sturen.

Ik zal er een fatsoenlijke kopie van maken (*Moeder zoekt een papier en gaat verder*).... Dus toen zette het alles in perspectief.... Ah, ik moet iets toevoegen om je het te laten begrijpen. Ik zag D. gisteren, en omdat ze me had geschreven dat ze "niet wist hoe ze moest mediteren, maar dat ze hoe dan ook stil zou blijven om me niet te storen" (!), begon ik natuurlijk te praten! Maar toen zei ik dingen tegen haar die ik nog nooit eerder had gezegd (en die ik niet zou kunnen herhalen – zij ook niet, omdat ze maar heel, heel weinig begreep van wat ik zei). Ik vertelde haar dat vanuit het standpunt van de manifestatie (ik sprak niet over buiten de manifestatie), vanuit het standpunt van de manifestatie, er maar één ding waar is: Bewustzijn. En dat al de rest de VERSCHIJNING van iets is, maar niet het ding; dat HET ding Bewustzijn is, en al de rest een soort spel is waarin iedereen de illusie heeft een persoonlijkheid te zijn, maar het is een illusie... Terwijl ik sprak, had ik de volkomen oprechte en spontane ervaring ervan. En ik realiseerde me dat deze ervaring van het ENIGE Bewustzijn dat door ontelbare vormen speelt... (*Moeder breekt af*)

Maar dat kun je niet uitdrukken, woorden kunnen dat niet. Terwijl ik sprak, was het dat Bewustzijn dat sprak.... En de twee ervaringen samen (de aantekeningen van de kinderen, ik las ze gisteravond; wat betreft D., ik had haar 's ochtends gezien), de twee samen gaven mij de onthechting (het is geen onthechting: het is een bevrijding) van het fenomeen van de

dood op zo'n absolute manier dat ik in staat was om door de hele Geschiedenis heen te kijken, ver in het verleden, naar de hele menselijke tragedie.... Dat wil zeggen, de dood is een natuurlijk fenomeen in de schepping op aarde, maar als een middel tot OVERGANG – ik zag duidelijk waarom het noodzakelijk was geworden, hoe het, met het menselijk bewustzijn en de mentale ontwikkeling, in een tragedie was veranderd, en hoe het weer slechts een middel tot overgang werd (een onhandig middel, zouden we kunnen zeggen), dat nu weer onnodig werd.

Er was die hele, algehele visie op de geschiedenis van de schepping. Het was echt interessant. Interessant omdat... wauw! je voelde je zo vrij! Zo vrij, zo vredig, zo glimlachend! En tegelijkertijd, met zo'n zekerheid dat alles beweegt naar een harmonieuzere, minder chaotische, minder pijnlijke manifestatie... en dat er nog maar één stap te zetten is in de schepping.

Wat ik bewonderde (ik bewonder dit vaak) was dat het vaak ogenschijnlijk middelmatige of liever onbelangrijke dingen zijn (alles wat mensen als onbelangrijk beschouwen), het is over het algemeen wat de meest aanzienlijke vooruitgang brengt. In de loop van gisteren, en blijkbaar (ik weet dat het maar schijn is), blijkbaar door het bezoek van D. en de antwoorden van die kinderen, werd die hele fase van de manifestatie duidelijk, vond zijn plaats en verloor al zijn invloedskracht en al zijn greep op het bewustzijn. Het was alsof het bewustzijn geheel vrij en lichtgevend, vreugdevol, boven dat alles uitsteeg.

Heel kleine dingen.

(*stilte*)

Vanmorgen, nadat ik dit had geschreven, keek ik toevallig terug op de geschiedenis van dit lichaam, zomaar, haar hele geschiedenis in één oogopslag (*gebaar als een baken*), met verbijsterde ogen.... Hoeveel emoties, ervaringen, ontdekkingen, oh... (ik kan niet zeggen drama's, want het was nooit erg geneigd tot drama), maar hoeveel "ervaringen," "ontdekkingen" (*Moeder spreekt op een hoogdravende toon*), "openbaringen" het heeft doorgemaakt... (*lachend*) om te herontdekken wat altijd al bekend was!

Het is amusant.

De afsluitende staat (nadat ik deze notitie had geschreven): eerst was er die volkomen spontane, natuurlijke, evidente waarneming van het Bewustzijn dat een ding gebruikte en het vervolgens achterliet, het uit elkaar liet vallen wanneer het niet langer gebruikt kon worden – maar dat was het niet: het nam niet eens een ding, gebruikte het, maakte er gebruik van tot het onbruikbaar werd; het was een CONTINUE beweging (*soepel gebaar als een immense golf*) binnen een enkele substantie, met, als het ware, momenten van concentratie en gebruik van iets tot het uiterste, en dan, momenten niet van afwijzing maar van uitbreiding, van immensiteit van vrede – van terugkeer naar een staat van immensiteit van vrede om

een nieuwe vorm aan te nemen. Een continu iets, zoals dit (hetzelfde gebaar als een immense golf), maar dan zonder echt verlies, zonder echte verspilling: de dood is een loutere verschijning, je begrijpt niet eens meer hoe je in deze illusie kunt leven. En HET Bewustzijn, ÉÉN Bewustzijn – niet dit en dat en dit (*gebaar dat een toevoeging van afzonderlijke individualiteiten laat zien*), nee, nee: ÉÉN bewustzijn... splend.

(*stilte*)

Er was ergens nog steeds het idee van inspanning om gelijk te zijn aan de taak die was gegeven; er was nog steeds, ja, het idee van inspanning, het idee van strijd. En dat is weg. Het was weg – het is weg.

Het begon bijna met een vraag van het lichaam; het vroeg: "Waarom, waarom wil je me zo graag houden? Het schudt niet zo hard" (het was heel vertrouwd met zichzelf), "het is niet in zo'n opmerkelijke staat." (Maar het leed niet, het was helemaal niet ellendig, helemaal niet: het keek naar de dingen met een glimlach.) En toen was er dat antwoord.... Ik kan niet zeggen dat er zelfs nog vragen over zijn: de dingen zijn wat ze zijn, spontaan, in een eeuwige glimlach en een vibratie... zo'n lichte, stralende vibratie!... Zonder enige tegenspraak. Een vibratie van expansie en vooruitgang. Ik kon het plaatje zien: expansie en vooruitgang.

Vooraf inspanning, strijd, en nog meer lijden, pijn, dat alles - weg! Weg... echt als een illusie.

Ik zou kunnen zeggen dat het was (ik zeg "was" omdat ik er nu over kan praten; ten tijde van de ervaring kon ik dat niet), het is de staat waarin de dood geen realiteit heeft – de dood en alles wat daarmee gepaard gaat en alles wat het nodig maakte in de loop van de evolutie.

(*Moeder begint een eerlijke kopie van haar notitie te maken*)

Ik weet niet wie het schreef. Nu schrijf ik constant dingen zonder echt te weten wie ze schrijft. Soms weet ik duidelijk dat het Sri Aurobindo is, maar soms weet ik het helemaal niet. Maar het is iemand die niet op aarde is, die ik ken.

Kijk, ik zal je een interessant voorbeeld geven (*Moeder gaat nog een keer een alinea van haar notitie na*). Zie je, in mijn bewustzijnstoestand zou ik hebben gezegd (als de dichtstbijzijnde benadering van het ding): "Bewustzijn is, in zijn aard, onsterfelijk, en om zich te manifesteren in de fysieke wereld, CONDENSEERT het in materiële vormen, enz. En er kwam nadrukkelijk, Nee, KLEEDT ZICHZELF in vormen.

Maar mijn spontane impuls was om te zeggen "condenseert in vormen", omdat ik die beweging zag: een beweging van condensatie, manifestatie, en, wanneer dat voorbij is, van expansie. Een continue beweging die condenseert en zich verspreidt, condenseert en zich

verspreidt... (*gebaar als de pulsatie van een oceaan*). Maar het was dwingend: het moest "kleding zelf" zijn. Dus het is vrij zeker dat het door iemand anders is geschreven. Maar er is geen gevoel van "iemand" zijn en dat "iemand anders" wil schrijven of spreken - dat is het niet! Op dezelfde manier, wanneer ik zeg (ik voel en weet) dat het Sri Aurobindo is, is het niet dat ik hem materieel zie en hij pakt mijn hand en laat me schrijven – niets van dat alles. Het is iets vloeibaars dat zich concentreert en veroorzaakt om te schrijven. En het is de kwaliteit van die vloeibaarheid die me laat weten wie het is. Het is nogal vreemd. Er is een soort van volledige verdwijning van het gevoel van scheiding, maar er blijft een gevoel van diversiteit – diversiteit van zijnswijzen – maar het is niet langer afgebakend, alsof het is afgesneden en gescheiden (*Moeder tekent kleine blokjes*): het is als vibrerende wijzen van perceptie en actie (en de kwaliteit van de vibratie is anders), vibrerende wijzen van perceptie en actie die elkaar opvolgen, vermengen, over elkaar heen worden gelegd. Een soort vloeibaar spel: niet langer afzonderlijke kleine marionetten.

Mijn nachten zijn VOLLEDIG zo. Overdag is er nog steeds iets van de oude gewoonte, maar 's nachts is het meteen zo.

Toch kan ik, door analogie (het is geen analogie, het is een correspondentie), zeggen dat het te maken heeft met wat wij "deze" of "die" noemen, deze of gene andere persoon. Gisteravond heb ik bijvoorbeeld lang doorgebracht met M. en G. die me in paniek belden (ze vertrokken van hier en zijn in Engeland aangekomen), ik heb lang tijd met hen doorgebracht, maar ze waren niet langer "personen", de poppen die we zijn, dat waren ze niet! Toch waren ze het. Het contact was heel nauwkeurig, heel precies, de vibrerende kwaliteiten waren heel duidelijk. En er waren vormen: vormen kunnen worden gezien, maar het heeft niet langer dezelfde kwaliteit. Er is iets hards, ondoorzichtig en onhandigs dat verdwijnt.

Het is hetzelfde in de transcriptie (*wijzend naar de notitie*). Als het erop aankomt, is er een wil om te schrijven, en ergens daar zou iets kunnen hebben gezegd zoals ik je vertelde: "Maar het is een condensatie van het bewustzijn."

Het werd niet uitgelegd, maar het was duidelijk bewust: de tijd daarvoor is nog niet gekomen.

Dit bewustzijn is extreem, extreem bewust, niet alleen van het ding, niet alleen van het doel, niet alleen van de middelen, maar zelfs van de voorwaarden: alles bij elkaar. In deze ontvouwende immensiteit, wanneer Dat eruitziet, weet Het precies dat, op dit moment, dit is hoe de dingen moeten zijn en hoe ze moeten worden gedaan.

Het is op een absolute manier vrij – spontaan vrij. Spontaan. Alle actie is spontaan. Het is als een visioen. Een visioen dat zichzelf uitdrukt.

(Moeder maakt overnemen van haar notitie af)

Het wordt steeds interessanter. Er is absoluut geen gedachte, weet je, helemaal niets: een seconde eerder, ik weet het niet, en dan komt het op een absolute manier. Soms als het komt, zit er iets op en zegt: "Wat mij betreft, ik zou het zo zeggen, mijn ervaring is zo" (zoals ik je eerder vertelde). - "Nee, het IS zo."

Gisteren zag ik iemand die ik niet bij naam wil noemen en ik begon met haar te praten. Ik wist het niet, er was geen gedachte of iets eerder. Ik begon te praten en zei: "Daar zijn we, we zijn op het moment dat we dingen gaan zien..."⁴⁴ Er zijn lange, lange, heel lange periodes waarin dingen worden voorbereid; er is daarna een heel lange, heel lange periode waarin dingen zich ontwikkelen, organiseren, zich vestigen en gevolgen dragen; maar tussen dit en dat is er een moment waarop dingen worden gedaan, wanneer ze gebeuren. Het duurt niet altijd heel lang (soms wel, soms heel kort), maar dat is wanneer er iets gebeurt. En dat "iets" is wat de wereld een nieuwe ontwikkeling zal geven. Nou, we zijn gewoon – zoals het gebeurt, bevinden we ons gewoon op zo'n moment. Wat betekent dat als we (mensen, meestal, blind zijn), als we niet blind zijn, als onze ogen open zijn, we ZULLEN ZIEN, we zullen dingen zien.

De aanleiding voor dat alles (om het te plaatsen) was dat ik zei: "De Amerikaanse president zal naar Rusland gaan om een vredesverdrag te ondertekenen met Vietnam..."⁴⁵ Er zijn twee vergelijkbare omstandigheden tegelijk, zodat er tegelijkertijd drie vredesverdragen getekend gaan worden.

Wanneer gebeurtenissen zo'n trend beginnen te volgen, laat dat zien dat we dingen gaan zien.

(stilte)

Sommige mensen zijn in de nacht, in het verleden, in leugens tot hier (*gebaar naar de wenkbrauwen*), ze zien niets, niets, niets - ze zullen helemaal tot het einde gaan zonder iets te zien.

Maar degenen wiens ogen open zijn, zullen zien.

* * *

(Tegen het einde vraagt Moeder Satprem naar een zere plek op zijn rug.)

Blijft het je ervan weerhouden om te slapen?

Nee, het is niets, het wordt alleen maar groter. Het is er al twee weken.

⁴⁴ Dit is de tijd van de studentenopstand in Parijs - mei 1968.

⁴⁵ Het is in januari 1973 dat het staakt-het-vuren in Vietnam van kracht wordt.

Oh!... Wat een vreemd idee... Het is misschien hetzelfde als bij mij [de aanval van magie]. Het is niet altijd makkelijk om te voorkomen dat deze dingen je raken.⁴⁶

Oh, het is een heel speciale kwaliteit van vibratie: als je gewend bent om vibraties op te merken, is het onmiskenbaar; je kunt ze niet met elkaar verwarren. Als het van die [magie] komt, weet je het direct. Het is heel speciaal... (*Moeder maakt een doordringend gebaar, als een slangen tong of een kleine bliksemflits die trilt en toeslaat*).

Ik voel krachten voorbijgaan, zo, als reactie op die aanvallen.

Er was een tijd dat ik nog verontwaardiging voelde; nu begint het onmogelijk te worden.⁴⁷

Mei 22, 1968

*Moeder houdt de tekst
van een briefje omhoog:*

"Door de verbreding van haar bewustzijn wordt dit lichaam min of meer geïdentificeerd met degenen eromheen.

"Elke inspanning die wordt geleverd om iemands fysieke bewustzijn te zuiveren, is zoveel minder werk voor dit lichaam."

Als iedereen een inspanning zou leveren...

(Moeder knikt)

* * *

Ik zag P.L. gisteren. Hij is nog steeds vreselijk nerveus. Hij zei dat het veel beter met hem ging, maar het minste wat hij deed, maakt zijn gezicht gespannen. En er is nog steeds om hem heen...

Dus moet hij blijven om alles ongedaan te maken, op te ruimen, te vernietigen.

⁴⁶ De dag nadat Satprem het aan Moeder had verteld, was de zweer genezen.

⁴⁷ Verwijs naar "Het kan me niet schelen" in het voorgaande gesprek.

Het is interessant, er gebeuren interessante dingen.

P.L. had een interessante droom. Hij schreef het op, zodat ik je erover kon vertellen.... Heel vreemd, het is een droom die hij drie keer achter elkaar had met een tussenpoos van een paar dagen. Precies dezelfde droom, dezelfde ontvouwing....

Iemand stuurde het naar hem.

Laten we eens kijken.

[Satprem leest:] "Het is een feestdag in het Vaticaan. Het Sint-Pietersplein staat vol met mensen. De processie van de paus begint; ik heb het vaak gezien, heel dicht bij de paus, naast de kardinalen. Maar in plaats van de sedia gestatoria [de stoel waarin de paus wordt gedragen], is er een enorme olifant die iemand draagt. Wie is dit iemand? Lieve moeder? Nee, het is Pavitra.... Helemaal niet, het is Satprem! Nee, het is de directeur van de school.... Hoe meer ik probeer mijn aandacht op hem te richten, hoe meer zijn gezicht verandert, als in een caleidoscoop. In werkelijkheid heb ik moeite om mijn aandacht te vastzetten, omdat ik me inspan onder het gewicht van de olifant, die nu de Sint-Pietersbasiliek binnengaat. Ik zit namelijk in een heel ongemakkelijke houding, want ik ben niet de olifant: ik zit in zijn poten, in zijn nagels, en zijn gewicht is heel, heel groot, waardoor ik niet kan zien wie er op hem zit. Ondertussen heeft de olifant de Baldaquin van Bernini bereikt, in de Sint-Pietersbasiliek, en komt uiteindelijk bij de troon van de Paus, waar hij gaat zitten....
"Op zijn hoofd zit dezelfde persoon als voorheen: Lieve Moeder? Pavitra? Satprem? Een leraar? Ik weet het niet. Ik kan het lichaam van de persoon niet onderscheiden, alleen zijn veranderende gezicht.... Plotseling, ontvangt de menigte, de enorme menigte daar een enorme trilling: alles wordt geschud, en vanuit deze verandering van mentaliteit ontstaat er een zeer krachtige kreet, applaus voor deze Kracht die zojuist hun zielen is binnengedrongen - de hele menigte is getransformeerd.... Zodra de ceremonie voorbij is, komt de olifant uit de basiliek. Ik sta bij de deur en aanschouw de eindeloze menigte die zich ver, ver weg uitstrekt. Ik ben benieuwd hoeveel mensen er zijn, en aan het einde verschijnt er een getal aan de horizon: 1.600.000.000."

Deze man is buitengewoon ontvankelijk!

(lange stilte)

Drie keer, zei je?

Drie keer: op 9, 11 en 18 mei.

Welk getal?

Een miljard zeshonderd miljoen. Het lijkt, volgens hem, min of meer het hele Christendom te vertegenwoordigen: niet alleen de katholieken, maar de Christenen.

Dat was mij verteld. Mij was verteld dat het de eerste beweging was – de eerste aanwijzing, de eerste beweging van de bekering van het Christendom tot de Waarheid. Er werd duidelijk aangegeven dat het was BESLOTEN. Dat had ik gezien.

Ik had nog nooit zoiets gezien! Ik vertelde je, toen ik in de kamer was [waar Moeder bezoekers ontvangt] en P. L. binnenkwam, kwam er iets zo... serieus (wat is het juiste woord?), iets dat het belang en de stabiliteit had van grote aardse bewegingen, van grote tijdperken – het begin van een groot tijdperk.⁴⁸ Ik had dat nog nooit gevoeld. Dat was voordat hij [naar het Vaticaan] vertrok. Toen keek ik en zag dat het van bovenaf was verordend: het begin van de bekering van het Christendom tot de Waarheid – het Christendom als geheel.

Ze hebben daar iets gevoeld: ik zei je dat er zo'n gewelddadige aanval was...

Het is vooral P.L. die het slachtoffer is geweest, en ik deels: het raakte dit lichaam. Maar weet je, zelfs vanuit het meest gewone, uiterlijke gezichtspunt was de genezing wonderbaarlijk. Die dingen [de zwelling] houden over het algemeen acht tot tien dagen aan - het was in twee dagen voorbij. Dat was... Zelfs mijn lichaam, hoewel het gewend is om in contact te zijn met de krachten, was verbaasd. Het was wonderbaarlijk.

De concrete actie van deze Kracht, die Sri Aurobindo de "supramentale kracht" noemde, het eerste contact en het eerste aspect is een aspect van de Waarheid.⁴⁹ Zoals Sri Aurobindo zei, moest de Waarheid zich eerst manifesteren, vóór de Kracht van de Liefde.

Vergeleken met de koers die het leven vroeger volgde, is het echt een wonder – een wonder in de zin dat de snelheid van de transformatie en de actie op zijn minst ongewoon is.

* * *

*Na een lange concentratie,
vervolgt moeder:*

Er zijn twee kleine dingen geweest, heel kleine dingen, maar amusant... Een jaar of anderhalf jaar geleden (ik weet het niet meer), had iemand me een album met foto's van Frankrijk gestuurd, en Parijs in het bijzonder, en

⁴⁸ Zie de conversatie van 3 April 1968.

⁴⁹ Men moet begrijpen dat het woord "waarheid" niet in een filosofische of morele of ideale zin wordt gebruikt: het is de realiteit ZOALS DIE IS, de wereld ZOALS DIE IS zonder zijn mantel van onwaarheid. Het echte leven is een "wonder".

ik had ernaar gekeken; ik keek ernaar, en terwijl ik keek, zag ik een foto van de oevers [van de Seine in Parijs]. Ik zag het, keek er aandachtig naar, in detail, zag de oevers met alle *bouquinistes* [tweedehands boekverkopers]. Er zat een boekverkoper vooraan, op de voorgrond, ik zag hem. Toen sloeg ik het album dicht en legde het opzij. Ik wilde het aan iemand vertellen en zei: "Wil je zien hoe de *bouquinistes* in Parijs eruit zien? Er is een foto..." Ik sloeg bladzijde na bladzijde na bladzijde om – geen enkele foto van een boekverkoper! Ik keek keer op keer... geen enkele foto van een boekverkoper.⁵⁰ Het was genoeg van een probleem voor mij om het boek nog een paar keer te bekijken en zelfs te proberen een verklaring te vinden. En toen... gingen M. en G. naar Parijs en stuurden me een ansichtkaart van de banken met de *bouquinistes* – het was mijn foto! Ik kreeg hem gisteren. Hij zat niet in het album: ik kreeg hem gisteren, precies mijn foto.

Het andere gaat over R., die een paar jaar geleden een aanval van filariasis had gehad. Hij had het me verteld en het was overgegaan. Toen kwam het terug. Het kwam na zo'n drie of vier jaar terug, heel sterk, en hij kon er niet vanaf komen. Hij schreef me klagend. Ik vertelde hem dat er een "daling in zijn geloof" was. Het lijkt erop dat het de derde keer was dat ik hem dat schreef (ik wist er niets van – ik weet nooit waarom of hoe ik dingen schrijf). Dus schreef hij terug om te vragen: "Het is de derde keer dat je me dat vertelt, wat betekent het?" Ik legde het hem uit. Maar terwijl ik zijn brief ontving en hem uitlegde, deed ik wat ik altijd doe (ik doe het altijd, de hele tijd), ik bracht hem in contact met de Heer en vroeg om zijn tussenkomst.... Hij kreeg mijn brief en vandaag schrijft hij me dat hij, terwijl hij hem las, in de tijdsbestek van ongeveer tien minuten daadwerkelijk zag (zijn voet was twee keer zo groot geworden, zijn been was opgezwollen, je weet hoe het gaat met elephantiasis), hij zag het daadwerkelijk krimpen en krimpen, en in tien of vijftien minuten was het weg! Hij schreef het me vanmorgen.... Ik had hem verteld dat de Kracht hetzelfde was, het was zijn geloof dat niet meer hetzelfde was, en dat was de reden dat de Kracht niet meer hetzelfde effect had. En hij schrijft in zijn brief: "Ik las gewoon je brief, en het verdween voor mijn ogen!"

En dit lichaam, als je het vraagt, het enige... Er zijn twee dingen waarvan het zich bewust is: een steeds intensere aanbidding in de cellen, oh, zoals dit (*gebaar als een opkomende vlam*), en tegelijkertijd, zo een scherp besef van de mate waarin de cellen niet zijn wat ze zouden moeten zijn, van de onwaardigheid van hun conditie. Die twee dingen zijn constant en voortdurend samen. En dat is alles. En als ik hoor over gevallen als deze, van ziekte of iets anders (ik hoor er elke dag drie, vier, vijf, zulke gevallen, zulke dingen gebeuren voortdurend – ik gaf je dit als een heel concreet voorbeeld omdat het net is gebeurd en je kent R.), dan is het lichaam zich er niet eens van bewust dat het als tussenpersoon wordt gebruikt, omdat het zich te bewust is van zijn gebrek, van wat het zou moeten zijn en nog niet is.... Het is als die genezing [van de zwelling van Moeders gezicht], het was een genezing als die van R., bijna spontaan: het

⁵⁰ Zie *Agenda 5* van 5 februari 1964.

gebeurde plotseling en verdween. Maar natuurlijk is het lichaam zich volkomen bewust van de pracht van een Wonder... een Wonder dat alle begrip te boven gaat.

En dan is er in het bewustzijn het heel sterke gevoel – heel sterk – dat de tijd is gekomen.

Ik zei dit laatst tegen Rijuta: er zijn immense periodes waarin dingen worden voorbereid – het verleden slijt en de toekomst wordt voorbereid – en dat zijn immense periodes... neutraal, saai, waarin dingen zich steeds maar herhalen en het lijkt alsof ze altijd zo zullen blijven. Dan, plotseling, tussen twee zulke periodes, vindt de verandering plaats. Zoals het moment waarop de mens op aarde verscheen – nu is het iets anders, een ander wezen.

In ieder geval is het zeker dat we de tekenen zullen zien, of liever gezegd dat we nu de voortekenen zien.... Ik zei dat tegen Rijuta toen ik haar aankondigde (ze wist het niet) dat de Amerikaanse president naar Moskou zou gaan om een vredesverdrag met Vietnam te tekenen. Er waren drie oorlogen, waarvan er één was gestopt maar niet was opgelost: dat was de oorlog tussen Egypte en Israël, waarover ze een overeenkomst hebben bereikt. Ik ben de derde vergeten. En alle drie oorlogen tegelijkertijd. Maar de ernstigste van de drie was de oorlog tussen Amerika en Vietnam. Dus ik zei dat tegen haar; ik zei haar: "Dit is een teken."

En het is geen mentale conceptie, het zijn geen ideeën: op het moment dat ik het zei ZAG ik het, zag ik het.

Ja, er verandert echt iets.

Dat zijn nog steeds de voortekenen, de voorloper bewegingen, dus het is verspreid, niet gecombineerd, maar voor iemand die kan zien, is het duidelijk.

(stilte)

Met dit laatste avontuur [de aanval op Moeder] heeft dit lichaam vertrouwen geleerd. Het was erg doordrenkt van pessimisme vanwege zijn materiële antecedenten. Bepaalde antecedenten, namelijk vader en moeder, waren gekozen vanwege hun grote bruikbaarheid en een zeer concrete materiële eerlijkheid, maar geen mystiek, niets van dien aard – opzettelijk. Maar toen gaf het een soort... niet bepaald pessimisme, maar een zeer scherpe visie op hoe dingen fout gaan. Het lichaam had dat, en haar geloof moest vechten tegen een gewoonte om moeilijkheden, obstakels, weerstand te verwachten; hoewel het volledig vertrouwen had in de uiteindelijke Overwinning, kon het de gewoonte om moeilijkheden op het pad te verwachten niet overwinnen.... Dit laatste avontuur heeft het een goede duw vooruit gegeven: het vertrouwen is veel meer glimlachend. En de algemene visie is zoals ik je vertelde. En voortdurend, altijd, zelfs op het moment van de ergste moeilijkheden, altijd is er... het welt op uit de cellen,

als een gouden hymne: een bezwering, weet je, een oproep, een bezwering tot de opperste Macht.... En met zo'n geloof! Een wonderbaarlijk geloof.

(*stilte*)

*Moeder, en wat gebeurt er nu in Frankrijk, wat betekent dat?*⁵¹

Het is duidelijk de toekomst die ontwaakt en probeert het verleden weg te jagen.

Heb je de brieven van S.'s kinderen gelezen? Die staan daar. Bijvoorbeeld, alle studenten en de hele arbeidersklasse hebben hun krachten gebundeld. Natuurlijk is er op mentaal niveau een hele mix van allerlei ideeën, maar de Kracht achter... Bijvoorbeeld, de studenten willen de onderwijsmethode volledig veranderen: ze eisen met geweld de afschaffing van alle examens. En ze zijn zich er zelf niet van bewust, maar ze worden gedreven door een kracht die de manifestatie van een waarachtigere waarheid wil.

Ze willen zelf liever geen geweld – het lijken niet de studenten te zijn die het geweld begonnen, maar de politie. En dat is heel interessant, want de politie staat voor de verdediging van het verleden. Toen ik die kinderbrieven las, en toen ik later het nieuws kreeg, kwam er in mij (het werd heel, heel duidelijk gezegd, een heel helder visioen): de toekomst. Het is de hogere Macht die mensen DWINGT om te doen wat ze moeten doen. Tussen nu en dat (wat nog ver weg is) moet er de kracht zijn van een ONBEWEEGBAAR getal. En de visie was heel duidelijk: als miljoenen – niet duizenden, miljoenen – mensen samenkomen en de plek volkomen vreedzaam bezetten (gewoon samenkomen en de plek bezetten, natuurlijk met vertegenwoordigers die zeggen wat ze willen), dan zal het macht hebben. Maar er mag geen geweld zijn; zodra iemand zich aan geweld overgeeft, is het een terugkeer naar het verleden en de open deur naar alle conflicten.... Destijds wist ik niet dat het de politie was die het geweld was begonnen; ik wist het niet, ik was niet op de hoogte van de details van de gebeurtenissen. Maar het was een heel duidelijke visie: een bezetting door de massa, maar een massa die almachtig is in haar onbeweeglijkheid, die haar wil oplegt door louter aantallen, met intellectuele vertegenwoordigers voor onderhandelingen.

Ik weet het niet.... De Gaulle⁵² staat open voor iets meer dan de puur materiële kracht. Is hij bekwaam? Ik weet het niet. In ieder geval is hij een van de beste instrumenten.

⁵¹ Een soort algemene staking van zo'n acht miljoen mensen, die begon met een studentenopstand en de bezetting van de Sorbonne-universiteit in Parijs.

⁵² Destijds president van Frankrijk.

Het is duidelijk (niet in de details, maar in de richting van de beweging), duidelijk een wil om het verleden achter zich te laten en de deur naar de toekomst te openen.

Het is als een soort afkeer van stagnatie. Dat is het. Een dorst naar iets dat vooruit is en lichter, beter lijkt. En inderdaad, er IS iets – het is niet alleen verbeelding: er IS iets. Dat is het mooie ervan, het is dat er iets is. Er IS een Reactie. Er IS een Kracht die... zichzelf wil uiten.

Frankrijk bevindt zich in een bevoorrechte situatie: India eerst en Frankrijk daarna, om redenen van... simpelweg van ontvankelijkheid. Frankrijk heeft altijd geprobeerd voorop te lopen – wat in feite de reden is waarom dit lichaam daar is geboren.

(stilte)

De kranten spreken over een staking van miljoenen mensen daar (dat schreven die kinderen). Het lijkt helemaal niet op een staking, het lijkt op een revolutie.

Dat weet ik. Ik weet niet of ik het je ooit heb verteld, maar er is – er is altijd geweest – een identificatie van het bewustzijn van dit lichaam met alle revolutionaire bewegingen. Ik heb ze altijd gekend en geleid, zelfs voordat het nieuws erover naar buiten kwam: in Rusland, in Italië, in Spanje en elders – altijd, overal. En in wezen was het altijd dezelfde Kracht die de komst van de toekomst probeerde te bespoedigen – altijd – maar gedwongen werd zijn actiemiddelen aan te passen aan de toestand van de massa.

En nu lijkt de toestand van de aarde precies zo te zijn dat wat op zijn minst wordt voorbereid (als het nog niet echt zo is) de manifestatie is van de massa in een soort stille en onbeweeglijke wil.... En dat is een tussenliggende periode om de conditie te bereiken waarin deze massa onder controle wordt gehouden en direct wordt aangestuurd door de Macht van boven.

Daar gaan we naartoe.

* * *

Tegen het einde:

Ik vertelde P.L. gisteren dat wanneer hij de behoefte voelt om mij te zien, hij het me moet laten weten. Natuurlijk is het beter als het niet te vaak gebeurt, want ik ben vreselijk druk, maar we zullen zien. Het is nodig. Het is belangrijk.

Moet ik hem niets vertellen over zijn droom, of kan ik...?

Oh, je kunt hem vertellen dat ik zei dat hij opmerkelijk gevoelig en ontvankelijk is; dat er een HEEL DIEPE waarheid achter deze droom zit, ondanks de enigszins kinderlijke uiterlijke vorm. Er zit een heel diepe waarheid in.

Alleen... Hij is geen man die aangespoord moet worden: hij is een man die tegengehouden moet worden, omdat de *adhar* (zoals de Indiërs het zouden noemen), dat wil zeggen de materiële kleding, niet sterk genoeg is voor de kracht die het aandrijft. Dat resulteert dus in ziektes. Hij is geen man die aangespoord moet worden, hij is een man die tegengehouden moet worden.

Maar hij is heel bewust - heel bewust, zelfs veel bewuster dan de droom suggereert. Heel bewust... Ook daarvoor is de tijd gekomen voor het Keerpunt wanneer deze hele oude formidabele Christelijke formatie die zich over de aarde heeft verspreid als deze (*octopusachtig gebaar*) - en die op natuurlijke wijze zijn functie vervulde, deed wat het moest doen, kwam precies toen het nodig was enzovoort enzovoort, dat weten we allemaal - de tijd is gekomen dat het moet veranderen om het instrument van de waarheid van morgen te worden.

En deze Paus heeft zijn werk goed gedaan, zo goed als hij kon.

Misschien nog wel een hele tijd, of in ieder geval voor een tijdje, moet P.L. de bemiddelaar zijn, maar een enigszins bewuste – niet actieve. Hij fungeert als een bemiddelaar, als een schakel (*een gebaar als van een brug tussen Moeder en het Vaticaan*), maar hij zou niet... Hij heeft niet de capaciteit om de enorme macht van die mensen te weerstaan. Hij zou heel stil moeten blijven – heel stil, heel vredig – hij zou zichzelf gelukkig moeten laten leven, dan zal hij zijn functie vervullen.

Mei 25, 1968

(Over een oude Playground Talk van 10 juni 1953.)

Waar gaat het over?

Aanvallen door vijandige krachten en Asura's.

Oh!... (*Lachend*) Dat is een handige manier om de schuld bij anderen te leggen!

Denk je dat we het moeten publiceren?

Zeker. Het is nuttig.

Als mensen me nu vertellen over aanvallen door vijandige krachten, heb ik altijd het gevoel dat ik tegen ze wil zeggen: "De tegenspoed zit in jou!"

Ik denk dat het een heel handige manier is om straffeloosheid te krijgen.... Want als je perfect bent, kunnen ze niets tegen je doen. Het is volkomen duidelijk. Het zijn onvolkomenheden die hen macht geven. Dus als we ons standpunt veranderen zoals Sri Aurobindo deed, zullen we zien, zoals hij zei, dat de zogenaamde vijandige krachten worden getolereerd omdat ze nuttig zijn om mensen wakker te schudden voor de noodzaak van transformatie, voor de urgentie van zuivering.

Mei 29, 1968

*(Moeder zoekt een vaas voor een amaryllis,
met de bedoeling om die bij rozen te zetten.)*

Rozen houden daar helemaal niet van! Ze willen het niet. Ze willen niet dat er iemand anders bij is.... Maar ik zet het er toch bij!

*(Moeder, lachend, steekt de
amaryllis in het midden van de rozen)*

Ze hebben een kastegeest!

* * *

Kort daarna:

Er is een brief van T.F. waarin hij klaagt over de films die [in de Ashram] worden vertoond en waarin hij zegt dat films leerzaam moeten zijn en bewonderenswaardige dingen moeten laten zien....

Maar om een film bewonderenswaardige dingen te laten zien, moeten mensen die bewonderenswaardige dingen leven, toch?!

Ze schreef me zelfs dat het een hele groep leraren was die van plan waren om een brief te schrijven en te laten circuleren om te vragen om verandering – ik vind dat allemaal niet leuk. Het is de geest van een kostschool in een klein stadje. Dus gisteravond schreef ik een antwoord.

(Moeder leest)

"We zouden de kinderen graag beeldende voorstellingen willen laten zien van hoe het leven zou moeten zijn, maar we zijn nog lang niet zover. Die films moeten nog gemaakt worden. En op dit moment laten films vaker zien hoe het leven niet zou moeten zijn, en doen dat opvallend genoeg om je er een afkeer van te geven.

"Dat is ook nuttig als voorbereiding.

"Films zijn in de Ashram niet toegestaan als entertainment, maar als onderdeel van de opvoeding. Het probleem is dus dat van de opvoeding.

"Als we bedenken dat een kind alleen moet leren, weten en zich bewust moet zijn van wat hem zuiver kan houden van alle lagere, grove, gewelddadige en vernederende bewegingen, dan zouden we in één klap het hele contact met de rest van de mensheid moeten elimineren, te beginnen met alle verhalen over oorlogen, moorden, conflicten en bedrog die Geschiedenis worden genoemd; we zouden het huidige contact met familie, ouders en vrienden moeten elimineren; en we zouden het contact van het kind met alle vitale impulsen van zijn eigen wezen voortdurend moeten controleren.

"Dit idee leidde tot een monastiek leven opgesloten in een klooster, of tot een ascetisch leven in de grot of het bos.

"Deze remedie is totaal ineffectief gebleken en heeft de mensheid niet uit haar moeras getrokken.

"Volgens Sri Aurobindo is de remedie totaal anders.

"We moeten het integrale leven onder ogen zien met alles wat het nog steeds met zich meebrengt in termen van lelijkheid, onwaarheid en wreedheid, maar terwijl we er zorg voor dragen om in onszelf de bron van alle goedheid, alle schoonheid, alle licht en alle waarheid te ontdekken, om die bron bewust in contact te brengen met de wereld, zodat deze deze kan transformeren.

"Dat is oneindig veel moeilijker dan vluchten of je ogen sluiten om niet te zien – maar het is de enige echt effectieve manier, de manier van degenen die echt sterk en puur zijn en in staat zijn om de Waarheid te manifesteren.

"Je kunt deze brief laten zien aan degenen die jouw verontwaardiging delen."

Ze moeten een beetje geschud worden, oh, ze zijn *braaf!*

En dat is nog niet alles. Het lijkt erop dat ik "lessen" geef aan jullie twee [Sujata en Satprem]....

Lessen!

En ze vraagt me of het mogelijk is om deel te nemen aan deze "lessen"!... Oh, wat een idee! Kun je je voorstellen dat ik jou een les geef! Oh, het is vreselijk!... Vreselijk. Ze vraagt me om "een bepaald aantal leraren" toe te laten tot deze les, omdat het hen goed zou doen, ook haar.

Ik ga haar vertellen: "Ik kan je niet toelaten om de simpele reden dat er geen lessen zijn!..." Al vorig jaar had R. me gevraagd, en Ik had haar gezegd: "Maar zo is het helemaal niet! Ik kan praten of niet, maar het is nooit een les! Af en toe zeg ik iets, en dan..."

Wat een idee!... De goeroe veranderde in een superleraar! Zoals het is, doet het idee van de goeroe me huiveren, maar een superleraar-goeroe, oh, wat vreselijk!

De hoeveelheid onzin die ze onderling moeten uitkramen – angstaanjagend.

Juni

Juni 3, 1968

Ik kom net daar vandaan [de muziekkamer waar Moeder bezoekers ontvangt]. Ik zag zo'n twintig mensen... Er was de minister-president van Orissa (Orissa is de eerste provincie in India die geld gaf voor een paviljoen in Auroville: ze gaven een lakh roepies). Hij is een aardige man. De mensen uit Orissa, dat zijn aardige mensen; van alle provincies lijken zij het meest gretig om vooruit te gaan, om iets te veranderen.

En Bengalen? Is dat niet vooruit?

Ze zijn een beetje... fantasierijk. Ik bedoel, ze praten veel - ze praten heel goed! Die uit Orissa zijn meer praktisch - ze zijn gul, een heel gul karakter: ze geven veel.

Bengalen... ze weten, of voelen, dat ze de intellectuele leiders van het land zijn, dus zijn ze opgeblazen van zichzelf. Ik, ik hou van eenvoudige mensen.

* * *

Kort daarna:

Ik heb het vervolg van T.F.'s les over de dood gekregen. Er zijn nieuwe aantekeningen.

(Moeder houdt een papier omhoog voor Satprem)

Lieve moeder, we hebben uw antwoord met vreugde ontvangen en sturen u onze reflecties en onze vragen over de eerste alinea: "De dood is het fenomeen van decentralisatie en verstrooiing van de cellen...."

Dus dan?

Abhijit zegt: "Als een cel zich bewust wordt van zijn eigen persoonlijkheid, bestaat het risico dat hij in zijn eigen belang handelt zonder rekening te houden met het collectieve belang."

(Moeder lacht) Het belang van een cel!

Dan?

Amitangshu stelt twee vragen. De eerste is: "Vorige decentralisatie vindt in één keer plaats of in graden?..."

Het kost tijd.

Het gebeurt als volgt: de centrale wil van het fysieke wezen doet afstand van zijn wil om alle cellen bij elkaar te houden. Dat is het eerste fenomeen. De centrale wil accepteert ontbinding. Maar alles verspreidt zich niet zomaar in één keer – het kost veel tijd.

Wat voorafgaat aan de dood is het accepteren om de centralisatie in de vorm om de een of andere reden te stoppen. Ik heb gemerkt dat een van de sterkste redenen (een ervan, heel sterk) een gevoel van onherstelbare disharmonie is. Een andere is een soort afkeer van het voortzetten van de inspanning van coördinatie.

Er zijn in feite ontelbare redenen, maar er is een soort inspanning van cohesie en harmonisatie, en wat onvermijdelijk voorafgaat aan de dood (tenzij het wordt veroorzaakt door een gewelddadig ongeluk) is dat, om de een of andere reden, of zonder reden, die wil om cohesie te behouden, afziet.

Er is een tweede vraag: "Moet elke cel zich bewust zijn van zijn eenheid met het centrum?"

Zo is het niet.

(na een lange stilte)

Het is moeilijk om ze het te laten begrijpen.... Het is nog steeds een semi-collectief bewustzijn, geen individueel bewustzijn van de cellen.

Dan?

Anand Arya vraagt dit: "Vindt de decentralisatie altijd plaats na de dood, of kan het ervoor beginnen?"

(Lachend) Het begint vaak eerder!

Dilip M. vraagt: "Verspreiden de cellen zich in de ruimte of in het lichaam? Als het in de ruimte is, dan moet het lichaam met de cellen verdwijnen?"

Natuurlijk! Natuurlijk, na de dood lost het lichaam op. Maar het duurt lang....

Deze kinderen weten het niet omdat [in India] lichamen worden verbrand.

Rita vraagt: "Heeft het woord 'verstrooiing' in de uitdrukking 'verstrooiing van de cellen' niet een bepaalde betekenis? Zo ja, welke?"

Ik gebruikte het woord in zijn vrij positieve betekenis.

Ik heb zelfs gezien dat die cellen die speciaal zijn ontwikkeld en zich bewust zijn geworden van de goddelijke Aanwezigheid in zichzelf, wanneer de concentratie die vorm geeft aan het lichaam stopt en het lichaam oplost (het lost beetje bij beetje op), al die bewuste cellen zich verspreiden en andere combinaties aangaan waarin ze, door besmetting, het bewustzijn van de Aanwezigheid die elk van hen had, wakker maken. Dus het is door dit fenomeen van concentratie, ontwikkeling en verstrooiing dat Materie in zijn totaliteit evolueert, om het zo maar te zeggen, en leert door besmetting, ontwikkelt door besmetting, ervaart door besmetting.

Maar wat andere combinaties binnenkomt is niet de cel zelf – het is het subtiele bewustzijn van de cellen?

Ja, natuurlijk! De cel lost ook op. Het is het BEWUSTZIJN van de cellen dat anderen binnendringt.

Het is heel moeilijk uit te leggen aan iemand die de ervaring niet heeft.

Juni 5, 1968

Ik heb een vraag over P.L. Er zijn twee nieuwe feiten. Ten eerste, een paar jaar geleden had P.L. contact met een extreem rijke Amerikaanse vrouw, die hij hielp. Die vrouw is P.L. erg dankbaar en zou hem graag een miljoen dollar willen geven voor een goed doel.

Dat zou goed van pas komen!

Ja, maar ze is erg Katholiek. Dat was in een tijd dat P.L. in orde was.

Is ze Katholiek?

Ja, ze is zelfs erg vroom. Een aardige vrouw, zo lijkt het. Dus P.L. vraagt of hij niet moet proberen haar uit te leggen wat hij hier doet, om haar een paar van je boeken te sturen en te kijken hoe het werkt. Misschien zou ze dan iets interessanter gaan doen?

Is ze niet een vrouw die "vrede op aarde" wil?

Ik weet het niet. Toen P.L. haar ontmoette, was haar dochter vermoord en in dat moeilijke moment hielp P.L. haar. Ze is dus erg dankbaar en wil dit geld graag aan een goed doel geven – een Christelijk goed doel, natuurlijk.

Mensen van dat soort begrijpen een goed doel over het algemeen beter dan ideeën.

Auroville?

Auroville, zoals Sri Aurobindo zei, is een praktisch middel om een menselijke eenheid te creëren die sterk genoeg zou zijn om tegen oorlog te vechten.

Het is te zien. We kunnen het proberen.

We zullen zien.

Er is nog een feit over deze Mgr. R., wiens enorme bezittingen werden beheerd door P.L. Er was een idee (het was J.'s idee) om hem mijn boek te sturen, het "Adventure of Consciousness," en hij heeft een enthousiaste brief geschreven waarin hij zegt dat hij erg ingenomen is met het boek en enorm geïnteresseerd is. En hij heeft P.L. een tweede brief gestuurd, waarin hij zegt: "Als ik niet in Rome vastzat, zou ik onmiddellijk naar je toegaan en me bij je voegen."

Oh!... Dat is goed. Dat is goed.

Juni 8, 1968

Ik keek naar een probleem...

In principe, als je de façade verwijderd – de façade van goede manieren – erkent de mens het bestaan van het Goddelijke alleen op voorwaarde dat zijn enige bezigheid is om alle behoeften en verlangens van de mens te bevredigen – het kunnen collectieve verlangens zijn, zelfs "planetaire" verlangens zoals Y. het zou noemen, maar het komt hierop neer.

En zo is het vooral, vooral met het idee van een Goddelijke die een lichaam aannam.... In feite, vonden ze het heel natuurlijk dat Christus gekruisigd zou worden voor hun eigen redding – ik vind het monsterlijk.

Ik heb het altijd monsterlijk gevonden.

Maar nu zie ik dat het... heel spontaan is. Hier in India, met het begrip goeroe, van Avatar, kun je hem herkennen, hem toelaten, maar hij is er

uitsluitend om aan alle eisen te voldoen – niet omdat hij een menselijk lichaam heeft aangenomen, maar omdat hij de vertegenwoordiger is van de allerhoogste Macht, en je de allerhoogste Macht accepteert, je doet alsof je eraan gehoorzaamt, je geeft je eraan over, maar met in je achterhoofd: "Hij is er alleen om aan mijn verlangens te voldoen." De kwaliteit van verlangens hangt af van het individu: voor sommigen zijn het de meest onbeduidende persoonlijke verlangens; voor anderen zijn het grote verlangens voor de hele mensheid, of zelfs voor grotere realisaties, maar hoe dan ook komt het op hetzelfde neer. Dat lijkt de voorwaarde te zijn voor overgave (!)

Om daaruit te komen, moet men uit het menselijk bewustzijn komen, dat wil zeggen uit het actieve, handelende bewustzijn.

Het is zo sterk dat als iemand durft te zeggen dat de wereld en alle creaties bestaan voor de bevrediging van het Goddelijke, het onmiddellijk een heftig protest oproept en hij wordt beschuldigd van... ze zeggen: "Maar dit Goddelijke is een monster! Een monster van egoïsme," zonder te merken dat ze precies zo zijn.

(*stilte*)

Het is niet prettig.

Ah, we moeten beter werken, laten we doorgaan naar het *Bulletin*.

Ja, maar het Goddelijke is ook wat iemand doet verlangen naar een mooiere of hogere realisatie?

Natuurlijk.

Nee, wat ik bedoelde was dat je het soort bewustzijn dat mensen hebben, kunt verbreden, bijna tot in het oneindige kunt verbreden – het is niets. Je moet verder gaan, in de zin dat dit idee van egoïsme, in feite, nog steeds volledig bij de mensheid hoort.

Zie je, elk mens (en dat verzet zich tegen alle ontwikkelingen en alle verbredingen) plaatst zichzelf spontaan en natuurlijk in het centrum en organiseert de wereld om zichzelf heen; dus, voor hem, is het Goddelijke noodzakelijkerwijs iets dat zichzelf in het centrum heeft geplaatst en de wereld op dezelfde manier organiseert.

Misschien een paar uur lang (ik weet het niet precies omdat ik niet op de tijd lette), was het bewustzijn alsof... ik weet het niet, omgedraaid (ik weet niet welk woord ik moet gebruiken), en er was geen centrum meer, dat centrum met alles eromheen georganiseerd bestond helemaal niet meer; dat wil zeggen, het goddelijke Bewustzijn was geen centraal bewustzijn met alles eromheen georganiseerd – helemaal niet, helemaal niet! Het was... iets buitengewoon eenvoudig en tegelijkertijd buitengewoon complex.

(Moeder blijft lang stil)

Nu is er alleen nog de herinnering eraan, dus dat is het niet meer. Het probeert zich alleen nog maar te herinneren.

Zelfs het gevoel van de mogelijkheid van verdeling bestond niet....

Nu zie ik (*Moeder sluit haar ogen*).

Het zou een eenheid zijn, een eenheid gemaakt van ontelbare – miljarden, weet je – ontelbare heldere punten. EEN ENKEL bewustzijn – een enkel bewustzijn – gemaakt van ontelbare heldere punten bewust van zichzelf.

Het lijkt volkomen dom, maar...

En het is niet het totaal van alle punten, begrijp je! Dat is het niet, geen totaal: het is een eenheid. Maar een ontelbare eenheid. En het feit dat je woorden gebruikt, maakt het dom.

Onmogelijk. Taal is ongeschikt.

Ah, laten we werken.

* * *

(Kort daarna, over een oude Playground Talk van 24 juni 1953, waarin Moeder spreekt over ziektes.)

Op dit moment, en dat is al een tijdje zo, zijn de twee dingen gelijktijdig (*Moeder plaatst de wijsvinger van haar linkerhand naast de wijsvinger van haar rechterhand*), in de zin dat er bijna elke minuut (het is geen "minuut", maar toch), elke minuut het bewustzijn is dat weet: als de houding zo is (*Moeder buigt haar rechterwijsvinger een beetje naar links*), betekent het ziekte; als de houding zo is (*Moeder buigt haar rechterwijsvinger een beetje naar rechts*), blijven de dingen in orde. Met de kennis van hoe de orde wordt hersteld. Het is buitengewoon interessant.

Maar voordat ik het zeg, wacht ik even tot het steviger is vastgesteld, tot het duidelijker, nauwkeuriger en volledig... nou ja, in een soort wetenschappelijke houding wordt. Maar het is erg interessant.

Als je deze houding aanneemt (*hetzelfde gebaar naar links*), wordt het een ziekte; als je die houding aanneemt (*hetzelfde gebaar naar rechts*), is het onderdeel van de evolutie.

In het lichaam.

In het lichaam.

Hoe het lichaam bewust kan deelnemen aan zijn transformatie.

Maar het is een groot onderwerp en ik zou liever willen dat het onderzoek verder wordt voortgezet. Ik bevind me nog steeds in het veld van experimenteren. Als het meer solide is gevestigd, zal ik erover praten.

Juni 12, 1968

(Na een brief waarin Satprem klaagde over de moeite die hij had met het schrijven – of beter gezegd herschrijven – van zijn "Sannyasin" en over de volledige bewusteloosheid van zijn slaap.)

Ik heb je niet geantwoord omdat er niets te zeggen viel – ik doe mijn best!

Ik weet het, en het boek gaat beter!

Ah, goed.

Het boek, ik had er drie of vier dagen over nagedacht voordat je je brief schreef, het kwam heel sterk – voordat je schreef.

Wat de nachten betreft, ik weet het!

Wat doe ik 's nachts?

Ik heb je in het verleden verteld dat ik je heel vaak zag; nu zijn mijn nachten een stuk korter geworden, omdat ik tot heel laat moet werken en ik heel vroeg opsta, dus ik heb niet veel nachttijd meer over. Maar ik vind je altijd op dezelfde plek, en daar ben je heel actief en volledig bewust... Het is de verbinding tussen dat deel van je wezen en het wakende deel dat ontbreekt – oh, soms is het helemaal niets, een klein beetje... Weet je, alsof er een leegte is tussen twee dingen. Anders ben je heel bewust, werk je zelfs heel logisch: er gebeurt iets, ontwikkelt zich. En het is vanuit een aardse standpunt, het heeft te maken met aardse organisatie. Ik zie je altijd op dezelfde plek, we werken altijd samen op dezelfde plek. Het lijkt heel logisch.

Ik vroeg me af... Meerdere keren heb ik me afgevraagd of het niet voor je eigen bestwil was... want als je je heel bewust werd van dat deel van je wezen – je bent zo vrij, zo vredig, zo krachtig... dat je soms walgt van de aarde! Meerdere keren heb ik me afgevraagd of het niet voor je eigen bestwil was.

Omdat het daar iets is dat doorgaat: je begrijpt, het zijn geen "dromen", het is een realiteit die doorgaat.

Vroeger ging ik er elke nacht heen; nu zijn de nachten erg kort, dus ga ik er maar af en toe heen, maar ik vind je er altijd.

Wat doe je met je boek? Ben je het aan het herzien of...

Nee, ik ben praktisch alles aan het herschrijven.

Oh!

Maar nu kom ik aan het einde.

Wat probeer je aan het einde te zeggen? Wat wil je laten zien, om het zo maar te zeggen?

De laatste keer dat je het aan me voorlas, was het niet duidelijk; ik begreep niet wat je wilde zeggen met je einde, het leek onverschilligheid.

Nee, nee!

Probeer je te laten zien dat het pad van de sannyasin niet het ware pad is, of hoe het naar het ware pad leidt?

Ja, ik wil laten zien dat het deel uitmaakt van het pad, dat het hele innerlijke veld, het veld van innerlijke ervaringen, al die opening van het bewustzijn daarboven, uiteindelijk slechts een beginpunt is.

Dat klopt.

En dat men daarna wordt geleid om iets anders te zoeken, dat HIER een realiteit heeft.

Dat klopt. Dat is wat ik begreep, maar in jouw einde was het niet erg duidelijk.

Maar het zal volledig worden herschreven.

Ja, dat is erg nuttig. Het is erg nuttig om te laten zien dat dit pad een tijdje nuttig was om iemand in contact te brengen met een wereld die men niet kende, MAAR men moet verder gaan.

Ja, ik wil deze Sannyasin zijn beste vorm geven, hem in zijn beste licht laten zien; ik wil hem niet makkelijk denigreren – integendeel – maar zijn ontoereikendheid laten zien.

Ja, dat het ergens anders heen leidt.

Omdat het tegelijkertijd alle religies en al hun doelen "daarbuiten" sloopt. Door deze Sannyasin, raak ik een hele spirituele houding aan.

Ja, dat klopt, het is heel goed.

Juni 15, 1968

*Moeder kijkt naar
een oranje amaryllis:*

Het is mooi.... Ik weet niet waarom, het geeft me altijd de indruk van een kerk....

Ja, precies!

Jij ook? Waarom?... Het is heel mooi. Dus ik weet niet waarom. Het geeft de indruk... van een kunstmatige aanbidding!

* * *

*Satprem leest Moeder
een brief van Sri Aurobindo voor:*

"In onze yoga bedoelen we met het onderbewuste dat volledig ondergedompelde deel van ons wezen waarin geen waakbewuste en coherente gedachte, wil of gevoel of georganiseerde reactie is, maar dat toch op duistere wijze de indrukken van alle dingen ontvangt en ze in zichzelf opslaat en daaruit kunnen ook allerlei soorten prikkels, van aanhoudende gewoontebewegingen, grof herhaald of vermomd in vreemde vormen, opwellen in de droom of in de wakende natuur. Want als deze indrukken het meest in de droom op een onsamenhangende en ongeorganiseerde manier naar boven komen, kunnen ze ook en doen ze dat ook in ons wakende bewustzijn als een mechanische herhaling van oude gedachten, oude mentale, vitale en fysieke gewoonten of een duistere prikkel tot sensaties, handelingen, emoties die niet voortkomen in of voortkomen uit onze bewuste gedachte of wil en zelfs vaak tegengesteld zijn aan zijn percepties, keuze of voorschriften. In het onderbewuste is er een obscure geest vol met hardnekkige Sanskaras [indrukken of gewoontes], indrukken, associaties, vaste begrippen, gewoontereacties gevormd door ons verleden, een obscure vitale vol met de zaden van

gewoonteverlangens, sensaties en zenuwreacties, een zeer obscuur materiaal dat veel regelt dat te maken heeft met de conditie van het lichaam. Het is grotendeels verantwoordelijk voor onze ziekten; chronische of herhaalde ziekten zijn inderdaad voornamelijk te wijten aan het onderbewuste en zijn hardnekkige geheugen en gewoonte om te herhalen van wat zich ook maar heeft ingeprent op het lichaamsbewustzijn. Maar dit onderbewuste moet duidelijk worden onderscheiden van de subliminale delen van ons wezen, zoals het innerlijke of subtiele fysieke bewustzijn, het innerlijke vitale of innerlijke mentale; want deze zijn helemaal niet obscuur of onsamenhangend of slecht georganiseerd, maar alleen versluierd voor ons oppervlaktebewustzijn. Ons oppervlak ontvangt voortdurend iets, innerlijke aanrakingen, communicaties of invloeden, van deze bronnen, maar weet meestal niet waar ze vandaan komen. "Wat betreft het bevestigen van iemands wil in de slaap, het is gewoon een kwestie van het wennen van het onderbewustzijn om de wil te gehoorzamen die het door de wakende geest is opgelegd voor het slapen. Het gebeurt bijvoorbeeld heel vaak dat als je je wil op het onderbewustzijn richt om op een bepaald uur in de ochtend wakker te worden, het onderbewustzijn zal gehoorzamen en je automatisch op dat uur wakker wordt. Dit kan worden uitgebreid naar andere zaken. Velen hebben ontdekt dat door een wil tegen seksuele dromen of emissie op het onderbewustzijn te leggen voor het slapen, er na een tijdje (het lukt niet altijd aan het begin) een automatische actie komt waardoor iemand wakker wordt voordat de droom eindigt of begint of op een of andere manier voorkomt dat het verbodene gebeurt. Ook kan men een bewustere slaap ontwikkelen waarin er een soort innerlijk bewustzijn is dat kan ingrijpen."⁵³

Sri Aurobindo
24 juni 1934

Nu herinner ik me het nog heel goed! Sri Aurobindo las me de dingen voor die hij schreef voordat hij ze stuurde.

* * *

Dan, over een Playground
Talk van 24 juni 1953:

U zegt: "Een ziekte is heel eenvoudig, altijd en in elk geval, zelfs als artsen u vertellen dat er ziektekiemen zijn – in elk geval is het een onevenwicht in het wezen: een onevenwicht tussen verschillende functies, een onevenwicht tussen krachten...."
Ik weet het niet, maar als u zegt, "een onevenwicht tussen verschillende functies," dan lijkt het puur fysiek te zijn. Ik heb het

⁵³ Cent. Ed., vol. 22, p. 353.

gevoel dat er iets ontbreekt om te zeggen dat het een onevenwicht is in het PSYCHOLOGISCHE wezen of functioneren?

(lange stilte)

Al een paar dagen, en het wordt steeds duidelijker, is er een indruk dat gezondheid of ziekte een keuze is (om het eenvoudig uit te drukken). Een keuze van elke minuut. Voor dit lichaam is dat in ieder geval zo.

Het betekent afstand doen van de algemene werking van de fysieke substantie, van het lichaam, en ziektes hebben waar je van geneest of niet, afhankelijk van... andere wetten dan fysieke wetten. Maar er is elke minuut – elke minuut – de mogelijkheid om het ware bewustzijn te kiezen, of er is, ja, een stoornis of onevenwicht. Het is iets dat niet in staat is om de beweging van progressieve harmonie te volgen, of soms zelfs niet wil. Ik heb het over cellen en groepen cellen.

Meestal is het een soort luiheid, iets dat niet bereid is om moeite te doen, om een besluit te nemen: het geeft er de voorkeur aan om de verantwoordelijkheid aan anderen over te laten. In het Engels zou ik het *the remnant (het overblijfsel)* noemen, het residu van het Onbewuste. Het is een soort ruggengraatloosheid (*gebaar van kruipen*) die een algemene, onpersoonlijke wet accepteert: je peddelt rond in ziekte. En als antwoord daarop is er binnenin, elke minuut, het gevoel van de ware houding, die in de cellen met grote eenvoud wordt uitgedrukt: "Daar is de Heer, die de almachtige Meester is." Zoiets. "Het hangt volledig van Hem af. Als er een overgave moet worden gedaan, is het aan Hem." Ik maak zinnen, maar voor de cellen zijn het geen zinnen. Het is een kleine beweging die zich uitdrukt door de mantra te herhalen; dan is de mantra vol – vol kracht – en is er onmiddellijk de overgave: "Moge Uw Wil geschieden," en een rust – een stralende rust. En men ziet dat er absoluut geen dwingende noodzaak was om ziek te zijn of dat het onevenwicht zou optreden.

Het fenomeen herhaalt zich HONDERDEN keer per dag, voor heel kleine dingen.

En dan geeft het steeds meer een gevoel van de onwerkelijkheid – de fundamentele onwerkelijkheid – van ziektes. Dat is wat ik hier [in de Talk] zeg: het is slechts een onevenwicht. Het is de gewoonte om het over te laten aan een soort onpersoonlijke collectieve wil van de meest materiële Natuur, die dingen IN HUN VERSCHIJNING organiseert.

Dat is het soort werk dat op dit moment wordt gedaan, de laatste paar dagen – constant, constant. Het enige moment waarop het niet wordt gedaan, is wanneer ik mensen zie, want als ik mensen zie, is er nog maar één ding over: de Aanwezigheid van de Heer, en hen onderdompelen in dat bad van de Heer. Dat gaat door, het is er altijd. Zodat zelfs als er vóór [het zien van mensen] een moeilijkheid of strijd of conflict was tussen de twee toestanden, en een wil om vast te houden, op zulke momenten verdwijnt het, omdat dat dan niet het werk is: het werk is om al degenen die

in de buurt komen in de Aanwezigheid te dompelen – de onveranderlijke Aanwezigheid, constant, actief... dichtbij.

(stilte)

Dat zou de neiging hebben om aan te tonen dat de mogelijkheid van wat ziekte wordt genoemd iets CONSTANTS is, een constante toestand waarin je bent of niet; en dit "je bent of niet" hangt af van... veel dingen, vooral van je herinnering – het herinneren van de enige goddelijke Aanwezigheid en Realiteit – en van je manier van handelen. Het leven is een reeks van voortdurende activiteiten, die langer of korter duren, je meer of minder absorberen, je een groter of kleiner gevoel van belangrijkheid of gebrek aan belangrijkheid geven – maar het is een soort reeks van voortdurende activiteiten; en wat rust wordt genoemd, dat wil zeggen, wanneer het materiële lichaam relatief roerloos is, is een activiteit op een ander niveau en van een andere soort. En de staat van eenheid – van GEREALISEERDE eenheid, dat wil zeggen, niet iets dat in een flits komt en weer verdwijnt, maar een gevestigde staat waarin je een gevoel van continuïteit hebt, behalve wanneer het centrale Bewustzijn en de Wil je ertoe aanzetten het te verlaten... (*Moeder gaat in contemplatie en laat haar zin onafgemaakt*).

(lange stilte)

Dus wat is precies je vraag?

Wat u hier zegt, wekt de indruk dat een ziekte puur fysieke oorzaken heeft. Dus het zou nodig kunnen zijn om ergens het woord "bewustzijn" of "psychologisch" toe te voegen. Je zegt: "Het is altijd een onevenwicht in het wezen, een onevenwicht tussen verschillende functies, een onevenwicht tussen krachten...." Het geeft de indruk iets puur materieels te zijn.

Er bestaan geen puur materiële krachten.

Als je wilt, is het enige onderscheid dat gemaakt kan worden tussen een grotere of kleinere mate van bewustzijn. En de verschijning van materialiteit is evenredig aan het onbewuste.

Je begrijpt, het heeft een punt bereikt waarop er een indruk is van vloeibaarheid en plasticiteit die zich steeds meer doet gelden met de groei van het ware bewustzijn. De verharding lijkt het resultaat te zijn van Onbewustheid het gebrek aan vloeibaarheid en plasticiteit lijkt het resultaat te zijn van Onbewustheid. Niet alleen in het lichaam: voor alles is de indruk hetzelfde. Met de groei en de normale staat van bewustzijn, komt er een soepelheid en vloeibaarheid die de aard van de substantie volledig veranderen, en de weerstand komt voort uit de mate van onbewustheid alleen, het is evenredig aan de mate van onbewustheid.

Deze hele manier van spreken [zoals in de Talk], lijkt de gewone manier van spreken te zijn... ja, een manier van spreken, dat klopt! Maar het komt niet overeen met feiten. Het komt niet overeen met de realiteit. Het is een manier van spreken, een manier van voelen, een manier van zien - een oude gewoonte. Maar dat is het niet.

Het werk is hier in volle gang, maar er is niet genoeg afstand om erover te praten.

Het interessante aan dit lichaam is dat ik een groeiende indruk heb... van een "residu" dat nog steeds onbewust blijft. Want in mijn staat (die steeds normaler wordt), voel ik ("voelen", het is een materiële sensatie) op een afstand van ten minste zestig centimeter. En als ik bewust geconcentreerd ben op een ding of een individu, voel ik MATERIAAL van binnenuit dat bewustzijn en dat individu. Bijvoorbeeld, als iemand handelt met een heel onbewuste beweging, doet dat pijn. Het is alsof je me een klap geeft.

En dat is steeds vaker zo.

Steeds vaker zijn er momenten (mensen denken dat ik slaap, ik vind het heel grappig! Ze denken dat ik slaap...), momenten dat ik de beweging zo volg, ogenschijnlijk volledig geconcentreerd; en de gevoeligheid, het bewustzijn is overal verspreid, of op één punt voor een specifiek werk, maar MATERIEEL verspreid – niet mentaal (het is lang geleden dat dat stil was, en het is steeds meer zo); vitaal, het is heel vredig – MATERIEEL.

(stilte)

Wat ik nog niet weet, wat niet erg duidelijk is, is... wat het lot van dit residu al zijn? Voor de gewone gedachte van mensen is het wat ze "dood" noemen, dat wil zeggen, de afstoting van de cellen die niet in staat waren om deze plastische staat van bewustzijn te betreden. Maar de manier waarop het werk wordt gedaan, is er geen categorische verdeling [in groepen van bewuste of onbewuste cellen in het lichaam van Moeder]: er zijn onmerkbare (bijna) toestanden van variaties tussen de verschillende delen van het wezen. Dus je vraagt je af: "Waar? Wat? Wanneer? Hoe? Wat gaat er gebeuren?..." Het wordt steeds meer een probleem....

Het hele innerlijke functioneren wordt steeds meer het resultaat van die bewuste actie en bewuste wil; met zelfs, gedeeltelijk (althans gedeeltelijk) duidelijk het ware functioneren al. Je begrijpt, de indruk is van een overblijfsel, maar het overblijfsel is niet iets dat wordt afgewezen: het is iets dat aarzelt, achterblijft, moeite heeft en probeert - het zou maar al te blij zijn: als er bijvoorbeeld op één plek een waarneembare stoornis is, een pijn, begint het lichaam niet langer te wiebelen, zich zorgen te maken, medicijnen of dokters of interventies te willen, nee, helemaal niet; het vraagt... het zegt, "O... Heer...", zo. Dat is alles. En het wacht. En over het algemeen verdwijnt de pijn binnen een paar seconden.

Wat de zaken ingewikkeld maakt is de TOEGANG van buitenaf tot formaties, met gedachten, onwetende houdingen (rondzwerrende gebaren), indrukken – allerlei indrukken. Meestal heeft het geen effect, maar soms geeft het een schok. Dat maakt de zaken enigszins ingewikkeld.

(stilte)

Dus deze hele manier van dingen [in de Talk] zetten is ouderwets. Laat het maar zoals het is.

Of als je, om de zin duidelijk te maken, een woord moet toevoegen, voeg het dan toe.

Aangezien je zegt dat ziekte een "onevenwicht is tussen verschillende functies," stelde ik voor om toe te voegen, "tussen verschillende functies van bewustzijn"?

Niet functies van bewustzijn.

Omdat het allemaal puur materieel lijkt! Het lijkt me dat we een woord moeten toevoegen dat een innerlijke zin geeft.

Ja, voor dit lichaam is het wat we "puur materieel" zouden kunnen noemen: er is geen vitale of mentale interventie. Wat er doorgaans met mensen gebeurt, is dat het vitale ingrijpt en ook het verstand – dat gebeurt nooit, nooit [in Moeder]. Dat is verleden tijd, daar is geen sprake meer van. Alles speelt zich puur af in het fysieke bewustzijn. Dus voor het gewone bewustzijn zijn het onbalansen tussen de verschillende functies van ademhaling, spijsvertering, bloedsomloop enzovoort. Maar voor mij is dat allemaal de uitdrukking van iets anders geworden.

Ja!

Maar ik ben nog niet zover dat ik het op een begrijpelijke manier kan uitleggen.

Dus ik denk dat het beter is om het te laten.

Hoe laat is het?

We zouden wat kunnen vertalen.... Is het *Bulletin* klaar?

Alles is klaar, Moeder, behalve de "Notities onderweg."

De "Notities", die laten we weg.

Tenzij we er vandaag bijzetten wat u hebt gezegd?

Oh!...

Wie kan het begrijpen? Ik kan het zelf niet duidelijk uitleggen.

Maar ik voel dat u iets opmerkt. Ik voel tenminste, dat ik iets opmerk. Misschien heb ik het mis.

Ah?

Integendeel, het is heel...

Wat mij betreft, ik heb steeds meer het gevoel dat ik met mensen in het Chinees praat.

Oh, echt?

Ik kan het niet meer uitleggen, zij kunnen het niet meer begrijpen. In jouw geval heb je het natuurlijk stap voor stap gevolgd, dus je bent eraan gewend, maar anderen begrijpen het niet – niemand meer, ik kan niets meer zeggen tegen wie dan ook.

Relaties met mensen zijn zo anders!... Het is constant zoals ik je vertelde: een beweging van bewusteloosheid is een schok; en er zijn dingen...

Ik kan het niet uitleggen, het is niet mogelijk.

Zoals dit feit dat ik steeds meer gebogen ben (hoewel het noch het gevolg is van vermoeidheid noch het gevolg van een gebrek aan evenwicht, noch... het heeft geen materiële oorzaak), is mijn indruk dat het huidige deel van het lichaam (of liever het deel dat tot het verleden behoort) krimpt, terwijl ikzelf, mijn bewustzijn, ik zo groot en integendeel zo groot en zo krachtig ben, maar op afstand, begrijp je!... Ik weet niet hoe ik het moet uitleggen, het is een vreemd gevoel. Het is alsof je nog steeds wat oude bagage meesleept.⁵⁴ Maar het is niet dat het niet wil.... Het is min of meer moeilijk, begrijp je, dus het kost min of meer tijd. Het is alsof elementen achterblijven.

Maar de nieuwe manier van zijn zou alleen zichtbaar zijn voor iemand die zelf de supramentale visie had.... Ik zie MATERIEEL allerlei dingen, die voor anderen niet zichtbaar zijn (*Moeder kijkt om Satprem heen*). Maar het is materieel.

Een grappige staat.

Hebben we tijd om te vertalen? Eén stuk, misschien... om onszelf de illusie te geven dat we iets hebben gedaan!

⁵⁴ Moeder voegde later toe: "Ja, oude bagage. Maar het is niet dat het weigert te veranderen, dat is het niet! Het is dat het TIJD nodig heeft."

* * *

*Moeder neemt de vertaling
van een tekst van Sri Aurobindo op:*

"Deze kwestie over vrije wil en vastberadenheid is de meest lastige van alle metafysische vragen en niemand heeft deze kunnen oplossen – om een goede reden dat zowel het lot als de wil bestaan en zelfs ergens een vrije wil bestaat; de moeilijkheid is alleen hoe je er bij kunt komen en het effectief kunt maken."

Dat is volkomen waar! Het is volkomen waar, het is opnieuw onderdeel van mijn huidige ervaring. Het is alsof er ergens, me plotseling werd verteld: "Maar zeg gewoon: 'Ik wil dit!'" (Maar niet met woorden: woorden zijn een parodie.) Dan doet er iets in het wezen zoiets als dit (*gebaar van verzamelen*), en... daar is het. En het is waar. VOOR HET LICHAAM (ik bedoel niet voor gedachten of gevoelens: eens en voor altijd laten we dat allemaal terzijde), alleen voor het lichaam, iets dat zegt: "Maar je hoeft alleen maar te zeggen: 'Ik wil dit, dit moet'" (niet met woorden), en iets gaat inderdaad zo (*hetzelfde gebaar van verzamelen*), gaat zo in een blauw licht – een heldere saffier – en... daar is het. Daar is het. Het is heel eenvoudig.

Alleen, je kunt het niet uitleggen omdat je woorden gebruikt die een andere betekenis hebben. Zeggen: "Je moet gewoon willen" zou onzin zijn.

Vreemd.

Is dat alles? Doen we nog één vertaling? Zijn de teksten lang?

Vijf en negen pagina's.

Dat is voor een andere keer.

Maar ze zullen me dat allemaal vragen, ze worden al ongeduldig. En dan denken ze (ze zijn heel beleefd, heel goed opgevoed), ze denken: "Moeder is... *ze gaat naar beneden!*" (*Moeder lacht*)

Plotseling... terwijl ik iets doe, schrijven of luisteren of wat dan ook, zal ik plotseling een bewustzijn betreden waarin ik alle relaties anders zie, en ook een soort macht die ik wil leren hanteren; dus natuurlijk is het buitengewoon interessant, en in plaats van door te gaan met wat ik doe, volg ik de beweging... "Hier is moeder weer in slaap aan het vallen"! En ik lees hun gedachten, zo helder als daglicht, hun reacties... Toch ben ik beleefd, ik vertel ze niets. Als ik niet beleefd was, zou het rampen veroorzaken.

Maar hoe dan ook, er zal één persoon zijn die het weet!

Maar ik zou graag willen weten... (ik begin geïnteresseerd te raken in het probleem, ik kijk ernaar): zal dit residu... (*Moeder breekt af*). Maar de vraag is niet zo, het is een kwestie van TIJD. Met de tijd (Sri Aurobindo zei driehonderd jaar), met de tijd zou ALLES veranderen. Maar er is de golf van gewoontes, en de gemakkelijke oplossing die erin bestaat dit (*Moeder wijst naar haar eigen lichaam als naar een oud kledingstuk*) eenvoudigweg te pakken en weg te gooien: "Ga weg, ik wil je niet meer!" Het is walgelijk. Omdat het niet snel genoeg meer kan, pakt men het en zegt: "Ga weg! Ga weg, ik wil je niet meer, ga ontbinden." Het is walgelijk.

En ik VOEL de atmosfeer. Er is de hele collectieve gedachte, mensen schrijven me: "Ik hoop dat je nog lang zult leven"! (*Moeder lacht*) En al die gebruikelijke onzin. Weet je, ze zitten zo vol idiote goodwill.... Het creëert een moeilijke omgeving.

Ik kijk naar dit lichaam; soms zegt het (soms, als er te veel onbegrip is, als de mensen om me heen te absoluut niet bereid zijn om te begrijpen), zegt het: "Ah, laat me gaan." Het zegt tegen mij ("het," wat is het? Wat nog onbewust is, te onbewust en niet ontvankelijk genoeg), het zegt, "Heel goed, laat me, het maakt niet uit, laat me gaan." Zo. Niet walgend of moe, maar... Dan is het echt zielig. Dus zeg ik ertegen (*op een toon alsof ik tegen een kind spreek*): "Nee, nee, nee." Het is een kwestie van geduld, natuurlijk. Een kwestie van geduld.

(*stilte*)

Wat gaat er gebeuren?

Ik weet het niet. We zullen zien.

Jij, in ieder geval, zult het weten.

Je zult ze kunnen vertellen (*lachend*), "De dingen zijn niet zoals je denkt dat ze zijn...." Ik zou het ze vertellen, maar ze zullen me niet horen.⁵⁵

Ik weet het niet... Ik weet niet wat er gaat gebeuren. Wat gaat er gebeuren? Weet JIJ het?

Op een dag zal het glorieus zijn.

(*stilte*)

Als je iets voor het eerst doet, kan niemand het je uitleggen.

We zullen zien

⁵⁵ Toen Satprem het "hun probeerde te vertellen," probeerden ze deze *Agenda* te censureren en stuurden Satprem weg via een aangetekende brief. Vandaag, in 1995, wordt Mother's Agenda alleen nog maar stiekem gelezen in de Ashram en is het verboden op de School.

Juni 18, 1968

(Over een ongepubliceerde brief van Sri Aurobindo.)

K. vraagt me of dit klopt.

(Vraag) Eén ding is vreemd. Je voelt nooit seksuele trillingen als je Europeanen aanraakt, terwijl je Oosterlingen nauwelijks kunt aanraken zonder het te voelen, hetzij op dat moment, hetzij in je herinnering achteraf. Betekent dit dat Europeanen zuiverder zijn dan Oosterlingen?

(Sri Aurobindo) "Nee, ze zijn niet zuiverder, maar ze leven meer in het mentale en minder in het vitale..."

Nou, niet meer! Sinds de oorlog is alles veranderd.

"... Daarom is seks bij de meesten van hen minder gepassioneerd en preoccuperend dan bij de meeste Indiërs. Dit geldt in ieder geval voor de Engelsen en Amerikanen, misschien niet zozeer voor de zuidelijke volkeren. Maar toch is het een feit dat je Europeanen gemakkelijker kunt ontmoeten op een puur mentale manier. Vivekananda had dit opgemerkt over Amerikaanse vrouwen en schrijft erover in een van zijn brieven."

Niet sinds de oorlog.

Ja, integendeel, mijn indruk was dat het veel meer overheerste bij Europeanen dan bij Indiërs.

Dat vond ik ook.

Zelfs toen ik daar [in het Westen] woonde, leek alles om dat te draaien. Je kon geen mensen ontmoeten zonder...

Het kan anders zijn met de Engelsen, ik weet het niet - ik heb altijd het gevoel gehad dat de Engelsen houderig zijn!

* * *

Kort daarna:

Zijn we klaar met het *Bulletin*?... Er zijn nog teksten van Sri Aurobindo om te vertalen.

Wilt u dat ik het thuis doe?

Ik ben bang om lui te zijn, weet je! Je hebt veel te doen.

Nee, nee, Moeder! Ik ben hier om het werk te doen.

Het zou natuurlijk sneller gaan.

Ik word steeds luier!

Natuurlijk niet! U heeft belangrijkere dingen te doen.

Ik heb de indruk dat ik heel continu werk. Ook de nachten zijn heel actief.

Ik word lui...

Oh, luister!

Het is vreemd, het dringt zich zo op: ik volg een beweging en dan... raak ik in trance. Het gebeurt op elk moment. Ik eet: halverwege de maaltijd komt er zoiets, ik volg de beweging en ik blijf erin opgaan; daarna zie ik alle mensen wachten! (*Moeder lacht*)

Dat is al een paar maanden zo.

Is dat zo?

Ja, dat heb ik gemerkt. U lijkt veel meer... verinnerlijkt.

Verinnerlijkt, ja.

Ik hoor mezelf praten, begrijp je.... Het bewustzijn zit dieper. Ik hoor mezelf praten. Soms herken ik zelfs mijn eigen stem niet; nou ja, dat soort dingen.

Ja, soms heb ik zelfs de indruk gehad... Ik dacht: 'Moeder trekt zich terug.' Een terugtrekken.

Nee...

Ik ben BINNENIN, veel meer binnenin dan voorheen – niet hier [in Moeder], maar in alle dingen.... Extreem gevoelig voor alle bewegingen van de mensen om me heen: innerlijke bewegingen.

Bijvoorbeeld, de tijd gaat voorbij... de tijd gaat voorbij met, weet je wel, bliksemsnelheid! Nachten en dagen en weken volgen elkaar op met

duizelingwekkende snelheid. Als er een zondag komt, heb ik het gevoel alsof de vorige zondag de dag ervoor was. Alles gaat heel, heel snel.

(lange stilte)

Ja, ik begrijp wat je bedoelt: de relatie met externe dingen is niet meer hetzelfde.

We zullen zien! *(Moeder lacht)*

Reageert menselijke materie een beetje, volgt het?

Dat weet ik niet. Maar wat ik wel weet, is dat de actie op menselijke materie veel groter is dan voorheen – de actie. Bijvoorbeeld, de mogelijkheid om een pijn weg te nemen, om een vibratie veranderen – dat alles neemt veel toe. Met resultaten die soms heel interessant.

Laatst (ik denk dat het gisteren was) kwam de herinnering ineens weer bij me op (ik weet nu waarom dingen komen: het is altijd als iemand belt of als er werk gedaan moet worden), en om de een of andere reden herinnerde ik me dat verhaal over Christus, *een oud gezegde*: Christus genas de zieken en zo, bracht zelfs een dode man weer tot leven, toen hem een idioot werd gebracht en gevraagd werd hem intelligentie te geven.... Toen, zo gaat het verhaal, rende Christus weg! *(Moeder lacht)* Later werd hem gevraagd: "Waarom ben je weggelopen?" - "Het is het enige wat ik niet kan doen!"...

Maar waarom kwam het? (Omdat het gewoon zo komt, plotseling.) Dus ik keek en zei toen: "Maar nee! Waarom rende hij weg? Hij moest dit gewoon doen *(Moeder draait haar hand lichtjes, iets vormend)*, en het kind zou intelligent zijn geworden."

Als ik zo afdwaal, lijk ik van binnen altijd... vibraties te vormen. En toen die herinnering kwam, was het zo duidelijk, ik zei: "Maar nee! Je moet gewoon zo gaan... *(hetzelfde gebaar van de hand)*, en hij zal het licht ontvangen en intelligent worden...." Je begrijpt, als ik naar binnen ga, is het altijd om aan vibraties te werken. En daarna (de volgende dag, of later op de dag) zal ik leren dat er iets is gebeurd met iemand, hij belde me en vroeg me dat. Het is altijd een oproep. En het is een antwoord.

Maar omdat de geest heel stil is, "weet" ik het niet in de mentale vorm: het is in een heel... heel eenvoudige vorm, heel objectief *(gebaar van het kijken naar een foto)*: plotseling kwam Christus wegrennen omdat hem een idioot werd gebracht – "Maar nee!" En er was de beweging van draaiende vibraties *(hetzelfde gebaar als eerder)*, het ontvangen van het licht, en hij wordt intelligent – zo.

Eigenlijk is het met dit soort dingen dat ik mijn tijd doorbreng. Ik schrijf ze niet op, want... er zouden er om te beginnen al te veel zijn.

lemand... (meestal weet ik wie het is, maar soms niet)... er is iets met hem gebeurd, er is iets verdraaid; dus werkt men eraan, men zet het weer recht, doet het licht, de goede vibratie er weer op, en dan... later op de dag, of de volgende dag, ontvang ik een regel, "Ik had veel pijn" of "Ik heb je geroepen." Zo.

Maar vrij van de hele mentale notatie – die bestaat niet: heel stil.
Zo! (*Moeder lacht*)

Dus je hebt nog wat meer werk.

Maar het is niets, Moeder!

Juni 22, 1968

Heb je nieuws over P.L.?

*Nee, ik weet alleen dat hij naar Rome is vertrokken.*⁵⁶

Hij is aangekomen.

Ik vraag het me af, want...

Je voelt dat er iets mis is?

Ik heb een heel sterk vermoeden over de beroemde "vriend" [Mgr. R.], omdat hij degene was die P.L. vertelde om hierheen te komen (je weet nog hoe hij erop stond dat P.L. zou komen), en nu zegt hij dat P.L. hierheen kwam om met een vrouw te leven. En hij is degene die alles zo heeft geregeld dat P.L. bij J. zou blijven!

Ik heb een heel sterk vermoeden.

Hebben ze niet een vreselijke val voor hem opgezet?...

Hij verwacht een soort verhoor.

Ja.

⁵⁶ Een telegram van Mgr. R. herinnerde zich abrupt P.L. naar Rome: "Nieuwe regels Roomse Curie eisen uw onmiddellijke terugkeer anders wordt uw positie in gevaar gebracht."

Je weet nog, het was deze Monseigneur die een telegram naar J. stuurde met het verzoek om P.L. in huis te nemen....

Voor mij deinzen deze mensen nergens voor terug.

Temeer omdat het nu bekend moet zijn dat hij de Paus probeerde te zien en met hem over de Ashram te praten.

Ja, natuurlijk!

Voordat hij vertrok, vertelde hij me dat hij een droom had gehad. Ik denk dat het een persoonlijk symbool is, maar ik weet het niet zeker. Hij was in een vitale wereld (ik denk dat hij werd achtervolgd); hij klom plotseling in een boom, die in een kruis veranderde, en hij werd eraan gekruisigd... Die plek lag aan de rand van een zee die lood leek. Dus hij klom in die boom, die in een kruis veranderde, en was alsof hij aan de boom werd gekruisigd; en (je weet dat boven op het kruis de inscriptie INRI staat) in plaats daarvan stond uw symbool: Moeders symbool. Daarna werd het kruis alsof het door die loodzware zee werd gegrepen of verzwolgen, met alleen Moeders symbool, dat tevoorschijn komt, en aan de oppervlakte blijft; het kruis werd verzwolgen, en beetje bij beetje veranderde het loden water van kleur en werd transparant. Maar hij, P.L., werd samen met het kruis verzwolgen.

(Na een stilte) Ik zag hem voordat hij wegging; er hing een atmosfeer om hem heen die ik niet prettig vond.... Ja, als een man die zichzelf gaat opofferen.

Maar hij vertelde me dat hij helemaal in vrede was.

Wat mij betreft, ik heb alles gedaan wat ik kon - ik heb goed gewerkt, ik heb veel gewerkt! Want er is niets, geen lot dat niet kan worden veranderd. Ik heb alles gedaan wat ik kon. Maar ik vind hun bedoeling niet prettig.

Ja, hij vertelde me, "Moeder is mijn redding."

En ik word constant zo getrokken (*gebaar van een oproep van daar*); vanmorgen werd ik weer getrokken, met iets dat me dwong om daarheen te gaan en te werken.

Ik wist het PRECIEZE moment waarop hij in hun atmosfeer aankwam (nu weet ik het niet meer), maar precies op dat moment voelde ik het en zag ik zijn gezicht.

* * *

(Kort daarna laat moeder Satprem een brief zien die is geopend en opnieuw verzegeld.)

Er was een Zwarte die hier was, hij stuurde me een brief uit Amerika: de politie opende hem.... *(Lachend)* Ze vroegen zich af of er explosieven in zaten (!)... of God weet wat nog meer.

Zie je, ze hebben hem opnieuw verzegeld.

Ik hoop dat hij niets compromitterends heeft geschreven!

Kijk eens naar al die post! *(Moeder houdt Satprem een stapel brieven voor)*

Congo... Fiji... Duitsland... Frankrijk... Amerika...

Zo gaat het elke dag.

Ik heb verschillende brieven uit Amerika ontvangen met de vraag om Kennedy te redden,⁵⁷ en toen die brieven door de politie werden geopend, moeten ze zich hebben afgevraagd.... En hier belden ze onze A., de Amerikaan, en ondervroegen hem meer dan een uur - je weet hoe ze dat doen.

Maar waarom? Is het speciaal gericht op alle Amerikanen?

Ja, het is voor de Amerikanen.

Maar waarom?

Weet ik niet... Ze hebben het in hun hoofd gehaald dat we een "broeinest van Amerikaanse spionnen" zijn!

* * *

(Dan luistert moeder naar het gesprek van 15 juni over ziektes en het lichamelijke "residu.")

In mijn bewustzijn was er veel meer dan ik zei....

Ja, de meeste tijd was u in trance.

Er waren veel dingen.

Maar het heeft geen zin, ik kan het niet geven [voor de *Notes on the Way*].

Ik was heel, heel bewust tijdens het spreken, maar het is moeilijk om uit te drukken.

Dit is niet het moment om te spreken.

⁵⁷ Senator Robert Kennedy werd op 5 juni in Los Angeles doodgeschoten.

Maar wat ik daar zei, wordt steeds meer bevestigd, nauwkeuriger. Na een tijdje zal het interessant zijn.

(stilte)

Arme P.L.!

Heeft hij je een hint gegeven van een geest van opoffering? Hij ziet er niet zo uit, maar...

Nee, die indruk kreeg ik niet.

Ik ook niet.

Weet je wat broeder A.⁵⁸ had gezegd: "Ik wil een boodschapper zijn om de Waarheid aan hen te prediken, en als ze me daarvoor martelen, nou, dan zullen ze me martelen."

Maar P. L. heeft niet zo'n geest. Hij wil helpen.

P. L. zou heel, heel nuttig kunnen zijn als hij dat zou willen – heel nuttig. Maar er is iets kleins dat weerstand biedt, ik weet niet wat – misschien een klein gebrek aan moed ergens, ik weet niet wat.... Als hij voor moeilijkheden staat, wordt hij meteen gekweld.

Dat is wat me stoort. Omdat ik hem genoeg kracht heb gegeven om hem er in elk geval doorheen te trekken, maar als hij innerlijk begint te trillen, kan het niet meer werken.

Dat heb ik hem verteld. Ik zei hem: "Alles hangt af van je kalmte. Als je vertrouwen hebt, kan je niets overkomen."

Oh, goed, dan misschien...

Maar hij laat me hard werken! *(Moeder lacht)*

We zullen zien.

Juni 26, 1968

Heb je nieuws over P.L. ontvangen?

⁵⁸ Een katholieke monnik die in de Ashram verblijft.

Ik maakte me vanmorgen eigenlijk een beetje zorgen om hem. Ik heb het gevoel dat hij... is opgeslokt in een gat. Dat vond ik niet leuk.

* * *

*Satprem leest een tekst
van Sri Aurobindo:*

"De angst voor de dood en de afkeer van het stoppen van het lichaam zijn het stigma dat zijn dierlijke oorsprong op de mens achterlaat. Dat merkteken moet volledig worden uitgewist."

(The Synthesis of Yoga, xx.334)

Dat wist ik niet. Het is heel interessant!

Heel interessant in de zin dat voordat iemand de toestand kan bereiken waarin de dood niet nodig is, hij het absoluut... volkomen natuurlijk moet vinden, een onbelangrijke gebeurtenis. Het is vooral dat - iets van heel weinig belang.

(stilte)

De opvoeding van het fysieke bewustzijn (niet het globale bewustzijn van het lichaam, maar het bewustzijn van de cellen) bestaat uit het onderwijzen van hen... Allereerst is het een keuze (het lijkt erop): het is het kiezen van de goddelijke Aanwezigheid – het goddelijke Bewustzijn, de goddelijke Aanwezigheid, de goddelijke Kracht (allemaal zonder woorden), het "iets" dat we definiëren als de absolute Meester. Het is een keuze van ELKE SECONDE tussen de oude wetten van de Natuur – met enige mentale invloed en het hele leven zoals het is georganiseerd – de keuze tussen dat, de regering door dat, en de regering door het allerhoogste Bewustzijn, dat evenzeer aanwezig is (het gevoel van de Aanwezigheid is evenzeer sterk); het andere is meer een gewoonte, en dan is er nog de Aanwezigheid. Het is elke seconde (het is oneindig interessant), en met illustraties: de zenuwen, bijvoorbeeld... als een zenuw gehoorzaamt aan alle verschillende wetten van de natuur en mentale conclusies en dat alles – de hele bende – dan begint het pijn te doen; als het gehoorzaamt aan de invloed van het allerhoogste Bewustzijn, dan vindt er een vreemd fenomeen plaats... het is niet alsof er iets "genezen" wordt – ik zou eerder zeggen, alsof een onwerkelijkheid vervaagt.

En dat is het leven van elke seconde, voor het kleinste ding, het hele lichamelijke functioneren: slapen, eten, wassen, activiteiten, alles, alles – elke seconde. En het lichaam leert. Er zijn natuurlijk aarzelingen die voortkomen uit de kracht van gewoonte en ook oude ideeën die in de lucht zweven (*gebaar van een zwerm in de atmosfeer*): niets daarvan is persoonlijk. Als werk is het geweldig.

En continu.

Continu. Er was een tijd dat het af en toe vergeten zou worden; nu begint het niet meer vergeten te worden. Het is continu. Er is maar één ding dat het onderbreekt, het is het werk met de buitenwereld, de relatie met anderen voor die actie die bestaat uit het doordringen van hen – het doordringen van hen met goddelijk bewustzijn. Dus dit is het resultaat: eerst een heel helder beeld (geen beeld in beelden, een heel helder beeld) van de staat waarin ze zich bevinden; dan dit: hen omhullen en doordringen met goddelijk bewustzijn; en dan het effect dat heeft, of niet heeft. Dat is de bezigheid in relaties met mensen. Het andere werk [aan de cellen] is het leven van elke minuut.

Het wordt steeds preciezer, steeds interessanter – maar absorberend.⁵⁹

En een bewustzijn – een perceptie, beter gezegd – een groeiende perceptie van een staat die... Ik weet niet hoe ik het moet uitleggen. Er zijn twee gelijktijdige staten: de staat van ononderbroken, bijna eindeloze continuïteit, en de staat van... omvallen in ontbinding (voor het lichaam); de twee zijn constant zo (*Moeder legt de ene hand dicht op de andere*). En de keuze – de constante keuze – is gebaseerd, in feite, op een afhankelijkheid... leunen voor steun op het goddelijke Bewustzijn voor alle dingen en elke seconde, of ophouden erop te leunen. Voor de cellen lijkt die keuze een vrije keuze, met een heel sterk gevoel (maar helemaal niet geformuleerd in woorden) van de steun die constant wordt gegeven door het allerhoogste Bewustzijn om hen te helpen er alleen op te vertrouwen.

Het is niet gementaliseerd – nauwelijks gementaliseerd – en bijna onmogelijk te formuleren. Maar het is heel duidelijk. Heel duidelijk... wat is het? Het zit niet in de sensatie – het zit in de staat van bewustzijn. Het zijn heel duidelijke staten van bewustzijn. Maar moeilijk uit te drukken. Continue staten, continu, continu: nacht en dag, onophoudelijk, continu. De vlakken veranderen, de activiteiten veranderen, maar het is continu. De modus van zijn of manier van zijn kan ophouden en plaatsmaken voor een andere, maar die staat van bewustzijn is eeuwigdurend, ononderbroken, universeel, eeuwig – buiten de tijd – buiten de tijd, buiten de ruimte. Het is de staat van het bewustzijn.

*(een windvlaag veegt de brieven
op moeders tafel weg)*

Ik word gebombardeerd met brieven! Het is om me te stoppen.

(stilte)

Dus de zogenaamde rust of nietigverklaring die verondersteld wordt te komen van de dood is noch rust noch nietigverklaring: het is gewoon een

⁵⁹ Moeder lijkt inderdaad steeds meer verinnerlijkt en spreekt alsof ze heel diep van binnenuit spreekt.

val achterwaarts, waaruit je weer omhoog moet klimmen. Het is ruggengraatloosheid die je achterwaarts laat vallen – omdat je weer omhoog moet klimmen. Het is niets anders dan dat. Er is een oppositie, geen verschil [tussen leven en dood], alles wat... Het lichaam doet fan-tas-tische ontdekkingen.

Af en toe is er de oude gewoonte [het protest van het lichaam]: "Oef! Oh, te veel, te veel!" Geef het gewoon een klein tikje, het schaamt zich en gaat weer aan het werk. Het is heel interessant. Heel interessant.

Dus dan, tot de volgende keer.

Juni 29, 1968

Heb je nieuws van P.L.?

Ik kreeg een brief waarin hij zei dat hij was aangekomen en dat hij met spoed werd ontboden naar het Vaticaan om 10.00 uur diezelfde dag.

Hij zei niets.

Er is sindsdien geen brief meer geweest.

Ja, met andere woorden, hij heeft de uitslag niet verteld, hij heeft er niets over gezegd.

En alsof het toevallig was, vertrok Mgr. R. naar Spanje op de dag dat P.L. aankwam. Hij heeft hem niet ontmoet.

Ik geloof niet in toeval.

* * *

Later:

Het is een voortdurende ervaring, dag en nacht, en zo druk, zo intens dat... het onmogelijk is om te beschrijven.

Het is alsof ik elke minuut een ontdekking doe.

(lange stilte)

Elke minuut een ontdekking. Weet je, een absoluut versnelde beweging. En weet je wat het in gang zette? Het is de tekst die je me laatst las, van Sri Aurobindo, waarin hij zegt dat de angst voor de dood in de mens het geheugen van het dier was. Het lijkt een deur wijd open te hebben gezet.

Het is als een studie – een echt versnelde studie, je kunt je niet voorstellen, de ene minuut na de andere, zoals dit (*sneeuwbalgebaar*) – vanuit het standpunt van het werk, dat wil zeggen, het doel van fysiek bestaan in een lichaam, en het nut van fysieke aanwezigheid. En de absoluut heldere, precieze visie, in het kleinste detail, van wat echt is en wat illusoir, wat echt noodzakelijk is en wat alleen verbeelding is (die van anderen, maar ook, soms, van jezelf). Maar ik zou uren nodig hebben om het allemaal te vertellen.... Met (is het een basis?) de waarneming in het bewustzijn (maar een gedetailleerde waarneming - ik bedoel geen ideeën, het heeft niets te maken met ideeën of principes, enz.: er is geen mentale vertaling), de waarneming van wat, in het werk, eist of afhankelijk is van de lichamelijke aanwezigheid (ik zeg expres niet "fysieke aanwezigheid", omdat er een subtiele fysieke aanwezigheid is die onafhankelijk is van het lichaam), de lichamelijke aanwezigheid. En dan, tegelijkertijd, zo'n heldere, precieze, gedetailleerde visie van de relatie die ieder heeft met dit lichaam (een relatie die gedachten, gevoelens en fysieke reacties tegelijk is), en dat is wat de indruk geeft van de noodzaak van lichamelijke aanwezigheid - geeft ook de maat. Dus daar is, tegelijkertijd, de perceptie van het WARE nut van fysieke aanwezigheid en de perceptie van de reactie in individuen.... Het is een wereld! Een wereld, vanwege de fantastische hoeveelheid details. Een wereld die zich elke seconde ontvouwt. En vergezeld van een innerlijke perceptie, eerst, van het effect dat het heeft op de cellen, en dan dat de cohesie nu echt, mag ik zeggen, het resultaat is geworden van een opperste Wil, in die mate dat het noodzakelijk is voor... laten we zeggen voor de ervaring, of het werk (alles – we kunnen het noemen zoals we willen). Met andere woorden, er is het aspect van de vooruitgang van de cellen als een aggregaat. Er is nauwelijks – nauwelijks, heel zwak – het gevoel van een persoonlijkheid of een fysieke individualiteit, dat is het nauwelijks; het is ook geen gewoonte om samen te zijn, omdat het daar heel vloeibaar is: het wordt echt bij elkaar gehouden door een hogere Wil met een duidelijk doel voor ogen, maar ook dat is vloeibaar – niets is vast.

(*stilte*)

Het is een wereld van dingen die ik zou moeten zeggen om duidelijk te zijn, maar dat is niet mogelijk.

Hoe dan ook, de innerlijke (of hogere) organisatie van omstandigheden, gevoelens, sensaties, reacties in de totaliteit van... wat denkt dat het "individuen" zijn, wordt zeker preciezer naar een bepaald doel in zijn oriëntatie, een doel dat we zouden kunnen definiëren als "de voortgang van de inhoud van het bewustzijn", dat wil zeggen, de verbreding en verlichting van het bewustzijn. Maar ik zeg het verkeerd (dat

wil zeggen, ik zeg het zoals het wordt begrepen); de waarheid is dit: het is het Bewustzijn dat een speciaal werk doet (*gebaar van kneden*) op de instrumenten van zijn manifestatie, om ze duidelijker, preciezer, transparanter en completer te maken. Wanneer het Bewustzijn zichzelf uitdrukt, doet het dat in instrumenten die zijn expressiekracht in enorme mate verduisteren, verwarren, vermengen en verminderen; nou, dat is het werk: ze helderder maken – transparanter en helderder – directer, minder warrig en breder, steeds breder... en tegelijkertijd steeds transparanter: de belemmerende mist verwijderen – transparant, helder en ook heel uitgestrekt.

Het is een beweging van versnelling: het is het grote werk van de hele schepping om bewust terug te keren ("terugkeren" is een ander dwaas woord - "keren naar" zou beter zijn), om opnieuw te worden, om opnieuw te identificeren, niet door het hele werk van ontwikkeling en opstijging af te schaffen, maar... Het is als een vermenigvuldiging van de facetten van Bewustzijn, en die vermenigvuldiging wordt steeds coherenter, georganiseerder en bewuster van zichzelf.

Individualisering is slechts een middel om de ontelbare details van het Bewustzijn complexer, verfijnder, coherenter te maken. En "individualisering"... we moeten het niet verwarren met fysiek leven; fysiek leven is EEN van de verschillende middelen van die individualisering, met zulke fragmentering en zo'n beperking dat het een concentratie afdwingt die de details van de ontwikkeling intensiveert; maar als dat eenmaal is gedaan, [individualisering] is niet de blijvende waarheid.

(Moeder gaat in een lange contemplatie)

Wat wilde je me vertellen?

U zegt dat deze individualisering niet de "blijvende waarheid" is?

Individualisering heeft, in zijn gevoel of perceptie of indruk, in zijn gevoel van afzonderlijke individualiteit, geen blijvende waarheid. Het blijft bestaan (hoe moet ik het zeggen?) in al zijn kracht en al zijn kennis, maar met het gevoel van Eenheid. Wat totaal anders is. En er is zo'n heldere perceptie van wat in het bewustzijn komt, in de individuen, wat voortkomt uit de valsheid van scheiding; er blijft altijd iets, maar soms wordt het bijna zo zwak dat het verdwijnt (dat is in uitzonderlijke gevallen of uitzonderlijke wezens). Maar het gevoel van verdeeldheid moet volledig verdwijnen. Het is...

Om ook maar iets uit te leggen zou ik te veel dingen moeten zeggen.

(contemplatie)

Ik zal een andere keer meer zeggen.

Is het tijd?

Ja, Moeder, het is half twaalf.

Is er iets wat je wilde vragen?

Ik dacht dat als je aan de andere kant bent, zogenaamd dood, je nog steeds een middel tot handelen verliest, nietwaar?

Ja. Niet zozeer als je zou denken. De laatste tijd probeer ik bijvoorbeeld niets te zeggen, maar een sterke formatie te maken – dat werkt heel goed. In plaats van te zeggen: "Breng me dit" of "Doe dit voor me", maak je een sterke formatie: dat werkt heel goed. En de formatie is helemaal niet afhankelijk van het lichaam – helemaal niet. Het bewustzijn heeft het lichaam niet nodig om de formatie te maken.

Ja, maar om getransformeerd te worden, heeft materie de lichamelijke aanwezigheid nodig.

Dat klopt, het komt daarop neer.

Sri Aurobindo kan dat niet.

Sri Aurobindo werkt ALTIJD.

Ja, maar dat kan hij niet – die transformatie van materie.

Ah, nee, dat kan hij niet. Het is opgelost, natuurlijk.

Dat is wat we het individuele werk zouden kunnen noemen. Alleen, in hoeverre kan deze transformatie integraal zijn? Dat is de vraag.... Ik heb gezegd dat het een veel versneld werk is, uiteraard, maar ondanks dat, voel je dat de hoeveelheid ervaringen die nodig zijn voor de transformatie zo enorm is dat... de grenzen van een leven te kort zijn. Maar dan... Ik heb je al meerdere keren verteld dat dit geheel... geen indruk heeft, maar een heel duidelijke perceptie dat een bepaald onevenwicht of wanorde (die ogenschijnlijk heel gering kan zijn, een niets) genoeg is om ontbinding te veroorzaken. Het voelt alsof het kleinste ding genoeg is, en dat alleen de hogere Wil om het bij elkaar te houden voorkomt dat dingen dat stadium bereiken. Zoiets. Het hangt ervan af.... Ik leefde de eerste dertig jaar van mijn leven (bijna dertig, vijfentwintig tot dertig) met het gevoel dat NIETS ontbinding kon veroorzaken; dat als er wanorde kwam, de orde heel natuurlijk zou worden hersteld om het lichaam door te laten gaan. Heel sterk, het was heel sterk. Toen was er een periode waarin er niets was, noch aan de ene noch aan de andere kant; en toen, langzaam, langzaam, is er nu de perceptie gekomen dat het MINSTE genoeg is, en dat het alleen de OPPERSTE Wil is (niet nog hoger: de opperste Wil) die ontbinding voorkomt. Het hangt uitsluitend af van Dat.

En zoals je zegt, wordt deze aanwezigheid in stand gehouden in de mate dat het nuttig en onmisbaar is voor een bepaald aspect van het werk. En in dat geval is er geen sprake van een lange of korte tijd, van wanneer, hoe, wat en dat alles – "Het is zoals U wilt." Constant, in elke cel, elke activiteit, elk moment: "Wat U wilt, Heer." Altijd. Zo. Geen vraag. Alleen is er een observatie, een heel duidelijke perceptie van het feit dat deze allerhoogste Wil het is wat de dingen in staat stelt om door te gaan zoals ze doen.

Dus de conclusie is gemakkelijk te trekken: zolang Hij het wil, zal het zo zijn; wanneer Hij het wil anders, zal het anders zijn. En dat is alles. Tegelijkertijd wordt natuurlijk de les gegeven: een steeds duidelijker besef dat het veld van het onmisbare niet zo groot is als we denken... Voor mij is Sri Aurobindo's aanwezigheid EXTREEM effectief – actief.

Maar voor dit lichaam is het interessant: het zit in de kleinste details, weet je, dat het lichaam wordt getoond in hoeverre de aanwezigheid een echt effect heeft, waardoor het noodzakelijk wordt, en in hoeverre het niet noodzakelijk is. Het wordt steeds preciezer in de kleinste details.

De cellen hebben geen persoonlijke keuze; hun houding is echt zo: "Wat je wilt, wat je wilt..." voor alles, alles. Met alleen een toenemend, intenser, steeds constanter, ononderbroken gevoel dat de enige steun is – de Allerhoogste Heer. Er is alleen Hij, alleen Hij. En dat is vanbinnen, in het lichaam.

Tegelijkertijd een zeer precieze perceptie... Weet je, ooit (jaren geleden) werd mij gevraagd: "Wat is zuiverheid?" Ik antwoordde: "Zuiverheid is om uitsluitend onder de invloed van de Allerhoogste Heer te staan en niets anders dan van hem te ontvangen." Toen, een jaar of twee later, toen ik Sri Aurobindo las, vond ik een zin in het Engels die precies hetzelfde zei in andere woorden⁶⁰ (een zin die ik nooit had gelezen en niet kende). Ik zag diezelfde zin gisteravond (ik heb een kalender met citaten van Sri Aurobindo)... Ze [de cellen] worden steeds zuiverder en zuiverder, en de mate waarin ze dat niet zijn, wordt heel duidelijk aangegeven, op een absoluut precieze, duidelijke manier, alsof met de punt van een naald, op de plek die niet zuiver is. En het doet pijn! Het komt altijd overeen met pijn – terwijl dezelfde fysieke conditie aanhoudt. Neem een blootliggende zenuw in een tand: normaal gesproken zou het constant pijn moeten doen; soms, op een bijna algemene manier, bestaat het niet, maar juist als de zuiverheid niet volledig is, wauw! Het doet verschrikkelijk pijn!... En binnen een paar seconden kan het voorbij zijn. Dus het hangt allemaal uitsluitend af van Dat – alles. Het is een bewijs, het meest concrete bewijs!

⁶⁰ Zuiverheid betekent dat je geen andere invloed accepteert dan de invloed van het Goddelijke." (*Brieven over Yoga*, 23.645).

Juli

Juli 3, 1968

En jouw vertaling van "Savitri"?

Maar ik heb werk te doen. Ik heb geen tijd meer. Ik heb geen tijd meer om iets te doen.

Het is jammer.

Dat wil zeggen, nu heeft F. het in haar hoofd gehaald om *Savitri* met mij te vertalen (ze kijkt alleen maar in het woordenboek als ik een woord nodig heb), vanaf het begin, en ik heb de tweede pagina bereikt! Het zal tien of vijftien jaar duren!

Maar ik vind het erg interessant, omdat ik alleen maar stil hoeft te zijn, en Sri Aurobindo dicteert het me. Dus er blijven nog een of twee kleine correcties in het Frans over, en dat is dat. Hij vertelt me het woord: voor dit woord, dit woord. Zo. Het is erg interessant. Alleen, ik doe elke keer vijf of zes regels.... Maar nu doe ik het beter dan vroeger.

* * *

Kort daarna:

De regering (ik weet niet wie) heeft de chef van de radio hier gevraagd om mij te vragen om een bericht over de toestand van India. Eerst antwoordde ik: "Ik bemoei me niet met politiek." Toen vertelde hij me: "Nee, het is niet vanuit een politiek maar vanuit een spiritueel standpunt." Ik zei: "Ik weet het niet." Maar hij bleef volhouden, hij vertelde me: "Ik ben gevraagd door de regering; als ik het ze niet kan geven, kom ik in de problemen...." De arme man wist hoe hij om me heen moest komen! (*Moeder lacht*)

Kijk, hier is zijn brief (*Satprem leest*): "*Ik bid de Moeder om een bericht op te nemen voor mijn radio over 'integratie en eenheid van India'....*"

Ik zei dit:

(*Moeder leest*)

"Alleen India's ziel kan het land verenigen.

"Extern zijn de provincies van India heel verschillend in karakter, tendensen, cultuur, evenals in taal, en elke poging om ze kunstmatig te verenigen kan alleen maar rampzalige resultaten hebben.

"Maar haar ziel is één, intens in haar aspiratie naar de spirituele waarheid, de essentiële eenheid van de schepping en de goddelijke oorsprong van het leven, en door zich te verenigen met deze aspiratie kan het hele land een eenheid herwinnen die nooit is opgehouden te bestaan voor de superieure mentaliteit."

Mijn handschrift is behoorlijk slecht geworden.... Ik ben het niet die dit heeft geschreven, ik kan het me helemaal niet herinneren – het roept geen enkele herinnering in me op.

Ik heb ook (en dit is van mij), *"de essentiële eenheid van de schepping en de goddelijke oorsprong van het leven"* gezet. Die hele formule, dat weet ik, was een poging om het uit te drukken zonder het woord "God" te gebruiken, omdat... Er was in mijn leven een periode van minstens twintig jaar waarin die woorden me kwaad lieten uithalen, dus ik begrijp heel goed het gevoel dat het bij mensen oproept. Later was het Sri Aurobindo die me boven dat alles liet uitstijgen; maar het is omdat hij me heel hoog optrok dat ik boven dat alles uitsteeg, anders deed het op intellectueel vlak helemaal niets. Het roept de engste religiositeit op, en... het zal niet voldoen. Dus dat wil ik niet - het land zit er nu helemaal in, hier in India. Ik wil dat eerste obstakel niet opwerpen. Daarom heb ik deze lange zin gemaakt.

* * *

Tegen het einde:

Heb je nieuws over P. L.?

Ik heb een brief gekregen. Hij zegt eigenlijk helemaal niets, hij zegt dat hij naar het Vaticaan is ontboden, maar geeft geen details. Verder zegt hij dat het goed met hem gaat en dat hij uw aanwezigheid voelt.

Ja, dat weet ik.

En hij zegt dat kardinaal T., die de kardinaal van Frankrijk is, en ook Mgr. R., allebei erop stonden dat hij op zijn post in het Vaticaan zou blijven.

Oh!... Ik dacht dat ze hem daar tot kardinaal wilden benoemen....

Ja, hij [P.L.] wilde zich terugtrekken uit het Vaticaan.

Ja, dat deed HIJ.

Maar ze willen dat hij op zijn post in het Vaticaan blijft, althans voorlopig.

Oh!...

Juli 6, 1968

(Moeder is ziek. Toch heeft ze haar "Message on India's Unity" opgenomen voor All India Radio.)

Wat heb je te zeggen?

U bent moe.

Nee, oh... het is een lange affaire.

De laatste keer dat je kwam, was ik verkouden; het duurde nog geen dag: de volgende nacht was het voorbij. Maar het heeft de transformatie versneld, dus het is moeilijk geworden.

Dit hele gebied, hier en hier *(Moeder wijst naar haar keel, borst, enz.)* werd gevangen.... Over het algemeen duurt het meerdere dagen.

En vanmorgen weet ik het niet - ik denk dat ik weet waarom: het komt omdat het lichaam zelf nauw verbonden is met al degenen die met veel kracht roepen, en onwetend als het is, lijdt het onder de gevolgen. De afgelopen dagen zijn er drie of vier gevallen geweest, en ik zag in het lichaam een soort imitatie.... Het heeft nog niet geleerd om de vibratie onmiddellijk te transformeren.

Dus er zijn twee of drie gevallen geweest (twee gevallen waren heel duidelijk), en vanmorgen begon dit stomme lichaam van mij buiten adem te raken: "Te, te snel, te snel...." Dus het moest stilgehouden worden (het begon koorts te krijgen) en stoppen met eten. Maar ik had het verteld (ik zag dat het kwam door iemand die erg ziek is; een combinatie van allerlei dingen tegelijk), 's nachts had ik het verteld dat er dit werk gedaan moest worden [de radio-opname], en dus was er geen sprake van terugdeinzen. Dus om het te kunnen doen, deed het al het andere weg - het schikte geen bloemen, nam zijn ontbijt niet enzovoort.

De verkoudheid kwam ook van iemand (ik heb geen kans om verkouden te worden), het was van iemand. Ik weet wie het is, maar...

Zo is het: of veranderen of oplossen.

Het zou natuurlijk maar al te blij zijn, het weigert niet, het is bereid, gretig bereidwillig, maar soms gaan dingen heel snel en is het moeilijk.

(lange stilte)

Heb je iets te zeggen?

Ik heb nieuws over P.L.

Ah!

Het is een hele reeks dingen. Eerst is er een brief van J. die een brief van P.L. heeft ontvangen; ze schrijft dit aan mij: "P.L. is prima. Mgr. R. vertelde hem dat hij 'een andere wereld had ontdekt door jouw boek....'⁶¹ Hij is in contact gekomen met Moeder. Hij heeft P.L. laten inzien hoe belangrijk het is om nog een tijdje in dit milieu te blijven als ze het willen transformeren....

(Moeder opent haar ogen breed) Oh!...

"...P.L. voelt zich volledig geleid door Moeder; zodra zijn werk erop zit, isoleert hij zich om te studeren en te mediteren over Het Goddelijke Leven...." Nog iets: P.L. heeft de brief gestuurd die Mgr. R. had achtergelaten voor zijn aankomst in Rome; in die brief schreef de Monseigneur onder andere aan P.L.: "Ik wil u ook informeren dat ik aan zijn Eminentie [de kardinaal van Frankrijk], onder het zegel van geheimhouding, heb onthuld dat u in een Ashram in India was. Zijn reactie was uitstekend en hij keurt u volledig goed."

Bah!

Ten slotte een brief van P.L. waarin het verhaal wordt verteld: "Ik heb mezelf enigszins ingehouden om u te schrijven en u te vertellen over mijn nieuwe situatie, die elk moment had kunnen ontstaan. Bij mijn terugkeer nam het Vaticaan een dubbel beleid aan: enerzijds dreigementen en anderzijds promoties en aanbiedingen van mooie situaties. Ik was sinds 9 december afwezig in Rome: welke vreemde ziekte kon zo lang duren? Er werd gesproken over het onderwerpen van mij aan een medisch onderzoek door drie artsen, het opvragen van de namen van de bezochte klinieken⁶², enzovoort. Ik raadpleegde Zijne Eminentie en Mgr. R. Niemand was blij dat ik door de toepassing van de regel werd weggestuurd, noch mijn familie, noch de kardinaal zelf. Dus de oplossing was om mijn nieuwe post te aanvaarden en hen te verzekeren dat ik volledig hersteld was: zo stopten de onderzoeken; ik werd niet langer vervolgd, mijn zaak werd opgeschort. Ongetwijfeld zijn de nieuwsgierigheid en het wantrouwen niet gestild, maar mijn leven is weer routine geworden, en na een tijdje zal iedereen het vergeten. Ik zal de Paus volgende maand zien en ik zal hem misschien vergezellen op zijn reis naar Colombia eind augustus – ik zal u op de hoogte houden. Er is nog steeds de moeilijkheid van zijn gezondheid die de reis kan verhinderen.... Alles wat ik u zojuist heb verteld is volkomen 'extern' voor mij en ik neem er nauwelijks aan deel; ik schrijf liever over mijn bewustzijn: het is niet veranderd – het is vastgehecht gebleven aan Moeder's invloed. Ik voel haar bescherming; alles is gemakkelijk, want zij is bij me; zij geeft mij het passende antwoord. Als een mantra herhaal ik: "Oh, Moeder, met uw hulp is iets onmogelijk?" Meer nog, de vreugde die zij in mijn hart heeft gelegd blijft onwrikbaar. Mijn gedachte

⁶¹ Sri Aurobindo of het Avontuur van het Bewustzijn.

⁶² P.L. had een "psychologische" ziekte aangevoerd.

vliegt naar haar af, vol dankbaarheid. Mgr. R. vertelde Zijne Eminentie dat ik in de Ashram was geweest: de Kardinaal is verheugd. R. heeft uw boek uitgelezen: tijdens zijn mis heeft hij de ideeën van Aurobindo gepredikt. Hij vertelde me dat hij in contact is gekomen met Moeder: hij gaat haar schrijven, en zal haar later bezoeken. Hij heeft Aurobindo's boodschap geaccepteerd als een oplossing voor de wereld. Ik moet u nog vertellen welke vreugde het telegram mij gaf: aan Moeder al mijn dankbaarheid."

(Moeder gaat in een lange contemplatie)

Het is goed.... Het is goed.

Het is absoluut waar dat ik bij hem ben. Absoluut waar. En weet je nog, ik vertelde je die ervaring, dat heel sterke dat ik had gevoeld: als een groot begin, een Begin....⁶³ Het lijkt waar te zijn.

Het gaat een grote stap zijn voor de wereld – voor de hele wereld.

Uitstekend.

Ik denk dat hij graag een bevestiging van jou wil dat hij daar moet blijven voor het werk.

Oh ja! Het is goed op die manier, hij moet blijven en zijn werk doen. Hij moet blijven. En als ik zeg, "Het is heel goed," betekent dat ALLES heel goed is. Hij is helemaal opgewassen tegen de situatie. Het is heel goed.

Het is de kleine persoonlijkheid die zijn eigen welzijn opgeeft voor het algemene werk, en dat is heel goed, het laat je heel snel vooruitgaan.

Het is heel goed. In ieder geval is het heel goed.

Zijn reactie is veel beter dan ik had verwacht.

Ik heb een sterk gevoel van die wonderbaarlijke momenten van de goddelijke Genade.... Het enige wat men wil is stil zijn en aanbidden, dat is alles.⁶⁴

⁶³ Een bladzijde in de geschiedenis van de wereld is omgeslagen, de bekering van het hele Christendom tot de nieuwe Waarheid (Agenda van 3 april 1968).

⁶⁴ Een paar dagen later stuurde P.L. Moeder een telegram waarin hij om haar bescherming vroeg, aangezien hij een "bevel van bovenaf" had ontvangen om een collegiaal medisch onderzoek te ondergaan onder leiding van de arts van de paus. Zo leek de situatie omgekeerd te zijn. Moeders antwoord was: "De beste bescherming is een onwankelbaar geloof in de goddelijke genade."

Juli 10, 1968

Moeder sorteert brieven:

Daar is kleine S. die me een brief schreef – een nogal wanhopige brief waarin ze zei dat ze niet meer wilde leven. Omdat ze een paar domme dingen had gedaan. Dus antwoordde ik haar dat je niet leeft voor je eigen bevrediging: je leeft om het Goddelijke te ontdekken en je met Hem te identificeren. En dus is het geen kwestie van "plezier" of "geen plezier".

Ik schreef heel krachtig en stuurde de brief. Sindsdien is er absolute stilte! Niemand wijkt meer.

(nog een brief)

Dit is Y. die me probeert te laten zien dat ik ongelijk had en zij gelijk had. Heel goed! Laat haar ervan overtuigd blijven dat ze gelijk heeft, het is hetzelfde voor mij! *(Moeder lacht)*

(een notitie van Moeder)

"Volgens wat ik weet en zie, moeten kinderen BOVEN DE VEERTIEN jaar in het algemeen onafhankelijk worden gelaten en alleen advies krijgen voor zover ze erom vragen. Ze moeten weten dat het hun eigen verantwoordelijkheid is om hun eigen leven te sturen."

* * *

Kort daarna:

Ik had een antwoord gegeven aan T.F.'s leerlingen op de vraag: "Wat is de dood?" (Ze hadden me geschreven en ik had geantwoord.) Maar toen begrepen ze er niets van. En hier zijn hun nieuwe vragen:

(Moeder houdt een brief omhoog voor Satprem)

Wat betreft uw laatste antwoord, hier zijn onze vragen: "Wanneer de wil van het fysieke wezen afziet 'zonder reden', is het zonder FYSIEKE reden, of zonder enige reden?"

Wat heb ik ze verteld?

Ja, wat betreft het verlaten van je lichaam, zei u: "Er zijn ontelbare redenen, maar tenzij het wordt veroorzaakt door een gewelddadig ongeluk, is het vooral de wil om de cohesie te behouden die om de een of andere reden, of zonder reden, afstand doet. Dat is wat onvermijdelijk aan de dood voorafgaat."

Het fysieke bewustzijn is alleen fysiek bewust, dus mijn uitdrukking is niet duidelijk genoeg: "Zonder reden is het BEWUST VAN." Dat is alles.

De andere vraag?

"Waar komt de afkeer van het fysieke wezen vandaan om de inspanning van coördinatie en harmonisatie voort te zetten?"⁶⁵

Die afkeer ontstaat over het algemeen wanneer er in een deel van het wezen – een belangrijk deel, vitaal of mentaal – een absolute weigering is om vooruitgang te boeken, en dus, fysiek, dat zich uitdrukt als een weigering om zich in te spannen tegen de achteruitgang die voortkomt uit de tijd.

En de laatste vraag: "Waar vindt de verbinding plaats tussen de centrale wil van het fysieke wezen en de cellen? Hoe wordt die gemaakt?"

(lange stilte)

De cellen hebben een interne constitutie of structuur die overeenkomt met de structuur van het universum. Dus de verbinding wordt gemaakt... (men wordt gestopt door de domheid van woorden: het is niet "extern", maar het is extern voor het individu), het wordt gemaakt tussen identieke externe en interne toestanden, dat wil zeggen, de cel, in zijn interne constitutie, ontvangt de vibratie van de overeenkomstige toestand in de totale constitutie.

Woorden zijn onzinnig.

(Moeder gaat in een lange contemplatie, glimlacht dan plotseling, geamuseerd midden in haar overpeinzing)

Iemand (ik weet niet wie) heeft me net laten zien.... Het was de grote hand van een man, en er zat... het was geen ei of een fysiek object - hij vertelde me dat het de representatie was van een cel. Het was een object dat mij zo groot leek (*gebaar: ongeveer acht centimeter*), transparant en levend: het was levend. En hij toonde me de verschillende interne constituties van de cel, en de correspondentie met het centrum. Een helemaal precieze visie, zo precies dat ik verbijsterd was, ik zei: "Oh!"

Het had een vreemde vorm: niet als een ei, maar smaller aan één kant, en... ik weet niet hoe ik het moet beschrijven. Geef me een stuk papier.

(Moeder begint te tekenen)

⁶⁵ Moeder had geschreven: "De centrale wil van het fysieke wezen doet afstand van zijn wil om alle cellen bij elkaar te houden... Het accepteert ontbinding om de een of andere reden. Een van de sterkste redenen is het gevoel van onherstelbare disharmonie; een andere is een soort afkeer van het voortzetten van de inspanning van coördinatie en harmonisatie."

Het had geen heel precieze omtrek, omdat het stralend was. Het had interne constituties van verschillende stralingen (*Moeder tekent punten of verschillende concentraties binnen de cel*), en het centrum was volledig lichtgevend. En er was een grote hand, bijna een poot, weet je, een grote hand die deze cel heel zorgvuldig vasthield: hij lette er goed op om hem zo licht mogelijk aan te raken (*Moeder tekent twee grote vingers die de cel vasthouden*). Het was lichtgevend, omhooggehouden met twee vingers, zo.... Ik weet niet wat de wetenschappelijke vorm van cellen is, maar het was zo. En hij liet me de verschillende stralingen zien. De periferie was het meest ondoorzichtig; hoe dieper van binnen, hoe helderder het werd; en het centrum was volledig lichtgevend, het was helder, dat wil zeggen, stralend. Toen waren er verschillende kleuren – niet heel intens, maar verschillende kleuren. De hand werd misschien twee keer vergroot, omdat hij zo groot was (ongeveer vijftwintig centimeter), terwijl het object zo groot was (ongeveer acht centimeter), en het was een cel.

Hij liet me de constitutie zien, en hoe de verbinding tot stand kwam.

Vond de verbinding plaats in het midden van de cel?

Ja, in het midden van de cel.

De vingers waren veel groter dan de cel, en ze raakten hem alleen aan met de toppen, zoals dit (*gebaar*). Alleen de wijsvinger en duim waren

zichtbaar – het topje van de duim. Maar enorme vingers! Dus het was waarschijnlijk vergroot.

(Moeder lacht) Ik was een beetje verbijsterd!

Het kan de verhouding zijn tussen de grootte van een hand en die van een cel – nee, dat kan niet. Maar het was een enorme hand, zoals deze, die een cel voor me omhoog hield. Zo groot als deze. Hij liet de verbinding zien. Er waren kleuren: sommige vlekken waren lichtblauw, andere... Er waren allerlei dingen – het was heel complex – met variërende stralingen. En de verbinding was van licht tot licht.

Maar hier vraagt deze jongen naar de link tussen de cel en de centrale wil van het fysieke wezen.

Fysiek, ja.

Maar wat je net hebt getekend is de cellulaire centrale wil.

Maar het is de overeenkomst tussen de twee. Het was om me te laten zien hoe de centrale wil van het fysieke wezen verbonden was met of inwerkte op de cellen. Hij liet me een cel zien die leek op de representatie...

Met andere woorden, de centrale wil, of het licht, werkt op de cel door overeenkomstige lichten aan te raken?

Ja, dat is het, door een innerlijk contact in het wezen. Het gaf de indruk dat elke cel een miniatuurwereld was die overeenkwam met het geheel.

(stilte)

Mijn hele leven lang heb ik geklaagd dat mijn visioenen niet materiëler waren dan vitale visioenen: ze begonnen vanuit het vitale en gingen steeds hoger, maar onder het vitale was er niets. En nu is het een voortdurende visie van het subtiele fysieke – constant, ik zie beide samen: het fysieke en het subtiele fysieke. Alleen wordt de fysieke, puur fysieke visie erg verstoord door de andere visie. Je begrijpt, het is meer een BEWUSTZIJN van dingen dan puur en alleen een visie. En ik heb gemerkt, als ik bijvoorbeeld iemand voor me heb, met sommigen, als ik naar ze kijk, worden ze steeds preciezer en helderder; anderen worden steeds waziger VOOR MIJN FYSIEKE VISIE. Het moet afhangen van hun bewustzijnsstaat. Sommigen worden extreem precies, vooral de ogen, en in hun ogen zie ik het bewustzijn – de ogen zijn perfect zichtbaar. Anderen daarentegen worden zo wazig; bij sommigen heb ik zelfs in plaats van hun ogen twee zwarte platen gezien. Alsof ze een sluier wilden leggen. Het is erg interessant.

Oh, fysiek zie ik duidelijk genoeg om alles te doen, maar ik kan niet lezen. Zelfs mijn visie op afbeeldingen is een beetje... Ik weet niet of het is

verslechterd of getransformeerd: wat ik zie is niet de afbeelding zoals die precies is, maar misschien zoals die wilde zijn. Een klein verschil.

Hem! (*Moeder lacht, geamuseerd*)

Een andere keer zal ik je een vraag stellen over dit visioen. Nu is het te laat.

Als je het had gevraagd, was ik blij geweest. Nu is het een beetje laat. Welke vraag?

Over het supramentale visioen, in feite.

Oh ja, dat was een probleem. Oké, oké!

Juli 13, 1968

(Moeder ziet er erg moe uit.)

Wat nog meer?

Ik had je graag een vraag willen stellen over dat visioen van het subtiele fysieke – dat materiële visioen dat je met open ogen hebt. Ik zou graag willen weten waar het mee overeenkomt: komt het overeen met een supramentale visie, of is het de visie die een bekwame helderziende bijvoorbeeld zou kunnen hebben?

Ik denk het niet.

(lange stilte)

Zodra ik over iets spreek, verdwijnt het. Dus als ik te vroeg spreek, krijg ik niet de volledige ervaring.

(Dan gaat Moeder in een lange contemplatie en komt pas tevoorschijn als de tijd om is.)

Het is moeilijk... Moeilijk.

Juli 17, 1968

*(Moeder heeft koorts, ademt moeilijk en hoest. Ze heeft niets gegeten.
Ze ontvangt Satprem terwijl ze op haar bank ligt.)*

Het is hetzelfde verhaal....

Heb je nieuws?

Ik heb nieuws over P.L. en over Mgr. R.... Maar wordt u daar niet moe van?

Nee, nee! Ik word er niet moe van.

Er is een brief van Mgr. R. aan jou. Die is via J. verstuurd. Dit is wat hij aan J. schrijft: "Laat me eerst u bedanken – nogmaals – voor Satprem's boek over Sri Aurobindo. Ik heb het uitgelezen. Dit boek heeft en zal een aanzienlijke invloed op mijn leven hebben. Ten tweede dank ik u voor de hulp die u mijn lieve P.L. hebt gegeven. Hij is getransformeerd, gezuiverd en verlicht teruggekomen. Tot slot mag ik u vragen om de bijgevoegde brief aan Moeder te overhandigen...."

Wat zegt hij?

"Moeder, het is zonder enige terughoudendheid dat ik u deze naam van Moeder geef, aan u die mijn favoriete zoon het leven hebt teruggegeven... Zijn verblijf in de Ashram heeft een essentiële fase gemarkeerd. Er is in zijn diepste wezen een radicale omwenteling geweest... Mag ik eraan toevoegen dat ik zelf uw krachtige en welwillende bescherming voel? Ik heb de indruk dat ik door u word begrepen, en ik voel dat ik de erfgenaam ben – samen met uw talrijke zonen, dochters en discipelen – van de spirituele schatten die elke dag worden verzameld door uw trouw aan de missie die aan u is toevertrouwd. Met mijn diepe en intense dankbaarheid, mag u, Moeder, het teken van mijn respectvolle en kinderlijke vroomheid accepteren."

Hebt u een foto van deze man?... Nee?

En P.L., wat zegt hij?

Maakt het u niet moe? Zal ik het je voorlezen?... Hij beantwoordt mijn laatste brief, waarin ik uw bericht had overgebracht:

"Ik heb tranen in mijn ogen: een ontroering van immense vreugde schoot door mijn hele wezen toen ik je brief las, en de woorden van Moeder die je voor me herhaalt.... Ik kan geen woorden vinden om mijn psychologische toestand te beschrijven – ik laat je het raden. Ik voel me zo klein, zo onbeduidend voor de horizonten die je me laat zien. Dit alles zet me aan tot serieus werk, tot de 'afstand doen van de kleine persoonlijkheid' om HAAR waardig te zijn. Deze gevoelens in mijn ziel zijn heel anders dan al mijn eerdere religieuze ervaringen....

(Moeder knikt instemmend)

"...Ik voel me helemaal stralend, de Goddelijke Genade is zo krachtig dat ik soms denk dat mijn lichaam het niet kan vasthouden; Moeders Aanwezigheid is zo echt; de gelukzaligheid is zo sereen, zo rustig.... Het kleine AVONTUUR dat begon in de Samadhi wordt zo de moeite waard om geleefd te worden, het BEWUSTZIJN is zo verruimd.... Duisternis, angst, scrupules, vernederingen zijn zo ver weg! Een paar weken geleden had ik een zeer pijnlijke droom: mijn lichaam werd uit elkaar gescheurd, de pijn was ondraaglijk; mijn voeten, mijn handen, mijn hoofd werden uit elkaar getrokken.... Vandaag, toen ik uw brief las, begreep ik de betekenis: ik moest groeien.... Slechts twee woorden om u te informeren over mijn situatie. Zoals ik u vertelde, vond ik twee stromingen in het Vaticaan, de eerste woedde behoorlijk tegen me; we dachten dat mijn aannemende dat een nieuwe post hen zou kalmeren... maar een paar dagen later slaagden ze erin om een collegiaal onderzoek te eisen (door een neuroloog, die, geloof ik, opdracht had gekregen om mij 'ziek' te verklaren, een endocrinoloog, een expert in algemene geneeskunde en de arts van de Paus] vandaar de kreet van het kind dat naar zijn moeder rende: mijn telegram waarin ik om Moeders bescherming vroeg. Op zondag de 7de had ik een droom: Moeder kwam in een soort enorm pakhuis, waar ik op de grond lag, en zei tegen me: 'Snel, ga weg en laat je plek voor me achter.' Ik vloog weg (zonder mijn lichaam, dat nog steeds op de grond lag): het was mijn ziel die wegging, en van boven, heel hoog, zag ik Moeder bezit nemen van mijn lichaam, het binnengaan en blijven. Plotseling maakt een leger van dokters in witte gewaden een rechte lijn naar mijn lichaam (waarin Moeder nog steeds verborgen is); nauwelijks hebben ze het omsingeld en zijn ze begonnen het te onderzoeken of een vreselijke explosie stuurt ze de lucht in....

(Moeder lacht)

"... Ik werd wakker van de explosie.... U moet mijn telegram hebben ontvangen: 'Perfecte diagnose.' Dus de groep die mij uit het Vaticaan probeerde te elimineren verliest elke dag zijn kracht en wapens, zijn intriges worden geneutraliseerd. De andere groep, die mij gunstig gezind is, ziet daarentegen met genoegen mijn transformatie en ik begin voorzichtig

de boodschap van Aurobindo te geven. Ik zei u dat Mgr. R. enthousiast is. Nu, wetende dat Moeder antwoordde: 'Oh ja! Het is goed zo, hij moet blijven en zijn werk doen. Hij moet blijven.... Het is absoluut waar dat ik in orde ben,' ben ik helemaal in vrede, vol verlangen om 'het instrument van dit grote goddelijke werk' te zijn."

Het is goed. Hij is prima, deze man.

(Moeder gaat in contemplatie)

Dan heb ik nieuwe vragen van T.F.'s klas... De kinderen hebben een heel klein denken, heel klein.

(Moeder vraagt om de brief)

Het is niet erg opwindend, maar toch!

(Moeder lacht en Satprem leest voor)

"Is de wil om vooruit te komen voldoende om de achteruitgang die voortkomt uit de tijd te voorkomen? Hoe kan het fysieke wezen deze achteruitgang voorkomen?"

Dat is precies waar de transformatie van het lichaam om draait! Het is wanneer de fysieke cellen niet alleen bewust worden, maar ook ONTVANGEND voor de ware Bewustzijnskracht, dat wil zeggen, wanneer ze de werking van dat hogere Bewustzijn toestaan. Dat is het werk van transformatie.... Niet zo gemakkelijk!

De andere vraag: "Hoe werkt de centrale Wil en het Licht, die niet-materieel is, op de grove materie van de cellen?"

Het is precies hetzelfde als vragen: "Hoe werkt de Wil op Materie?..." Het hele Leven is zo! Aan deze kinderen moet worden uitgelegd dat hun hele bestaan het resultaat is van de werking van de Wil; dat zonder de Wil, Materie inert en bewegingloos zou zijn, en het feit dat de vibratie van de Wil een werking heeft op Materie is precies wat Leven mogelijk maakt, anders zou er geen Leven zijn.

Als ze een wetenschappelijk antwoord willen, het hoe, dat is moeilijker, maar het FEIT is er, het is een feit dat elke seconde kan worden gezien.

(lange stilte)

Vertel P. L. dat ik het zeer waardeer en bij hem ben. Ik vind het erg goed.

En de andere [Mgr. R.]...?

Normaal gesproken zou uw antwoord aan hem door J. moeten worden overgebracht.

(Moeder gaat in
een lange contemplatie)

Ik blijf dezelfde indruk houden.... Weet u, het begin van iets heel belangrijks .

Juli 20, 1968

(Moeder ziet er beter uit, hoewel ze nog steeds hoest. Satprem heeft daarentegen koorts.)

Het komt daar vandaan [het Vaticaan], het is dezelfde oorsprong als bij mij. De eerste keer was ik op mijn hoede, maar dit keer ben ik verrast... Als ze het maar amusant vinden!

* * *

Kort daarna:

Ik kan niet praten.... (Moeder hoest) Z heeft een "bekentenis" aan mij gedaan en heeft me wat vragen gesteld. Ik had van plan haar vandaag te antwoorden, maar vandaag heb ik geen stem. Als je het wilt lezen... (Moeder houdt een brief omhoog voor Satprem).

"Ik heb het gevoel van een verdeeldheid en verwarring in mijn denkvermogen, en waarschijnlijk tussen verschillende delen van mijn wezen waarvan ik me niet duidelijk bewust ben. "In een van die delen is het Goddelijke, of het Allerhoogste, een vormloos, ongedefinieerd, groot ding dat ik niet echt ken, maar waarnaar ik verlang te weten, en dat is waar mijn gedachten en liefde zich op richten wanneer geen ander deel of omstandigheid tussenbeide komt. Dat is wat ik in de diepten vind. Daarin vind ik de verklaring en bestaansreden van alle dingen, en elke dag stelt het me in staat, voor zover mijn kleine capaciteit reikt, een nieuw aspect ervan te ontdekken. Daar zijn geen problemen of moeilijkheden, alles is vredig en gelukkig.

In een ander, complexer deel is er het alledaagse leven en de gewone persoonlijkheid. Daar zijn de dingen totaal anders. De centrale pool van dat deel is tot nu toe liefde geweest, maar liefde zoals ik het hier begrijp, dat wil zeggen, niet iets subtiels dat opstijgt maar iets concreets dat geleefd en uitgewisseld wordt, en dat om te

bestaan de aanwezigheid van het fysieke wezen nodig heeft, het 'leven met', anders heeft het geen bestaansrecht, zonder basis of concrete vorm. Dat is waarschijnlijk de reden waarom je me vertelde dat ik van liefde hield en niet van individuen. Dat is heel waar, want voor mij zijn individuen slechts een gelegenheid om liefde te leven, of wat ik liefde noem.

"Nu is er geen mens meer in mijn leven, niets meer; deze leegte is misschien wat de recente crisis heeft veroorzaakt. Ik voel vaag iets onduidelijks, wat ik niet kan definiëren maar niet leuk vind, alsof een deel van mij probeert te leven met U wat het niet langer kan leven met mensen.... Mijn huidige moeilijkheid komt voort uit de onmogelijkheid om de twee delen van mijn wezen, innerlijk en uiterlijk, te verzoenen, en uit de daaropvolgende scheiding voor zover het u betreft. Kunt u mij alstublieft verlichten over de volgende punten:

Ah, hier zijn haar vragen.

1. Is wat ik het Allerhoogste noem, waar ik mij tot binnen wend, een realiteit in de mate van mijn kleine capaciteit? En is mijn beweging daarheen een waar iets, of een verbeelding en een vlucht uit een andere realiteit die ik weiger te erkennen?

Dat is makkelijk!

2. Wat is de relatie tussen wat ik het Allerhoogste noem, waar ik binnen zoek, en uzelf?

(Lachend) Ze verwacht niet dat ik daarop antwoord!

3. Wat is de betekenis, op het praktische niveau van de Yoga, van Sri Aurobindo's aanbeveling om door U heen te gaan om Realisatie te bereiken?...

Zeij hij dat men door de Moeder heen moest gaan?

Ja. Hij zei dat als men zich uitsluitend tot het Onpersoonlijke wendde, men zou neigen naar een immobiele, statische realisatie, terwijl door u heen gaan zou leiden tot de dynamische realisatie.

Oh, dat is het.... Dan?

"...En in mijn geval, wat betekent het met betrekking tot de juiste houding ten opzichte van de Allerhoogste en ten opzichte van U?"

Is dat alles?

Ja. Ze maakt verdelingen.

Ja, het is absurd. Ik wilde haar antwoorden, maar ik kan niet spreken. Ze zal moeten wachten.

(lange stilte)

Maar toch, op een praktisch niveau, heb ik me soms afgevraagd (in mijn geval) hierover: wanneer ik concentreer, is mijn meer spontane neiging om me te concentreren op "Dat", wat ik niet definieer: het is "Dat."

(Moeder stemt gretig in) Ja, ja.

Maar soms vraag ik me af of het niet beter zou zijn om me te concentreren op een preciezer vorm zoals de uwe, bijvoorbeeld – ik maak geen verschil.

Dat is niet mijn mening.

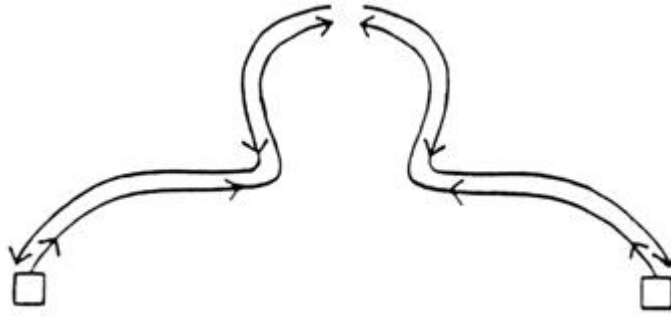
Het is niet uw mening?

Het maakt dingen een stuk kleiner.

Ik maak geen verschil, let wel, ik zeg niet: "Er is Moeder en dan is er de Allerhoogste," maar ik vraag me af of het praktisch gezien niet beter zou zijn als het "U" was in plaats van "Dat."

Nee! Nee, als mensen het me vragen, zeg ik ze recht voor z'n raap: "Nee." Want ondanks alles, zelfs als je het begrijpt, word je beïnvloed door het feit van een persoonlijke vorm, een persoonlijk uiterlijk, een gedefinieerde persoonlijkheid – dat is waardeloos. Er zijn mensen die liever naar het Allerhoogste gaan via het idee van "de Moeder," dat wil zeggen, van de realiserende Kracht. Wat mij betreft... voor mij heeft het natuurlijk geen betekenis. Maar ik zie heel duidelijk, ik weet dat als mensen mij roepen, het nooit hierheen gaat (*Moeder wijst naar zichzelf*), het gaat altijd rechtstreeks naar het Allerhoogste; zelfs wat door het actieve bewustzijn gaat, gaat rechtstreeks naar het Allerhoogste. Maar voor hen is het soms makkelijker. Dus ik laat ze het doen, maar... Omdat het niet uitmaakt; deze persoon [Moeder] is nogal... hoe zouden we het kunnen noemen? Het is niet eens een afbeelding, het kan een symbool zijn.... Maar het is net als mensen die, om hun aandacht te fixeren, een punt moeten fixeren. Ik zie wat voortdurend gebeurt: in plaats van rechtstreeks zo te gaan (*gebaar naar het Allerhoogste*) en een beetje onnauwkeurig te zijn voor mensen, gaat het zo (*naar Moeder*), het is hier verzameld (*in Moeder*), en het gaat daarheen (*naar het Allerhoogste*).

(Moeder tekent met haar twee armen een soort pad dat naar haar toe gaat, omhoog gaat en dan weer door haar heen naar de mensen afdaalt. Het hele pad lijkt veel op het silhouet van een enkel Wezen.)

En hier [in Moeder], zorgt het feit van de fysieke aanwezigheid ervoor dat de krachten nauwkeuriger kunnen worden gericht. Ik zie hoe de Kracht van boven werkt (*gebaar van een dalende druk of massa*), en mensen krijgen het contact door een gelijkenis van vibratie. Maar als het zo gaat (*gebaar via Moeder*), is er de toevoeging van die fysieke, materiële kennis, wat het [de actie van de Kracht] nauwkeuriger en concreter maakt. Vanuit het oogpunt van hulp is het... Sri Aurobindo had gelijk: de hulp is directer. Het bespaart mensen een werk. Ik zie wat er komt, dat soort atmosfeer (het is veel meer dan een atmosfeer: het is een Aanwezigheid, weet je, constant, Hij is er constant), maar dan, in het bewustzijn hier [in Moeder], wordt de actie nauwkeuriger: het wordt nauwkeuriger op individueel niveau, afhankelijk van het geval, de behoefte, de gelegenheid. Het is een soort bijna automatisch werk. Ik kan me voorstellen dat het mensen helpt, uiteraard. Ze hebben over het algemeen iets persoonlijks nodig – met "persoonlijk" bedoel ik met een vibratie, die identiek aan die van hen is.

Ik weet niet of het door die kou komt, ik weet het niet zeker (ik denk het niet – ik weet heel goed waar het vandaan komt), de hele ochtend (gedurende de nacht en de ochtend) is er een soort perceptie geweest van allerlei soorten bewustzijnstoestanden die dit lichaam heeft doorgemaakt, groepen omstandigheden, en dan een perceptie die zo concreet is, weet je, zo absoluut: "Waar is de persoon? Waar, waar is het individu? Waar is de persoon? Waar..." En met zo'n duidelijke visie op het allerhoogste Bewustzijn, dat, aan de andere kant, het ENIGE permanente bewustzijn is – het allerhoogste Bewustzijn dat in dat alles speelt, al die bewegingen, al die acties, al die... Maar het werd op zo'n concrete manier gevoeld en beleefd dat ik bijvoorbeeld zag dat dit lichaam, waarvan mensen denken dat het hetzelfde lichaam is als het lichaam dat meer dan negentig jaar geleden is geboren, helemaal niet hetzelfde is! Alles is veranderd: de cellen zijn veranderd, alles! Alles: de staat van bewustzijn is absoluut anders. Dus waar is de persoon dan? Waar?... Plotseling was er, "Waar, waar is die persoonlijkheid? Waar is het?..." Er was alleen Dat (*gebaar boven*): Bewustzijn. En toen, de visie van het geheel, van dingen die vorm aannemen en... (*golvend gebaar van een Geheel dat zich diversifieerde in ontelbare vormen*).

Met andere woorden, die ervaring die men doorgaans heeft in het hogere verstand, in het psychische, is nu van het lichaam – het is het lichaam in zijn cellulaire constitutie dat het heeft. Het had die ervaring vanmorgen: Dat alleen was permanent, Dat wat, door ontelbare veranderingen, blijft... (*onveranderlijk, onwrikbaar gebaar met de rand van de hand*).

Het was zo'n concrete ervaring – zo concreet voor het lichaam – dat het zich afvroeg hoe het nog steeds in een vorm bleef?

En toen, alle gewone begrippen... geen betekenis meer. Geen betekenis meer, ze zijn zinloos geworden. Het begon gisteren met het idee van het oneindig kleine en al die werelden die zo georganiseerd waren.⁶⁶ En de indruk van een grotere persoonlijkheid (ik bedoel, meer ruimte innemend, als ik het zo mag zeggen), waarin mensen, alle mensen slechts kleine bestanddelen waren.... Dat was gisteren. En vandaag was het de tegenovergestelde, maar complementaire ervaring. En zo is het resultaat deze visie van het Al en van alle dingen – het Al dat we, vanwege onze zwakte, altijd met beperkingen zien.

*(Moeder gaat in een lange contemplatie,
en glimlacht dan plotseling)*

Ik weet niet of het een resultaat is van wat ik je vertelde of wat, maar ik heb een immens Wezen gezien dat kwam met een klein kind bij de hand... en het kleine kind was jij. Hij kwam om het kind voor me neer te zetten, zo (*gebaar naar Moeders voeten*). Immens, immens, veel groter dan het huis, weet je: het kleine kind was als een vinger voor hem (*Moeder laat twee vingerkootjes van haar pink zien*). Hij hield het kind zo vast, en kwam hem voor me neerzetten (*Moeder lacht*).

Misschien is het de voortzetting van wat ik je vertelde! Maar het was heel concreet.⁶⁷

Sri Aurobindo zei dat als je voorbij het Onpersoonlijke gaat, je het Persoonlijke vindt: DE Persoon. Ik weet zeker dat hij die ervaring had.... Mijn eigen sensatie is een soort fusie – een fusie van alle gevoelens van persoonlijkheid in... Ik bedoel niet in een onpersoonlijkheid, dat is niet waar, maar het is iets grenzeloos, maar toch krijg je een gevoel, helemaal niet persoonlijk in de enge betekenis van het woord, maar met alle concrete realiteit van de Persoon. Je begrijpt, het is de ervaring van het lichaam (ik heb nooit moeite gehad met de andere regio's), de ervaring VAN HET LICHAAM. Het lichaam ervaart die fusie voortdurend; het lijkt constant te smelten, maar... ervoor is het niettemin van het identieke naar het identieke; het gevoel (gevoel of sensatie) van "anders-zijn", van "anders-zijn", dat het waarneemt als

⁶⁶ Moeder doelde misschien op haar visioen van een cel in een gigantische hand.

⁶⁷ Satprem neemt aan dat het immense wezen het "Dat" was waar hij zich in plaats van Moeders persoon tot wendde. En "Dat" kwam en liet hem zijn plaats zien.

zijn eigen imperfectie. Toch is het helemaal niet de ervaring van een onveranderlijk vergroot zelf, absoluut niets van dien aard, maar... Wat helemaal concreet is, is het Al-Bewustzijn (het lichaam voelt dat het veel meer is dan dat, het is maar één aspect en is veel meer dan dat). Maar het is de constante, constante ervaring.

Dit idee van Persoonlijk of Onpersoonlijk heeft geen betekenis. Het komt met niets overeen. Het lichaam is het gevoel van zijn persoonlijkheid volledig kwijtgeraakt, volledig, en vreemd genoeg – het is vreemd. Bijvoorbeeld... (op dit moment drukt alles, maar dan ook alles zich uit als verschijnselen van bewustzijn), bijvoorbeeld, ik weet niet hoe vaak per dag, er plotseling het besef komt van een stoornis, een pijn of lijden ergens – ergens in een deel, maar niet in een deel... hier opgesloten (*Moeder wijst naar haar eigen lichaam*): als een plek in een immens lichaam; en na een tijdje, of een paar uur later, zal mij worden verteld dat iemand of iemand anders zo'n en zo'n pijn heeft gehad, die werd gevoeld als onderdeel van dat immense lichaam.... Het is heel vreemd geworden. Het is aanzienlijk toegenomen met deze verkoudheid. Zie je, ik zie minder mensen, doe minder werk, rust meer – ik zeg het zo uit gewoonte, maar het komt niet helemaal overeen met de staat... Als ik "ik" zeg, is het alsof ik mezelf in de gedachten van mensen plaats en spreek over wat daarin met dat alles overeenkomt; maar zo voel ik het helemaal niet.

Ah, ik ga je vermoeien....

Nee! Terwijl u mediteerde, heb ik zelden zo'n fysieke indruk, zo'n fysieke ervaring gehad in mijn lichaam.

Oh?

Ja, ik voelde het heel sterk: iets dat helemaal niet daarboven gebeurde, maar hier.

(Moeder knikt en blijft stil)

Ja, in principe als een bewustzijn hier, in het lichaam.⁶⁸

Ja, ja.

(stilte)

Het buitengewone is dat met zo'n... fantastische stortvloed van kracht als die bij je in de buurt, of op je, of in je, het niet meer fysieke uitdrukking vindt dan dat!

⁶⁸ Satprem begon af te dalen van zijn "hoogten". Het was niet te vroeg.

Maar steeds meer (door nieuws dat mensen brengen of dingen die gebeuren), heb ik steeds meer het gevoel van zo'n geweldige stortvloed die... Ja, ik denk dat het zo is: ik denk dat alles verandert, en verandert met fantastische snelheid, maar we merken het niet en we worden ons er pas later van bewust. Omdat er honderden gelegenheden zijn om details op te merken, en de algehele indruk is nogal verbijsterend. Bijvoorbeeld, als het bewustzijn geconcentreerd is, als het om een of andere reden hier in het lichaam geconcentreerd is, dan lijkt alles alsof het barst - kookt en barst - tot een punt dat ik meerdere keren heb gevraagd: "Heb ik koorts?" - Ik heb helemaal geen koorts! En zodra er stilte is, inactiviteit en een concentratie met het bewustzijn, dan is het iets zo geweldig, immens, weet je, en... Dan is er Vrede, Sereniteit. Een vrede... iets, dat onuitsprekelijk is – in een geweldige actie.
En dan...

(Moeder gaat in een contemplatie)

* * *

*Terwijl Satprem
op het punt staat te vertrekken:*

*Er blijft de vraag van Mgr. R., die u schreef – ik heb u zijn brief de
vorige keer voorgelezen.*

Vraagt hij om een antwoord?

Hij verwacht iets.

Ik antwoordde overvloedig, heel concreet – heel concreet, met grote concentratie.... Ik weet niet of hij gevoelig is.

Het contact duurde lang, het was heel compleet, het werk was heel precies. Ik antwoordde op een veel waarachtigere manier dan woorden kunnen doen.

Ik dacht aan bepaalde dingen die ik zou kunnen zeggen, maar alles is zo oppervlakkig. Hoogdravende zinnen zijn nutteloos, ik verafschuw ze. Alles is zo oppervlakkig en zo kleinzielig.

Ik zal zien of er iets komt.

Juli 24, 1968

(Satprem had aan moeder geschreven dat hij nog steeds koorts had.)

Wat is dat!

Maar ik voel me beter.

Ah!

Gistermiddag was het ineens weg. Ik schreef je eergisteren, toen ging de koorts door, liep zelfs hoger op...

Maar mon petit, ik wist niet dat je had geschreven, ik wist het gisteravond.

Nou, gisterenmiddag, ineens, zelfs abrupt, in één seconde, zei ik: "Maar de koorts is weg!..." Dat is vreemd!

(Moeder geeft Satprem een spottend tikje voor zijn brutale "Dat is vreemd")

Nee, ik zei: "Dat is vreemd," want het is tenslotte vreemd: ik was aan het werk, en het gebeurde ineens, ik zei tegen mezelf: "Het is weg!" Ik weet niet waarom. Wat me verbaast is de abruptheid van ervan.

Nee, zo is het.

(stilte)

Ik denk dat er op dit moment een schoonmaakactie gaande is. Normaal gesproken geef ik nooit door wat ik heb (ik krijg liever wat zij hebben!), maar deze keer heeft iedereen wel eens een verkoudheid in de een of andere vorm! Iedereen. Voor mij is het duidelijk, heel duidelijk een schoonmaakactie, maar dan wel een radicale.

* * *

(Moeder blijft bijna tot het einde in contemplatie verzonken.)

Ik kan niet praten (*Moeder hoest*), en jij, jij mag niet praten, dus..

Ik heb alleen een kleine vraag over P.L. Hij heeft geschreven dat hij over twintig dagen zijn vakantie in het Vaticaan zal hebben, en hij vraagt of hij mag komen.

Ik heb er geen bezwaar tegen als hij denkt dat het daar geen gevolgen zal hebben.

Hij zegt ook dat Mgr. R. waarschijnlijk hierheen zal komen. Op dit moment is hij naar Canada geroepen, maar hij hoopt wel dat hij in augustus kan komen en "Moeders zegeningen kan ontvangen."

Dat is prima.

Ik ben benieuwd naar deze man.⁶⁹

P.L. schrijft: "Mgr. R. leest nu nummers van het 'Bulletin.' Ik vertelde hem dat we het gezicht van de kerk kunnen veranderen en het kunnen vullen met een meer waarachtige, meer actuele inhoud met Sri Aurobindo's ideeën. Hij is overtuigd..."

(Moeder lacht, geamuseerd) Dat is heel goed!

Juli 27, 1968

(Moeder lijkt onwel.)

Geen stem....

Wordt het niet beter?

De verkoudheid kwam en eergisteren deed ik iets doms: ik nam een medicijn. Het gaf me een vreselijke nacht en... nu is het moeilijk. Het sloot het bewustzijn af. Dus nu is het moeilijk.

Het bewustzijn is terug, maar...

En jij, nog nieuws?

Als u een beetje kracht op mijn uitgever daarheen zou kunnen sturen: het manuscript van de "Menselijke Cyclus" is daar gestrand.

Waar?

Bij mijn uitgever, in Parijs.⁷⁰

⁶⁹ Hij kwam nooit. Elke keer dat hij het probeerde, werd hij ernstig ziek.

⁷⁰ Zes jaar lang, tot 1973, moest Satprem vechten voordat hij de eerste publicatie van Franse vertalingen van Sri Aurobindo's werken kon bemachtigen. En toen die publicaties uiteindelijk werden verkregen, beschuldigden de nieuwe autoriteiten van de Ashram hem ervan Sri Aurobindo te hebben "verkocht".

*(Moeder concentreert zich,
gaat dan in een lange contemplatie)*

Als je genoeg hebt van stilzitten, vertel het me dan! Wat mij betreft, ik zou de hele dag zo kunnen blijven....

De Drukkerij vraagt om een paar teksten om de gaten in het komende Bulletin op te vullen.

Neem van Sri Aurobindo, niet van mij! Alles van Sri Aurobindo.

(Satprem stelt de volgende tekst voor:)

"Het Bovenmentale is verplicht de vrijheid van het individu te respecteren....

Oh, dat is een openbaring! Dat wist ik niet.

"...inclusief zijn vrijheid om pervers, dom, recalcitrant en traag te zijn.
Het Supramentale is niet alleen een stap hoger dan het Bovenmentale – het is voorbij de grens, dat wil zeggen een ander bewustzijn en kracht voorbij de mentale limiet."

(dan een vraag:)

"Bedoelt u dat het Supramentale niet verplicht zal zijn de vrijheid van het individu te respecteren?"

(Sri Aurobindo antwoordt:)

" Natuurlijk doe ik dat! Het zal alleen de Waarheid van het Goddelijke en de waarheid van de dingen respecteren."

(18 en 19 september 1935)

Oh, dat is heel interessant. Het is prachtig, plaats het!

Dan is er nog een andere tekst, maar ik weet het niet zeker...:

"De wetenschappelijke, rationalistische, industriële, pseudo-democratische beschaving van het Westen is nu in een proces van ontbinding en het zou een krankzinnige absurditeit zijn als we op dit moment blind op dat zinkende fundament zouden bouwen. Wanneer de meest geavanceerde geesten van het westen zich in deze rode avond van het Westen beginnen te wenden tot de genialiteit van Azië, in de hoop op een nieuwe en meer spirituele beschaving, zou het vreemd zijn als we niets beters zouden kunnen

bedenken dan ons eigen zelf en onze mogelijkheden af te werpen en ons vertrouwen te stellen in het oplossende en stervende verleden van Europa."⁷¹

Ik wist niet dat hij dat had gezegd....

Ik weet niet of het erg verstandig is om het te zeggen.... Maar het is erg waar.

We zouden het naar de regering van India moeten sturen.

N.S. [een minister in de centrale regering] komt eraan, ik zal het haar geven.

Maar niet in het *Bulletin*.

En Indira Gandhi, zou jij het haar niet willen sturen?

.....

Juli 31, 1968

Nieuws uit Rome?

Niets belangrijks, maar P.L. heeft me de foto van Mgr. R. gestuurd.

Oh, ik zou hem graag willen zien.

Maar ik denk niet dat het een recente foto is.

(Moeder kijkt)... Hij heeft moeten worstelen met krachtige instincten. Sensualiteit en...

Zeer intelligent inderdaad!

Interessant.

Een vreemde man: hij is amoreel. Dat wil zeggen, hij kan net zo goed extreem goed of extreem kwaad doen. En een briljante intelligentie inderdaad. Een politicus van de eerste orde.... U begrijpt, hij is goed omdat dat goed beleid is; maar als het beleid slecht zou zijn, zou hij slecht zijn.

⁷¹ Centenary edition, Vol. 17, p. 196. a

Ik vraag me af of ze er veel van dit soort hebben onder de kardinalen?...

Gevoel en gedachte.

Gevoelens: geen – wat men vindt dat zou moeten zijn, dat is alles.

Interessant, zeer interessant.

Wanneer komt hij?

Dat is nog niet besloten. Misschien in augustus.... Maar P.L. aan de ene kant en J. aan de andere kant vertelde me dat hij een man is die een vreemde macht over vrouwen heeft.

Oh!

Je weet dat hij een enorm fortuin heeft, dat hij voor liefdadigheid heeft gekregen, en het waren vrouwen die hem dat geld gaven. En J. vertelde me dat hij een aantrekkingskracht op vrouwen heeft, wat nogal vreemd is. Maar P.L. vertelde me dat hij "constant ziek is, constant klappen krijgt...." Hij moet een vitale opening hebben, een zwakte, en hij krijgt klappen.

Ja, hij is het soort man dat IN HET VERLEDEN (nu is dat niet meer zo), die mij in het verleden het meest walgde. Ik ben niet verbaasd.... Hij heeft iets olieachtigs.

Maar P.L. vertelde me dat er tegelijkertijd iets in hem is dat voelt dat hij is afgedwaald en verlangt naar iets anders.

Ja, dat gaat boven het verstand.

Het is ongeveer het enige type man dat ik vroeger ondraaglijk vond.

We zullen zien.

(Moeder gaat in een lang contemplatie)

Ik heb met al deze mensen nauw contact gehad.

We zullen zien.

En hoe zit het met u? Gaat het nu goed met u?

Oh, ik had koorts, het was twee dagen lang naar. Een groot gevecht.

We zullen zien later (*Moeder is duidelijk niet geneigd om te vertellen wat er aan de hand is*).

Augustus

Augustus 3, 1968

(Moeder blijft erg moe. Ze luistert desondanks naar een lang artikel over Auroville, dat ze afwijst, en bereidt samen met Satprem een notitie voor waarin ze het ideaal van deze toekomstige stad samenvat:)

"Duizenden jaren lang hebben we uiterlijke middelen, uiterlijke instrumenten, uiterlijke technieken van leven ontwikkeld – en uiteindelijk verpletteren die middelen en technieken ons. Het teken van de nieuwe mensheid is een ommekeer in het standpunt en het begrip dat innerlijke kennis en innerlijke techniek de wereld kunnen veranderen en beheersen zonder deze te verpletteren.

"Auroville is de plek waar deze nieuwe manier van leven wordt uitgewerkt, het is een centrum van versnelde evolutie waar de mens zijn wereld moet beginnen te veranderen door de kracht van de innerlijke geest."

* * *

*Dan gaat Moeder
in een lange contemplatie:*

Het lijkt een versnelde transformatie te zijn, het is een beetje verpletterend.

We zullen zien.

Augustus 7, 1968

(Terwijl Satprem naar boven gaat om Moeder te zien, ontmoet hij de dokter die naar beneden komt, die hem informeert, dat Moeder pijn heeft op de borst en haar hart is in slechte conditie. Moeder zit op haar bank, heel bleek.)

We moeten de vertaling maken van de boodschap voor 15 augustus.

Ik heb dit gekozen *(Moeder houdt een papier omhoog voor Satprem):*

"Je moet een kalm hart hebben, een vaste wil, volledige zelfverloochening en de ogen constant gericht op het hiernamaals om niet ontmoedigd te worden in tijden als deze, die werkelijk een periode van universele ontbinding zijn."⁷²

Sri Aurobindo
6 mei 1915

(*stilte*)

Is het universele ontbinding?

(*Moeder glimlacht en knikt*)

Heb je nieuws?

Uit Rome?... Hij komt rond het einde van de maand. De Monseigneur kan nu niet komen, hij komt misschien later. Hij heeft trouwens een hele goede brief geschreven.

Oh! Wil je hem aan me voorlezen?

Het is geschreven aan J., naar aanleiding van de brief die ik schreef, waarin ik zei dat je innerlijk "overvloedig" op zijn brief had geantwoord, beter dan met woorden. Dus hij schrijft:

"Ik heb vaak direct contact gehad met Moeder, en ik voel haar kracht om me heen omhullen. Gisteren begon ik met het lezen van Moeders Gebeden en Meditaties. Het is een pracht. Elke dag praten P.L. en ik over de Sri Aurobindo Ashram. Elke dag. De Heer heeft je bij de hand genomen naar deze oase van vrede en licht: zegen hem. Ik benijd je!... Samen met P.L., vormen we een onoverwinnelijk team. We hebben grote plannen – en zullen ze realiseren. Ik dacht dat ik 'oud' was, maar P.L. heeft me onthuld dat 'je oud wordt als je stopt met vooruitgaan.'"

Het is goed.

Heb je nieuws over je uitgever voor *The Human Cycle*?

Nee, helemaal niets.

Bah!

(*Moeder gaat in een lange contemplatie*)

⁷² Uit een brief van Sri Aurobindo aan Moeder in Frankrijk.

Wat er gebeurde is dit: het lichaam kreeg plotseling (ja, het kwam er op een dag zo overheen) een soort... niet precies walging, maar in ieder geval een ontevredenheid over zijn manier van zijn en al zijn bewegingen, al zijn bewustzijn en alles, en toen... (het correspondeerde duidelijk met een beweging – een beweging die eroverheen kwam – van transformatie), toen was er volledige ontbinding. En heel spontaan, met alle oprechtheid waartoe het in staat is, gaf het zichzelf over aan de transformatie, zeggende: "Ofwel transformatie of ontbinding." Zo.

Dus de zaken lijken een versnelde wending te hebben genomen, en alle oude energie die kwam... in feite die simpelweg van het ego kwam, van het gevoel van persoonlijkheid – verdwenen. En materieel gezien was het resultaat dat de puls zich meer dan fantasierijk begon te gedragen.

Maar spontaan en constant roept het lichaam aan, aan, aan....

Alleen, het is nog steeds in de fase dat het overal pijn doet – alles is ellendig, overal. En... er is geen positieve vreugde, weet je, er is een soort gevoel van verwondering, maar... En dan, absoluut geen kracht.

Ik ben gedwongen om al het werk te verminderen; tijdens de minuut of minuten van contact met anderen, komt de Aanwezigheid heel positief, zoals altijd, maar... (*Moeder schudt haar hoofd*). Omstandigheden lijken zich te schikken om bewijs te leveren van de Aanwezigheid en Hulp; bijvoorbeeld, de macht over anderen is er nog steeds, maar dit... (*Moeder wijst naar haar lichaam, wat impliceert dat het niets meer kan vasthouden en dat er geen macht meer is over het lichaam*).

(*stilte*)

Ik weet het niet.

Is JOU iets over mij verteld?

Nee.

Ik weet niet wat ze onderling zeggen, maar ik heb een heel sterk gevoel dat ze allemaal denken dat het het einde is.

Nee, nee! Nee, nee!

Nee?

Nee, Moeder. Nee, nee!

Het bewustzijn is helder, helder, zo helder, weet je, absoluut onaangetast,⁷³ absoluut, maar... Helder – misschien zelfs nog duidelijker. Gisteren kon ik nog helemaal niet praten: zodra ik één woord uitsprak,

⁷³ Moeder beantwoordde de vraag op aangrijpende wijze in de omringende atmosfeer.

begon ik te hoesten en te hoesten. Het is de eerste keer dat ik spreek sinds ik je de laatste keer zag.

Nee, Moeder, integendeel, we hebben allemaal⁷⁴ vertrouwen – een natuurlijk vertrouwen – dat het echt de ultieme mogelijkheid is en NIET anders kan dan werken!

Het lichaam heeft zichzelf in alle oprechtheid overgegeven, echt in alle oprechtheid. Alleen, is er nog te veel te doen? Ik weet het niet.

(Moeder gaat in contemplatie)

Ah! Dus tot de volgende keer...

Op zaterdag.... Maar mensen begrijpen het wel, Moeder.

Doen ze dat?

Ja, de "Notes on the Way" hebben hen geholpen het te begrijpen.

Oh, goed.

Ze weten dat er werk wordt verricht.

Goed... *(Moeder lacht ironisch).*

Mon petit...

Augustus 10, 1968

(Moeder kijkt iets sterker: ze blijft staan terwijl ze bloemen geeft aan Satprem en Sujata. Satprem geeft Moeder het aanbod van zijn pensioen.)

Satprem is een rijk man geworden! *(Moeder lacht)*

Moesten we dan niets doen?... Ik weet zeker dat ik je iets moest laten zien... wat ik met jou moest doen.

(stilte)

⁷⁴ ???.

Het is iets wat ik gisteravond met je deed.

(Moeder gaat in een lange contemplatie)

Er is een merkbare verbetering, maar het is nog steeds onmogelijk om te spreken.

Had je iets te vragen?

Hoe laat is het?... Kwart over elf.

Het is een LANGE TIJD geleden dat ik zo vredig kon rusten – een lange tijd.⁷⁵

Augustus 22, 1968

(Satprem heeft Moeder sinds 10 augustus niet meer gezien. Volgens de dokter is haar hart zwak, eet ze niet meer en kan ze niet meer staan. Toch verscheen ze vijf minuten op het balkon voor de darshan van 15 augustus, maar P., Moeders lijfwacht, en V., haar begeleider, stonden achter en naast haar, klaar om haar te steunen. Ze zag er zo bleek uit in haar zilveren mantel. Vanmorgen, 22 augustus, heeft ze Satprem een briefje en soeppakketten gestuurd, waarbij ze zelfs aan zijn materiële behoeften dacht. Haar handschrift is heel veranderd.)

22 augustus 1968

Hier zijn wat soepen, je hebt er vast geen meer over.

Deze keer is het ECHT interessant – maar een beetje totaal en radicaal.

Hoe ver, ver zijn we nog van het doel verwijderd....

Ik zal proberen het te onthouden.

Altijd bij je.
Getekend: Moeder

⁷⁵ Satprem zal Moeder achttien dagen niet meer zien. Dit is het tweede grote keerpunt in haar yoga, na dat van 1962.

Augustus 28, 1968

(Moeder ontvangt Satprem en Sujata in haar nieuwe, lage fauteuil van palissanderhout, die tot het einde zal blijven staan. Ze staat niet meer op om bloemen voor ze te halen.)

Kom hier, ik ben dover dan ooit! Hoe gaat het met je?

Het is lang geleden dat ik je heb gezien!

Het was interessant, mon petit. Ik heb al deze aantekeningen bewaard, we zullen ze zien. Het is nog niet voorbij. Het is nog niet voorbij en ik weet niet wanneer het voorbij zal zijn. Maar hoe dan ook, ik zal je morgen weer kunnen zien. Eerst moet je wel uitgehongerd zijn!

Nee, helemaal niet!

(Moeder geeft Satprem soepzakjes)

Heb je nieuws?

Nee, moeder. Ik heb iets gezien vóór 15 augustus, op een avond rond 11 augustus. Ik zag een enorme, fantastische golf van wit schuim, maar een golf hoger dan een huis, fantastisch; en voortgestuwd door die golf, een immens, volledig zwart stoomschip, dat leek te rollen op de rotsen, maar het werd niet verpletterd. Het werd voortgestuwd door die golf. En een ander schip, veel kleiner, dat leek te zijn lichtgrijs en nog sneller ging. En die fantastische golf van wit schuim.

Er zijn veel dingen die zich daar roeren.... U kent de gebeurtenissen in Tsjechoslowakije.⁷⁶

Er zijn dingen die zich roeren. Een zwart stoomschip?

Ja, een enorm stoomschip. En vreemd genoeg leek het op de rotsen te varen (die ook zwart waren), maar zonder verpletterd te worden.

Ik weet zeker dat de beweging is begonnen. Hoe lang zal het duren om een concrete, zichtbare en georganiseerde realisatie te bereiken? Ik weet het niet. Er is iets begonnen.... Het lijkt de toestroom van de nieuwe soort te zijn, de nieuwe schepping, of in ieder geval een nieuwe schepping.

Een aardse reorganisatie en een nieuwe schepping.

⁷⁶ Op 20 augustus viel Rusland Tsjechoslowakije binnen.

Voor mij zijn de dingen heel acuut geworden... Het was onmogelijk om één woord uit te spreken, één enkel woord: zodra ik sprak, begon ik te hoesten en te hoesten. Toen zag ik dat er besloten was dat ik niet zou spreken. Ik bleef zo en liet de curve zich ontvouwen. Daarna begreep ik het. We hebben het einde nog niet bereikt, maar... (hoe moet ik het zeggen?) we zijn aan de andere kant.

Op een gegeven moment waren de dingen zo acuut... Normaal gesproken verlies ik mijn geduld niet, maar het had het punt bereikt waarop alles, gewoon alles in het wezen als het ware tenietgedaan werd. Niet alleen kon ik niet spreken, maar mijn hoofd was in een staat waarin ik nog nooit in mijn hele bestaan was geweest - pijnlijk, weet je. Ik kon niets meer zien, kon niets meer horen. Toen, op een dag (ik zal je de ervaringen later vertellen), op een dag dat de dingen echt... het was moeilijk, overal pijnlijk, zei het lichaam, het zei echt heel erg spontaan en heel sterk: "Het kan me helemaal niets schelen dat ik word opgelost, ik ben helemaal klaar om te leven, maar deze toestand is onmogelijk, het kan niet doorgaan - leven of sterven, maar dit niet." En vanaf dat moment begonnen de dingen een beetje te verbeteren. Beetje bij beetje namen ze hun plaats in en werden ze gesorteerd.

Ik maakte een paar aantekeningen, die niet veel waard zijn, maar ik denk dat ze gebruikt kunnen worden (*Moeder zoekt haar aantekeningen op een tafel naast haar*). Ik kan nog niet zien. Ik kan niet zien, maar ik weet het.

Ik heb hier twee dingen. Eén, een beetje sarcastisch en kort, kan worden gebruikt als "Apropos" in het volgende *Bulletin*. En ik heb er nog andere waarvan je, als je ze organiseert, denk ik de "Notes on the Way" kunt voorbereiden.

Het "Apropos" is heel kort (*Satprem leest voor*):

"De dokter raadt aan om jezelf niet te vermoeien. Wat is het dat vermoeiend is? – Alleen dat wat nutteloos is.

"Oprechte mensen zien, aan wie het goed doet, is geen vermoeidheid.

"Maar zij die theorieën en praktijken komen beoordelen, zij die met hun intelligentie denken dat ze superieur zijn en het ware van het valse kunnen onderscheiden, die denken dat ze kunnen beslissen of een leer waar is en een praktijk in overeenstemming is met de Allerhoogste Realiteit, die zijn vermoeiend en het is op zijn zachtst gezegd nutteloos om ze te zien....

Oh, ja, ik begrijp het! Dat begrijp ik heel goed!

(*Moeder lacht*) Ik dacht dat het een grappig klein briefje zou kunnen zijn.

Oh, ik heb heel veel van zulke mensen gezien, weet u!...

"...Laat de hogere intelligenties maar op hun eigen zoete manier prutsen, wat nog millennia zal duren, en laat ze eenvoudige en goedwillende mensen, zij die geloven in de Goddelijke Genade, vrij om rustig verder te gaan op hun pad van licht."

Dan heb ik hier nog een paar aantekeningen, ik weet niet wat het is....

(Moeder houdt papieren omhoog voor Satprem)

De eerste notitie is gedateerd op 22 augustus:

"Gedurende meerdere uren waren de landschappen prachtig, perfect harmonieus.

" Ook lange tijd visioenen in immense tempels, met levende goden. Elk ding met een precieze reden en doel, om niet-gementaliseerde bewustzijnstoestanden uit te drukken.

"Constante visioenen.

"Landschappen.

"Constructies.

"Steden.

"Het geheel immens en zeer divers, het bestrijkt het gehele visuele veld en drukt de bewustzijnstoestanden van het lichaam uit.

"Veel, heel veel constructies, immense steden worden gebouwd....

Ja, de wereld wordt gebouwd, de toekomstige wereld wordt gebouwd. Ik kon niet meer horen, niet meer zien, niet meer spreken: ik leefde daar de hele tijd in, de hele tijd, dag en nacht. Dus zodra ik een notitie kon schrijven, merkte ik dat op.

"...Allerlei bouwstijlen, meestal nieuw, onuitsprekelijk.

"Dit zijn geen foto's die ik heb gezien, maar plekken waar ik ben."

Ja, dat klopt. Ik zal je uitleggen wat er is gebeurd. Er is nog een opmerking die het begin is:

"Het vitale en het denkvermogen zijn ingepakt zodat het fysieke echt aan zijn eigen middelen kan worden overgelaten."

Helemaal alleen! Helemaal alleen. En ik realiseerde me in hoeverre het vitale en het denkvermogen je laten zien en horen en in staat stellen om te spreken. Het was... Ik kon zien, in de zin dat ik me kon verplaatsen, maar het miste behoorlijk precisie. Het miste precisie. Ik hoorde nog steeds minder dan voorheen, dat wil zeggen, heel weinig – een beetje: soms hetzelfde als voorheen; soms een heel zwak geluid, heel ver weg, dat anderen niet konden horen, hoorde ik; en als ze tegen me spraken, hoorde ik niet: "Wat zeg je?" Ik weet het niet. En dat was continu, dag en nacht.

Eén nacht (dit is om je te vertellen hoe alles overstuurd was), op een nacht had ik pijn; er was iets gebeurd en er was een vrij hevige pijn:

onmogelijk om te slapen. Ik bleef zo geconcentreerd en de nacht ging voorbij in wat een paar minuten leken te zijn. Terwijl ik op andere momenten, op andere dagen, op andere momenten geconcentreerd was en af en toe vroeg hoe laat het was; een keer dacht ik dat ik uren en uren zo was gebleven en vroeg ik: "Hoe laat is het?" – Er waren maar vijf minuten verstreken.... U begrijpt, alles was, ik kan niet zeggen overstuur, maar van een totaal andere orde, totaal anders.

De 23e was A.'s verjaardag. "Arme man," dacht ik, "hij is hier, ik moet hem zien." Ik riep hem, en hij ging zitten. En plotseling, zomaar, meteen, begon het hoofd te werken – niet "hoofd," niet "gedachte" (*Moeder trekt een soort stromingen of golven door haar heen*), ik weet niet hoe ik het moet uitleggen; het was geen gedachte: het waren een soort visioenen, van percepties. Toen stelde ik hem vragen en hij schreef ze op (*Moeder houdt Satprem een getypte notitie voor*). Hij noteerde alleen mijn vragen, niet zijn antwoorden.

Moeder zei...
op 23 augustus 1968, in de middag

"Weten we hoe Materie is gevormd?..."

Het was het fysieke dat die vragen stelde. Ik weet het niet, waarschijnlijk door het contact met A.'s atmosfeer,⁷⁷ raakte dit lichaam geïnteresseerd om te weten hoe het allemaal was gevormd. A. was hier en ik wist dat hij kon antwoorden, dus stelde ik hem de vragen.

"Weten we hoe Materie is gevormd?"

"Zeggen dat het gecondenseerde energie is, is het probleem gewoon terugduwen.

"De echte vraag is: hoe slaagt de Allerhoogste erin zichzelf te manifesteren als Materie?..."

Arme A. was een beetje verrast! Zie je, deze onderwerpen die als zo belangrijk, zo groot, zo nobel, zo... worden beschouwd, ik praat erover op een heel kinderlijke toon en met heel gewone woorden (*Moeder lacht*), dus dat brengt de zaken op een ander niveau... waar hij moeilijk aan kon wennen! Hij zei: "Ik heb mijn best gedaan" (!)

"...Weten we hoe lang de aarde al bestaat?"

"Wat betekent het als we het over miljoenen of miljarden jaren hebben?..."

Er waren geen horloges, begrijp je!... Het was het lichaam dat met de eenvoud van een kind zei: "Je spreekt over miljarden jaren, maar waarmee heb je ze gemeten!"

⁷⁷ A. heeft een wetenschappelijke achtergrond.

"...Is het zeker dat wat wij een jaar noemen altijd hetzelfde heeft gerepresenteerd? Gedurende deze recente periode heb ik het besef gehad van de onwerkelijkheid van ons gebruikelijke begrip van tijd. Soms leek één minuut eindeloos; op andere momenten gingen er uren en zelfs een dag voorbij zonder dat het leek te hebben geduurd.

"Zeggen ze dat er een begin was? *(Hier legt A. aan Moeder de theorie uit volgens dat het universum door opeenvolgende fasen van expansie en contractie gaat, en Moeder lijkt die theorie wel te waarderen.)*

Ja, dat zijn de *pralaya's*.⁷⁸

"...Nu is het het lichaam dat die vragen stelt. De geest is allang verdwenen. Maar het lichaam, de cellen van het lichaam willen graag contact maken met het ware wezen, zonder, om zo te zeggen, via het vitale of zelfs via het denkvermogen te hoeven gaan. Dat is wat er gebeurt. "Gedurende deze periode heb ik twee of drie keer de Kennis gehad....

Ah, ik had momenten, twee of drie keer absoluut unieke en prachtige momenten – onvertaalbaar. Het is onvertaalbaar.

"Maar zodra men zich bewust is van zo'n ervaring...

Je hebt de ervaring, dan word je je ervan bewust dat je het hebt; zodra je je ervan bewust wordt dat je het hebt, wordt het duister. Er wordt iets verduisterd.

Ja, het is het hele probleem van de objectificatie van de geest, die in feite zal verdwijnen in een soort die nog moet komen.

Ja, zo lijkt het.

(A.'s notitie gaat verder)

"Maar zodra men zich bewust is van zo'n ervaring, zodra het in het geheugen is vastgelegd, is het al volledig gevormd.

"Dat is, in werkelijkheid, wat er gebeurt met wetenschappers. Wanneer ze een klein fragment van kennis hebben, moeten ze het aankleden, het verdraaien om het toegankelijk te maken voor het menselijk bewustzijn, begrijpelijk voor de geest.

(stilte)

"Weten we hoe lang de mens al bestaat?

"Het zal minder tijd kosten voor de superman om te verschijnen dan voor de mens om zich te ontwikkelen, maar dat is niet voor nu....

⁷⁸ *Pralaya*: het einde van een wereld, gevolgd door een nieuwe wereld of een nieuw tijdperk.

Die dag, de 23ste, was ik nog steeds... Ik was nog steeds in de war, mon petit! Dus ik dacht dat om uit die warboel te komen en een effectief wezen te worden, dat bestaat en handelt, er veel tijd nodig zou zijn. Dat is wat ik hem vertelde.

Maar u zegt ook, om de notitie af te sluiten:

"We zullen hebben gedaan wat we konden."

Ja, dat vertelde ik hem om hem te troosten!

En op een nacht gebeurde dit (*Moeder houdt nog een notitie vast, door haarzelf geschreven*):

Nacht van de 26ste

"Krachtige en langdurige penetratie van de supramentale krachten in het lichaam, overal tegelijkertijd...."

Penetratie in het lichaam. Ja, penetraties van stromingen had ik meerdere keren gehad, maar die nacht (twee nachten geleden, dat wil zeggen), wat er plotseling kwam was alsof er niets meer was behalve een supramentale atmosfeer. Niets bleef over behalve dat. Mijn lichaam zat erin. En het DRONG AAN om binnen te komen, van overal, maar overal tegelijk – overal. U begrijpt, het was geen stroom die naar binnen stroomde, het was een atmosfeer die van overal binnendrong. Het duurde minstens vier of vijf uur. En er was maar één deel dat NAUWELIJKS werd geopenetreed: het was van hier tot hier (*gebaar tussen de keel en de bovenkant van het hoofd*). Hier leek het grijs en dof, alsof de penetratie minder was... Mijn tanden zijn in een vreselijke staat, mijn hoofd is in een vreselijke staat – ik zeg u, ik kan niet meer zien, kan niet meer horen, kan niet... Dit alles (*van hoofd tot keel*) heeft een grote transformatie nodig. Maar afgezien daarvan, al het andere zonder uitzondering – het stroomde en stroomde en stroomde naar binnen... Ik had dat nog nooit, nooit gezien, nooit! Het duurde uren – uren. Volkomen bewust.

Dus toen het kwam en terwijl het er was, was ik me ervan bewust: "Oh, daarom, daarom! Dat is wat U van mij wilt, Heer, dat is wat! Daarom, dat is wat U wilt." Op dat moment had ik een indruk dat er IETS zou gebeuren.

Ik hoopte dat het gisteravond terug zou komen, maar er was niets.

Het is de eerste keer. Urenlang. Alleen Dat bleef over. En dit (*het lichaam*) was als een spons die opzooog.

Maar het hoofd, het is nog steeds grijs, dof – grijs en dof. En de tanden behoorlijk verwend, hoe dan ook nog steeds in een conditie... Maar toch, een heel helder beeld van alles wat er de afgelopen maanden met dit

lichaam is gebeurd en... bijna een hoop. Bijna een hoop, alsof me was verteld dat er hier iets zou kunnen gebeuren. Dus daar.

En dat was een reactie op wat het lichaam had gezegd, twee of drie dagen eerder misschien, wat ik je aan het begin vertelde: dat het helemaal klaar was om opgelost te worden (de overgave is perfect) en helemaal klaar was om in alle omstandigheden te blijven leven, maar niet in deze toestand. Niet in deze staat van ontbinding. Daarop kwam twee dagen lang geen reactie, totdat die Penetratie plaatsvond. Dat wil zeggen, de dag erna was ik een beetje beter, ik kon beginnen... Ik kon niet eens blijven staan! Ik had geen evenwichtsgevoel, ik moest worden vastgehouden. Ik was het evenwichtsgevoel kwijt, ik kon geen stap zetten. Toen protesteerde ik. En de dag erna begon het terug te komen.

Toen kwam de 23ste, toen ik A. zag, en ik realiseerde me dat toen hij hier was, het LICHAAM helemaal wakker was – begrijp je, het was niet de het denkvermogen of het vitale: ze waren weg!... Ik weet niet of je kunt beseffen wat het betekent!

Ja, het is fantastisch.

Een lichaam zonder denkvermogen en zonder vitaliteit. Het was in die staat. Er waren alleen die percepties [steden, constructies, tempels], het leefde in zielstoestanden: er waren zielstoestanden van anderen, de zielstoestanden van de aarde, de zielstoestanden... Die zielstoestanden werden uitgedrukt in beelden. Het was interessant. Ik kan niet zeggen dat het niet interessant was – dat was het wel – maar er was geen contact met het materiële leven, heel weinig: ik kon nauwelijks eten en niet lopen... Hoe dan ook, het was iets geworden waar anderen voor moesten zorgen.

En door het contact met A. begon het lichaam geïnteresseerd te raken in dat alles, en stelde het vrij spontaan vragen, zonder te weten waarom. Het vroeg en vroeg: "Oh, dus zo zijn we gemaakt..." En het begon zich te vermaken.

Het zal even duren.

Toen die Penetratie twee nachten geleden kwam, dacht ik: "Ah!..." Ik hoopte dat de curve zou versnellen en dat we er snel uit zouden komen, maar gisteravond was er niets. Waardoor ik zeg dat het nog even gaat duren.

Maar vreemd genoeg voegt u in uw notitie van de 26ste toe:

"Alsof het hele lichaam baadde in krachten die het overal tegelijk binnendringen met een lichte wrijving...."

Dan zegt u:

"Het hoofd tot aan de nek was het minst ontvankelijke gebied."

Is het vreemd dat het het minst ontvankelijke is?

Nee, het is het meest gementaliseerde gebied. Het is de geest die blokkeert.

Vreemd genoeg, elke keer dat u die geweldige momenten hebt gehad, of heftige klappen, als ik het zo mag zeggen, elke keer zijn het het denkvermogen en het vitale die werden weggevaagd. De eerste keer ook, in 1962.

Ja, elke keer.

Ik weet, het is zo: de geest en het vitale zijn instrumenten geweest om... Materie te kneden - kneden en kneden en kneden op elke mogelijke manier: het vitale door middel van sensaties, het denkvermogen door middel van gedachten - kneden en kneden. Maar ze komen op mij over als voorbijgaande instrumenten die zullen worden vervangen door andere staten van bewustzijn.

Je begrijpt, ze zijn een fase in de universele ontwikkeling, en ze zullen... ze zullen afvallen als instrumenten die hun nut hebben overleefd.

Dus toen had ik de concrete ervaring van wat deze materie, gekneed door het vitale en het denkvermogen, is, maar ZONDER vitaal en ZONDER denkvermogen... Het is iets anders.

Maar met die "waarneming van zielstoestanden", waren er dingen... wonderen! Geen enkel mentaal concept, helemaal geen, kan zo wonderbaarlijk zijn - geen. Ik leefde momenten... Alles wat men menselijk kan voelen en zien is NIETS in vergelijking daarmee. Er waren momenten... absoluut wonderbaarlijke momenten. Maar zonder gedachte, zonder gedachte.

We zouden dat kleine "Apropos" kunnen plaatsen... (waar ik mensen belachelijk maak!), dan zou je met dit alles de "Notities" kunnen voorbereiden.

Er zijn hier nog een paar notities, die ik u niet heb voorgelezen. U zegt:

"Voor de mens begint bewustzijn in de meeste gevallen met sensatie. Voor het lichaam waren alle sensaties alsof ze verminderd waren, of liever gezegd vervaagd: zicht en gehoor als achter een sluier. Maar een uiterst heldere perceptie van de mate van harmonie of disharmonie. Picturale expressie, NIET GEDACHT noch zelfs gevoeld.

Ik zei het je, ik zag... Het is niet "gezien" zoals je een plaatje ziet: het is ERIN ZIJN, op een bepaalde plek zijn. Ik heb nog nooit zoiets moois

gezien of gevoeld! En het werd niet gevoeld, het was... Ik weet niet hoe ik het moet uitleggen. Er waren een paar absoluut prachtige, wonderbaarlijke momenten - uniek. Maar het was niet gedacht, ik kon het niet eens beschrijven - hoe kun je beschrijven? Je kunt pas beginnen met beschrijven als je begint te denken.

Er is nog een opmerking:

"De staat van bewustzijn van het lichaam en de kwaliteit van haar activiteit hangen af van het individu of de individuen waar het zich tussen bevindt....

Ah, dat was erg interessant! Het was erg interessant omdat ik zag hoe *(een gebaar als een film die zich ontvouwt)*, het veranderde. Als iemand in mijn buurt kwam, veranderde het. In mijn buurt waren P., V., de dokter, en C. minder vaak, af en toe, maar C. had niet veel effect op de atmosfeer. Maar de andere drie, met name P. en V.... Op een dag, mon petit, ik weet niet wat er met ze gebeurde: ze waren bovenmenselijk. Een dag waarop ik blijkbaar in gevaar moet zijn geweest, ik weet het niet. Op een dag, de hele dag lang, waren de foto's (geen "foto's": die plekken waar ik was) zo wonderbaarlijk mooi, harmonisch.... Het was onuitsprekelijk, onuitsprekelijk. En met de geringste verandering in hun bewustzijn, zie, alles zou beginnen te veranderen! Het was een soort voortdurende caleidoscoop, dag en nacht. Als er een manier was geweest om het vast te leggen... was het uniek. Uniek. En het lichaam zat erin, je begrijpt het wel, bijna poreus – poreus, zonder weerstand, alsof het ding erdoorheen ging.

Ik leefde uren... de meest wonderbaarlijke uren, geloof ik, die je op aarde kunt beleven.

En het was zo expressief, zo onthullend! Zo expressief. Op een nacht, gedurende twee uur, waren er die tempels die ik noemde (het was niet fysiek), met zo'n immensiteit en majesteit... en LEVENDE godheden, mon petit! Geen plaatjes. En ik weet wat het is. En toen, de staat van bewustzijn van de Eeuwigheid, oh!... Alsof boven alle omstandigheden.

Er waren UNIEKE dingen, maar hoe vertel je ze?... Onmogelijk. Onmogelijk: niet eens genoeg bewustzijn om te kunnen schrijven.

De notitie gaat verder:

"De zetel en het veld van haar [het lichaam] Bewustzijn evenals de kwaliteit van haar activiteit veranderen en variëren afhankelijk van de aanwezige personen, over een volledig bereik, van het meest materiële tot het meest spirituele, door alle verschillende soorten intellectuele activiteit heen.

"Maar de perceptie van de Aanwezigheid is constant en geassocieerd met alle staten van bewustzijn, wat ze ook mogen zijn...

Ah! Ik merkte dat de cellen, overal, weet je, constant, de hele tijd, OM NAMO BHAGAVATE, OM NAMO BHAGAVATE... constant, de hele tijd, herhaalden.

"...en OM Namō Bhagavate wordt spontaan en automatisch herhaald in een soort 'wazige' vrede."

It Om Namō Bhagavate
se bejete spontaan
et automatisch als
wie ook de jare "flood" —

Daarom kunnen we niet zeggen dat het lichaam leed, begrijp je, we kunnen niet zeggen dat het ziek was, dat is niet mogelijk! Het is niet mogelijk.

Er was maar één moment waarop echt iets in het lichaam (ik weet niet wat) zei... (Maar ik heb dat niet genoteerd, omdat ik niet wil dat het gezegd wordt, het mag niet gezegd worden; ik zeg het je gewoon om uit te leggen, maar het mag niet gepubliceerd worden, het mag niet gezegd worden, ik wil niet...) Het lichaam zei (het was in zijn Communie), het zei, "Ik ben klaar voor volledige ontbinding. Ik ben klaar voor het eeuwige leven. Maar niet deze, niet deze staat van semi-ontbinding: ik moet eruit." En vanaf dat moment namen de zaken een wending omhoog.

Dat wil zeggen, een paar minuten lang verloor het lichaam haar geduld. En toen wist het, deze dwaas, een paar minuten later, wist het dat het simpelweg had geweigerd een meer totale ervaring te accepteren – heel goed. Zie je, het lichaam had niet de nodige moed of uithoudingsvermogen of geduld of geloof om een meer totale ervaring te accepteren.

Zou je je voorstellen dat er plotseling, ik weet het niet... Ik moet zeggen dat het niet prettig was (!), iets kwam van buitenaf, als een kwaadaardige suggestie die me vertelde: "Als je nu geneest, als je moet sterven moet je

dit opnieuw doorstaan."⁷⁹ Het was afschuwelijk! Ik denk dat dat de oorzaak was van de *uitbarsting* van het lichaam.

Dus we zouden het niet moeten vermelden.

Ik beschouw het als een nederlaag.

Maar ik moet zeggen (heel bescheiden) dat ik niet denk dat velen dat hadden kunnen verdragen.

Zo.

Dus nu zegt het lichaam zijn *mea culpa*.

We zullen zien.

Dus zo, mon petit.

Augustus 30, 1968

Ik dacht dat het beter zou zijn om een korte inleidende opmerking toe te voegen voor je laatste "Apropos", omdat niet iedereen die het Bulletin leest weet wat er is gebeurd. Ik stel voor om dit toe te voegen: "Dit Apropos werd geschreven door Moeder na een beproeving die haar fysieke lichaam bedreigde."

Het is een beetje dramatisch!

Maar dat is uiteindelijk wat er gebeurde.

(Na een stilte) Ja, je hebt gelijk, het is beter om te zeggen dat het een puur fysieke vraag is - "daar" zijn er geen beproevingen meer! Alleen het lichaam heeft ze nodig.

(Dan leest Satprem Moeder de "Notes on the Way" voor die zijn samengesteld uit het laatste gesprek. Moeder weet niet zeker of het publiceren van die ervaringen gepast is.)

⁷⁹ Op een nacht hoorde een discipel, die normaal gesproken een heel goede helderziende was, een stem, waarvan de vibratie duidelijk vijandig was (een stem die hij voelde komen van een vitale wereld die heel dicht bij de materie lag, bijna een materiële wereld). Die stem verklaarde dat Moeder deze tijd zou overleven, maar dat de laatste strijd in 1972 zou terugkeren.

Het *Bulletin* gaat overal heen, begrijp je.... Het is geen persoonlijke vraag, het is vanuit het oogpunt van het werk en het effect dat het zal hebben. Hoe dan ook, ik laat jullie twee [Satprem en Nolini] beslissen of het wel of niet gepast is voor het werk.

Ik vind dat het zo duidelijk deze overgang van het mentale en vitale instrument naar een ander instrument verklaart dat niet geïtaliseerd is. Het is zo belangrijk!

Klaarblijkelijk. Het ligt voor de hand. Nu voel ik dat het echt nieuw is.

Ja!

Het is echt een nieuwe ervaring.

(stilte)

Soms krijg je de indruk dat het Denkvermogen, in werkelijkheid, de meest formidabele illusie in de wereld is...

(Moeder knikt)

... en dat is wat de ware wereld verhuult.

Volgens wat ik nu zie, lijkt het mij dat het Denkvermogen het instrument is geweest dat nodig was om de overgang van onbewustheid naar bewustzijn te maken, dat wil zeggen, om deze Materie in staat te stellen bewustzijn te ontvangen. Maar het zal langzaam worden getransformeerd of geëlimineerd.

Hetzelfde met het Vitale. Het Vitale nam natuurlijk een heel slechte wending; het is het Vitale dat alle tegenkrachten en alle moeilijkheden heeft ingeperkt. Nou, het is hetzelfde: het was het eerste middel om Materie uit het Onbewuste te trekken. Maar als het eenmaal zijn werk heeft gedaan... zouden we kunnen zeggen (*glimlachend*), dan doen we het zonder deze twee schurken! Er is een ervaring (een ervaring die Sri Aurobindo voortdurend had): er is een Intelligentie die heel superieur is aan het Denkvermogen die niets te maken heeft met het Denkvermogen. Een "intelligentie van dingen"... En daarom noemde hij zijn nieuwe creatie "supramentaal." Hij beschreef het altijd als een perfect begrip van dingen.

Maar je hebt het gevoel dat het Denkvermogen niet alleen een sluier is over kennis, maar een sluier OVER DE WERELD ZELF! Dat we de wereld niet zien zoals hij is omdat we hem mentaal zien.

Ja, mogelijk.

(stilte)

Moeder kijkt om zich heen)

Ik zie nog steeds niet....

September

September 4, 1968

(Moeder riep Nolini om zijn mening te vragen over het gesprek van 28 augustus en of het in "Notes on the Way" gepubliceerd moest worden.)

(Tegen Nolini) Heb je het gelezen? Wat is jouw mening?

(Nolini) Eerst twijfelde ik over de publicatie, toen dacht ik: "Als het hetzelfde effect op anderen heeft als op mij, dan is het goed."

(Moeder lacht) Wat mij betreft, ik heb niets te zeggen... Het is dit arme lichaam dat wordt opgeleid. Het is charmant!

(Nolini) Dus we publiceren het, nietwaar?

(Satprem) We kunnen het ook aan Pavitra vragen?

Pavitra zal zeggen: "Zoals moeder zegt"!...

Ik vind het in ieder geval erg nuttig. Degenen die het verkeerd zullen begrijpen, zullen het hoe dan ook verkeerd begrijpen.

Oh, dat, dat begrijpen ze al verkeerd!

(Nolini vertrekt)

* * *

Iets te zeggen?

Gaat het beter, Moeder?

Dit arme lichaam volgt nu een discipline.... Vanuit medisch oogpunt denk ik dat ik in orde ben, ik weet het niet (!) Dat wil zeggen, ik hoest niet meer, ik...

Het is nog steeds moeilijk om te spreken.

Moeilijk, en ook schijnbaar zo nutteloos....

(lange stilte)

Twee of drie nachten geleden, en weer gisteravond, was Sri Aurobindo er lang; twee nachten geleden, was hij er minstens twee uur. En hij was er omdat er iemand was gekomen (iemand met veel autoriteit) die iets wilde organiseren, en ik wilde dat Sri Aurobindo hem zou uitleggen hoe hij het moest doen. Die iemand was een Europeaan (Europeaan of Amerikaan, ik weet het niet, maar hij leek me eerder Europees), erg lang, met brede

schouders. Ik ken hem niet. Een man tussen de veertig en de vijftig, denk ik.... Hoe is die Monseigneur R.?

Hij is een sterke man, hij ziet er gedrongen uit, met een breed voorhoofd, maar het onderste deel van zijn gezicht is nogal sensueel.

Ja, ik heb zijn foto gezien.

Hij [Sri Aurobindo] kwam gisteravond weer terug, 's nachts. Hij was er een tijdje.

Maar nu zijn de visioenen zo concreet dat ze bijna materieel zijn – het zijn geen "visioenen", begrijp je: het is leven voor een bepaalde tijdsduur. Het is zeker in een regio die ik niet eerder zag.⁸⁰ Heel concreet, precies, en de overgang van die staat naar de waaktoestand is bijna onmerkbaar. Het is geen omkering van het bewustzijn zoals het meestal is: het is bijna onmerkbaar, alsof het vermengd is (*Moeder schuift de vingers van haar rechterhand tussen die van haar linkerhand om te laten zien hoe de twee werelden elkaar doordringen*).

Ik zie allerlei mensen die ik normaal gesproken niet zag. Bijvoorbeeld, ik droomde niet van P., ik zag hem nooit 's nachts; nu zie ik hem vaak, maar... (hoe leg ik dat uit?) met slechts een kleine verandering (*hetzelfde gebaar van de vingers van de ene hand die tussen die van de andere hand glijden*), is het heel... Het is helemaal niet dezelfde regio. M. bijvoorbeeld, ik zag hem ook niet 's nachts; gisteravond zag ik hem lang – ik ondervroeg hem, hij antwoordde me, ik sprak met hem.... Het was heel concreet.

Maar de setting is niet dezelfde. Het is een HEEL vertrouwde setting: ik heb niet het gevoel dat ik op een nieuwe plek ben; het is een plek waar ik ben, zo niet de hele tijd, dan toch minstens elke dag. En waar gewoontes zijn, en... Het is heel vreemd, het is een regio waar ik me voorheen niet bewust van was. En heel, heel dichtbij (*hetzelfde gebaar*).

Gisteravond bijvoorbeeld, toen Sri Aurobindo kwam, bracht ik hem een grote tekening, zoals deze, een tekening met tekst erop, en ik zei tegen hem: "Kijk, ik wilde je dit laten zien, hoe interessant het is, hoe amusant!" En het was... Als ik wakker ben, weet ik niet wat het is. Het was iets dat ik opzij had gezet om aan Sri Aurobindo te laten zien, en zodra hij kwam liet ik het hem zien, en zei: "Kijk hoe interessant het is!" En wakker, ik weet niet wat het is.... Er zou een heel LEVEN zo lijken te zijn - een heel leven, een hele activiteit die gaande is, ja, heel dichtbij, waarschijnlijk in het subtiele fysieke, maar heel dichtbij. Heel, heel concreet, helemaal niet de indruk van een droom. Volledig concreet, met sensaties. En een continuïteit: zelfs als ik me er niet van bewust ben, gaat het door, en als ik me bewust word, is de voortzetting daar: ik word me er "verderop" weer van bewust, en het is veranderd terwijl ik me er niet bewust van was daar.

⁸⁰ Wat is dit gebied dat Moeder eerder niet zag, als het niet het cellulaire gebied is?

Het lijkt op een materieel gebied (materieel, dat wil zeggen fysiek) waar het bewustzijn wakkerder is – het bewustzijn is heel helder, heel helder en scherp, weet je: scherpe waarnemingen.

En het lichaam heeft de indruk dat het wordt opgeleid, dat het dingen leert – niet dingen “leert”: alles leert.

Het [deze subtiele fysieke wereld] is als een bekleding, maar een bekleding die bewuster zou zijn.

Het licht is heel helder, de vormen heel precies.

(*stilte*)

Drie of vier dagen geleden, na de lunch (ik rust uit voordat ik ga baden, ik ga hier liggen), viel ik in slaap (ik slaap heel weinig: ik ga in een innerlijk bewustzijn, maar ik slaap niet). Ik viel in slaap. Ik werd wakker, stond toen op en liep naar de badkamer – ik voelde me zoals ik eerder voelde: ik liep alleen, ik had mijn evenwicht. En spontaan, zonder na te denken. Maar toen... werd het weggenomen (*gebaar alsof iemand kwam om die kracht van Moeder af te pakken*). Dus ik vermoedde dat tijdens mijn slaap een deel van het vitale wezen (*lachend*) was teruggekomen, en ik begon natuurlijk weer te leven!... Dus werd het weggenomen.

En het lichaam krijgt een opleiding: het wordt geleerd hoe te willen – de ware manier van zijn en willen. En over de hele materiële schepping (*gebaar dat de aarde bedekt en omhult*) is er een weefsel – dat we "catastrofaal" zouden kunnen noemen – een weefsel van slechte wil. Dat wil zeggen, een soort web, ja, een defaitistisch web – defaitistisch, catastrofaal – waar je verknoeit wat je wilde doen, waar alle mogelijke ongelukken zijn, alle mogelijke slechte wil. Als een web. En het lichaam wordt geleerd eruit te komen.⁸¹

Het is alsof het vermengd is met de Kracht die zichzelf realiseert en uitdrukt; het is alsof iets zich vermengt met de materiële schepping. En het lichaam wordt geleerd zich ervan los te maken. Maar het is moeilijk, heel moeilijk.

Het is de oorzaak van ziektes, de oorzaak van ongelukken – het is de oorzaak van alle destructieve dingen.

En dit web is er constant, de hele tijd, zoals dit (*hetzelfde bedekkende gebaar*).

Het is heel nauw vermengd [met het lichaam]. Het is nog niet duidelijk gescheiden.

⁸¹ Dit "web" is wat onze valse materie scheidt van de echte wereld "als een bekleding van de onze," de plek die Moeder niet eerder zag.

Dus zo leef ik. Er zijn nog steeds uren waarin ik niet weet wat er uitwendig gebeurt.

September 7, 1968

Iemand heeft me een citaat van Sri Aurobindo gestuurd dat heel goed lijkt voor de november uitgave van het *Bulletin*, het komt uit *Thoughts and Glimpses*:

"De veranderingen die we vandaag de dag in de wereld zien, zijn intellectueel, moreel, fysiek in hun ideaal en intentie: de spirituele revolutie wacht op haar uur en werpt ondertussen hier en daar haar golven op. Totdat het komt, kan de zin van de anderen niet worden begrepen en tot die tijd zijn alle interpretaties van huidige gebeurtenissen en voorspellingen van de toekomst van de mens ijdele dingen. Want haar aard, kracht, gebeurtenis zijn datgene wat de volgende cyclus van onze mensheid zal bepalen."

Sri Aurobindo
(1917)

Het citaat van August, ze lieten het vallen, ik heb het niet eens gezien! Ik denk dat Nolini het niet leuk vond.

Ja, omdat u sprak over de "universele ontbinding."

Ja.

Maar deze is goed, omdat hij spreekt over de spirituele revolutie alsof die binnenkort gaat gebeuren.

"De spirituele revolutie wacht op haar uur."

Misschien is het nabij?

Ik denk dat het al begonnen is!

Dat klopt.

Er zou een vermelding moeten zijn: "Deze tekst werd geschreven in..." dat en dat jaar [1917].

Maar het is goed om te zeggen dat we de andere revoluties pas zullen kunnen begrijpen als deze plaatsvindt.

Ja, de anderen zijn de schakels.

In Europa zijn er op dit moment veel dingen in beweging.

(stilte)

Pavitra las de "Notes on the Way" [gesprek van 28 augustus], ik denk dat hij er geen greintje van heeft begrepen! Omdat hij me gisteren vertelde dat hij het had gelezen, en hij zei heel lief dat hij "vroeg om begrip"....

* * *

(Toen las Satprem Moeder een oude Playground Talk voor van 1 juli 1953, waarin Moeder spreekt over de dood. Moeder begint met te vragen om het einde eraf te halen....) (tekst van de Talk)

"Ik heb je al vaak verteld, en ik kan het niet vaak genoeg herhalen, dat we niet uit één stuk bestaan. In onszelf hebben we veel toestanden van zijn, en elke toestand van zijn heeft zijn eigen leven. Dat alles is verzameld in één lichaam, zolang je er maar één hebt, en handelt via één lichaam; dat is wat je het gevoel geeft van één persoon, één wezen. Maar er zijn er veel, en er zijn met name concentraties op verschillende vlakken: net zoals je een fysiek wezen hebt, heb je een vitaal wezen, een mentaal wezen, een psychisch wezen, en vele anderen met alle mogelijke tussenpersonen.... Dus als je je lichaam verlaat, zullen al die wezens zullen verspreiden. Alleen als je een zeer gevorderde yogi bent en in staat bent geweest om je wezen te verenigen rond het goddelijke centrum, blijven die wezens met elkaar verbonden. Als je niet in staat bent geweest om jezelf te verenigen, dan zal dat op het moment van de dood allemaal uiteengaan: elk wezen zal teruggaan naar zijn eigen regio. Bij het vitale wezen bijvoorbeeld, zullen je verschillende verlangens zich scheiden en elk van hen zal zijn realisatie geheel onafhankelijk najagen, omdat er geen fysiek wezen meer zal zijn om ze bij elkaar te houden. Terwijl als je je bewustzijn hebt verenigd met het psychische bewustzijn, je je bij het sterven bewust zult blijven van je psychische wezen, en het psychische wezen zal terugkeren naar de psychische wereld die een wereld is van gelukzaligheid, vreugde, vrede, rust en groeiende kennis.... Maar als je in je vitale en al zijn impulsen hebt geleefd, zal elke impuls hier en daar proberen zichzelf te realiseren.... Bijvoorbeeld, voor de vrek die zich concentreerde op zijn geld, zal het deel van zijn vitale dat betrokken was bij zijn geld, wanneer hij sterft, daaraan vastklampen en over het geld blijven waken, zodat niemand het afpakt. Mensen zullen hem niet zien, maar hij is er niettemin, en erg ongelukkig als er iets met zijn dierbare geld gebeurt.... Nu, als je uitsluitend in je fysieke bewustzijn leeft (wat moeilijk is, want je hebt tenslotte gedachten en gevoelens), als je uitsluitend in je fysieke leeft, als het fysieke wezen verdwijnt, verdwijnt je samen met het, het is voorbij.... Er is een geest van de vorm: je vorm heeft een geest die nog zeven dagen na je

dood voortleeft. De doktoren hebben je dood verklaard, maar de geest van je vorm leeft, en niet alleen levend maar in de meeste gevallen ook bewust. Het duurt zeven tot acht dagen, en daarna lost het ook op – ik heb het niet over yogi's, ik heb het over gewone mensen. Yogi's hebben geen wetten, het is heel anders; voor hen is de wereld anders. Ik heb het over gewone mensen die een gewoon leven leiden; voor hen is het zo. De conclusie is dus dat als je je bewustzijn wilt behouden, het beter is om het te centreren op een deel van je wezen dat onsterfelijk is; anders verdampt het als een vlam in het niets. En gelukkig maar, want als het anders was, zouden er goden of soorten superieure mensen kunnen zijn die hellen en hemelen zouden creëren zoals ze dat in hun materiële verbeelding doen, waarin ze je zouden opsluiten." (Vraag:) *Er wordt gezegd dat er een god van de dood is. Is dat waar?* "Ja. Wat mij betreft, ik noem hem een 'genie van de dood.' Ik ken hem heel goed. En het is een buitengewone organisatie. Je kunt je niet voorstellen hoe georganiseerd het is! Ik denk dat er veel van die genieën van de dood zijn, honderden. Ik heb er minstens twee ontmoet. Eén ontmoette ik in Frankrijk, de andere in Japan, en ze waren heel verschillend. Wat mij doet geloven dat er, afhankelijk van de mentale cultuur, de opleiding, de landen en overtuigingen, verschillende genieën moeten zijn. Maar er zijn genieën voor alle manifestaties van de natuur: er zijn genieën van vuur, genieën van lucht, water, regen, wind; en er zijn genieën van de dood. Elke genie van de dood heeft recht op een bepaald aantal doden per dag. Het is echt een fantastische organisatie. Het is een soort alliantie tussen de vitale krachten en de krachten van de natuur. Als hij bijvoorbeeld besloot: 'Dit is het aantal mensen waar ik recht op heb,' zeg vier of vijf, of zes, of een of twee (het verschilt van dag tot dag), als hij besluit dat er zoveel mensen zullen sterven, gaat hij direct naar de persoon die gaat sterven. Maar als jij (niet de persoon) toevallig bij bewustzijn bent, als je ziet dat het genie naar de persoon gaat maar niet wilt dat hij of zij sterft, dan kun je, als je een bepaalde occulte kracht hebt, hem vertellen: 'Nee, ik verbied je om deze persoon mee te nemen.' Dat is iets wat niet één keer maar meerdere keren is gebeurd, in Japan en hier. Het was niet hetzelfde genie. Wat mij doet zeggen dat er veel van hen moeten zijn.... Als je hem kunt vertellen: 'Ik verbied je om deze persoon mee te nemen' en de macht hebt om hem weg te sturen, kan hij niets anders doen dan weggaan; maar hij zal zijn verdiende loon niet opgeven en zal ergens anders heengaan – er zal er ergens anders een dood zijn...." (Vraag:) *Sommige mensen zijn zich ervan bewust als ze op het punt staan te sterven. Waarom zeggen ze het genie niet dat hij weg moet gaan?* "Er zijn twee dingen nodig. Ten eerste, niets in je wezen, geen enkel deel van je wezen, zou willen sterven. Dat gebeurt niet vaak. Je hebt altijd, ergens in je, een defaitist: iets moe of walgends, dat er genoeg van heeft, iets luis of dat niet wil vechten en zegt: 'Ach, laat het voorbij zijn, des te beter.' Dat is genoeg – je bent dood. Maar het is een feit: als niets, absoluut niets in jou instemt met de dood, zul je niet sterven. Om te sterven is er altijd een seconde, al is het maar een honderdste deel van een seconde, wanneer hij instemt. Als er geen seconde van instemming is, zal hij niet sterven. Maar wie weet zeker dat hij niet ergens in zichzelf een klein beetje een defaitist heeft die zich overgeeft en zegt: 'Ach ja'?... Vandaar de noodzaak om jezelf te verenigen. Welk pad we ook volgen, welk onderwerp we ook

bestuderen, we bereiken altijd hetzelfde resultaat. Het belangrijkste voor een individu is om zichzelf te verenigen rond zijn goddelijke centrum; op die manier wordt hij een echt individu, meester van zichzelf en van zijn lot. Anders is hij een speelbal van de krachten, die hem als een kurk in een beek heen en weer slingeren. Hij gaat waar hij niet wil, wordt gedwongen te doen wat hij niet wil, en uiteindelijk raakt hij verdwaald in een gat zonder enige manier om zichzelf daarvan te weerhouden. Maar als je bewust georganiseerd bent, verenigd rond het goddelijke centrum, erdoor wordt bestuurd en geleid, ben je de meester van je lot. Het is het proberen waard... Hoe dan ook, ik vind dat het beter is om de meester te zijn dan de slaaf. Het gevoel dat je aan touwtjes wordt getrokken en dingen moet doen die je misschien wel of niet wilt doen, is een nogal onaangenaam gevoel... Het is behoorlijk irritant. Nou ja, ik weet het niet, ik vond het zelf al irritant toen ik nog een klein kind was. Toen ik vijf was, begon ik het volkomen ondraaglijk te vinden en zocht ik naar een manier om het anders te maken – zonder dat iemand me er iets over kon vertellen. Omdat ik niemand kende die me kon helpen en ik had niet het geluk dat jij hebt – iemand die je kan vertellen: ‘Dit is wat je moet doen.’ Er was niemand die het me kon vertellen. Ik moest het helemaal zelf ontdekken. Ik vond het. Ik begon op vijfjarige leeftijd. En jij, het is lang geleden dat je vijf was?..."

We zullen het einde weglaten.

Maar waarom!

Het klinkt erg *opschepperig*.

Nee, nee! Die indruk krijg je helemaal niet. Deze kinderen, je prikkelt ze een beetje!

(Moeder lijkt steeds meer van een afstand te spreken)

Dat lijkt me allemaal... *(Moeder wijst achter haar schouder)*. Dat is wat mensen leuk vinden. Als ik ze zou vertellen wat ik nu weet, zouden ze niet blij zijn.

Er is een groot verschil tussen uw perceptie op dat moment en nu.

Een andere wereld.

Wat ik daar zeg is de visie op het mechanisme [de occulte werking van de dood], en het is heel waar in de zin dat het zo werd geleefd. Maar nu sta ik aan de andere kant. Alles wat ik hier zeg, is onderdeel van alle complicaties van de uitvoering.⁸²

Heel goed.

⁸² Moeder betekent de materiële uitvoering van het goddelijke Plan of Visie.

Nu is het voor mij als een ander persoon.

(*stilte*)

Vreemd genoeg had ik een heel vreemde indruk [terwijl Satprem aan het lezen was], alsof... je hier aan het lezen was (*gebaar op grondniveau*).

Ik weet dat alles klopt, het gebeurde zoals het gezegd is en het is volkomen correct. Maar nu is het alsof ik van bovenaf kijk, zoals dit (*Moeder buigt zich voorover alsof ze van grote hoogte kijkt*). En dan, wordt het zo simpel... Gewoon de Visie die zichzelf realiseert (het is geen visie, geen wil, geen beslissing, maar de dichtstbijzijnde benadering is "visie"). Een Visie die zichzelf realiseert (*gebaar alsof de Kracht van Visie naar beneden komt*). Dan, daaronder, resulteert dat allemaal in oproepen. Van bovenaf is het zo, iets dat neerdaalt; van bovenaf zie je: er zijn, ja, punten van bewustzijn die schijnen en roepen, en dan is er Contact (*gebaar van verbinding tussen de Kracht hierboven en de schijnende punten hieronder*).

Het is heel vreemd, ik heb echt het gevoel alsof ik ergens boven ben, dingen van bovenaf zie.

Een grote massa van Kracht – Kracht-Bewustzijn-Visie – die neerdaalt op de wereld.

(*lange stilte*)

De laatste paar dagen, toen ik blijkbaar wakker werd (maar het was niet "wakker worden", het was het bewustzijn dat, in zijn natuurlijke staat, overal verspreid is en zich dan concentreert in het lichaam), wanneer het zich hierin concentreert, is er eerst het gevoel van een soort val (*duikend gebaar*), dan een merkwaardig gevoel van beperking, wat de eerste keren bijna pijnlijk was. (Nu is het een soort gewoonte geworden.) Het bewustzijn concentreert zich hierin. Dus er is een kort moment van aanpassing; eerst was er een gevoel van ongemak, nu is het beter.⁸³ Dus toen begon het weer te functioneren.

Nu begrijp ik het, want terwijl je las was ik daar, daarboven, en keek ik zo (*Moeder buigt zich neer*), alsof het van bovenaf was. Zelfs nu zie ik het van bovenaf.

Alles wat ik daar zei was de beschrijving van de werking van de dood... Al die complicaties! Hier is het zo eenvoudig (neerwaarts gebaar van de Visie-Kracht die zichzelf uitdrukt).

Het is vreemd... Ik heb mijn ogen dicht, maar ik zie. Alleen, ik zie... anders. Het is heel EENVOUDIG. Het is krachten... zoals een Druk als deze (*hetzelfde neerwaartse gebaar*).

⁸³ Het lijkt erop dat moeder de laatste tijd last had van misselijkheid bij het "ontwaken."

Heel vreemd.

Het centrum van het bewustzijn is duidelijk ergens anders.

*(stilte
Satprem bereidt zich voor om te vertrekken)*

Moeder, ik wil je om hulp vragen.

Waarvoor?

Ik schrijf nu de laatste pagina's van mijn boek ["De Sannyasin"].

Oh!... Heel goed.

Als ik je meeneem naar waar ik ben (*Moeder lacht*), zal het interessant zijn!

We zullen het proberen.

September 11, 1968

Voor mij is er maar één ding gebeurd... Een heel interessant feit dat ik heb opgemerkt. Ik ben de gelegenheid en hoe het plaatsvond vergeten, maar het was eergisteren en het feit dat ik opmerkte was de aanwezigheid van het psychische wezen – dat het psychische wezen helemaal niet is verdwenen. Ik zei [op 28 augustus], "Het vitale en het denkvermogen zijn verdwenen," maar het psychische wezen niet.

Ik denk dat het in relatie was tot iemand die ik zag (ik weet het niet meer), en ik merkte dat er een heel grote kracht was; en het FYSIEKE wezen, het lichaam, was zich bewust van de aanwezigheid van het psychische wezen, dat constant daar was, achter. Het is niet verdwenen. Bewust.

Het was een dag waarop iemand was gekomen (ik ben vergeten wie), en de hele Kracht die er eerder was concentreerde zich op die persoon – het was hetzelfde: de Kracht, de Aanwezigheid, met dezelfde Druk op de persoon. En toen was het het psychische wezen dat zei: "Maar ik ben niet weggegaan, ik ben hier gebleven!" Met zijn volledige bewustzijn, begrijp je.

Het zijn de tussenpersonen [d.w.z. het denkvermogen en het vitale] die zijn verdwenen.

Het is moeilijk uit te leggen.... Er is de indruk van een gebrek – een gebrek vanuit het actieve gezichtspunt, het gezichtspunt van alledaagse actie.

Maar het contact met mensen, bijvoorbeeld (het contact met mensen die aanwezig zijn en zelfs als ze er niet zijn), de relatie is hetzelfde gebleven, precies hetzelfde. Het is zelfs constanter: deze staat is constanter dan het vroeger was.

Het is erg moeilijk uit te leggen.

Hier zouden we het zo kunnen stellen: elke actie (occulte actie, bedoel ik) lijkt op afstand minstens zo sterk te zijn als in aanwezigheid – in bepaalde gevallen sterker. Elke behoefte aan activiteit (daar was er al niet veel van) is aanzienlijk verminderd. En er is een soort verschil in de uiterlijke relatie, het is veranderd. De afgelopen dagen heb ik waargenomen (en het is duidelijk het psychische bewustzijn dat waarneemt; als ik "ik" zeg, is het niet - dat is wat me opviel - het is niet het lichaam: het is het psychische bewustzijn), en bijvoorbeeld, de gewoonte om mijn ogen gesloten te houden is toegenomen, en het belemmert het psychische wezen op geen enkele manier. Het gaat door met zijn actie, zijn relatie.

Het kan zijn (ik zeg niets omdat er niets heel... niets definitiefs is, in ieder geval), er kan een nieuwe relatie of nieuwe tussenpersoon worden opgebouwd tussen het psychische wezen en het materiële, het fysieke. Het lijkt iets te zijn dat zich nu ontwikkelt.

We zullen zien.

Maar de Kracht die zichzelf uitdrukt, drukt zich rechtstreeks uit of via het psychische wezen - deze neerdalende Kracht?

Het psychische wezen is volkomen transparant, het veroorzaakt geen enkele verandering.

Het moet afhangen van het geval, ja, van het soort actie: van mensen, omstandigheden. Omdat het psychische wezen op geen enkele manier de kwaliteit of de aard of de actie van de Kracht verandert. Het is als iets dat absoluut transparant is.

Het varieert eerder afhankelijk van de gevallen waarin de Kracht zich wil toepassen: gevallen, mensen, omstandigheden. Wanneer de actie algemeen is, lijkt het direct te zijn. Maar ik weet het niet helemaal zeker. En de aanwezigheid van het psychische wezen laat zich alleen voelen in het geval van bepaalde mensen.

Het komt op mij over als een soort baken – een baken dat het Licht projecteert – en tegelijkertijd een soort ontvangende set die de trillingen ontvangt.... Het is heel, heel nauwkeurig – heel nauwkeurig – wat betreft de kwaliteit van de trillingen van alles eromheen. Oh, het is veel nauwkeuriger geworden dan voorheen. Een lichte beweging hier, daar, of daar, of een golf – dat alles wordt heel duidelijk, heel duidelijk waargenomen, met een bewustzijn dat zeer ontvankelijk is en tegelijkertijd zonder enige reactie. Er zijn geen reacties, het is als een uiterst delicate (dat wil zeggen, gevoelige) ontvangstset, maar zonder enige reactie. Geen reactie. Dingen komen in een enorme, immense, lichtgevende beweging.

Het bewustzijn is constant zo: iets heel groots – heel groots – HEEL vredig, heel lichtgevend, zo, en alles wordt erin geregistreerd.

De Kracht komt van boven. En de Kracht is iets... (wat moet ik zeggen?) alsof het warm is, gouden. En het geeft de indruk... (*glimlachend*) compacter te zijn.

* * *

(Kort daarna leest Satprem Mother a Playground Talk van 15 juli 1953.)

"Je zult zien dat je hele concept en idee [van hemel en hel] gebaseerd is op één ding, een entiteit die je God noemt, en een wereld die je zijn schepping noemt, die, naar jouw mening, twee verschillende dingen zijn – de een heeft de ander gemaakt, de laatste is onderworpen aan de eerste en de uitdrukking van wat de eerste maakte. Nou, dat is de oorspronkelijke fout. Maar als je diep vanbinnen kon voelen dat er geen scheiding is tussen dat iets dat je God noemt en dat iets dat je de schepping noemt; als je dacht: 'Het is precies hetzelfde', als je kon VOELEN dat wat je God noemt (wat misschien maar een woord is), wat je God noemt lijdt als jij lijdt, onwetend is als jij onwetend bent, en door deze hele schepping vindt hij zichzelf beetje bij beetje, stap voor stap, weer, verenigt zich met zichzelf, realiseert zichzelf, drukt zichzelf uit, en het is helemaal niet iets dat hij willekeurig heeft gewild en autocratisch heeft gemaakt, maar het is de groeiende, steeds meer ontwikkelende uitdrukking van een bewustzijn dat zichzelf objectiveert voor zichzelf... Dan, in plaats van te zijn als een klein kind dat knielt, zijn handen vouwt en zegt: 'God, ik smeeek U, maak mij een goede jongen, laat mij mijn moeder geen verdriet doen...' (dat is heel gemakkelijk en, nou ja, ik kan niet zeggen dat het slecht is!), in plaats van een kaars aan te steken en ervoor te knielen met gevouwen handen, een vlam in je hart te ontsteken en een groot verlangen te hebben naar 'iets mooiers, waarachtiger, nobeler, beter dan alles wat ik ken; Ik vraag dat ik morgen al die dingen ga weten en alles ga doen wat ik niet kan doen – en elke dag een beetje meer.' Als je dan een beetje objectiveert, als je om een of andere reden in de wereld met veel ellende te maken hebt gehad, als je ongelukkige vrienden of lijdende ouders of moeilijkheden hebt

– wat dan ook – dan vraag je dat het hele bewustzijn SAMEN mag stijgen naar die perfectie die zich moet manifesteren, dat al die onwetendheid die de wereld zo ongelukkig heeft gemaakt, mag worden veranderd in verlichte kennis, dat al die slechte wil mag worden verlicht en getransformeerd in welwillendheid.... En hoe mooi zouden die gebeden zijn!"

Ik herinner me dat ik tijdens die "lessen" op bepaalde dagen wist dat het de psyche was die sprak, en op andere dagen was het alleen het denkvermogen. En die dag, herinner ik me, was de paranormale aanwezigheid heel sterk.

Het is interessant.

September 14, 1968

*(Bijna de hele tijd wordt er gecontempleerd.
Tegen het einde vraagt Moeder:)*

Niets te vragen?

Ik heb een sterke indruk van Sri Aurobindo.

Ah!... Hij is er constant.

(Moeder gaat weer in contemplatie)

Dus, tot woensdag. Is de vertaling van de "Notes" klaar?... Als het niet op woensdag is, dan is het voor zaterdag.

Ik heb de gewoonte gekregen van lange stiltes.

(lange stilte)

Een soort besef van de nutteloosheid van spreken.

September 21, 1968

Moeder, het zou goed zijn als ik uw bescherming zou hebben, en Sujata ook – allebei.

Waarom?

We zijn niet in goede fysieke gezondheid.

Oh! Wat is er mis?

Sujata heeft al een paar dagen koorts, een hoge temperatuur; gisteravond viel ze flauw en was alsof ze tegen de muur werd "geduwd": ze heeft zichzelf bezeerd. Wat mij betreft, gisteravond kreeg ik ook koorts.

Bah!... Wat is dat?

Ik weet het niet. Wij allebei. Er is iets dat ons probeert te storen.

(na een lange stilte)

Ik weet het niet.... Ik vertelde je aan het begin dat ik iets voelde komen van daar [het Vaticaan].

Er is iets.

Er is iets... een soort meedogenloze woede, iets dat alles met meedogenloze woede verstoort.

Het is goed verhuld, in de zin dat ik er niet in slaag om precies te vinden wat het is. Maar het is... Ik zal je een voorbeeld geven: uiterlijk gisterenavond of vanmorgen (of vannacht, ik weet het niet) zei het lichaam: "Maar wat heb ik gedaan dat alles de hele tijd zo blijft schuren?" En toen liet "dat" (wie? ik weet het niet) me dingen uit mijn leven zien.... Deze keer liet het me iets vrij recents zien, namelijk, uit mijn leven in India (niet dingen uit het begin maar uit mijn leven met Sri Aurobindo), en op wat een manier!... Een manier waarop alles wat ik deed, alles wat ik dacht, mijn hele manier van handelen, het wordt allemaal zo lelijk, mon petit! Zo egoïstisch, zo bekrompen, zo kleinzielig, zo lelijk... Dan de onmiddellijke conclusie: "De staat waarin je bent, is heel natuurlijk!..." Het was zoiets.

Wat is het?

Dus er is maar één reactie (*gebaar met open handen omhoog*): onwrikbare kalmte, en het Allerhoogste hier neerzetten, en dat is alles. Maar... het [de aanval] raakt je niet echt, maar het is er nog steeds, dat wil zeggen, het wordt niet afgestoten, niet opgelost: het is er (*gebaar alsof het Moeder*

omsingelt). En het is al zo sinds ik het je in het begin vertelde: een formidabele formatie.

Maar Moeder, ik word bijna elke nacht wakker met hoofdpijn.⁸⁴ Mijn nachten zijn vermoeiend, heel vermoeiend.

En bij mij, elke keer dat ik in een innerlijke staat van vrede en rust kom, TREKT iets me zo als uit kwaadaardigheid, en schudt me alsof er een ramp is gebeurd!

Waar komt het vandaan?

Er is kwaadaardigheid. Gisteren voelde ik die kwaadaardigheid.

Ah?

Oh, ja! Ik zag golven van suggesties.⁸⁵ En vooral die nachten die zo moeilijk zijn – waarom?

Je begrijpt, we leven elk moment in een wereld waarin alles met elkaar verweven is. Op een normale manier (ik bedoel niet "normaal" voor iedereen, maar het is altijd normaal geweest voor mij), komen de dingen goed; ze werken goed, je voelt de Bescherming. En dat is wat er is verdwenen! Er is iets dat daartegen vecht... Tot nu toe is er nooit, nooit het gevoel geweest van iets dat echt een kracht had [tegen Moeder]: Ik moest gewoon dit doen (*gebaar van wegvegen*), en het was voorbij. Maar wat ik nu kan doen is schadelijke effecten herstellen of afstoten - het is ondraaglijk!

En het is vooral mentaal, het gaat gepaard met een soort gevoel van fataliteit: "Jij bent degene die dit heeft laten gebeuren, je krijgt je verdiende loon." Zo. Dan is het antwoord van het lichaam heel eenvoudig, het zegt: "We zijn allemaal in dezelfde staat! De hele Materie is zo, het zit vol onwetendheid en onvermogen." Dat worden "fouten" in het menselijke denkvermogen, maar het zijn geen fouten. Of anders is het hopeloos: als wat geweest is voor onbepaalde tijd de oorzaak is van de hele toekomst, is het hopeloos.

Dus dat kan allemaal op afstand worden gehouden, het kan worden gekalmeerd, maar ik zie duidelijk dat het niet weggaat. En het lichaam heeft echt vertrouwen, het heeft geloof, dat is wat het redt, anders...

Dat wijst ook op de gevolgen: bijvoorbeeld, ja, precies, het onvermogen om anderen te beschermen, om ze de benodigde conditie te

⁸⁴ Dit zou maanden duren.

⁸⁵ Voordat hij ging slapen, zag Satprem allerlei suggesties voorbijkomen, met name een waarin Sujata in een watertank werd gegooid die in de tuin werd gegraven. Een paar uur later werd Sujata vlak bij de watertank gegooid, tegen een ijzeren staaf in de muur. Zo werd het echt ernstige ongeluk afgewend en veranderd in een klein ongeluk (dat desondanks Sujata's oog net miste).

geven, om te doen wat nodig is voor hen - dat alles wordt aangewezen met... weet je, meedogenloze felheid. Tot op het punt dat dit arme lichaam begon te huilen! Zo. Dan is er natuurlijk het geloof dat alles rechtzet. Maar weet je, het is alsof je een monster bent dat overal alle wanorde heeft gecreëerd. Het is angstaanjagend!

Ja, op een gegeven moment zag ik gisteravond allerlei golven modder beuken; ik werd beschermd door een muur en die golven bleven maar beuken.

Dat is het.

Bruine golven, weet je wel, als modder. Ze bleven maar slaan en slaan...

(na een stilte)

Het lichaam is ervan overtuigd dat al haar moeilijkheden getolereerd worden omdat ze deel uitmaken van de *tapasya* [discipline], dus het weigert ze niet – het klaagt niet, weigert niet – maar... het is een felle *tapasya*.

En het is niet alleen het spel van krachten: het is bewust.⁸⁶ Het is bewust en heeft de koppigheid van een bewuste wil.

(lange stilte)

Ik zag P.L. [de discipel uit het Vaticaan] gisteren. Heb je hem gezien?

Ja.

Hij vroeg me ook om hem te beschermen.

Zeker! Hij is in orde, deze man.

Ja. Is hij weggegaan?

Vanmiddag.

(lange stilte)

Heb je nog steeds koorts?

Een beetje, denk ik. Maar Sujata had gisteren heel hoge koorts. Die is weg, dus nu is er zwakte.

Bah!

⁸⁶ Moeder bedoelt dat die aanvallen het resultaat zijn van een bewuste wil ergens.

En wat doe je om jezelf te behandelen?

Niets.

Je doet helemaal niets?

Ik neem af en toe aspirine. Maar ze neemt niets.

Je moet gaan rusten, mon petit.

(Tegen Sujata:) En jij gaat naar bed!

(Sujata) Na twee dagen in bed, word ik moe van het bed!

(Satprem) Maar ik heb vertrouwen – volledig.

Natuurlijk! Maar toch, het mag niet duren, we hebben er genoeg van, toch?

Iets voelt alsof ik heel boos word, maar ik durf het niet – het lichaam durft het niet. Iets dat voelt als, oh, alsof ik heel hard sla, maar... Omdat het de volledige kracht heeft, is zeker! Ik heb er bewijs van gehad – niet maar één keer, vele malen. Maar...

Als ik het wist. Als ik op een volkomen precieze en zekere manier wist waar die aanvallen vandaan komen, dan...

(stilte)

Het is zo: het lichaam is er absoluut van overtuigd dat er maar één Wil is – één Bewustzijn, één Wil. Bijgevolg is alles wat er gebeurt onderdeel van dat Bewustzijn en die Wil. Zo is het, begrijp je. Het kan dus niet boos worden. Het heeft één spontane neiging: laat de aspiratie intenser zijn, de overgave completer, het vertrouwen completer. Het wordt zo geformuleerd: "Dat – Dat wat alles is en één is – is desondanks, ondanks alle schijn, desondanks de Allerhoogste Goedheid, de Allerhoogste Schoonheid, de Allerhoogste Harmonie... alles reikt naar Dat. Dat is het. En ook wij streven naar Dat." Daar, dat is de "filosofie" van het lichaam. Maar niet op de manier van de andere delen van het wezen: heel spontaan, en met een soort onbetwistbaarheid.

(stilte)

Zie je, het lichaam is ervan overtuigd – absoluut ervan overtuigd – dat het alleen klappen kan incasseren omdat haar geloof niet voldoende is. Niet totaal genoeg, niet compleet genoeg, niet absoluut genoeg.

Het is zich zeer bewust van haar imbeciliteit en... (hoe kan ik het uitleggen?) tegelijkertijd heeft het het gevoel dat juist dat bewustzijn van haar imbeciliteit een obstakel is; dat het alleen maar zou moeten voelen

dat het... de allerhoogste Waarheid, de opperste Realiteit is. En dan zou alles goed zijn.

Ah, ga en neem rust.

We hebben het hier prima!

Heb je genoeg te eten?

September 25, 1968

(Moeder geeft Satprem een bloem genaamd "Transformatie.")

Ik geef je de juiste.

Waarom de "juiste"?

Ik zeg dat omdat er verwarring heerst in de hoofden van veel mensen. Wanneer ik bijvoorbeeld vanuit het standpunt van vooruitgang spreek over vooruitgang, bedoel ik "van het mentale bewustzijn naar een hoger bewustzijn", maar mensen begrijpen over het algemeen "vooruitgang boeken op materieel of mentaal gebied of..." Dus wanneer ze over transformatie horen, komen er allerlei vreemde dingen in hun gedachten.... Wat ons betreft, wanneer we over transformatie spreken, bedoelen we de supramentale transformatie.

Daarom.

* * *

Kort daarna:

Ik heb wat oude papieren gevonden (ik kan niet meer lezen, ik zie niet helder), ik weet niet wat ze zijn. Er is een envelop van jou.

Het is een vraag over Sri Aurobindo's Aforismen.

"Wanneer ik hoor over een rechtvaardige woede, verwonder ik me over het vermogen van de mens tot zelfbedrog."

Prachtig!

Er was een vraag: "Ons zelfbedrog is altijd 'te goeder trouw'; we handelen altijd voor het welzijn van anderen of in het belang van de mensheid – en om u te dienen, dat spreekt voor zich! Hoe precies bedriegen we onszelf, en hoe kunnen we het echt weten?"⁸⁷

Het is vreselijk waar.

Nog maar gisteren, zelfs voordat ik dit las (ik heb het niet gelezen), had ik een lang visioen over het onderwerp, dat is het verrassende!

Maar op zo'n ander vlak...

Ja, wanneer we het hogere deel van ons denkvermogen beschouwen als de rechter van onze daden, dan kunnen we onszelf "te goeder trouw" bedriegen. Met andere woorden, het denkvermogen is niet in staat de waarheid te zien en oordeelt volgens zijn eigen beperkte capaciteit – niet alleen beperkt maar ook onbewust van de waarheid; dus dan, wat het betreft, is het denkvermogen "te goeder trouw", hij doet zijn best. Zo is het.

Natuurlijk kunnen degenen die zich volledig bewust zijn van hun psyche zichzelf onmogelijk bedriegen, want als ze hun probleem voorleggen aan de psyche, kunnen ze daar het goddelijke antwoord vinden. Maar zelfs voor degenen die in contact staan met hun psyche, heeft het antwoord niet hetzelfde karakter als het mentale antwoord, dat precies, categorisch, absoluut is en zichzelf oplegt – het psychische antwoord is meer een TENDENS dan een bewering. Het is iets dat nog steeds verschillende interpretaties in het denkvermogen kan hebben.

Wat me terugbrengt naar mijn ervaring van gisteren. Nadat ik naar het probleem had gekeken, kwam ik tot de conclusie dat het onmogelijk is om een mens te verwijten die zijn best doet volgens zijn bewustzijn, want hoe kan hij voorbij zijn eigen bewustzijn gaan?... Dat is precies de fout die de meeste mensen maken: ze beoordelen iemand anders volgens hun eigen bewustzijn, maar de andere persoon heeft niet hun bewustzijn! Daarom kunnen ze niet oordelen (ik heb het alleen over mensen van goede wil, natuurlijk). Voor de visie van een completer of hoger bewustzijn is iemand anders in dwaling, maar voor de persoon zelf doet hij zo goed als hij kan wat hij denkt dat hij moet doen.

Wat erop neerkomt dat het absoluut onmogelijk is om iemand de schuld te geven die oprecht handelt volgens zijn eigen beperkte bewustzijn. En in feite heeft iedereen, vanuit dat standpunt gezien, een beperkt bewustzijn, behalve HET Bewustzijn. Alleen HET Bewustzijn is niet beperkt. Maar alle manifestaties zijn noodzakelijkerwijs beperkt, tenzij ze uit zichzelf voortkomen en zich verenigen met het allerhoogste Bewustzijn – dan... Onder welke omstandigheden kan dat gebeuren?

⁸⁷ Deze vraag en het antwoord van Moeder zijn uit 1961: zie *Agenda 2* van 17 januari 1961.

Het is het probleem van identificatie met het Allerhoogste, dat de Allerhoogste Ene is – Eén die alles is.

(stilte)

Er is een hele kant van het menselijk denken die de opvatting heeft aangehangen dat identificatie met het allerhoogste Bewustzijn alleen kon komen door de afschaffing van de individuele schepping, maar in feite zei Sri Aurobindo dat het mogelijk was ZONDER de schepping af te schaffen. Zij houden de opvatting aan dat de schepping moet worden afgeschaft omdat zij de schepping niet verder brengen dan de menselijke schepping – het is onmogelijk voor de mens, maar wel mogelijk voor het supramentale wezen. En dat zal het essentiële verschil zijn van het supramentale wezen: in staat zijn, zonder een beperkte vorm te verliezen, om zijn bewustzijn te verenigen met het allerhoogste Bewustzijn.

Maar het is onmogelijk voor de mens. Dat weet ik.

Zoals ik al zei, je hebt het [vereniging met het allerhoogste Bewustzijn], maar zodra je het wilt uiten, is het voltooid, wordt het opnieuw... (*gebaar alsof het in een doos is opgesloten*). Dat betekent dat de substantie waarmee we zijn opgebouwd niet voldoende gezuiverd, verlicht, getransformeerd (wat dan ook, welk woord dan ook) is om het allerhoogste Bewustzijn uit te drukken zonder het te vervormen.

(stilte)

Moeder gaat een ervaring binnen

Het is een bepaalde ondoorzichtigheid van Materie, van de substantie, die verhindert dat het het Bewustzijn kan manifesteren... en diezelfde ondoorzichtigheid (ik weet niet hoe ik het moet noemen), die ondoorzichtigheid is wat Materie het gevoel geeft te bestaan.

Het is onderdeel van de ervaring van deze laatste paar dagen. Want... Ik weet het niet, wekenlang leefde ik in een soort vloeibaarheid – een transparante vloeibaarheid – en als die transparante vloeibaarheid wordt vervangen door iets dat ik nu "opaciteit" noem, komt er een soort concretisering van het bestaan van het lichaam terug.

Je begrijpt, het directe contact van het psychische wezen met de lichamelijke substantie, zonder tussenpersoon, geeft de sensatie... (is het "sensatie"? Ik weet het niet; het is noch sensatie noch perceptie), het is een soort "gevoelde visie" - en die visie is heel precies, heel precies - van de waarde van de vibraties in vergelijking met een hogere vibratie die (dit is zoveel als ik kan zeggen) directer uitdrukking geeft aan de allerhoogste Vibratie.

Het is moeilijk uit te drukken, maar het lichaam beleeft nu een ervaring die het nooit eerder heeft gehad, zoals van een onnauwkeurigheid naar een precisie, van een soort vloeibaarheid naar... het is niet iets concreets, maar van iets vloeibaars - vloeibaar en onnauwkeurig - naar iets precies.

Elke gebeurtenis (elke kleine gebeurtenis die het lichaam overkomt) is een gelegenheid voor een nieuwe perceptie. Vroeger was alles vloeibaar en onnauwkeurig; nu begint het preciezer te worden – preciezer, nauwkeuriger. Maar het verliest een beetje van zijn vloeibaarheid.

Het is heel moeilijk om uit te drukken.

Ik had er nog nooit over nagedacht. Vreemd genoeg is het niet opzettelijk, ik heb de ervaring nu pas gehad. Dus het is nog niet erg duidelijk. In werkelijkheid biedt het denkvermogen een precisie die ontbreekt als hij er niet is. Zijn rol in de schepping is in feite geweest om dingen precies te maken, ze uit te leggen en ze tegelijkertijd te beperken.

September 28, 1968

Gaat het beter?

Ik heb er erg veel last van. Ik heb een soort constante hersenmoeheid met hoofdpijn, pijnlijke ogen en alles lijkt verhuld.

Ah, mon petit, het zijn die dieren.... Dat was bij mij ook het geval tijdens die zogenaamde ziekte: ik was als gewikkeld in een mantel van grijze watten. En het is niet weg, het is er, op afstand. Het drukt overal omheen.

Het is lastig.

Ja, moeder, het verstoort mijn werk enorm. Gewoon werk doen vermoeit me, maar zodra ik wil schrijven of iets creatiefs doen, raakt het meteen geblokkeerd, wordt het pijnlijk, doen mijn ogen pijn en kan ik niet meer werken.

Eet je goed?

Oh, ja, heel goed.... En ik heb vaak gemerkt dat het 's nachts toeneemt.

Ja.

In plaats van 's nachts te rusten, voel ik dat het op dat moment komt.

Ja, 's nachts is het het sterkst.

Voor mij was het ooit zichtbaar.

En nog steeds is het zoiets als dit (*drukgebaar rond het hoofd*). Dus als ik in een bepaalde innerlijke staat ben, slaag ik erin het af te stoten, maar als ik dat niet ben – als ik het voor één minuut ben, begrijp je, ben ik niet op mijn hoede... Wat betekent dat het iets permanents is.

Het is iets dringends.

Ja, hier, zo (*gebaar rond het hoofd*). En soms kan het alles tenietdoen, maar alles: gedachte, herinnering, alles wordt tenietgedaan. En uiterlijk vanmorgen veranderde het alle innerlijke bewegingen (bewegingen van de zenuwen, spieren, dat alles) in geluiden – geluiden en woorden – en met wat een kwaadaardigheid! Je kon een wil zien om je gek te maken. Maar het is vreselijk! Iets vreselijks, dat heb ik nog nooit gezien. Natuurlijk hoef je het alleen maar af te stoten, maar het dwingt je tot constante concentratie.

Soms geeft het toe (dat is heel recent, het begon twee of drie dagen geleden) en dan verdwijnt het... Ik vroeg eens, ik zei: "Maar waarom? Waarom is dit toegestaan?" En het is altijd hetzelfde: moeilijkheden moeten resulteren in een toename van de Kracht.

Nu en dan (van tijd tot tijd – het begint nu), een glimp van die Kracht, wat natuurlijk geweldig is. Maar weet je, het is alsof je het ding voor je ogen laat bungelen: "Kijk, het is zo," als een belofte.

Ik wilde u nog iets anders vertellen. Terwijl u zogenaamd ziek was, had V. een visioen.

Oh?

Op een nacht zag hij een rood licht aankomen, een robijnrood licht. En het begon je lichaam te omcirkelen, te omcirkelen en alsof het het verpletterde – het impregneerde, verpletterde. En toen je eenmaal helemaal vol zat van die rode substantie, kwamen er plotseling witte vonken uit je lichaam, en die substantie van rood licht begon op te lichten: het werd roze, geel, van de ene kleur naar de andere, en toen verdween het. En hup! Het vormde zich weer, kwam terug om je lichaam te verpletteren, en opnieuw kwamen er die vonken uit je lichaam en verdreven het ding....⁸⁸

(na een stilte)

Ja, het is precies zo! (*Moeder lacht*)

⁸⁸ Na die visie hoorde V. een geweldige stem, die achter dat rode licht zei: "Deze keer zal ze erdoorheen komen, maar ik kom terug in 1972 en dat zal de laatste strijd zijn." Satprem herhaalde deze onheilspellende profetie opzettelijk niet aan Moeder, om het niet te concretiseren.

* * *

(Daarna luistert Moeder naar Satprem's lezing van het vorige gesprek, waarin ze sprak over de "ondoorzichtigheid" van Materie die voorkomt dat het het Bewustzijn manifesteert, en over de "transparante" maar enigszins onnauwkeurige vloeibaarheid.)

Heb je nog vragen?

Ja. Een gewoon denkvermogen dat dit leest, vraagt zich misschien af: "Maar wat is het voordeel van deze onnauwkeurigheid?"

Er is geen voordeel!

Het is vrij zeker dat wanneer het Supramentale zich manifesteert, het de... (hoe kunnen we het noemen?) beperkende mentale precisie zal vervangen – een precisie die dingen beperkt en daardoor gedeeltelijk vervormt – door een helderheid van visie, een ander soort precisie die niet zal beperken. Dat is wat er wordt opgebouwd.

Uiteindelijk zouden we kunnen zeggen (dit is niet precies wat het is) dat om dingen nauwkeurig te maken, het denkvermogen ze beperkt en scheidt; en er is duidelijk een precisie die kan komen van een nauwkeurigere visie, zonder verdeling of scheiding. Die precisie zal die van de supramentale visie zijn. Samen met de precisie zal er de visie komen van de RELATIE tussen alle dingen, zonder ze te scheiden.

Maar dat is iets dat wordt voorbereid. Het komt in een flits, voor een minuut, dan vallen de dingen terug in op hun oude manier.

We zouden hetzelfde kunnen zeggen over het vitale: het vitale geeft een intensiteit die niets anders lijkt te kunnen geven; nou, diezelfde intensiteit bestaat in het Supramentale, maar zonder verdeling. Het is een intensiteit die dingen niet scheidt.

Ik heb beide ervaringen gehad, maar op een zeer kortstondige manier. Dat zijn dingen die nu pas worden uitgewerkt.

* * *

Kort daarna:

Ik kreeg vragen van T.F.'s klas. Een daarvan begon ik te beantwoorden... Ze zijn nogal dom, die vragen (*Moeder geeft papieren aan Satprem*).

"Hoe word je je bewust van het fysieke wezen?"

Zie je wel, het fysieke wezen! Het is zinloos!

Je antwoordt: "De bijna totaliteit van de mensheid is zich ALLEEN bewust van het fysieke wezen. Door onderwijs neemt het aantal mensen aantal mensen dat zich bewust is van hun vitale en mentale wezen toe. Wat betreft de mensen die zich bewust zijn van hun psychische wezen, is hun aantal relatief minimaal."

Ze zijn een beetje... ze zijn erg onwetend, deze kinderen.

Als ze tenminste zouden vragen: "Hoe wek je het bewustzijn van het fysieke wezen?"

Oh ja, dat heeft een betekenis! We zouden ze kunnen vertellen: Als dat is wat je bedoelt, is dat precies het doel van lichamelijke opvoeding. En lesgeven is een poging om het Bewustzijn te vervangen door... *(lachend)* een innerlijke bibliotheek!... Als ik te veel grapjes maak, zullen ze het niet meer begrijpen!

We kunnen ze dit vertellen: De manier om het fysieke bewustzijn echt te laten ontwaken is fysieke opvoeding. Het is fysieke opvoeding die de cellen leert om bewust te zijn. Maar om de hersenen te ontwikkelen, is het studie, observatie, intelligente opvoeding – vooral observatie en redenering. En natuurlijk, voor de hele educatie van het bewustzijn vanuit het standpunt van karakter, is het yoga.

Nog een vraag: "Heeft de centrale wil van het fysieke wezen een bepaald centrum in het lichaam?"

Het psychische wezen?

Het fysieke wezen.

Fysiek! Het is zinloos!... Het zijn de hersenen, dat is alles.

Hier is het interessanter: "Kan iemand de ervaring van de dood hebben zonder te sterven?"

Zeker! Je kunt de ervaring op een yogische manier hebben, je kunt het zelfs materieel hebben als... *(lachend)* als de dood kort genoeg is om de dokters geen tijd te geven om je dood te verklaren!...

Ze zullen het niet begrijpen!

We kunnen heel eenvoudig "Ja" antwoorden - om ze te vertellen: "Bemoei je met je eigen zaken!"

"Wat is het deel van het wezen dat zich na de dood bewust wordt dat je dood bent?"

Elk deel van het wezen dat voortleeft, wordt zich ervan bewust dat het lichaam er niet meer is! Het hangt ervan af.

"Hoe kun je met zekerheid zeggen dat het fysieke lichaam dood is?"

Alleen als het ontbindt.

"U zei: 'De ontbinding van de cellen begint vaak vóór de dood...' Hoe kun je het proces van desintegratie controleren of checken?"

(Moeder lacht) Door een goede gezondheid te behouden! Door ervoor te zorgen dat het fysieke evenwicht behouden blijft. Genoeg!

* * *

Tegen het einde:

Heb je hoofdpijn?

Nee, maar zodra ik wil werken, wordt het versluierd, alsof iets me afsnijdt: ik kan de inspiratie niet vangen, het wordt geblokkeerd. Als ik dan aandrung, krijg ik hoofdpijn en pijnlijke ogen.

Je hebt mijn ziekte opgelopen!

Het is duidelijk iets dat we moeten overwinnen, anders zou het er niet zijn.

(stilte)

Er is een staat van zijn (een staat van zijn of manier van zijn) waarin deze... (hoe moeten we ze noemen? Het is hogere magie), deze praktijken van hogere magie hebben geen effect. Er is een staat van bewustzijn waarin ze niet kunnen handelen, het ligt buiten hun actieveld.

Om actief te zijn, moet die staat van bewustzijn voldoende materieel zijn, dat wil zeggen, in het meest materiële deel van het psychische. Het is een bewustzijnsveld dat tot de psychische wereld behoort. Maar het moet in het psychische **GERICHT ZIJN OP MATERIE**. En niet zomaar een gedachte: het moet een spontane manier van zijn zijn.

Het kan op verschillende manieren worden uitgedrukt.... Het is een aardse manifestatie van goddelijke Liefde in de vorm van... het heeft iets te maken met welwillendheid – het is geen "welwillendheid", maar een manier van bestaan, voelen, zien, handelen, wat een soort is van... (woorden zijn stom), een "psychische welwillendheid", wat een uitdrukking is van goddelijke Eenheid (*Moeder schudt haar hoofd over de ontoereikendheid van woorden*). De mentale transcriptie haalt alle waarheid eruit.

Het is iets dat ik voel maar niet kan beschrijven; iets buitengewoon krachtigs in de zin dat zelfs materieel, heel materieel (fysiek, materieel), als

iemand je komt vermoorden, hij dat niet kan. Hij komt en nadert je, maar dan kan hij het niet. Er zijn voorbeelden geweest.

Maar ik VOEL het. De oorsprong ervan is psychisch, maar het kan een bepaald soort vibratie concretiseren en creëren. Nou, als je in je bewustzijn daarin leeft, is er absoluut geen magie die kan handelen. Ik voel het, omdat het van tijd tot tijd komt, en op zulke momenten is alles duidelijk. En het werkt vooral hier (*gebaar rond het hoofd*).

"Welwillendheid" (*lachend*) is de belachelijke menselijke vervorming van "dat." Het is een heel, heel eigenaardige vibratie. Wat we "een van de manieren van zijn van goddelijke Liefde" zouden kunnen noemen. En het kan een heel materiële vibratie worden.

Het moet zijn om ons te leren dat te cultiveren!

Oktober

Oktober 5, 1968

(Moeder is weer ziek. Satprem kon haar een week niet zien.)

Alles is in een roes.

Ik kan niet meer zien, niet meer horen, ik hoest 's nachts.

De dokter kan er geen touw aan vastknopen. Medisch gezien zou alles heel goed moeten werken, maar dan wordt alles binnen een paar minuten ongeorganiseerd.

Ik zie je alsof je door een dikke mist heen bent.

Alles wat binnen is, lijkt naar buiten te willen komen.... Ik ben bekend met dit soort magie.

V. heeft weer een visioen gehad. Hij ging naar het Vaticaan.

Naar het Vaticaan!... In zijn slaap?

Hij sliep niet: hij kon het geluid van de [Ashram's] generator horen. Het was een visioen om 5:30 uur 's ochtends. Hij bevond zich in een immense hal met rode tapijten. Er waren allerlei mensen daar, die allemaal rondliepen volgens hun eigen bevel. Toen zat er in een hoek, in een grote fauteuil, een man met een rode hoed, een soort mijter,⁸⁹ en geconcentreerd. Hij was geconcentreerd en herhaalde iets met een bepaald handgebaar, alsof hij iets in een cirkel ronddraaide. V. wist meteen dat hij het was. Een man met intens blauwe ogen, lange wimpers, niet sterk fysiek maar met een zeer krachtige uitstraling, een dunne, puntige neus, een dunne baard zoals die van iemand die zich niet goed scheert of zich al twee of drie dagen niet heeft geschoren, ongeveer vijfenvijftig jaar oud. Een man die de indruk wekte van een grote egoïstische ambitie, zegt V. En hij keek aandachtig naar P.L., vooral naar jouw symbool dat P.L. om zijn nek draagt. En hij herhaalde iets terwijl hij zijn pols draaide.

Oh, dat is het! Daarom: P.L. ging er weer heen en sindsdien zijn de aanvallen teruggekomen.

Ja, P.L. is de link.

(na een stilte)

⁸⁹ V. is een Indiër die nog nooit in zijn leven een mijter heeft gezien en niet weet wat het is, maar zijn beschrijving klopte precies.

Ja, ze zijn terug.

Soms, in een paar seconden, valt het je zo aan dat je denkt dat je gek wordt. Gisteravond was het verschrikkelijk.

En jij, ben je beter?

Ja, het verdween helemaal, net zo plotseling.

Toen je de vorige keer tegen me sprak, pakte ik het... *(gebaar van het trekken van een onzichtbaar donker punt uit Satprem's atmosfeer).*

Ik kan niet praten; zodra ik praat, begin ik te hoesten. Maar als je wilt, kunnen we stil blijven.

(meditatie)

* * *

(Tijdens de meditatie loopt de bediende van moeder stilletjes door de kamer, zonder ook maar het minste geluid te maken op het tapijt. Een paar seconden later stopt moeder de meditatie:)

Is er iemand de kamer binnengekomen?

Ja, Vasudha.

(Moeder hoest) Onmogelijk om te spreken.

Oh, de andere dag, op Doerga's dag,⁹⁰ ging ik daarheen [naar de muziekkamer waar Moeder mensen ziet]... Ik vertelde je vorig jaar dat ze was gekomen en zich had overgegeven. Deze keer ging ik erheen (het was de eerste keer dat ik eruit kwam); zodra ik de kamer binnenkwam, voelde ik dat er iets was, een dreigende aanval. Dus ging ik zitten, bleef heel stil en riep de Heer aan zoals gewoonlijk, zodat Hij de kamer met zijn licht zou vullen. En het was Zij die kwam in een gouden licht - een glorie van aanbidding en toewijding! Ze stond daar *(immens gebaar)*. Het was prachtig! Prachtig. En de hele ochtend was heel goed. Toen, in de middag, ging het weer mis.

Kon je deze mensen niet een beetje slaan?

Ik kan niet slaan! *(Moeder opent haar armen)* Ik kan het niet meer!

Ik glimlach naar ze.

Ik zeg ze: "Kom, kom, wat heeft het voor zin?"

⁹⁰ De puja of jaarlijkse viering van Durga, dit jaar op 29 september (zondag).

Doerga, ook ik heb haar geleerd niet te slaan.

Dus, tot woensdag. Ik hoop dat het beter gaat.

Oktober 9, 1968

Het is nog steeds waardeloos (*Moeder hoest*). Ik kan mezelf niet eens horen praten.

En jij, gaat het goed met je? Is het allemaal voorbij?

*Ja, ja, het is voorbij!*⁹¹

Heb je nieuws van daar?

Vanuit Rome? Ja, een tijdje geleden schreef P.L. me nog een brief aan u. Zou u geïnteresseerd zijn in een ander visioen van V.?

Hij zag weer iets?!... Maar is hij op de hoogte van deze affaire?

Helemaal niet! Het toeval wil dat hij een paar maanden geleden (hij begreep niet waarom) de Paus twee keer zag. Hij wist helemaal niet waarom.⁹² De eerste keer bevond hij zich daar, voor een troon, voor deze man [de Paus], die eerst zijn blik op hem richtte en hem probeerde te hypnotiseren. Terwijl hij hem begon te hypnotiseren, begon V. jouw naam in zichzelf te herhalen. Toen stopte de Paus met kijken, gaf hem een glimlach en vroeg hem: "Waar kom je vandaan?" V. antwoordde: "Ik kom uit de Aurobindo Ashram." Toen antwoordde de Paus: "Oh, ik ken de Moeder heel goed!"

(Moeder glimlacht)

V. begreep de reden daarvoor niet, wat het betekende. Toen ging hij er voor de tweede keer weer heen, zag de Paus opnieuw, die hem vriendelijk ontving en hem vertelde: "Oh, ik zou heel graag terug willen keren naar India." V. zei tegen hem: "Als je nog een keer naar India komt, moet je Moeder komen bezoeken." Hij antwoordde: "Natuurlijk, als ik terugga naar India, ga ik Moeder bezoeken."

⁹¹ Het zou nog wel even duren!

⁹² Laten we nogmaals opmerken dat V. Indiaas is en niet bijzonder geïnteresseerd in het pausdom.

Nou, nou!... En toen?

Toen, daarna, toen je sprak over deze aanvallen die daar vandaan kwamen, kwam de gedachte plotseling bij me op: "Laat me hem vragen om te kijken wat er gebeurt, wat daar gebeurt." En twee dagen later had hij dat visioen van die man die iets herhaalde, geconcentreerd en kijkend naar P.L.'s sfeer. Toen, een paar dagen geleden, zag hij weer iets anders, maar het was niet daar, het was hier.

Oh!

Op je terras, een soort beer – enorm, helemaal zwart, bijna drie meter hoog, met puntige oren, daar koninklijk zittend en kijkend. Hij had daar positie ingenomen. Hij was ten noordwesten van uw terras neergestreken, kijkend naar het noordwesten.

(Moeder houdt haar ogen dicht, glimlachend)

Wat dat ook mag zijn! *(Moeder hoest)*

Maar dat is vast wat u aan het hoesten maakt!

(Moeder lacht)

Een beer? Wat betekent een beer? Een zwarte beer?

Een beer...

Helemaal zwart, met heel lange oren!

(Moeder lacht)

En V. zei dat hij die golven nog steeds zag... Je weet nog dat hij die rode golven over je heen zag komen; nu is het dat niet meer: het is over je huis, golven van grijze kleur, en ze lijken meer "verspreid", vertelde hij me.

(Moeder blijft in een lange concentratie)

Een grote baard, zoals deze *(zwevend gebaar)*. Het is niet de baard van Sri Aurobindo, het is bossig en goed getrimd.

Een enorm hoofd. Maar het is geen beer!... Alleen zie ik het bovenste deel van het hoofd niet, alleen de baard: zoals dit, een grote baard *(hetzelfde gebaar)*. Een gelig wit – vuilwit.

(Moeder gaat weer

in concentratie)

Ik word omringd door [onzichtbare] mensen en dingen, de kamer staat er vol mee!

Ik zie constant. 's Nachts (vooral 's nachts) zie ik bewegende vormen die eruitzien als... Je weet hoe J. gekleed is,⁹³ of Dr. Agarwal⁹⁴ ... Oh, nu we het toch over Dr. Agarwal hebben, toen Pralhad [zijn zoon] stierf, wilde zijn moeder heel graag weten of hij naar mij toe was gekomen. Ik zei haar: "Niets, ik heb niets gezien." Dus ik weet niet of het daardoor komt of dat ik erover heb nagedacht, maar twee dagen geleden (eergisteren) ging ik wandelen in een bos van het vitale!... Mon petit, het was prachtig! Oh, een prachtig bos, en zo goed onderhouden, zo schoon, oh, het was heerlijk! Een werkelijk prachtige plek, werkelijk prachtig. Toen zag ik plotseling een jonge Pralhad daar, een gewone jongen, naar me toe komen en (*op een wanhopige toon*) tegen me zeggen: "*Ik weet het niet, ik kan de religie niet vinden.*" Ik zei hem: "Je hebt geen religie nodig!" Hij zei: "Oh, er is hier nog een man die geen religie kan vinden." En dat was Benjamin!⁹⁵ Ik zei: "Hij is een idioot!"

Hij hoeft geen religie te vinden!" Daar heb je het: Benjamin verdwaald in een prachtig bos (het is prachtig, weet je!) omdat hij geen religie kan vinden! En Pralhad op zoek naar een religie!... Dus ik wilde een berichtje naar zijn moeder sturen om haar te vertellen: "Wees getroost, Pralhad is op een heel mooie plek!..."

Hij zag er erg goed uit. Hij was erg goed gekleed

Hij zag er heel goed uit. Hij was heel goed gekleed....

Oh, hoe belachelijk!

(stilte)

Maar 's nachts is de kamer vol - met open ogen!

Ik zie mensen... mensen zo groot als reuzen, die zich zo voortbewegen, en onhandig. Maar ze blunderen niet. Integendeel, ze proberen zichzelf nuttig te maken, ze blunderen niet.... (*Lachend*) Ze doen nutteloze dingen met grote ernst!

(stilte)

⁹³ Zoals Punjabi's, met een lange jas en strakke broek.

⁹⁴ Die een "Gandhi-pet" draagt en een lange baard heeft.

⁹⁵ Een discipel die zes jaar eerder stierf, in december 1962. Zie het verhaal van zijn dood in *Agenda* 4, 12 januari 1963.

Oh, wat een prachtig bos, mon petit! Het moeten de bossen zijn van... Het is tussen het subtiele fysieke en het vitale, alsof het de twee verbindt – het subtiele fysieke met het vitale. Bomen zoals ik ze alleen in Japan heb gezien; bomen die recht omhoog rijzen als kolommen, geplant in rijen – prachtig! Met lichtgekleurd gras, heel licht, bleekgroen. Gras op de grond, lucht – veel lucht – en tegelijkertijd niets dan bomen: een bos. Maar niet dicht, niet druk. Nou ja, op die prachtige plek, in plaats van zich te verheugen, slaat de dwaas (*Moeder slaat een jammerende toon aan*): "Ik weet niet wat er met me is gebeurd, ik heb geen religie!" (*Moeder lacht*) Dus ik zei hem: "Maar je moet je verheugen! Geen religie – je bent op een plek die veel mooier is dan alle religies!" (*Op een zeurende toon*) – "Ik snap het niet...."

(*stilte*)

Er is geen werk.... Gaat het goed met je?

Ja, helemaal goed... Maar u kunt me toch horen!

Ja, achter een sluier. Vooral omdat je net schreeuwde!

Maar ik deed het niet!

(*Na een stilte*) Al deze vitale werelden zijn werelden van suggestie. Je zit in een golf van suggestie: alles is beangstigend; je zit in een andere golf van suggestie: alles is charmant; je zit in een andere golf: alles is prachtig. Zo. Het is vreemd. Als werelden die bestaan door suggestie. En het zit tussen het subtiele fysieke en het materiële vitale, zoals dit (*Moeder drukt haar rechterhand tegen haar linkerhand*), zo dichtbij als maar kan.

Ik heb een idee dat er ook een wereld van medicijnen bestaat die zo is! Omdat hetzelfde medicijn, gegeven op verschillende tijdstippen voor dezelfde problemen, verschillende resultaten oplevert – hetzelfde medicijn. Dus als je van binnenuit een besluit neemt, als je zegt: "Je zult akkoord gaan met het medicijn" (om de precieze werking ervan te ontdekken), dan komt er een soort ondeugende kleine geest en zegt (*op een spottende toon*): "Wat is er met je aan de hand?!" Maar het medicijn weet er niets van, want afhankelijk van het geval... Ah, laat ik je vertellen, het is een komedie!

En bijna alles is zo, bijna alles. En uiteindelijk... Maar ik moet zeggen dat ik me twee of drie keer afvroeg of ik niet op de rand van waanzin zat; twee of drie keer vroeg ik me af of ALLES niet zo was, behalve de Allerhoogste.

Zou Hij dan een toneelstukje opvoeren voor Zichzelf, om Zichzelf te vermaken?... Maar het is niet leuk! Ik zei tegen hem: "Misschien is het leuk voor Jou, maar WIJ vinden het niet leuk!"

Maar als we het over schoonheid hebben, de afgelopen maanden heb ik dingen gezien... oh, de mooiste dingen die ik ooit in mijn leven heb gezien.

Daar.

Dus laten we medelijden hebben met dit (*Moeder wijst naar haar keel*) en ook medelijden met jou, het moet niet leuk zijn!

Oh, Moeder, luister...

(*Moeder pakt Satprem's handen*) Je bent nog steeds warm.

Nee, nee, ik voel me prima!

(*stilte*)

Ja, alles wat ik de laatste tijd heb gezien is heel mooi, en met open ogen. Het is om te compenseren dat ik niet meer kan... (*Moeder kijkt om zich heen*). Nee, het is iets in het zicht dat ik niet begrijp – en hoeveel dingen begrijp ik niet, oh!...

Er is, tegelijkertijd, het feit van een almacht zonder grenzen, en van een machteloosheid zonder grenzen. En dat allemaal hier, op dezelfde plek (*Moeder sluit haar twee handen, de een boven op de ander*)... En van nature ben ik verstandig genoeg om niet te praten, want als ik alles zou zeggen wat ik zie, alles wat er gebeurt en alles wat er is... zouden ze zeggen: "Dat is het, ze is weg, ze is haar evenwicht kwijt; met haar verstand is ze haar hoofd kwijt!" (*Moeder lacht*) Dus ik kijk heel serieus en zeg tegen mezelf: "Laten we eens kijken, laten we een van hun zo belangrijke problemen – problemen van leven en dood – aan hen voorleggen – laten we eens kijken, laten we het recht in het gezicht kijken, laten we een beetje serieus zijn...." (*Moeder lacht*) En het is goed, het evenwicht is er nog steeds!

Dus vertel V. dat ik zijn zwarte beer zag als een bruine man, met een bruine overjas en een hoed... (je weet wel, die puntmutsen) die de oren vormden!

Maar wat is het?

Iemand die nuttig wilde zijn en nutteloze dingen deed, zei ik je – ik weet niet waarom, ik weet niet wat hij wilde. Misschien wilde hij mij zien?... Hij leek niet te kijken – een nogal domme sfeer.

Die dingen... je geeft ze een klein aaitje over hun bol, zoiets: "Je bent best aardig!"

Zo.

(*Moeder kijkt naar Satprem*)

met "die ogen"...)

En het gevoel van de Aanwezigheid van de Allerhoogste.

Oktober 11, 1968

(Moeder is nog steeds ziek.)

Heb je nog iets te zeggen? *(Moeder hoest)*

Ik wil u niet laten praten.

Het maakt niet uit.

Ik weet niet waarom, er is een gedachte bij me opgekomen....

Vertel het me.

Dit transformatieproces, je voelt dat het in het lichaam moet plaatsvinden, maar zou het niet eerder een soort condensatie van kracht zijn die zich geleidelijk om je heen of achter je opbouwt, die zich op een dag zou materialiseren in een wezen?

Het is mogelijk – het is mogelijk, de gedachte kwam ook bij me op.

Dus? Ga maar door.

Dat is alles... dat beeld kwam bij me op: een condensatie van jou. Een beetje zoals, weet je, dat verhaal (op een heel lager niveau) van de stenen die "condenseerden" in de binnenplaats van het gastenhuis, toen stenen in het gastenhuis werden gegoid.⁹⁶ Maar in plaats van een lagere magie, zou het een hogere magie zijn, als ik het zo mag zeggen: een lichtgevende condensatie van de Waarheid.

⁹⁶ (Een ontslagen kok ging naar een fakir (of moslim-tantricus) om wraak te nemen. Gedurende meerdere weken op rij regende het op bepaalde tijden van de dag stenen in de binnenplaats van het gastenhuis: een discipel raakte zelfs gewond aan zijn arm. Het was een condensatie van levenskrachten. Amrita raapte een aantal van die stenen op en bewaarde ze om ze wetenschappelijk te bestuderen, maar het waren echte stenen, waarvan de enige bijzonderheid was dat ze helemaal bedekt waren met mos. Dat was in 1921. Sri Aurobindo schreef een brief aan Dilip over het onderwerp (op 2 februari 1943)

(Moeder blijft tot het einde in
contemplatie,
zegt niets)

Oktober 16, 1968

Wat heb je te zeggen? Niets?...

Het is triest om u zo te zien.

Ik snap niet wat er aan de hand is. Tenzij het allemaal hetzelfde is [van het Vaticaan], maar dan is het echt heel koppig.

Oh, laatst kreeg ik een golf van hun magie. Het kwam terug en ging weg. Het bleef een dag zitten.

Ah?

Het is iets dat de hersenen in zijn greep krijgt en je in een roes achterlaat.

Nee, vandaag zijn het niet de hersenen, het is... (Na een lange stilte) Ik kan niet eens zeggen wat het is.

Zegt Sri Aurobindo niets?

Ik heb hem de afgelopen dagen niet gezien.

(lange stilte)

Ik snap het niet.

Ik doe niets anders dan de hele tijd hoesten.

Deze staat waarin ik nu verkeer, begon vanmorgen, het is vrij nieuw. Gisteren had ik pijn, maar het was fysiek. Dit is iets anders.

(stilte)

Het is vreemd... Het bewustzijn is steeds meer, steeds intenser geworden (*gebaar hierboven uitgespreid*), zoiets als dit (*hetzelfde gebaar*), alles dominerend en... Ik denk dat de meest accurate manier om het te zeggen is, niet actief.

Dit [het lichaam] is als iets dat in dit bewustzijn zweeft, maar het is niet actief.

(*stilte*)

Ik kan het niet uitleggen.

Het is als een oceaan van licht die zijn werk blijft doen, en dan, daarin, zweeft er iets... (*Moeder schudt haar hoofd alsof ze niet weet wat dit "iets", haar lichaam, is*).

Het is niet afgesneden,⁹⁷ maar niet actief, dat is alles.

(*stilte*)

Bijvoorbeeld, elke ochtend zie ik vier mensen; ik spreek niet, maar het bewustzijn is er volledig, het werkt, doet zijn werk met een kracht van concentratie. Dan gaan ze weg – en het verdwijnt.

Maar dit [het lichaam] heeft niet eens het gevoel een instrument te zijn, begrijp je.... Ik weet niet weet wat het is. Het is geen instrument. Ik weet niet wat het is.

(*Moeder "kijkt"*) Het is diep ultramarijn blauw. Ken je die kleur?... Dat is het.

(*lange stilte*)

Heb je niets te vragen? We kunnen kijken of het iets laat komen (*gebaar van contact met de oceaan*)?

Nee, ik was verrast dat Sri Aurobindo niet kwam om u te vertellen wat er aan de hand is of op welke manier dan ook om uit te leggen....

Ja, dat deed hij: gisterenmorgen had ik een aanval (voor het eerst in mijn leven), een aanval van maagkrampen, erg pijnlijk, en als een kind vroeg ik om genezen te worden - en hij genas me! Ik zag hem, voelde hem.... Maar zie je, hij is geïnteresseerd in dit [de transformatie], dat is alles.

Natuurlijk is er een reden, iets dat om een of andere reden niet aan mij wordt onthuld. Dit is allemaal niet nutteloos – helemaal niet, en ook niet... (hoe heet dat ook alweer?) *onverwacht*, snap je?

Dingen lijken georganiseerd te zijn om iets te laten gebeuren – wat? Ik weet het niet.

(*stilte*)

⁹⁷ Moeder bedoelt dat dit "iets" (haar lichaam) niet is afgesneden van de oceaan van licht, alleen is het niet actief.

Ik denk dat we geduldig moeten wachten tot de dingen hun beloop hebben gehad.

Ja, dat is allemaal zeker met een reden, dat is zeker.

Ja.

We zullen het later weten.

Oh, gisteravond, denk ik, was er een hele activiteit met P.L., ik weet niet wat.

's Nachts gebeuren er voortdurend dingen, maar ik kan het me niet herinneren – ik mag het me expres niet herinneren.

Natuurlijk wil je niet dat dit [het lichaam] zichzelf moe maakt. Je wilt dat het heel stil blijft, heel stil, zo stil mogelijk, om een of andere reden.

We moeten ons geen zorgen maken, we moeten geduldig wachten, en we zullen zien.

We zullen zien.

(Moeder gaat in een lange contemplatie)

Maak je geen zorgen.

Het is duidelijk niet het moment om iets te zeggen.

We zullen zien.

(voordat hij weggaat, legt Satprem zijn voorhoofd op Moeders knieën)

Ik heb helemaal geen gevoel van zwakte, helemaal niet (*gebaar van afdaling van de Kracht*). Dat wil zeggen, het [de Kracht van boven] is er altijd.

*Oh, ja!... Ja, het is er!*⁹⁸

Er is iets aan de hand, we zullen zien.

⁹⁸ Zoals gewoonlijk, een geweldige staar als je aan haar voeten ligt.

Oktober 19, 1968

(Moeder spreekt deze woorden aarzelend uit; ze worden afgewisseld met lange stiltes, alsof ze van ver komen... misschien uit de eeuwigheid.)

Ik kan blijven zonder te hoesten, maar daardoor kan ik niet spreken.... Er is niets waar we over kunnen praten. Dus daar.

(stilte)

Het materiële, het fysieke is leren - het leert wat het is - en dat is heel interessant. Maar... het is heel moeilijk om uit te drukken.

(stilte)

Zie je, ik blijf uren en uren achtereen zonder te spreken, en het is als een ontwikkeling die zich logisch ontvouwt, maar... Deze hoest moet opzettelijk zijn, om te voorkomen dat ik spreek. Omdat ik dingen duidelijk zie.... Het lijkt erop dat men zijn tijd verspilt met spreken.

Ik blijf, ik kan uren, uren en uren zo blijven, de ontwikkeling gadeslaan - een ontwikkeling die tegelijk universeel en persoonlijk is; maar "persoonlijk", er is zeggegd geen persoon, het is iets merkwaardigs. Er wordt een reeks bewustzijnstoestanden georganiseerd.

(stilte)

Er is bijna constant en algemeen de indruk dat materiële dingen – niet alleen dingen, maar ook percepties, gevoelens (soorten vreemde gevoelens die niets te maken hebben met...) en manieren van zijn, percepties, gevolgen, reacties – dat alles treft mij constant als... (ja, ik zou het zo kunnen zeggen), als anders dan wat mensen denken.

Ik weet niet hoe ik het moet uitleggen.

We zouden kunnen zeggen dat oorzaken en gevolgen... (Maar het is niet iets dat gedacht wordt, dat is wat moeilijk is.) Het is zeker iets dat ik nu aan het ontdekken ben, dus... Ik weet niet of het de oorzaak is of het proces van vervorming tussen wat is en wat waargenomen wordt (wat geleefd, waargenomen wordt).

(Moeder blijft lang geabsorbeerd)

Het is nog steeds onuitsprekelijk.

Je voelt dat het kan duren... Het is bijna aan de rand van de tijd, je weet niet hoe je het moet uitleggen.

Onuitsprekelijk.

Met af en toe iets als de weerspiegeling van een onuitsprekelijk Geluk, maar zonder motief; maar op andere momenten is er een soort... (hoe moet ik het noemen?) verdriet of melancholie (ik weet niet hoe ik het moet uitleggen), ook zonder motief, en die het resultaat lijkt te zijn van de vervorming van de ander.

Heel goed. We moeten geduld hebben.

Oktober 23, 1968

Ik heb een citaat van Sri Aurobindo gekregen... Ik vind het erg interessant.

"Wat er gebeurt is voor het 'beste' in deze zin, alleen dat het einde een goddelijke overwinning zal zijn, ondanks alle moeilijkheden - dat is en zal altijd mijn zien, mijn geloof en mijn verzekering zijn - als je bereid bent het van mij te accepteren."

Sri Aurobindo
28 december 1931

Ik vind het erg interessant. Want als mensen te horen krijgen: "Het zal voor het beste zijn", denken ze altijd dat het het beste is zoals ze het zich voorstellen!

* * *

(Moeder gaat in meditatie en komt er dan abrupt uit:)

En je boek?⁹⁹

Het is niet gemakkelijk.... Ik ben het aan het herzien.

Oh!

Het is een vreselijk werk om te doen.

⁹⁹ Door het Lichaam van de Aarde of de Sannyasin.

Nee, als je die houding aanneemt, ben je er nooit klaar mee! Het zal nooit het einde bereiken. Men herzielt een bepaalde stroming, en als men het einde heeft bereikt, gaat men een andere stroming in, en dan... Het is eindeloos.

Ik kende zo'n schilder; hij was een groot schilder: Gustave Moreau. Maar er zijn weinig schilderijen van hem, omdat hij een man was die zijn schilderijen steeds opnieuw maakte. Hij zou vooruitgang boeken, zijn visie zou vooruitgang boeken, en zijn schilderijen zouden hem altijd van buitenaf lijken, onafgemaakt – het kon niet afgemaakt worden! Dus pas toen hij stierf, konden ze zijn schilderijen krijgen – er waren er veel, en ze waren prachtig. Alleen, elk van hen was een beweging naar iets toe....

Heb je zijn huis gezien? Hij verliet zijn huis met alles wat erin zat, ze maakten er een museum van.

(stilte)

Stilte, dat is alles wat ik je kan bieden.

(meditatie)

Oktober 26, 1968

Ik heb niets te zeggen. Ik kan praten, maar ik heb niets te zeggen!

Gaat het goed met u?

Ik hoest bijna niet meer... Maar ik heb niets te zeggen.

(stilte)

Dit fysieke, dit fysieke bewustzijn (ik denk niet dat het een persoonlijk fysiek bewustzijn is), het algemene fysieke bewustzijn werd, in dit lichaam, gegrepen door zo'n medelijden, oh!... Ik kan niet zeggen "medelijden"... het is iets heel bijzonders: een heel intiem, heel teder mededogen voor de menselijke fysieke conditie. Maar het greep me in enorme proporties! Er bleef niets anders over in het bewustzijn, en als ik het niet onder controle had gehad, was ik gaan huilen en huilen....

Dat is de dominante toon van de afgelopen dagen geweest.

En alsof daaronder, alsof het uit de diepten kwam, daaronder, de perceptie van dit Mededogen – het goddelijke Mededogen – de perceptie van de manier waarop het ding door het Goddelijke wordt gezien en gevoeld.... Dat was geweldig.

Het was echt een dominante toon.

En er zijn zogezegd geen tegenstrijdigheden van buitenaf – ik zie niet veel mensen: onder hen, is er maar ÉÉN persoon, één persoon die leeft in een vreugdevol bewustzijn. Slechts één onder alle mensen die ik ken. En zelfs dan is het omdat die persoon leeft in een zeer harmonieus vitaal-mentaal bewustzijn en tevreden is.... Bovendien heb ik het gevoel dat als iemand een beetje zou krabben... [de vreugde van de persoon zou verdwijnen].

Ja, de toestand van het menselijk lichaam is erg ellendig.

Het is ellendig.

Ja, heel erg zelfs.

Het is echt ellendig.

Oh, dat is het helemaal niet, het heeft niets te maken met vitale of mentale moeilijkheden of zoiets.... Het lichaam is zich daar niet van bewust, is er niet in geïnteresseerd – niet geïnteresseerd: als mensen vitale of mentale moeilijkheden vertellen, vindt het ze nogal kinderachtig. Maar de ELLENDE waarin dit lichaam leeft – dat is wat vreselijk is.

Er zijn zelfs momenten geweest...

Er is, zoals ik al zei, een CONSTATE roep – constante roep naar het Goddelijke, en zelfs de sterke (hoe kan ik het uitdrukken?) perceptie van zijn Aanwezigheid, dus dan is er een soort tegenstrijdigheid.... Toen het begon, zei ik: "Hoe kun je dit willen?"

Zie je, heel lang – jarenlang – de spontane houding (het is niet het resultaat van een inspanning), de spontane houding van het lichaam is geweest: "Het is mijn onvermogen, mijn onwetendheid, mijn hulpeloosheid, mijn domheid... die mijn ellende veroorzaken." Het beschouwt zichzelf als de enige verantwoordelijke voor al zijn ellende. Maar dat is dan de moeilijkheid, het is deze tegenstrijdigheid: "Waarom, waarom wil je dat de dingen zo zijn? Waarom?"

Dus breng ik bijna hele dagen en nachten in stilte door (ik bedoel, zonder te spreken), maar zien – zien... En er is geen enkele sensatie of perceptie van een afzonderlijke individualiteit; er zijn ontelbare ervaringen, tientallen per dag, die laten zien dat het de identificatie of vereniging met andere lichamen is die je de ellende van deze persoon laat voelen, de ellende van die persoon, de ellende van... Het is een feit. En het wordt niet

gevoeld als de ellende van een ander lichaam, het wordt gevoeld als je eigen ellende. Wat betekent dat het moeilijk is geworden om een onderscheid te maken op een vlak... (*Moeder strekt haar handen uit in de verte*). Er is een vlak dat iets subtieler is dan het heel materiële vlak.... Dus je klaagt niet over je eigen ellende, het is dat ALLES je ellende is.

Met andere woorden, het is geen egoïstische klacht.

Er is een heel duidelijke en spontane perceptie dat het onmogelijk is om een klein deel uit het geheel te halen en er iets harmonieus van te maken als het geheel niet harmonieus is.

Maar waarom, waarom?... Ik kan het niet begrijpen.... Zolang het lichaam zich afgescheiden voelde (in het verleden – heel lang, heel lang geleden), toen het zichzelf voelde als een lichaam dat gescheiden was van anderen, en belangrijker nog, gescheiden van het Goddelijke, dan was het logisch: er valt niets te zeggen, het is heel natuurlijk, het is logisch. Maar nu dat ervoor ALLES werkelijk het Goddelijke is, hoe, hoe kan dat dan geen Harmonie teweegbrengen?... Je begrijpt, wanneer je op het vitale of mentale niveau (en daarboven, natuurlijk) de ervaring van identiteit hebt, heb je tegelijkertijd de Gelukzaligheid. Hier [in het lichaam] is er de ervaring van identiteit, maar Geen Gelukzaligheid. Waarom?

Misschien had het lichaam iets kunnen voelen als het erin was geslaagd om afgescheiden te blijven – maar dat is niet waar! Het zou een leugen zijn geweest.... Zie je, deze identiteit is niet het resultaat van een inspanning, niet het resultaat van een wil: het is een FEIT – een spontaan feit, ik heb niet de minste poging gedaan om het te krijgen. Het begon zo. En dit lichaam zelf verkeert in een staat... die ik niet "precair" kan noemen, maar die ook niet bepaald vrolijk is. Het heeft niet geleid tot een fysieke harmonie voor het lichaam.

Omdat er al de rest is.

Precies!

Af en toe, gedurende... niet eens een paar minuten (het zijn een paar seconden), is er een duidelijke waarneming van de ware Identiteit, die perfecte Harmonie is, en dan houden alle wanordes op te bestaan – maar... materieel gezien bestaan ze! Neem een heel eenvoudig voorbeeld: mijn tanden zitten allemaal los in mijn mond – het is een FEIT – en het is waar dat logisch gezien zo'n toestand erg pijnlijk zou moeten zijn: dat is het niet. En ik zie dat het zo is vanwege een Aanwezigheid – dat begrijp ik heel goed. Maar het geneest niet, verre van dat! Het is ongeneeslijk.¹⁰⁰

¹⁰⁰ In een brief (zie Cent. Ed., vol. 26, p. 352-353) vertelde Sri Aurobindo het verhaal van een yogi die zijn leven naar believen kon verlengen (en meer dan 200 jaar leefde), maar die dezelfde kiespijn tot het einde hield, zonder deze ooit te kunnen genezen. Hij was Swami Brahmananda, die op een dag in de jaren 1900 tegen een leerling van hem (Sardar Mazumdar) zei: "Wat de kies betreft, ik heb er aan geleden sinds de dagen van Bhao Girdi," dat wil zeggen, sinds 1761.

Dit fysieke is echt... een mysterie.

Ik begrijp mensen die hebben gezegd: "Het moet worden afgeschaft, het is een leugen." Maar dat is niet waar, het is geen leugen, het is... wat is het? Als we "een misvorming" zeggen, betekent dat niets.

(stilte)

Maar het vermogen om te verlichten (niet om te genezen: het vermogen om te verlichten), is verre van afgenomen, maar juist toegenomen. Als mij wordt verteld dat iemand ziek is, minstens negenennegentig keer op de honderd, heb ik het al ERVAREN, en wat mij wordt verteld, doet mij zeggen: "Ah, het is zus en zo." Ik heb het al ervaren als onderdeel van mijn fysieke wezen (*gebaar in de verte*), een immens fysiek wezen, weet je, immens en zonder precieze vorm. En het is deze precisie en deze verdeling die... (wat moet ik zeggen?)... zijn ze het obstakel of de oorzaak (waarschijnlijk beide) die verhinderen dat de Harmonie tot stand komt? Het komt doordat we ECHT gescheiden zijn.

Maar kun je je dan voorstellen hoe een wereld zou zijn die niet echt gescheiden is?... Want, je begrijpt, de vraag is serieus: als de wereld moet bestaan zoals hij is, moet hij echt gescheiden zijn, en als echt gescheiden zijn de oorzaak is van alle ellende, dan... En toch, op een andere manier (ik weet niet hoe), op een andere manier weet ik (het is niet "ik" die het weet: er is geen "ik" daar), ik weet, ik WEET (het is de grote "ik" die het weet) dat de verlating, het verdwijnen van deze wereld NIET de oplossing is.... Maar wat is het dan wel?....

Dit is de enige wereld waar verdeling niet langer het resultaat is van een staat van bewustzijn, maar een FEIT. Dus?... Overal elders is het het resultaat van een staat van bewustzijn: als het bewustzijn verandert, verandert de staat – niet hier. Het is de enige wereld: hier. En toch... het [deling] is een valsheid.

(stilte)

Men kan zich gemakkelijk een aanzienlijke verbetering voorstellen met de vestiging van het ware Bewustzijn, omdat, zoals ik al zei, er ervaringen zijn (vrij vluchtig, maar toch) die heel concreet zijn, van zelfs een materiële harmonisatie die, op die manier bekeken, heel erg op een wonder lijkt. Maar men stelt zich voor dat het herstellen van het Ware Bewustzijn en daarmee de Harmonie die het brengt, een aanzienlijk verschil zou maken.... Waarschijnlijk een verschil dat voldoende is om een harmonieuze en progressieve staat te realiseren – in harmonie, niet in ellende.

Dat is misschien wel het allerhoogste wonder dat het Goddelijke probeert te bereiken: scheiding – een bestaand feit – en de staat van bewustzijn van Eenheid.

(stilte)

Nu weet ik in ieder geval.... Het werk in de andere staten (zelfs, zelfs in een subtiel fysiek) is relatief kinderspel. De moeilijkheid zit hier.

(stilte)

Dus men kan zich een verbetering voorstellen, zelfs een aanzienlijke verbetering, een staat die veel harmonischer is dan de bestaande. De bestaande staat... het is echt de hel; het is alleen dankzij deze Mogelijkheid dat het geen hel is. Het is omdat achter die hel deze Mogelijkheid zit – die levend, echt, bestaand, tastbaar, leefbaar is – anders is het hels.... Je begrijpt, je krijgt de indruk dat alle staten van zijn door elkaar zijn gehusseld (je weet wel, zoals wanneer je mayonaise maakt!), alle staten van zijn goed door elkaar gehusseld, in een grote verwarring, dus vanzelfsprekend is het "vreselijke ding" draaglijk... vanwege al de rest daarbinnen. Maar als je begint te scheiden... Oh! *(gebaar van afschuw)*

Wat heb JIJ te zeggen?

Nou, het betekent dat het bewustzijn van het GEHEEL moet veranderen. Het is altijd hetzelfde probleem: wanneer de GEHELE totaliteit is gevorderd, zijn bewustzijn heeft veranderd, zou het materiële "feit" anders moeten worden.

Het lijkt erop dat het zo is.

Dat is het probleem.

Er is geen ontsnapping, geen manier om dat te verdelen.

ALLES moet veranderen.

Individualiteit is slechts een middel tot actie voor de transformatie van het geheel.

Ik begrijp waarom ze zeiden dat men moest ontsnappen! Het vereist zo'n transformatie... het is bijna een eeuwigheid van tijd.

Als je er eenmaal uit bent, ben je er uit, maar al die tijd die je hebt besteed aan...

"Eén" kan niet worden getransformeerd zonder dat alles wordt getransformeerd!

Ja, dat is het. Dat klopt.

Dat wil zeggen, "één" versnelt de transformatie van het geheel.

Ja.

Maar dat betekent de grote overgave: "Zo is het, zo is het..." Angstaanjagend.

Daarom zijn er mensen die ontsnappen (ook al heeft het geen zin, want ze moeten terugkomen): het is om wat rust te krijgen! (*Moeder lacht*)

Het is volkomen duidelijk dat als het niet ondraaglijk was, het nooit zou veranderen. En als het ondraaglijk is, nou... het geeft je echt het gevoel dat je weg wilt rennen – wat natuurlijk onmogelijk is, het is dwaas om te denken dat je eruit kunt komen: het is niet mogelijk. Alleen, voor een tijdje... rust je uit.

Het betekent het werk opgeven. Het stelt het resultaat uit.

En toch... toch voel je dat als door een wonder ÉÉN individu erin zou slagen zichzelf fysiek te supramentaliseren, het zo'n voorbeeld zou zijn voor de rest van de wereld dat... ik weet het niet, het zou het radicaal veranderen.

Maar dat zou nog steeds gedeeltelijk zijn.

Ja, maar het zou het bewustzijn zo raken..

Het zou niet algemeen zijn, het kan alleen gedeeltelijk zijn. Maar dat ZAL het zijn. Het is onderdeel van het Plan. Maar de perfectie van ÉÉN realisatie hangt af van een totale realisatie. Er kan een bepaald "kwantum" van realisatie zijn, dat is onmiskenbaar – dat is precies wat het supramentale ras zal realiseren, uiteraard. Het is duidelijk.

Maar ik bedoel dat als er nu, door een wonder, EEN lichtgevend waar zou worden, het de rest van de mensheid zo zou treffen dat het terug zou keren naar het pad van de Waarheid – ÉÉN voorbeeld.

Ja, natuurlijk. Maar dat...

(*stilte*)

Laten we daarop hopen!

(*stilte*)

Dat is de ware overgave... oh!...

(lange contemplatie)

Misschien het wonder van ware overgave?... (Het is niet eens overgave, het is zoiets als een aanvaarding, wat tegelijkertijd de afschaffing is van elke scheiding.) Dat zou perfect zijn... misschien. Het moet gezien worden.

Daar.

Dus de volgende keer is je verjaardag – een nieuwe geboorte.

(*stilte*)

Aangezien je het hebt bedacht... betekent het dat je het moet proberen te doen.

Oktober 30, 1968

(Over de boodschap die Moeder aan Satprem heeft gegeven voor zijn verjaardag.)

"Hier zijn het Licht en de Goddelijke Liefde
die altijd bij je zijn op het pad,
waarvan elke uitkomst
slechts het beginpunt is
voor een nieuwe fase."

Het is precies de ervaring die ik de afgelopen dagen heb gehad (gisteren, denk ik), vlak voordat ik de kaart schreef. We maken altijd een einde aan dingen – maar dat is er niet. Dat is er niet. De waarheid is dat je op deze manier opstijgt (*Moeder tekent een curve die een punt in de ruimte bereikt*), maar het is om op deze manier te gaan (*gebaar van een nieuwe curve die vanaf dat punt hoger oprijst*), en weer op deze manier – voor altijd en eeuwig.

Het kan een individueel bewustzijn zijn, niet per se een onpersoonlijk bewustzijn; voor het individuele bewustzijn is het ook zo: een grote curve (*Moeder tekent een traject omhoog naar een punt*), en als een springplank om verder te gaan. Dus het was een visioen als dat, van iets dat zich ontwikkelt – ontwikkelt terwijl het zich uitbreidt en verlicht wordt.

We zouden kunnen zeggen, het Bewustzijn dat zich steeds meer bewust wordt van zichzelf. Dat was de indruk.

En alles is een middel om zich bewust te worden van zichzelf.

Dat verklaart alles, trouwens. Dat verklaart alles.

Het middel voor het Bewustzijn om zich bewust te worden van zichzelf.

(*stilte*)

En dit werk van groeiend bewustzijn (zelfbewustzijn) in het lichaam is echt heel interessant. Heel interessant.

Wat zou je me willen vragen voor je verjaardag?

Heb je niets te vragen?

Ik zou het beter willen doen.

(meditatie)

* * *

Dan schrijft Moeder de boodschap die ze van plan is te geven voor 1969:

"Geen woorden – daden."

Het lijkt erop dat u deze boodschap al hebt gegeven voor 1950?

Men herhaalt zichzelf!

Dingen herhalen zich, ja... Negentien jaar!

We hebben geen vooruitgang geboekt.

Ja, dat hebben we wel! Ik heb het gevoel dat we een lange weg hebben afgelegd.

(Moeder knikt zonder iets te zeggen)

De laatste keer vroeg je me: "Waar sta ik?" Dus toen ik je kaartje schreef, herinnerde ik me je vraag. Ik dacht dat ik daar iets over voor je moest schrijven. Toen riep ik Sri Aurobindo op in zijn portret.¹⁰¹ Ik schreef: "Hier is het Licht en de Goddelijke Liefde die je altijd vergezellen..."

"Die altijd bij je zijn op het pad..."

En daar vroeg ik: "Nou, waar staan we?" (voor jou). En hij antwoordde...

"...elke uitkomst is slechts het beginpunt voor een nieuwe fase."

Hij liet me de ervaring van de afgelopen dagen meemaken. Het was het antwoord op je vraag. Het gaat oneindig door *(Moeder tekent een*

¹⁰¹ Er is een foto van Sri Aurobindo bij de verjaardagskaart.

immense weg), dus "Waar sta ik?" (hetzelfde immense gebaar) – er is net zoveel van het pad achter als er voor ons is! (Moeder lacht)

Maar bewegen de dingen?

Natuurlijk doen ze dat! Ze blijven de hele tijd bewegen.

Toch voel je niet duidelijk dat het bewustzijn zich ontwikkelt...

Ah?

Je voelt het Licht sterker worden, de Waarheid levendiger.... In zekere zin zijn er geen vragen meer; dat is zeker, er zijn geen vragen meer. Maar... wat? Je voelt dat het bewustzijn niet veel ontwikkelt.

(meditatie)

Als je niets te zeggen hebt...

Ik zou u beter van dienst willen zijn.

Maak je geen zorgen! Het is prima.

(stilte)

Ik ben de gewoonte om te spreken kwijtgeraakt, voor mij is het erg moeilijk.

(stilte)

Ik heb een heel sterke indruk dat "men" wil dat we iets leren. Heel sterk. En ik weet niet wat het is.

Het is... zoiets als het geheim van het functioneren.

Er is een constante demonstratie, door allerlei kleine feiten, dat het proces dat we bedenken, of begrijpen, of hebben geaccepteerd, vals is, niet in overeenstemming met de werkelijkheid, en men wil ons het ware proces van de Manifestatie laten vinden, ontdekken – maar ontdekken TERWIJL JE HET LEEFT – het ware proces van de Manifestatie: het waarom en het hoe. Het waarom: er is zo'n indruk. Het hoe... *(Moeder schudt haar hoofd alsof het ding haar ontwijkt).*

Zo. En dat is de staat van bewustzijn waarin ik de hele tijd ben. Ik ben er alsof ik duw en duw... *(tastende beweging, dan ontsnapt het ding).*

(stilte)

Ik voel duidelijk dat het slechts een identificatie is... [die de sleutel kan geven]. Ja, als een bewuste identificatie, dat wil zeggen, met het bewustzijn dat volledig wakker blijft.

Zo.

We zullen volgend jaar zien waar we staan!

Mon petit...

Heb een goed jaar, mon petit.

November

November 2, 1968

Iets?

Ik heb een brief van P.L. gekregen. Maar die is niet compleet.

Wat bedoel je?

Ik had hem geschreven en hem verteld over V.'s visioen, met de beschrijving van de persoon die magie beoefent in het Vaticaan, en ik had hem gevraagd: "Kijk in stilte en zie of het overeenkomt met iemand." Hij schreef: "Ja! Ik weet wie het is."

Oh, hij zei ja.

Ja, zegt hij, "Ik weet wie het is en ik stuur je zijn foto." Ik wacht op de foto.... Dit is wat hij schrijft: "V.'s visioen is gekomen om mij de nauwkeurigheid van de beschrijving van de persoon te laten zien: het is Mgr. Z, aartsbisschop in het Staatssecretariaat van de Heilige Stoel, een intieme vriend van de Heilige Vader en zijn privémedewerker...."

Oh!

"Ik zoek zijn foto om hem naar u te sturen...."

Oh, maar hij is een gevaarlijk man.

En P.L. zegt: "Dat visioen komt tot mij op de dag dat mij wordt verteld dat de Heilige Vader instructies heeft gegeven aan zijn naaste medewerkers voor het vormen van een actieprogramma om de lethargie van miljoenen katholieken die slapen in de routine van onbewuste religieuze praktijk, te schudden.¹⁰² Dit zijn de belangrijkste namen in het comité: X de kardinaal van Italië; Y, de kardinaal van Frankrijk; Z, de factotum van de Paus; toen Mgr. Z...

Diezelfde man.

"...en ik!... De bijeenkomsten zullen 'sub secreto specialissimo' plaatsvinden, een formule die gelijkstaat aan 'top secret.'"

Oh, hij zal erbij zijn!

Ja, dat zal hij doen, dat is het bijzondere!

Het is interessant.

¹⁰² Dit is het begin van de grote hervormingen van de Rooms-katholieke Kerk

Het is heel bijzonder. En deze Mgr. Z zal er ook bij zijn. De brief van P.L. gaat verder: "U herinnert zich misschien dat mij was verteld over een promotie bij het Vaticaan; die promotie, aangekondigd toen ik in Pondicherry was, gaf aanleiding tot de meest verachtelijke intriges, zodat de benoeming werd stopgezet. En paradoxaal genoeg heb ik de taken ervan gekregen zonder de titel.... Ze hebben besloten mij te testen, en dat voor een periode van ten minste vier jaar.... De strijd om de macht in dit milieu is angstaanjagend. Maar ik zie dat allemaal van zo'n afstand! Ik heb het gevoel dat het allemaal om iemand anders gaat, niet om mij, en dat brengt de mensen om mij heen in verlegenheid, want ik reageer niet op onrecht. (En wat voor onrecht! – Als ze eens wisten hoe onverschillig ik ben voor deze kleine wereld.) Daar is het trieste panorama. U zult nu begrijpen waarom de vrede en zoetheid van de Samadhi mij zo dierbaar zijn en intiem voor mijn ziel. Soms voel ik me als een veer die hier en daar door de wind wordt geblazen, en mijn hele inspanning is verankerd in het licht dat Lieve Moeder in mijn psyche heeft gelegd. Vanaf het eerste moment van de dag stijgt mijn tederheid naar haar toe, en dan zie ik dat wat ik doe niet belangrijk is, maar de MANIER waarop...."

(lange stilte)

Hoeveel Katholieken zegt hij dat er zijn?

Vijfhonderd miljoen, denk ik.

!!! Dat is de helft van de wereldbevolking?

Niet helemaal, denk ik, maar...

(Moeder blijft lang in meditatie)

Toch is het een overwinning dat u een man in deze bende hebt.

Ja.

Ik keek hiernaar: wat kunnen we doen? *(Moeder schudt haar hoofd)* Zijn [het Paus] programma aannemen? Die... wakker maken?

Vijfhonderd miljoen.

Ik zie niet wat we kunnen doen. Tenzij ze iets vals construeren, maar dan heeft het geen enkele kracht. "Christus' reïncarnatie"? *(Moeder schudt haar hoofd)* Om iets te vinden, zouden ze een beetje afstand moeten nemen van de traditie – dat kunnen ze niet.

(stilte)

De basis zou de manifestatie van supramentale krachten moeten zijn.... Alleen, zoiets bestaat natuurlijk niet in de religie. Als er sprake was geweest van een Kracht of een Licht of een verandering in de atmosfeer

die de reïncarnatie van Christus aankondigde, hadden ze die kant op kunnen gaan, maar er is niets van dien aard.¹⁰³

Er zijn wat vage Schriftgedeelten die het vermelden. Maar die worden beschouwd als dwaze esoterie.

(stilte)

Ik weet niet of ik gelijk had, maar ik heb P. L. toch aangeraden om Sri Aurobindo niet op die manier te verspreiden en stil te blijven.

Het zou geen zin hebben.

Het enige resultaat zou zijn dat hij op de zwarte lijst zou komen.

Ja.

(Moeder blijft in meditatie)

Het is nog steeds een overgangperiode.

(lange stilte)

Je vraagt je af wat er nodig is om dit allemaal op te schudden?

(Moeder gaat weer in meditatie, en schrikt dan)

Er was in mijn hand een vaas met Goddelijke Liefde [granaatappel] bloemen; ik wilde hem aan je geven, en toen hij boven mijn knieën kwam... Zag je die beweging?

Ja.

Het was de vaas die op mijn knieën viel. Hij viel niet op de grond, hij viel hier....

Wat betekent het?

(lange stilte)

Ik weet niet wat het betekent.

Hoe dan ook, ik heb een duidelijk gevoel dat we niets kunnen doen. We kunnen getuigen zijn, maar zonder enige actieve manifestatie. We kunnen niets doen.

¹⁰³ Laten we opmerken dat Moeder er helemaal geen moeite mee heeft om te spreken over "de reïncarnatie van Christus" in plaats van die van Sri Aurobindo – zolang de mens maar verder gaat.

Hetzelfde geldt voor Sri Aurobindo in Frankrijk. Ik vertelde je dat ik de vertaling van De Menselijke Cyclus had gestuurd; de uitgever heeft me eindelijk geantwoord dat het "goed is voor uitgeverijen die gespecialiseerd zijn in dit soort onderwerpen." Een tweede uitgever vertelde me hetzelfde. En ik wacht op een antwoord van een derde...¹⁰⁴

Ja, dat is het. Precies.

(stilte)

Er is het gevoel dat er dingen in beweging zijn, maar het is nog steeds een onderbewuste actie. Elke bewuste, uiterlijke actie zou alleen maar een puinhoop maken. Niets aan te doen.

(stilte)

De Macht blijft maar toenemen, maar het wil geen precieze, uiterlijke manifestatie – niets daarvan. Zoals dit: actie in stilte.

November 6, 1968

(Over een bezoek van Satprem aan Bharatidi, een oude Franse discipel, in het ziekenhuis van Vellore waar ze geopereerd zal worden. Bharatidi, een lid van het Franse Far East College, staat bekend om haar sprankelende humor en levendigheid en haar bijtende ironie.)

Dus ging je Bharatidi bezoeken?

Ja, moeder. Ze is prima, deze Bharatidi, wat een kracht heeft ze! En wat een gevoel voor humor – ze is echt een koningin.

Ja.

Er zit een grote nobelheid in die vrouw.

Oh ja. Heb je haar mijn briefje gegeven?

Ja, er kwamen tranen in haar ogen.

¹⁰⁴ Pas in 1973 gaan de deuren van Frankrijk abrupt open.

Ze gaan haar morgen opereren.

Morgenvroeg.

Maar ik vroeg me af of het echt onmisbaar was. Ze weten niet eens of het kanker is.

Het is een tumor, die kankerachtig kan zijn of een simpele tumor.

Hoe dan ook, ze maakt regelingen, ze heeft al haar geld verdeeld.

Ze zeggen dat als ze niet opereren, het van kwaad tot erger zal gaan.

Ja. Hoe oud is ze?¹⁰⁵

Ik denk dat ze ouder is dan zeventig. Ze bereiden haar voor met bloedtransfusies. Ze is fysiek erg zwak, uitgemergeld. Maar ze heeft die energie....

Ze wist niet dat ze die had?

Nee.... Maar het is hartverwarmend om een mens met zo'n waardigheid te zien...

Oh ja.

...en met humor vertellen over het bezoek van missionarissen en zusters die haar probeerden te bekeren (omdat het een protestants ziekenhuis is)....

Is dat zo?

Dus er zijn bisschoppen, nonnen, en een keer kwamen ze haar kamer binnen om haar te bekeren. Ze vertelt het verhaal met zoveel humor: "Ik ben niet bang voor de dood, ik weet dat we meer dan eens geboren worden!" Dus de anderen hebben niets meer te zeggen.

Ja, ze stuurde me een bericht via M.: "Ik ben niet bang om te sterven, want ik weet dat we niet sterven." Het is goed.

(lange stilte)

Er was een vreemde relatie tussen mijn denkvermogen en het hare... Als ik dingen observeerde en erover sprak, had ik Bharatidi's stem en manier van spreken en zien! Ik vroeg me altijd af waarom, totdat ik keek: er was een leven waarin we samen waren, in één lichaam. Dat was heel lang geleden.

¹⁰⁵ Suzanne Karpelès, of Bharatidi, werd geboren op 17 maart 1890 in Parijs.

Vreemd. Het was heel interessant.... Opeens sprak ik met haar stem: het geluid, de woorden, alles leek heel erg op haar.¹⁰⁶

Ja, ze heeft een mooi denkvermogen, echt mooi.

Voordat ze hier kwam, was ze boeddhist¹⁰⁷ en Communist – vurig Communist.

(stilte)

Zijn er militante protestanten in dat ziekenhuis?

Oh ja! Er hangen overal grote borden in de kamers: "Hij stierf voor onze zonden" en verzen uit de Bijbel overal.

Oh!

Ze zijn door en door Protestanten. Je hoort de hele tijd religieuze gezangen....

(na een stilte)

Die Protestanten zijn veel erger dan de katholieken.

Ik herinner me altijd een Deense vrouw (zij was de moeder van Hohlenberg¹⁰⁸ die hier kwam), die ooit toevallig naar Parijs kwam, en met wie ik op een dag lunchte. Als je die vrouw had gezien... Ik kan me de gelegenheid niet herinneren, maar het gesprek ging over de Katholieken, en ze werd zo woedend! Ze schreeuwde: "Die afgodendienaars!..." *(Moeder lacht)* Het was angstaanjagend!

Ze zijn erger... Ik heb ze allebei gekend, allebei gezien: de Protestanten zijn erger. Ze zijn veel... ze zijn hard. Heel hard. Ze hebben *(lachend)* alles wat artistiek was in de katholieke religie afgeschaft! Ze hebben er iets van gemaakt...

Het is mentaal moraliseren.

Ja, dat klopt.

Ken je het verhaal van die "evangelist" (denk ik), een dominee die vroeger in het huis woonde waar H. nu woont? Hij had natuurlijk contacten met de Ashram, en ik weet niet hoe, hij kwam een paar "boodschappen"

¹⁰⁶ Zie in *Addendum* een brief van Moeder aan Bharatidi, die goed genoeg laat zien wat voor soort relatie er bestond tussen Moeder en Bharatidi.

¹⁰⁷ Bharatidi was een specialist in Pali (gebruikt door de zuidelijke scholen van het boeddhisme) en Sanskriet.

¹⁰⁸ De schilder die een portret van Sri Aurobindo in profiel maakte, staand.

[van Moeder] tegen, en dacht dat ik beweerde een god te zijn - dat ik een god was. En daar zou hij helemaal gek van worden! Hij zou roepen: "Aah! Aah! Onze god stierf tenminste aan het kruis, hij leed voor ons...." Zoiets. "... Maar kijk eens hoe ze comfortabel leeft...."

Het is angstaanjagend.

"...Dat is tenminste iets wat de moeite waard is: hij heeft voor ons geleden, hij is gestorven aan het kruis!"

Ja, ik zag dat in het ziekenhuis, er was een groot bord: "Hij is gestorven voor onze zonden."

Wat vreselijk!

Een bord zo groot als dit [gebaar]

Oh, wat vreselijk.

Het is barbarij, dat is alles.

Ja.

(stilte)

Ze zijn relatief weinig, veel minder dan de katholieken.

Maar hun religie is zo oppervlakkig, zo oppervlakkig en hol dat het in werkelijkheid niets is. De dag dat het toegeeft, zullen ze behoorlijk versted staan.

Ja.

Dat is wat er in Amerika gebeurt, bovendien: het wijkt links en rechts. Bij de Katholieken, zijn er nog een paar wortels....

Er was een tijd dat ik een vergelijkende studie deed van alles wat ik vroeger zag en voelde in alle religieuze heiligdommen, en dat is echt iets interessants. In protestantse tempels stopte het bij het denkvermogen, er was iets anders – niets: droog, heel droog. Een denkvermogen, en daarachter niets.

Wat de Katholieken betreft, hing het erg af van de kerk of de kathedraal – van de plaats – heel erg. Gevarieerd. Dus dan zou ik het vergelijken met alle andere heiligdommen.... Je begrijpt, tijdens mijn reizen ging ik altijd kijken – heel interessant.

Boeddhistische tempels zijn HEEL MOOI. Uiteraard nihilistisch, maar er hangt altijd een heel geconcentreerde sfeer – geconcentreerd en OPRECHT. Een oprechte inspanning.

In tempels hier... Oh, ik heb van alles ontmoet (heel veel kleine duiveltjes), maar van alles. Hier was het echt interessant.... In een tempel kwam de godheid naar me toe en vroeg me om haar te helpen invloed uit te oefenen op mensen! Ze zei tegen me: "Ik geef je alles wat ik heb, maar je moet zien dat..." (ze gebruikte die woorden niet – ik vertaal). Ik reed in een auto naar haar tempel en onderweg landde ze in de auto! Het was zo onverwacht! Ze zei tegen me: "Kom toch. Zie dat mijn macht toeneemt en ik geef je alles wat ik heb!..." (In die tempel snijden ze eens per jaar de nekken van honderden kippen af.¹⁰⁹) Dus ik zei tegen haar: "Nee." Als ik al die slachtpartijen had kunnen voorkomen!...

Maar ik hou van de sfeer van veel tempels hier.

Ja.

Er is zo'n oude vibratie, zo oud....

Ja.

Je hebt het gevoel dat je millennia terugvindt die zo vertrouwd zijn.

Ja.

(lange stilte)

Hebben ze die "prikborden" in haar kamer opgehangen?

Ja, ja, overal.

Ze heeft toch niet gevraagd om ze weg te halen?

Er ligt zelfs een Bijbel in een hoek.... Nee, nee, die laten we niet weghalen!

In haar kamer!

Ja.

En toen je ziek was, legden ze daar een Bijbel neer?

Nee, ik heb de Bijbel niet gezien, maar er stond ook een bordje (ik ben vergeten wat).

Ze maken propaganda.

Oh ja, natuurlijk.

¹⁰⁹ Moeder vertelde dit verhaal in *Agenda 2* van 29 april 1961.

(lange stilte)

Is er dan niks, geen werk? Heb je nog wat?

V. heeft weer iets gezien. Iets onverwachts. Elke avond komt hij mediteren in de Samadhi, en daar heeft hij in zijn hele leven nog nooit iets gezien: jarenlang is er alleen Sri Aurobindo, dat is alles, nooit iets anders. Laatst kwam hij, en ineens had hij een visioen: hij zag Kali uit de Samadhi komen vanaf de plek waar Sri Aurobindo's hoofd is - een helemaal blauwe Kali, bedekt met gouden ornamenten.

Op welke dag?

Zo'n vier of vijf dagen geleden.

(Moeder blijft lang stil, dan ontstaat er een misverstand)

Ik vind het niet fijn om haar daar te voelen.

Wat hem verbaasde was dat ze in plaats van naakt te zijn, bedekt was met goud.

Wat?

Oh, excuseer me! Je hebt het over Bharatidi!

Laat maar, wat zei je over Kali?

Wat hem verbaasde was dat ze bedekt was met goud in plaats van naakt te zijn.

Ze kwam uit de Samadhi? Nee, dat verbaast me niet.¹¹⁰ Maar mijn reflectie ging over Bharatidi.... Dat wil zeggen, ze mag niet sterven, want dat is een heel slechte plek om te sterven.

Ja. Toen ik daar in het ziekenhuis lag, had ik een vreselijke indruk.

Ja.

Ik bleef maar zeggen: "Ik moet hier weg, ik moet hier weg...."

Oh, ja, ik wilde constant dat je daar weg zou gaan. Heel goed.

* * *

¹¹⁰ Laten we niet vergeten dat goud de kleur is van het supramentale.

ADDENDUM

(Een brief van Moeder aan Bharatidi geschreven rond 1963, in een tijd dat Moeder geen enkele discipel ontving, behalve soms mensen die op het punt stonden te trouwen. Bharatidi, toen drieënzeventig, had Moeder geschreven om haar te vragen of ze moest trouwen om haar te mogen zien....)

O Bharatidi, onze liefste vriendin!

Trouw niet, dat zou zo jammer zijn voor iedereen – want je zou de Ashram moeten verlaten, tenminste tijdens de huwelijksreis....

Laat me je de waarheid vertellen. Als ik je niet zie, komt dat omdat ik niet kan praten, en erger nog, niet kan horen, en hoe zou ik je kunnen zien zonder al die interessante dingen te horen die je me altijd vertelt?

Mijn programma bestaat over het algemeen uit vijf minuten meditatie, soms zelfs minder – hoe kan ik je vragen om daarvoor twee trappen op te klimmen?

Als je het niet erg vindt, laten we dan even wachten tot de druk (niet die van het bloed!) is afgenomen.

Wat mij betreft, weet u dit, ik heb het grote voordeel om bij u te zijn zonder de behoefte aan de fysieke aanwezigheid, en uw stem resoneert vaak tot mijn innerlijk gehoor – en ik antwoord altijd in stilte.

Ik voeg nu dit lange geschreven betoog toe om u mijn beste wensen voor het nieuwe jaar te sturen.

Met al mijn tederheid
Getekend: Moeder

November 9, 1968

(Bharatidi's dood markeerde een soort keerpunt in Moeders leven, of het begin van een ongelukkige reeks: Amrita, Moeders trouwe penningmeester, zou een paar maanden later vertrekken, in januari 1969, gevolgd door Pavitra in mei 1969; daarna zou Moeders persoonlijke assistent, Vasudha, ernstig ziek worden in augustus 1970, en ten slotte zou Moeders kassier, Satyakarma, in december 1970 vertrekken. Zo gingen de weinige betrouwbare discipelen rond Moeder weg – waarom deze migratie?... De sfeer zou enorm veranderen: "Ik word omringd door onwaarheid.... Ze liegen allemaal!... Een algemene oneerlijkheid," zou ze al snel zeggen.)

Ze is weg, Bharatidi.

Ja, we zijn erg verdrietig geweest.

Ik denk dat ze wilde gaan, omdat ze alles had geregeld. Het probleem is de plek... Ze vertrok tijdens de nacht [van 7 november], en ik heb een hele, hele slechte nacht gehad, dat wil zeggen, ik heb veel geleden. En ik heb haar niet gezien; ze kwam niet [naar Moeder], maar haar gedachte was er constant. Ik weet het niet, ik zag haar niet. Ik zag haar niet, ik wist pas dat ze weg was toen het me werd verteld.

Ik voel haar gedachte heel sterk.

Oh, heel sterk, heel sterk, en constant. En vreemd genoeg is er een soort aandrang om te vinden... (hoe zal ik het zeggen?) wat er gebeurt als je weggaat - dat is wat me verrast. Constant, constant: Wat gebeurt er als je je lichaam verlaat?

Ik voelde hetzelfde.

Hetzelfde. Maar het is HAAR GEDACHTE die zo is. En heel aandringend, heel aandringend - steeds en steeds weer... Dus wat gebeurde er? In eerste instantie, omdat ik haar niet meer had gezien [na haar dood], dacht ik dat het haar oude boeddhisme was en dat ze in een soort Nirvana was beland. Maar toen kwam haar gedachte steeds op als dit: "En wat gebeurt er als je je lichaam verlaat?" Dat is het vreemde. En het is ZIJ die de vraag stelt. Het is die gedachte.

Ja, die gedachte kwam ook heel sterk bij me op.

Ja, maar dat is het. Het hele probleem komt op deze manier: wat gebeurt er als je je lichaam verlaat? En ik bleef maar kijken en kijken en kijken (ik heb urenlang gekeken) – geen Bharatidi. Geen vorm: een gedachte.

Voor mij is het heel vreemd, ik zou kunnen zeggen dat de verdwijning van een wezen me nog nooit zo heeft getroffen als deze. Waarom? Ik weet het niet.

Ik zou kunnen zeggen dat ik nog nooit zo bezig ben geweest met iemands vertrek als met het hare – nooit. En voortdurend, "Maar wat gebeurt er na de dood?..." Alsof... Er is alleen maar gedachte en geen vorm: Ik zie haar helemaal niet – helemaal niet. Ik herinner me hoe ze fysiek was, maar ik zie haar niet. En voortdurend het probleem: wat gebeurt er...? Dan herinner ik me al mijn ervaringen, alle mensen die ik heb zien sterven, al mijn heel concrete ervaringen.... En waarom komt het zo: "Wat gebeurt er na de dood?" Alsof er een soort preoccupatie was: "Niemand zal ooit weten" (ik zou het zo kunnen vertalen), "niemand zal ooit weten wat er met Bharatidi is gebeurd na haar dood." En het is ZIJ, het is HAAR gedachte. Ik kan niet "zij" zeggen, maar haar gedachte. Haar gedachte alsof ze me

vertelde (je weet hoe ze was!), "Niemand zal ooit weten wat er met Bharatidi is gebeurd na haar dood." Zo, met haar ironie.

Ze wilde niet terug naar Pondicherry.¹¹¹

Nee, dat wilde ze niet.

De laatste paar jaar (misschien de laatste twee jaar, ik weet het niet) voelde ze dat ze bekeerd zou worden. Als ze mij zag, als ze tegenover mij zat, voelde ze dat ze bekeerd zou worden. En dat wilde ze niet. Ze wilde haar boeddhisme, haar nihilistische boeddhisme, materieel uitgedrukt houden als Communisme.

Toen ik afscheid van haar nam, had ze prachtige ogen. Ze keek me aan... stralende ogen, met zo'n kracht, zo'n schoonheid.

Ze wist dat ze je niet meer zou zien.

Oh, die prachtige ogen...

Ze wist dat ze je niet meer zou zien.

Maar ik denk dat het dit is: haar psychische wezen was bewust geworden, en haar hele denkvermogen wilde niet uit zijn conceptie tevoorschijn komen. Ik zag dat. Ik zag het: als ik haar hand zo vasthield, zou ze de indruk hebben dat ze GEDWONGEN zou worden om haar conceptie te veranderen, en dat wilde ze niet. Dus stond ze abrupt op en ging weg.

Ze was een ontembaar wezen, Bharatidi.

(Moeder lacht) Ja, extreem mentaal. Extreem mentaal. Het vitale had ze gedomineerd; het fysieke... Het was allemaal mentaal, mentaal, mentaal.... En met een soort concentratie in haar mentale wezen.

Ze moet een slechte nacht hebben gehad, het moet moeilijk zijn geweest – want hier was het heel, heel moeilijk, en ik wist niet dat het met haar te maken had. Zodra ik het wist, ging ik daarheen en zag het (ik wist het in de ochtend), want het was geen goede plek (maar het kon haar niet schelen, nu is ze eruit). Maar toen haar denkvermogen, constant, constant: "Wat gebeurt er echt na de dood?..." En urenlang! Ik zou iets anders doen, bezig zijn: urenlang bleef het terugkomen.... Uiteindelijk (gisteren duurde het de hele dag, en vanmorgen was het er nog steeds), vanmorgen zei ik tegen haar: "Luister, Bharatidi, wees stil, en als je stil bent, zul je het weten." Sindsdien niets meer.

Een denkvermogen zo sterk, en... ja, in wezen rebels.

¹¹¹ Volgens haar wens werd Bharatidi gecremeerd in Vellore zelf. Ze wilde dat er niemand van de Ashram aanwezig zou zijn op het tijdstip van haar dood of haar begrafenis.

Toen ze bij me kwam, was het erg interessant. Ze kwam, ze voelde zich aangetrokken; en ze wist het, eens vertelde ze me: "Ja, ik voel me aangetrokken." Ze ging zitten, pakte mijn hand, dan zag ik haar zo gaan (*gebaar van verstijven*), er gebeurde iets, er gebeurde iets [in Bharatidi], en toen... ineens stond ze op en ging weg.

Ze vertelde me een of twee woorden zoals die, maar ze wilde niet – wilde niet uit haar conceptie komen. Dus toen moet er iets vreemds met haar zijn gebeurd: "Wat gebeurt er na de dood?..." En het bleef zo terugkomen: "Niemand zal ooit weten wat er met Bharatidi is gebeurd na haar dood."

Het is vreemd. Maar ik gaf haar eindelijk rust. Ik denk dat ze nu beter is.

Ze vertelde me zelfs (het was bijna een gesprek!), "Jij die weet wat de dood is, weet niet wat mijn dood is!" (*Moeder lacht*) Het is waar, ik weet het niet! "Je weet niet wat er met mij is gebeurd en wat er met mij gebeurt.... Wat gebeurt er met mij? Wat?" Ik moet toegeven dat het de eerste keer is – het is nog nooit in mijn leven gebeurd. Het is de eerste keer, de eerste persoon die zo is.

En het contact was alleen met het denkvermogen; ik weet niet wat er met de rest is gebeurd.

Wat mij betreft, ik was vol van haar.

Oh! (*Lachend*) Misschien zij... (*gebaar om Satprem binnen te gaan*). Het is heel goed mogelijk! Heel goed mogelijk. Ik zei haar: "Als je wilt, kan dat hele deel van je denkvermogen dat ik heel erg leuk vind, in mij blijven." Ik zei haar: "Als je blij bent om te komen, mag je dat." Toen keek ik om te zien... Maar het is mogelijk, ze is misschien gekomen. Iets van haar leek mij in P. te gaan, dat meisje dat ze heel erg leuk vond. Ik denk dat ze haar vitale energie heeft verspreid, en dat mentaal... (*gebaar van binnengaan hier of daar, in degenen die ontvankelijk zijn*). Maar ik heb je al eerder verteld, er was altijd een contact [met Moeder], dus het maakt niet veel uit. Maar ik denk dat dat het is.

Ik was vol van haar.

Dat is het, dat klopt! (*Lachend*) Ze verdeelde zichzelf: communist, een communistische dood!

Ja, dat is het. Het psychische wezen ging vredig heen, het denkvermogen verspreidde zich. Ja, omdat het zij was, maar het was... Ik kan niet zeggen een "persoon" (er is geen persoon), maar het was van binnen. Het was van binnen, het was niet als iets van buiten (dat is algemeen). En aandringend.

Ja, dat is het, ze verspreidde zichzelf.

(stilte)

Maar diep van binnen in Bharatidi voel ik iets heel pijnlijks. Een wezen dat veel leed, dat heel eenzaam was, dat graag had willen liefhebben maar dat niet kon.

Ze kon het niet.

Ik denk dat ik Bharatidi heel goed ken.

Ah?

Haar opstand, zoals je zegt, haar onafhankelijkheid, en die liefde die ze domineerde en aan niemand wilde tonen.... Toen ze naar me keek, was er echt... Ik kan niet zeggen, er zat iets in die blik, ik voelde dat allemaal.

(lange stilte)

Weet je nog, je gaf haar mijn briefje waarop ik had geschreven: "Mijn liefde is met je", dus ze antwoordde daarop (ze zag meteen waarom ik dat had geschreven), ze antwoordde: "Ik ben niet bang voor de dood, want ik weet dat je niet doodgaat." Het was M. die haar antwoord de volgende dag aan me terugbracht.

Ja, ze regelde dingen OPZETTELIJK zo.

Oh, maar ze liet zich opereren OM te sterven.

Oh, ja, ze wist het heel goed. Ze wist het. Ze vond het een gemakkelijke manier om te sterven.

Ze is prima.

(stilte)

Ze moet zichzelf opzettelijk hebben verspreid en in al degenen zijn gegaan die dicht bij haar stonden, ontvankelijk – waar een ontvankelijkheid was.

Ze heeft zichzelf verspreid.

Om een nauwkeurige vertaling te geven van de vibraties die ik ontving (het duurde de hele dag), was het in feite: "Denk je dat je weet" (ik vertaal), "denk je dat je weet wat er na de dood gebeurt?... Dan zul je me vertellen wat er na Bharatidi's dood is gebeurd!" Zo.

Nu begrijp ik alles!

Ze was tegen individualisme, en dus... Ze wilde het niet.

Natuurlijk, in de loop van dat alles, vertelde ik haar een keer (het was gisteren), ik vertelde haar (zei tegen haar denkvermogen: het was haar denkvermogen – niet eens het hele denkvermogen, nu begrijp ik dat het slechts een deel ervan is), ik vertelde haar: "Voor jou is het zo, maar het is voor iedereen anders." Daarna werd ze stil.

Gisteren was het zelfs heel interessant, want ik zei tegen haar, ik zei tegen haar denkvermogen: "Ja, als je wilt, kun je je nestelen en gebruik maken van dit instrument [Moeder], maar weet je, je zult afstand moeten doen van je voorkeuren en vooroordelen!" Ze had nog steeds vreselijke reacties als ze merkte dat mensen zich niet netjes tegenover haar gedroegen. Dus ik zei haar: "Dat zal allemaal moeten verdwijnen!" (*Moeder lacht*).

Maar nu is ze stil. Gisteravond lukte het me om haar stil te krijgen.

Ik weet niet of dat is wat ik zag, maar de nacht dat ze wegging, kwam er 's nachts een scène bij me op: ik was in een kleine haven die zonovergoten leek, en toen zag ik een enorme, donkerblauwe golf aankomen, en die kwam alsof hij de plek waar ik was wilde overspoelen.

Oh!

Een donkerblauwe golf, heel hoog.

Donkerblauw is het denkvermogen.

(lange stilte)

(Moeder lacht) Ze heeft de hele affaire behoorlijk succesvol afgehandeld.

(stilte)

Maar er was in haar mentale formatie een DIEP MEDEDOGEN voor menselijk lijden, en vooral, vooral een buitengewoon Mededogen. Oh, juist voor het lijden van de dood, voor die overgang, dat moment van overgang – het lijden van de dood. Dat hield haar erg bezig. En dat was er de hele nacht van haar dood; het was een heel slechte nacht – slecht in de zin dat ik veel heb geleden, en heel moeilijk. Geen minuut geslapen.

Toen ik hoorde dat ze was vertrokken, was het eerste wat er gebeurde (*gebaar van mentale vibratie*): "Oh, hoe eenzaam moet ze zich hebben gevoeld toen ze stierf!" En dat hield me erg bezig, totdat haar gedachte me vertelde: "Nu is het voorbij, we zullen er niet meer aan denken." Ze moet een moeilijk moment hebben gehad.

Ze vertelde me zelfs: "Je was bij me, maar het zat te diep..." Het zat in het actieve denkvermogen dat ze was.

Maar toen zei ze zelf: "Nee, nu is het voorbij, we zullen er niet meer aan denken." En dat was allemaal zonder vorm – ze wilde zeker niet dat er een vorm was! Ik heb er veel naar gezocht, maar vond niets.

Dat is het, ik voelde de druk [van Bharatidi's denkvermogen], ik zei haar: "Heel goed, ik zal je toevlucht geven, maar niet naar jouw voorkeuren."

Heel goed.

Maar dat verspreide denkvermogen, op welke manier zal die blijven bestaan?

Ja, in iedereen: het heeft zich verenigd. Dat is wat ze deed, mentaal wilde ze niet langer INDIVIDUEEL blijven bestaan. Met de psyche kun je dat soort grappen niet uithalen – die is weggegaan. Maar ze hield zich niet heel erg bezig met haar paranormale – het was het geloof waar ze natuurlijk niet in wilde geloven! Maar mentaal verspreidde ze zich (dat is niet zo moeilijk).

Maar het zou toch een verschil moeten maken in het bewustzijn van de persoon in wie ze terecht is gekomen?

Oh ja, dat zou het moeten. Wat mij betreft, ik vertelde je dat het contact al bestond, en bovendien deed ik het bewust, ik accepteerde het bewust, dus het kan geen verschil maken in mij; maar bij P., bijvoorbeeld, kan het heel goed een verschil maken. In de mate van het ontvankelijke bewustzijn van de persoon, zal het een verschil maken. Bijvoorbeeld (maar dit is de nogal materiële geest), ze kende Pali heel goed.... Als er iemand is die ontvankelijk is, zal het goed zijn. Ze had een goede kennis van Pali. Ik zou heel blij zijn geweest als het was gekomen, maar dat gebeurde niet. Ik weet niet waar dat fragment is gebleven. Maar om het door te geven, zou het iemand moeten zijn die heel, heel plastisch is, want dat is al heel materieel.

Ik heb voorbeelden gezien, ik heb mensen ontmoet die plotseling kennis kregen die ze eerder niet hadden, kennis die kant-en-klaar kwam. Ze moet iemand hebben uitgekozen.

Als het was gekomen, zou ik heel blij zijn geweest.

Het enige dat kwam waren algemene ideeën, algehele visioenen en iets dat me absoluut wilde overtuigen dat er na de dood verspreiding is.

Ze had een heel sterk denkvermogen, heel sterk. Misschien een klein embryo van psychisch wezen. Maar het was een hele mentale organisatie.

(lange stilte)

Ze mocht me heel erg, maar ze had geen vertrouwen in me! Ik vertegenwoordigde wat ze niet wilde weten!

Ja, zoals Sujata het zegt, het was liefde waar ze bang voor was.

Oh ja.

Heel goed.

Had ze nog familie?... Ik neem aan dat ze op de hoogte zijn gesteld?

Ja, ze had een dozijn brieven voorbereid met alle adressen – om in te vullen.

Brieven waarin ze haar dood aankondigde!

Ze had alleen de adressen geschreven en de brieven leeg gelaten, om te schrijven. Ze had zelfs een telegram voor iemand klaargemaakt. Oh, het was allemaal... georganiseerd.

(stilte)

Weet je, ze stuurde me alles in haar dat in strijd was met wat Sri Aurobindo zei - ze maakte er een mooie bundel van en stuurde het allemaal naar me toe! *(Moeder lacht)* Maakt niet uit! Ik keek ernaar, ontving het heel serieus, heel serieus - ik stuurde het niet terug, veegde het niet weg: ik ontving het allemaal, sorteerde het allemaal, organiseerde het allemaal....

Maar nog nooit eerder in de... (hoeveel?) negentig jaar van mijn leven ben ik zo bezig geweest met iemands dood als met die van haar, precies om die reden, omdat ze me bewijs wilde geven van "verspreiding": "Niemand zal ooit weten wat er met Bharatidi is gebeurd...."

Ik zei niet tegen haar: "Dat is kinderachtig!" omdat ik haar, omdat ze geen lichaam meer had, zachtjes behandelde. Maar het moment, de overgang, was moeilijk... pijnlijk. Er was een pijnlijk moment waarop ze zich heel eenzaam voelde. Mentaal heel eenzaam, natuurlijk. Fysiek had ze haar kleine Krishna [haar dienaar] daar. Het was niet fysiek, het was mentaal – vanwege haar conceptie.

Heel goed.

We zullen zien.

Haar psyche is ter ruste gegaan.

(stilte)

Maar als je in jezelf een verschil voelt in gedachten, in manieren van denken, vertel het me! *(Moeder lacht)*

November 13, 1968

Het is echt een eindeloos werk. Het is dit zekere... (hoe moet ik het noemen? We kunnen het nauwelijks "denkvermogen" noemen), dit denkvermogen van het fysieke... Het lijkt erop dat het wordt opgeleid. Maar het is een eindeloos werk.

Bijvoorbeeld de gewoonte om mogelijkheden te bouwen, of te voorzien (we kunnen het nauwelijks "bouwen" of "voorzien" noemen... het is diep van binnen een soort heel duister iets) mogelijkheden en gebeurtenissen te verbeelden, met de hele pessimistische en dramatische kant die in al zijn belachelijkheid wordt getoond. Dus dan weet ik het niet, het is duidelijk om te leren dat te beheersen en te sturen, maar... Op het eerste gezicht moet het gewoon worden weggevaagd, het is absoluut nutteloos: je verspilt je tijd ermee en doet het slecht. Je vult de atmosfeer met een hoeveelheid volkomen walgelijke formaties met pulpfictioneel verbeeldingen.

Er is een poging tot controle, maar dat is allemaal nog steeds heel, heel duister.

(lange stilte)

Er komen op dit moment veel mensen uit de Verenigde Staten hierheen en ze brengen nieuws over een afschuwelijke crisis daar, een crisis van ontmoedigd pessimisme.... De hele jeugd lijkt in een treurige staat van depressie en ontmoediging te verkeren.

Ze hebben alles ontdekt dat hol, vals en onwerkelijk was in de oude manier van het leven zien, en ze hebben niets gevonden om het mee te vervangen.... Een paar zeldzame individuen (we krijgen hun brieven, of ze komen hier) zeggen dat ze de leer van Sri Aurobindo tegenkwamen en ontdekten dat het de redding was. Maar dat zijn er maar heel weinig. En de meerderheid van de mensen begrijpt het niet - ze hebben niet de intelligentie die nodig is om het te begrijpen.

Dus overal zinken ze terug; er is een poging gedaan om uit die exclusieve zoektocht naar persoonlijke voldoening te komen, en dat heeft geleid tot extravagaties; maar nu is de absurditeit van die extravagaties duidelijk geworden, dus zinken ze heel diep terug en ze hebben niet gevonden - ze hebben het ware pad niet gevonden. Omdat het geen mentaal pad is.

Overal is er nog steeds de cultus van het denkvermogen, dat is het vreselijke.

In Europa is het vreselijk! Ze zouden de intelligentie hebben die nodig is om het te begrijpen, maar ze zitten opgesloten in hun mentale fort.¹¹²

Ja.

Er is een poging om Sri Aurobindo binnen te halen, maar ze willen hem niet. Ze weten het beter, ze weten alles!

(lange stilte)

Het probleem is ook dat er zoveel valse profeten en charlatans van het Hindoeïsme en van "de waarheid van Azië" zijn geweest dat de ware niet binnen kan komen. Het zit vol met charlatans. De atmosfeer is alsof verrot....

(Moeder knikt haar hoofd)

Het wemelt van de swami's, van dit en dat.... Dus wat kan de Waarheid in dat alles doen?

(Moeder gaat in contemplatie)

Eindeloos werk, dat is alles. Dat is de indruk die dit lichaam heeft. Het is in vrede. Eindeloos werk.

En het heeft geen... (hoe moet ik het zeggen?) een helder beeld van het pad of het proces, dus... Het begrijpt maar één ding: vergeet nooit, nooit, zelfs niet voor een seconde, wat het "het Goddelijke" noemt en wil bereiken. Dat is alles.

En dan zijn er van tijd tot tijd flitsen, als flitsen van de Genade, absoluut prachtig.... Maar ze duren maar een seconde.

(stilte)

Niet erg bemoedigend.

Er is maar één ding: als een opbouw van kracht... een kracht die MISSCHIEN een Macht is. Ik voel wel dat het langzaam, langzaam opbouwt.... Dus misschien is dat wat vibreert... en misschien is er een ongeduld om te handelen? Ik weet het niet.

Maar het is nog niet precies.

¹¹² Sindsdien is er veel veranderd

En een heel helder bewustzijn van alle obstakels, van alles wat tegen is, van de algemene houding. Met de heel heldere perceptie dat... men gesluierd moet blijven. Precies. Dit is de tijd dat men gesluierd moet blijven.

Maar als je het zegt, is het veel preciezer dan het in werkelijkheid is.

November 16, 1968

Het is het fysieke wezen dat wordt opgeleid.

Wanneer het vitale en het verstand er zijn, gebruiken ze het fysieke als instrument voor hun wil en grillen – meestal heeft het geen onafhankelijk leven. Dus in de ruimte van een paar dagen, een paar weken, is het opnieuw opgevoed. Het herinnerde zich alle ervaringen die het had en sorteerde ze opnieuw, om het zo te zeggen, en het heeft een soort homogeniteit bereikt die volledig is gecentreerd rond de goddelijke Aanwezigheid.

Het heeft meerdere ervaringen gehad van deze Aanwezigheid.... Spontaan, voor het lichaam, is het een "bewust Licht"; een bewust Licht dat het overal ziet, overal voelt, waarvan het de aanwezigheid voortdurend voelt. Maar een of twee keer zag het een figuur. Dat verraste het erg en het was niet al te gerustgesteld (!), het vroeg zich af of het geen bedrieger was of... Maar een grote Aanwezigheid (*gebaar als een menselijke figuur*). De details van de vorm waren er niet, maar... Het was als een concretisering bedoeld voor het fysieke, van dit bewuste Licht dat daar was, zie je, en was alsof het geconcretiseerd was (*gebaar van verzamelen*) in een vorm die ook lichtgevend was, die gezien kon worden, en met zoveel kracht! Bovenal was het als de Kracht van de Heer – het was geweldig. En de indruk van het lichaam was dat Dat alles kon doen. Er was niets Dat niet kon doen. Ik kan niet zeggen dat armen of handen of benen gezien konden worden; dat was het niet, het was een vorm, maar alsof met een hoofd en schouders: een vorm, begrijp je. En om te beginnen, zoals ik al zei, de eerste keer dat het lichaam het zag, was het lichtjes gealarmeerd: "Wat is dit? Is het bedrog?..." Toen, zoals altijd, kwam het "Ding" eroverheen en zei: "Stil, stil, stil..." Geen woorden: als golven. Dus het bleef heel stil, en het voelde een geweldige Kracht. Het kwam toen het lichaam heel stil was en niet meer piekerde, en dat leek te zeggen: "Dit is hoe ik op mensen reageer." En het was een soort concretisering of materialisatie van dit

bewuste Licht. Je kon geen ogen of een neus of een mond of iets dergelijks zien: het was een immense figuur ("immens," hoe dan ook, het deel dat leek op een hoofd raakte het plafond).

Ik zag het twee keer, en beide keren was het toen ik de Heer aanriep zodat Hij kon handelen; om een of andere reden riep ik de Heer aan op iemand of voor iets, en het lichaam was zo (*gebaar van aspiratie of roep*). En een keer zag ik het achter iemand. Het was alsof... (*Moeder balt haar twee vuisten*) als gecondenseerde Kracht.

Twee gevallen (maar één was bijzonder duidelijk) waarin dingen niet leken te zijn zoals ze hadden moeten zijn; er leek een wanorde te zijn die rechtgezet moest worden, en zoals altijd maakte ik contact - maakte ik gewoon contact.¹¹³ En toen voelde ik dat het die Kracht werd. Ik zei niets – zei geen woord, maakte geen gebaar, zei niets – en de omstandigheden veranderden. Het was niet hier: het was iets dat fysiek ergens anders gebeurde. En het werd op die manier veranderd.... Er was nog een geval waarin het iemands wil en gedachte was die veranderd moest worden – maar dat weet ik niet, ik heb nog geen nieuws, ik weet het niet.

De ontwikkeling lijkt zich daar naartoe te bewegen: een actie op mensen en op aarde, heel fysiek.

Meerdere keren, toen het lichaam... gewoon walgde van haar kleinzieligheid, haar onvermogen, haar onwetendheid, haar domheid... (*lachend*) was het antwoord heel mooi: "Wees stil! Jij bent het niet die dingen doet." Dus het lichaam vroeg zich af (*lachend*), "Maar wat heb ik voor nut?!" Er stond... Ik weet het niet, ik kreeg de indruk van de plek waar twee stromen samenkomen (weet je wel, wanneer je de ene stroom met de andere verbindt?), de indruk dat het lichaam zo was, dat was haar nut!... Het had het gevoel als een van deze gereedschappen... (*Moeder wijst naar het stopcontact*).

Een stopcontact.

*(Moeder lacht
stilte)*

Dat wil zeggen, je bewust worden van het bestaan ervan belemmert het werk onmiddellijk. Het zou... zich niet bewust moeten zijn dat het bestaat.

Dat is juist wat het ziek maakt, dat is wanneer het zich bewust is van zichzelf.

(stilte)

Vandaag zag ik nog een Duitse dame die een tijdje in de apotheek van N. werkte. Natuurlijk merkte ze dat hij alles miste wat hij nodig had vanuit een

¹¹³ Tussen de Kracht hierboven en de persoon of omstandigheden.

modern oogpunt; en om een reden die ik niet weet, moet ze terug naar Duitsland, maar ze wil terugkomen met de volledige uitrusting. En ze vroeg of ze me kon zien voordat ze verliet. Ik had haar nog nooit eerder gezien. Ze kwam, ik vertelde haar een paar woorden over wat ze moest doen, toen wilde ze niet meer weg! Ze zat. Dus deed ik gewoon wat ik altijd doe, dat wil zeggen, het lichaam... (ik weet niet hoe ik het moet uitleggen) lijkt te verdwijnen, dan de Heer (*gebaar van Afdaling*) ... En toen iets wat is gebeurd, ik weet niet, misschien honderden keren: poeff! Ze stond op en... (*lachend*) deed een "pranam" en ging weg. Honderden keren is het gebeurd! En weet je... het is een Supergoedheid (ik weet niet hoe ik het je moet uitleggen), iets zo wonderbaarlijk liefdevol en goed en... maar het is geweldig krachtig! Ik denk dat wat hen bang maakt de kracht is. Het gebeurt de hele tijd. Het lichaam gaat zo (*gebaar van achteruitgaan of verdwijnen*), en de Aanwezigheid is er. En ik kijk gewoon. Maar negen van de tien keer vliegen ze!

Sommigen zijn eraan gewend en zijn integendeel heel blij, maar ze zijn niet veel.

November 20, 1968

(Moeder ziet er moe uit. Haar gezicht is opgezwollen door een tandabces.)

Heb je iets?

Ja, nieuws uit het Vaticaan.

Oh!... vertel me, het is interessant.

P.L. heeft foto's gestuurd van de man die magie zou beoefenen. Je weet dat hij een intieme vriend is van de Paus, zijn privémedewerker en tegelijkertijd aartsbisschop bij het Staatssecretariaat van de Heilige Stoel. Hier is zijn foto.

Oh, hij draagt zo'n grote hoed!

(Moeder kijkt lang)

En wat zegt V.?¹¹⁴

¹¹⁴ V. is de discipel die een visioen had van een prelaat die mantra's herhaalde.

Hij is er op dit moment niet.

Kleden aartsbisschoppen zich zo? Welke nationaliteit heeft hij?

Hij komt uit [dit en dat land].

(Moeder blijft stil)

Broeder A.¹¹⁵ is close geworden met de Consul en zijn vrouw... en tegen mensen spreekt hij slecht over de Ashram. Ik weet niet waarom. Deze mensen, hun hele mentaliteit is gebaseerd op "het doel heiligt de middelen." Dat is wat er op de foto te zien is.

(stilte)

En we hebben gehoord dat een hele Katholieke school met geestelijken op bezoek komt bij de Ashram.... Waar vandaan? Ik weet het niet. Uit Frankrijk, geloof ik.

Maar geef deze mensen alles wat je kunt en ze geven je al het gif dat ze kunnen.

Ja.

En de besten onder hen zijn zo.

Ze komen niet alleen om te zien en te leren: ze komen om alles te ontdekken wat ze kunnen bekritisieren - en er is klaarblijkelijk geen gebrek aan dingen om te bekritisieren!

*(Moeder gaat
in een lange meditatie)*

Ik denk dat het nog veel meer tijd zal kosten voordat dit allemaal verandert.

November 23, 1969

Ik heb een interessante ervaring gehad... Niet gisterenavond, maar de avond ervoor, vertelde iemand die ik niet bij naam zal noemen, "Ik ben volledig in het fysieke bewustzijn: geen meditaties meer, en het Goddelijke is iets geworden daarboven, zo ver weg..." Toen, onmiddellijk, terwijl hij sprak, vulde de hele kamer zich met de goddelijke Aanwezigheid. "Oh,"

¹¹⁵ Een katholieke monnik die al ongeveer een jaar in de Ashram verblijft.

vertelde ik hem, "Niet daarboven: HIER, precies hier." En op dat moment, ALLES, de hele atmosfeer... weet je, de lucht leek te veranderen in goddelijke Aanwezigheid (*Moeder raakt haar handen, haar gezicht, haar lichaam aan*): begrijp je, alles werd aangeraakt, aangeraakt, doordrongen, maar met... bovenal was er een verblindend Licht, een Vrede als deze (*enorm gebaar*), een Kracht, en ook zo'n Zoetheid... iets... je voelde dat het genoeg zou zijn om een steen te smelten.

En het is niet weggegaan. Het is gebleven.

Het kwam zo, en is gebleven.

En de hele nacht was zo - alles. Zelfs nu zijn de twee dingen er: een beetje van het gewone bewustzijn, als mechanisch, maar ik hoef alleen maar even stil te blijven of geconcentreerd te zijn en het is er. En het is de ervaring van het LICHAAM, begrijp je, fysiek, materieel, de ervaring van het lichaam: alles, absoluut alles is vol, vol, er is NIETS behalve Dat, en we zijn als... alles is als iets verschrompeld, weet je, als uitgedroogde schors, iets uitgedroogd. Je krijgt de indruk dat dingen (niet helemaal - oppervlakkig) hard, droog zijn geworden, en dat is waarom ze niet voelen. Dat is waarom ze Hem niet voelen, anders is alles, maar alles NIETS behalve Dat; je kunt niet ademen zonder Hem in te ademen, begrijp je; je beweegt rond, en het is in Hem dat je beweegt rond; je bent... alles, het hele universum is in Hem - maar MATERIEEL, fysiek, fysiek.

Het is de remedie tegen het "opdrogen" waar ik nu naar op zoek ben.

Ik vind het fantastisch, dat begrijp je.

En dan, als ik luister, zegt het ook dingen; ik zei tegen Hem: "Maar waarom klimmen mensen dan altijd naar boven?" En met de meest buitengewone, fantastische humor: "Omdat ze willen dat ik heel ver van hun bewustzijn ben!" Zulke dingen, maar dan niet zo precies geformuleerd: indrukken. Meerdere keren – meerdere keren hoorde ik: "Waarom gaan ze zo ver weg om te zoeken wat..." (je weet wel, de theorieën die hebben gezegd: "Het zit in je")... "om te zoeken wat overal is?"

Ik heb het niet tegen die persoon gezegd, allereerst omdat de ervaring niet iets was, dat continue was zoals het nu is.

En bovenal was er: GEEN NIEUWE RELIGIES! Geen dogma's, geen vaste leer. Vermijd – vermijd koste wat kost het om er een nieuwe religie van te maken. Want op het moment dat het op een... elegante manier werd geformuleerd die zichzelf opdroog en kracht had, ZOU HET VOORBIJ ZIJN.

Je krijgt de indruk dat Hij overal is, maar dan ook overal, en dat er niets anders is. En wij zijn ons daar niet van bewust omdat we... verschrompeld zijn (ik weet niet hoe ik het moet zeggen), uitgedroogd. zijn. We hebben

(*lachend*) enorme inspanningen geleverd om onszelf af te zonderen – en het is ons gelukt! We zijn geslaagd, maar alleen in ons bewustzijn, niet in het feit. In het feit, het is er. Het is er. Er is NIETS behalve Dat.

Wat we weten, wat we zien, wat we aanraken is alsof het in Dat baadt, drijft; maar het is doorlaatbaar; het is doorlaatbaar, absoluut: Dat gaat erdoorheen. Het gevoel van afgescheidenheid komt hier vandaan (*Moeder raakt haar voorhoofd aan*).

Misschien kwam de ervaring omdat er gedurende meerdere dagen een zeer grote concentratie was geweest om te vinden, niet precies het waarom of het hoe, maar het FEIT, het feit van afgescheidenheid, het feit dat alles zo stom, zo lelijk lijkt.... Ik werd aangevallen, aangevallen door allerlei levende herinneringen aan allerlei ervaringen (van allerlei soorten: van gelezen dingen tot schilderijen, films en het leven, mensen, dingen), herinneringen aan dit lichaam, alle herinneringen die we "anti-goddelijk" zouden kunnen noemen, waarin het lichaam een gevoel van afstotende of slechte dingen had, als ontkenningen van de goddelijke Aanwezigheid. Zo begon het. Twee dagen lang was ik zo, tot op het punt dat het lichaam bijna wanhopig was. Toen kwam de ervaring, en die is niet verplaatst. Die is niet verplaatst. Die kwam: vrrff! klaar, is niet verplaatst. Zie je, ervaringen komen en trekken zich dan terug – maar dit is niet verplaatst. Het is er nu. Dus het lichaam probeert vloeibaar te zijn (*Moeder maakt een gebaar van spreiden*), het probeert te smelten; het probeert, het begrijpt wat het is. Het probeert – het lukt niet, duidelijk! (*Moeder kijkt naar haar handen*) Maar het bewustzijn weet het.

Maar die ervaring heeft gevolgen: sommige mensen voelden zich plotseling opgelucht, een of twee helemaal genezen. En als er iets misgaat in het lichaam, hoeft het niet te vragen: het probleem wordt heel natuurlijk opgelost.

Dat heeft het lichaam niet eens de behoefte gegeven om te stoppen met iets te doen en zich volledig te concentreren op zijn ervaring, nee: geen verlangen, niets. Zo: zweven... zweven in een lichtgevende onmetelijkheid... die binnenin is! (*Moeder lacht*) De onmetelijkheid is niet alleen buiten: het is binnen. Het is binnen. Dit (*Moeder raakt haar handen aan, deze afzonderlijke verschijning*), je voelt echt dat het... Ik weet niet hoe ik het moet zeggen, maar het heeft alleen werkelijkheid in de vervorming van het bewustzijn – maar niet het menselijk bewustzijn: iets dat gebeurde, iets dat plaatsvond in het Bewustzijn... (*Moeder schudt haar hoofd*) Ik begrijp het niet.

(*stilte*)

Alle theorieën, alle verklaringen, alle verhalen die aan de basis liggen van elke religie, het lijkt me allemaal... een afleiding. Dus dan vraag je je af, vraag je je af... (Ik ga iets zeggen...) of de Heer niet een toneelstukje voor Zichzelf heeft opgevoerd!...

Maar het is moeilijk om uit te drukken. Ik heb dagen doorgebracht waarop ik echt alle verschrikkingen van de schepping heb meegemaakt (en in het bewustzijn van hun verschrikking), toen bracht dat deze ervaring teweeg, en... de hele verschrikking verdween.

Het waren helemaal geen morele dingen: het was vooral fysiek lijden. Vooral HET fysieke lijden. En dat fysieke lijden, ik zag het: een fysiek lijden dat duurt – onophoudelijk, dag en nacht doorgaand. En ineens, in plaats van in die staat van bewustzijn te zijn, ben je in de staat van bewustzijn van deze exclusieve goddelijke Aanwezigheid – de pijn is weg! En het was fysiek, heel fysiek, met een fysieke reden.¹¹⁶ Begrijp je, artsen zouden kunnen zeggen: "Het is om deze reden, die reden..." – heel materieel iets, absoluut fysiek: pff! weg.... Je bewustzijn verandert – het komt terug.

En als je lang genoeg in het ware bewustzijn blijft, verdwijnt de verschijning, dat wil zeggen, wat we het fysieke "feit" zelf noemen, niet alleen de pijn.... Ik heb het gevoel dat ik... (er is geen verstand om te begrijpen, godzijdank!), dat ik de centrale ervaring heb aangeraakt.

Maar het is een heel klein begin.

Men zou de indruk of zekerheid hebben het allerhoogste Geheim te hebben aangeraakt, alleen als het gezicht van de fysiek werden getransformeerd.... Volgens de ervaring (de ervaring in kleine details), zou het zo moeten zijn. Maar zou er dan eerst ÉÉN lichaam zijn waarin dit Bewustzijn tot uitdrukking kwam, of moet alles, maar dan ook alles, getransformeerd worden?... Dat weet ik niet.

Het zou gebeuren als het spel – het spel van afgescheidenheid – tot een einde zou komen. Dat zou de oplossing zijn van de transformatie. Een fenomeen van bewustzijn.

Maar het is zo concreet, ziet u!

(stilte)

Alleen, het andere bewustzijn is er nog steeds.... Net nu, vanmorgen, zag ik een aanzienlijk aantal mensen: iedereen kwam, en ik keek (er was geen "ik keek": voor de PERSOON daar, het was zo, ik keek naar hem), de ogen waren zo [op de persoon] gericht, en toen was er de waarneming en visie (maar niet "visie" zoals het wordt begrepen: het is allemaal een fenomeen van bewustzijn), het bewustzijn van de Aanwezigheid; de Aanwezigheid die dat soort schors doordringt, van verhard ding, doordringt, doordringt overal. En als ik kijk, als de ogen gefixeerd zijn, maakt het een soort concentratie [van deze Aanwezigheid].... Maar het is zeker een vrij voorbijgaande en tussenliggende staat, omdat het andere bewustzijn (het bewustzijn dat dingen ziet en *ermee omgaat zoals gewoonlijk*, met de perceptie van wat er in het individu omgaat, wat hij denkt – niet zozeer wat

¹¹⁶ Moeder's gezicht was gezwollen door een tandabces.

hij denkt als wel wat hij voelt, de manier waarop hij is), dat is er. Het is duidelijk ook nodig om contact te houden, maar... Het is duidelijk nog steeds een ervaring, geen vaststaand feit. Wat ik bedoel met "vaststaand feit" is het bewustzijn dat is vastgesteld op zo'n manier dat er niets anders bestaat, het is alleen aanwezig – het is nog niet zo.

(lange stilte)

En hoe zit het met jou? Wat heb je me te vertellen?

Ik heb een verandering in de atmosfeer gevoeld.

Ah!

Oh, ja. Vijf of zes dagen geleden had ik een gevoel van iets, dat beklemmend is...

(Moeder lacht)

Beklemmend. En gisteravond zag ik u vreemd genoeg op een gegeven moment plat op de grond liggen. Toen kwam ik naar u toe en vroeg u: "Wilt u geen kussen onder uw hoofd?" U zei: "Nee, niets." En u lag plat op de grond...

Nou, nou!

Wat betekent dat?

*(Moeder blijft lang stil
En antwoordt niet)*

Maar dit idee van het "neerdalende" Supramentale, van een "doordringend" Bewustzijn, is ONZE vertaling.... De ervaring kwam als de ervaring van een eeuwig feit: helemaal niet iets dat nu pas plaatsvindt. Dat het allemaal het resultaat is van bewustzijnstoestanden is zeker (of er iets daarbuiten is, weet ik niet, maar ik heb in ieder geval de positieve ervaring daarvan). Het zijn bewegingen van bewustzijn. Waarom, hoe?... Ik weet het niet. Maar als je het van de andere kant bekijkt, is het feit dat iets dat tot deze aardse regio behoort zoals het is, bewust is geworden, wat de indruk wekt dat er iets "heeft plaatsgevonden".... Ik weet niet of ik mezelf verstaanbaar kan maken.... Ik bedoel dat dit lichaam net zo is als de rest van de aarde, maar om de een of andere reden is het toevallig op een andere manier bewust geworden; nou, dat zou normaal gesproken in het aardse bewustzijn uitgedrukt moeten worden als een "komst", een "afdalings", een "begin".... Maar is het een begin? Wat is "gekomen"?... Begrijp je, er is NIETS behalve de Heer (ik noem het "de Heer" voor het gemak van de taal, want anders...), er is niets anders dan de Heer, niets anders - niets anders bestaat. Alles vindt plaats in Hem, bewust. En wij zijn... als zandkorrels in deze Oneindigheid; alleen zijn wij de Heer met het

vermogen om ons bewust te zijn van het bewustzijn van de Heer. Dat is precies het.

(stilte)

Voor die ervaring, toen ik in het bewustzijn was van al het lijden en de verschrikkingen van het fysieke leven, kwam er op een gegeven moment iets (het "zei" niet - we worden gedwongen woorden te gebruiken, maar dit alles vindt plaats zonder mentalisatie), een indruk... om te vertalen zou ik zeggen: "Ben je niet bang om gek te worden?..." Begrijp je? (Het is een vertaling.) Dus toen antwoordde het lichaam spontaan: We zijn ALLEMAAL krankzinnig, we kunnen niet krankzinniger worden dan we zijn!" En de dingen kalmeerden onmiddellijk.

(lange stilte)

Het is hier dat dit bewustzijn is (*Moeder raakt Satprem's borst aan*). Dit (*gebaar wijst naar het denkvermogen en daarboven*) is gewoon licht, licht... (*immens gebaar*). Maar in dit lichaam is dit bewustzijn hier (*hetzelfde gebaar naar de borst*). Ik bedoel het bewustzijn... dat we in de Heer zijn.

Ik weet het, het bewustzijn dat hier is weet dat deze manier van spreken nogal kinderachtig is, maar het geeft de voorkeur aan deze kinderlijke manier boven een die zou proberen precies te zijn en mentaal zou zijn.

(Moeder kijkt op de klok)

Oh, het is laat.... Ik heb veel gepraat, bah-bah!

November 27, 1968

(Moeder is ernstig verkouden. Ze zit al sinds juli in dezelfde pijnlijke curve.)

Wat u de vorige keer zei, zou misschien gebruikt kunnen worden voor het Bulletin van februari? Het lijkt erg belangrijk....

Ik kan het me helemaal niet herinneren.

U raakte de "centrale ervaring" van de transformatie aan.

Oh, dat klopt.

Het is gaande.... Het lichaam heeft de indruk dat het begint te begrijpen. Voor het lichaam zijn er natuurlijk helemaal geen gedachten – helemaal geen; maar het zijn bewustzijnstoestanden. Bewustzijnstoestanden die elkaar aanvullen, elkaar vervangen.... Tot op het punt dat het lichaam zich afvraagt hoe men kan weten met gedachten; ervoor is de enige manier om te weten, de enige manier om te ervaren, bewustzijn. Het wordt steeds duidelijker vanuit een algemeen gezichtspunt. En het past het toe; het past het op zichzelf toe, dat wil zeggen, er wordt gewerkt om alle delen van het lichaam bewust te maken, niet alleen van de krachten die ze ontvangen, de krachten die door het lichaam gaan, maar ook van de actie van zijn innerlijke werking.

Dat wordt steeds preciezer.

Het is vooral dit: voor het lichaam is alles een fenomeen van bewustzijn, en wanneer het iets wil doen, begrijpt het bijna niet meer de betekenis van "weten hoe het moet"; het moet BEWUST zijn van de manier waarop het het doet. En niet alleen voor zichzelf, maar ook voor alle mensen om het heen. Dat wordt zo'n vanzelfsprekend feit.... Dus om van iemand anders te leren, om bijvoorbeeld de manier te leren om iets te doen – voor het lichaam is het alleen door het te doen en tegelijkertijd het bewustzijn toe te passen dat het kan leren. En wat iemand uitlegt, wat iemand anders kan uitleggen, lijkt... het lijkt hol – levenloos, hol.

Het wordt steeds meer zo.

(stilte)

U heeft mijn vraag over dat visioen van u liggend op de grond niet beantwoord...

(Moeder lacht) Ik denk dat het het symbool is van perfecte overgave. Ik lag op mijn rug, toch?

Op uw rug, op de grond.

Op mijn rug, ja. Het moet de picturale uitdrukking zijn van de houding van het lichaam.¹¹⁷

Het is de houding van perfecte ontvankelijkheid in volledige overgave.

Want dat is waar.

¹¹⁷ Kort nadat Satprem aan het einde van het gesprek vertrok, stuurde moeder hem een regel met de zin die volgt.

Ik weet echt niet of er "delen" of organen zijn die nog steeds hebben wat we hun "geest van onafhankelijkheid" zouden kunnen noemen, maar het lichaam heeft zich echt overgegeven, dat wil zeggen, het heeft geen eigen wil; het heeft geen verlangen, geen eigen wil, en het is de hele tijd alsof het "luistert" - de hele tijd - om de Indicatie waar te nemen.

Het begint de exacte plek of functie te kennen die niet... Ik kan niet zeggen "getransformeerd", want dat is een nogal hoogdravend woord, maar niet in harmonie met de anderen, en veroorzaakt een wanorde. Dat wordt een perceptie van elk moment. Wanneer er iets schijnbaar abnormaals plaatsvindt, is er het begrip, het besef van waarom het gebeurt en waar het naartoe moet leiden: hoe een schijnbare wanorde kan leiden tot een grotere perfectie. Dat is het. Het is een klein beginnetje. Maar het is begonnen. Het lichaam begint een beetje bewust te worden. En niet alleen voor zichzelf, maar ook voor alle anderen, het is begonnen: zien, waarnemen hoe het Bewustzijn (met een hoofdletter B) in anderen werkt. En in feite is er soms (woorden lopen VER ACHTER de ervaring) geen sprake meer van de perceptie van verdeeldheid: er is de perceptie van diversiteit (dat wordt heel interessant)... de diversiteit (als het niet was voor wat we zouden kunnen noemen het "vastklampen" van afgescheidenheid), de diversiteit die, in het ware bewustzijn, volmaakt harmonieus zou zijn en een geheel zou vormen dat perfectie zelf zou zijn (*Moeder maakt een rond gebaar*).

Het is het vastklampen – wat is er gebeurd?... Wat is er gebeurd?...

Het valt nog te bezien of het om de een of andere reden nodig was of dat het een ongeluk was – maar hoe zou het een ongeluk kunnen zijn!... Voor het moment (er is geen gedachte, dus het is een beetje vaag), voor het moment is er een indruk... Ik zou het zo kunnen zeggen: de indruk van een ENORME verwerving van bewustzijn, die is verkregen door de zeer hoge prijs te betalen voor al het lijden en alle wanorde.... Gisteren of vandaag (ik weet niet meer wanneer, ik denk gisteren), op een gegeven moment was het probleem zo acuut (*Moeder raakt haar wang en keel aan*), en toen leek het goddelijke Bewustzijn te zeggen: "In al dit lijden ben ik het die lijd" (het Bewustzijn, begrijp je), "ben ik het die lijd, maar op een manier anders dan de jouwe." Ik weet niet hoe ik het moet uitdrukken... Er was een soort indruk dat het goddelijke Bewustzijn waarnam wat voor ons een lijden was, dat het bestond – het bestond voor het goddelijke Bewustzijn. Maar niet op dezelfde manier als het bestaat voor ons eigen bewustzijn. Dus toen was er een poging om het bewustzijn van het geheel tegelijkertijd te begrijpen, het gelijktijdige bewustzijn van alles... om mezelf uit te drukken zou ik kunnen zeggen, het bewustzijn van lijden (de meest acute wanorde) en van Harmonie (de meest volmaakte Ananda) – beide samen, samen waargenomen. Dat verandert natuurlijk de aard van het lijden.

Maar dat is allemaal heel bewust een soort gebabbel. Het is niet de vertaling van wat is.

Er is ook de perceptie dat beetje bij beetje, na al deze ervaringen, elk aggregaat (wat voor ons een lichaam is) eraan went om de kracht te hebben om het ware Bewustzijn te dragen.... Het vereist een spel van aanpassing.

Maar weet u, Sri Aurobindo schreef ook in Thoughts and Glimpses, denk ik, dat lijden een voorbereiding was op Ananda.¹¹⁸

Ja. Ik moet zeggen dat er veel dingen van Sri Aurobindo zijn die ik op een heel andere manier begin te begrijpen.

Ik zei je dat het hier was (*Moeder wijst naar haar neus, mond en keel*) dat er de meest complete weerstand was. Als ervaring is het heel interessant, maar het is nog steeds in volle gang....

(*stilte*)

De indruk dat je op het punt staat iets aan te raken, en dan... ontsnapt het. Er is iets dat ontbreekt.

(*stilte*)

Nog een lange, lange, lange weg te gaan.

November 30, 1968

Zouden we op 21 februari de opname van dat heel belangrijke gesprek, weet u wel, over de "centrale ervaring" niet kunnen uitzenden op de Playground?¹¹⁹

Nee.

* * *

¹¹⁸ "...Pijn die naar de aanraking van een onvoorstelbare extase smacht." Zie ook Gedachten en Aforismen: 93 – "Pijn is de aanraking van onze Moeder die ons leert hoe we in vervoering kunnen verdragen en groeien. Ze heeft drie fasen van haar scholing, eerst uithoudingsvermogen, vervolgens gelijkheid van ziel, laatste extase."

¹¹⁹ Gesprek van 23 november. Via de "Notes on the Way" of anderszins wilde Satprem altijd Moeders ervaring aan de Ashram bekendmaken, maar begreep op dat moment niet de redenen voor haar terughoudendheid.

Onmogelijk om te spreken.... Het lichaam voelt voortdurend dat het leert – leert om te leven. En leert om te zijn wat het moet zijn. Constant, dag en nacht.

En dat is alles.

Het moet alles leren.

En heel acuut, het gevoel dat spraak vervormt, het woord vervormt.... Het lichaam houdt niet van spreken.

(lange stilte)

De afgelopen dagen vroeg het zich bijvoorbeeld af over één ding; zijn er lichamen die trots zijn?... Er zijn veel lichamen die trots zijn als het vitale en het denkvermogen erin zitten. Maar zonder dat... is het niet mogelijk! Niet mogelijk.

(meditatie)

Maar het heeft constant het gevoel van niet alleen de Aanwezigheid maar ook van de goddelijke Actie, zoals dit *(gebaar als een stroom die door Moeder en naar mensen stroomt)*, en het denkt niet eens: "Het is door mij heen", zelfs dat niet. Het voelt (om te vertalen) dat het door alles heen zou kunnen gaan. Er vinden een aantal zeer precieze acties plaats, en het lichaam is zich ervan bewust, maar nooit bewust dat het de actie uitvoert, of dat de actie erdoorheen plaatsvindt. Het gevoel van "het" bestaat niet... behalve, af en toe, voor de indruk van iets, dat enigszins inert is; het heeft nog steeds het gevoel van haar inertie - het is niet het volledige Bewustzijn. Maar het maakt zich daar niet eens druk om, het is niet zijn zaak.

Er is een scherpe en constante observatie van ALLES, ieder en elk ding dat gaande is - onuitsprekelijk.... Tegen de tijd dat je het hebt gezegd, hebben er al een heleboel andere dingen plaatsgevonden.

Daar.

December

December 4, 1968

(Moeder is nog steeds verkouden)

Wat is er nieuw? Niets?

Ja: V.¹²⁰ zag de foto van de man uit het Vaticaan en hij bevestigde, hij zei: "Dit is de man."

Dit is de man... *(Moeder kijkt naar de foto)*

Vreemd genoeg is hij een intelligente man. Maar deze mensen zijn hypocrieten; ze denken op de ene manier en handelen volgens een ander principe.

Hij is niet bot, hij is een man die kan begrijpen.

Wat mij betreft, hij komt op mij over als een wrede man.

Wreed...

V. zei ook: "Hij kan doden."

Hij kan doden... misschien.

Het is de andere kant van zijn aard. Er zijn veel mensen die zouden kunnen doden als ze de moed hadden.

In hun gevoelens doden ze.

(stilte)

De *tapasya* van het lichaam is iets heel interessants, echt interessants. Het lichaam... Weet je, haar bescheidenheid is totaal; het heeft een scherp gevoel voor al haar beperkingen, al haar onvermogens, al haar onwetendheid, alles... en tegelijkertijd – tegelijkertijd – het ABSOLUTE gevoel van de goddelijke Aanwezigheid, absoluut; en een goddelijke Aanwezigheid die alles in stukken kan breken als het dat wil. Het is heel interessant... Een Aanwezigheid met zo'n kracht! Een kracht... die onberekenbaar is, met geen enkele mogelijke vergelijking met aardse dingen.

¹²⁰ De discipel die voor het eerst die mijter prelaat mantra's had zien herhalen.

Het lichaam heeft een heel, heel sterke indruk (een soort besef) dat haar lijden voortkomt uit haar onvermogen. Er is een soort perceptie dat het een GEWOONTE heeft om te veranderen in lijden dat het niet kan verdragen.

(stilte)

Ik zag Z net daarvoor. Ze was helemaal in opstand, omdat ik haar lang geleden iets had verteld dat ze niet begreep met betrekking tot films [die in de Ashram werden vertoond] (het is niet precies dat, maar toch), en ze gleeed in een gat. Dus ze was hier (ik hield haar hand vast), en dit lichaam voelde dat het allemaal hetzelfde soort materie was – dit soort gemeenschappelijkheid en identiteit – en het was tegelijkertijd geamuseerd en heel lief. En toen, was er hier, zo'n geweldige Kracht, mon petit; het lichaam was bewust, dat Dat een wezen tot pulp kon vermalen. En Het bleef zo (*gebaar van een stille getuige*), niet handelend. De Kracht, die het vermogen heeft om zich te manifesteren met de vitale kracht (Het domineert het vitale en heeft het vermogen om het te gebruiken), en die dingen kan oplossen in volmaakte stilte. Het is buitengewoon.

Maar het lichaam vergist zich niet, het weet wat het is. Het weet wat het is. En het weet één ding, dat alleen wanneer (en omdat) het absoluut vredig kan zijn – vredig als iets volkomen transparant en stil – deze Kracht kan handelen. Het lichaam weet. Het weet dat het enige wat van haar gevraagd wordt die totale, transparante stilte is.

(stilte)

Om terug te komen op deze man uit het Vaticaan, hij behoort tot het type mensen dat principes van actie heeft en zijn dierbaarste vriend zomaar kan doden (of laten doden), uit overtuiging. Dat is duidelijk.

Het is het type van de "Grootinquisiteurs."

Ja.

Als we rust en stilte willen, is het het beste om hun aandacht niet te trekken!

Maar hij houdt P.L. in de gaten: in V's visioen keek hij naar uw symbool om P.L.'s nek.

Draagt P.L. het?

Ik weet het niet. V. zag P.L. met uw symbool om zijn nek, en deze man keek naar uw symbool.

Maar ik denk niet dat P.L. het draagt?

Ik denk van wel, maar verborgen natuurlijk, niet aan de buitenkant!

Verborgen maakt niet uit.

Ja, maar hoe dan ook, deze man kijkt, hij houdt het in de gaten.

P.L. zou er goed aan doen op zijn hoede te zijn.

Ik vertelde het hem.

Ze gaan in dezelfde commissie zitten!¹²¹ Dat is heel interessant! (*Moeder lacht*) Heel interessant.

Maar... (hoe zal ik het zeggen?) Ik heb deze hele affaire [van de kerkhervormingen] in handen van de Genade gelegd. En ik verwacht dat er interessante dingen gaan gebeuren, want daar weten we niet... Wat mensen niet weten is de wonderbaarlijke kracht van de Genade, zelfs over de ergste ongelovige, zelfs over de ergste vijand.

(stilte)

Het lichaam is heel eenvoudig, het heeft de eenvoud van een kind. Deze ochtend werd het aangevallen met visioenen – niet "visioenen", ik weet niet hoe ik ze moet noemen... het waren niet echt herinneringen, maar dingen die kwamen en allemaal uiting gaven aan haat, geweld (die hele kant, weet je), en het lichaam zag, het zag en voelde, en zei zo spontaan (het blijft in deze constante gemeenschap met de goddelijke Aanwezigheid), het zei tot de Heer: "Waarom draag je dat allemaal in Jezelf?" Met de oprechtheid en eenvoud van een kind: "Waarom draag je dat allemaal in Jezelf?" En precies toen het dat zei, was er een soort visioen, een visioen dat zich uitstrekte over de hele aarde van alle verschrikkingen die er voortdurend op werden begaan: "Waarom draag je...?" Dus het Antwoord is altijd, altijd hetzelfde (het is zo, het is hier zo [*gebaar rond het hoofd*]): "In mijn Bewustzijn zijn dingen anders." Of, "In mijn Bewustzijn hebben dingen een ander uiterlijk." En er was deze aandring: "Werk om het ware bewustzijn te hebben. Het WARE bewustzijn dat alles bevat.

En vanmorgen begreep het lichaam: het probleem werd heel duidelijk begrepen. (Niets hiervan is doordacht, ik weet niet hoe ik het moet uitleggen... het zijn geen positieve sensaties, maar... het zijn percepties... ik weet het niet [*Moeder voelt de lucht met haar vingers*].) Maar het lichaam begreep duidelijk waarom deling, voor een tijdje, voor de groei van het wezen, noodzakelijk is. Want als er vanaf het begin de perceptie was die het nu heeft van alles in de Heer, absoluut alles, bijvoorbeeld alle dingen die zelfs nog niet zo lang geleden (hoewel op een andere manier) het nog steeds een soort afschuw gaven - bepaalde soorten wreedheid, bepaalde dingen gaven het lichaam echt een gevoel van afschuw... Nu is het niet meer zo, maar het kan nog steeds niet blij zijn met zulke dingen; het kan onverschillig zijn (*gebaar van een Getuige*), - maar het kan niet blij

¹²¹ Voor de hervormingen van de Kerk.

zijn. En het heeft begrepen waarom die afschuw nodig was; waarom er een tijd was dat de gemanifesteerde wereld, de wereld van manifestatie, buiten en gescheiden van de Heer moest verschijnen.... (*Na een stilte*) Men moet... men moet die onveranderlijke Vrede hebben, men moet zo groot zijn als het universum om het idee te kunnen dragen dat ALLES de allerhoogste Heer is.

En het lichaam heeft begrepen dat het pas nu de ervaring heeft omdat het pas nu voldoende bewust en overgegeven is (overgegeven in de ware zin van het woord; ik zou bijna kunnen zeggen "geïdentificeerd", maar dat is een te hoogdravend woord, het wil het niet gebruiken, het weet dat het niet zo is en identificatie zal iets anders zijn), maar heel eenvoudig dat het nu in staat en klaar is om het idee te dragen dat alles de Heer is, dat er NIETS is dan de Heer. Voorheen, gedurende een hele lange tijd, moest het nog steeds voelen dat al deze bewegingen (*gebaar vooruit*) naar de Heer leiden, terwijl al die bewegingen (*gebaar achteruit*) van de Heer wegleden. Lange tijd was de keuze noodzakelijk. En nu, nu doet het zijn tapasya om dit idee te kunnen verdragen – maar zonder toe te geven of te accepteren bewegingen van degradatie en wreedheid.... Dat wil zeggen, met de ontluikende indruk dat dingen niet zijn wat ze lijken te zijn; dat we alleen het uiterlijk zien en ze niet zijn wat ze lijken te zijn.

Maar het brein kan het niet begrijpen. De geest kan over alles speculeren, maar dit is iets anders, het denkvermogen is er niet. Het brein, zijn vermogen... (*Moeder blijft staren*).

Niet later dan vanmorgen, de hele ochtend, was er... (hoe moet ik het noemen?) het heeft de aard van verwondering, maar niet de vreugde van verwondering, en het heeft niet de domheid van verbijstering, het is... iets... een staat, ja. Het lichaam merkt op hoe het leven is (of in ieder geval hoe het leven is voor ons uiterlijke, actieve bewustzijn), hoe het leven is, hoe het LIJKT te zijn... en het is heel moeilijk om niet te zeggen: "Waarom, waarom, waarom? WAAROM?.." En dan, als het er zo uitziet, wordt het verdrietig, verdrietig, heel erg verdrietig; dan voelt het dat het niet is wat het is. En wat is dat verdriet?... Het moet zijn... het moet de deur zijn die leidt naar iets anders... wat het nog niet begrijpt.

Waarom, waarom is deze wereld zo, waarom? Waarom al deze verschrikkingen, waarom?... Zo was het lichaam vanmorgen. En het heeft de indruk – net zoals het die heel sterke, heel sterke sensatie heeft van binnen de Heer te zijn – het heeft de indruk van waar dat toe leidt, van wat komen gaat. En dan, met TOTAAL vertrouwen, totaal.... Maar het weet het nog niet.

Het is de hele tijd – constant, onophoudelijk – de hele tijd geconfronteerd met deze ervaring dat wanneer je zo bent (*Moeder wijst twee vingers aan de ene kant*), dat wil zeggen, je tot het Goddelijke wendt, dingen wonderbaarlijk uitpakken – wonderbaarlijk... het is ongelooflijk; en zo zijn (*Moeder wijst twee vingers aan de andere kant*) is genoeg om alles walgelijk te maken, om fout te gaan, om te irriteren: een HEEL KLEINE

beweging, hetzij van vertrouwende opening, hetzij van het gewone bewustzijn (helemaal geen bewustzijn van opstand of ontkenning, helemaal niet: gewoon het gewone bewustzijn, het bewustzijn van het leven zoals mensen het hebben – het gewone bewustzijn), en het is genoeg... dingen worden afschuwelijk; en dan, zo (*gebaar in de andere richting*): wonderbaarlijk wonderbaarlijk. Voor microscopisch kleine, onbelangrijke dingen, begrijp je, dat wil zeggen voor ALLES – geen kwestie van "belangrijke" of "onbelangrijke" dingen, niets van dien aard – voor alles wordt het gewoon wonderbaarlijk, maar het is hetzelfde! In het ene geval heb je pijn, lijdt je, ben je ellendig, word je zelfs ziek, en in het andere geval... En het is hetzelfde.

Maar het is het punt bereikt waarop het lichaam nu behoorlijk verbijsterd is dat men het gewone leven kan leven met het gewone bewustzijn en tevreden kan zijn! Het vindt dat afschuwelijk, weet je, afschuwelijk. En die manier van leven in chaos, lelijkheid, slechtheid, egoïsme, geweld, oh... en wreedheid en alle mogelijke verschrikkingen, en het allemaal volkomen natuurlijk vinden.... Dat is wanneer het lichaam tegen zichzelf zegt: "Het moet zijn... het moet nodig zijn geweest als een stadium in de ontwikkeling, en het is een effect van de Genade, dus er is niets te zeggen, er is alleen maar te bewonderen."

Maar het is absoluut zeker – absoluut zeker – dat als de wereld, als de schepping was zoals het lijkt te zijn voor dit lichamelijke bewustzijn zoals het nu is, er maar één ding te doen zou zijn – het uitwissen!... Dat is duidelijk de verklaring van, en rechtvaardiging voor, alle nihilistische religies en filosofieën. Het vereist een volkomen onbewuste ongevoeligheid om gelukkig en tevreden te kunnen leven in deze verschrikking die de wereld is. En dit alles... IS de Heer, en niet alleen IS de Heer, maar is IN de Heer; dat wil zeggen, het is niet zoals wij het ons voorstellen – dingen die werden weggestuurd, afgewezen – helemaal niet, helemaal niet: dit alles is daar IN de Heer.... Dus daar.

Zie je, het lichaam heeft deze ervaring van volkomen ongeorganiseerd zijn, van verkouden zijn, een pijn hier, een pijn daar... en wanneer het in een bepaalde houding is (we kunnen het een houding noemen, ik weet het niet), in ieder geval in een bepaalde staat van bewustzijn: verdwenen! Alles wat er niet meer is, is er niet meer – er is geen kou meer, geen pijn meer, niets meer, het is allemaal weg! Hoewel het klaar is om terug te komen.... En niet alleen weg (wat een psychologisch fenomeen zou zijn), maar de OMSTANDIGHEDEN van mensen en dingen om je heen VERANDEREN! Ze worden anders: in het ene geval is alles zo – koppig, verdraaid – en in het andere...

(lange stilte)

Dus in feite is het voordeel van het lichaam ten opzichte van het denkvermogen dat het heel goed begrijpt (voor hem is het natuurlijk) dat die hele manier van zien en spreken slechts een manier van zien en spreken is; je kunt de tegenovergestelde manier hebben en die kan net zo

waar zijn, en nog een andere manier zou heel waar zijn, en uiteindelijk is alles wat iemand zegt en denkt slechts... manieren van zien. De geest heeft daar moeite mee, maar het lichaam weet het heel goed, heel goed. Maar...

(lange stilte)

Onuitsprekelijk.

(stilte)

Hoe zijn je nachten?

Niet goed.

Hetzelfde?

Ja, niet veel.

Onveranderd?... Heel goed.

Het lichaam kent een staat waarin het niet op de normale manier slaapt (wat 'slaap' wordt genoemd), en in plaats daarvan is er een staat (die we een staat van harmonie zouden kunnen noemen, maar niet actief, heel stil) waarin tijd niet meer bestaat, dat wil zeggen, het lichaam kan twee uur, drie uur zo doorbrengen, denkend dat het vijf minuten was. Zo zijn nachten nu eenmaal. Het komt steeds vaker voor. En ik heb het idee dat dat je slaap zou veranderen (ik heb er vaak over nagedacht, bijna elke dag), zoals dit: in die staat terechtkomen, die helemaal niet de normale slaap is waarin je dromen en activiteiten hebt en het onderbewustzijn zo actief is – nee, helemaal niets van dien aard.

Dat is allemaal iets dat begint. We moeten geduld hebben.

Ik heb me afgevraagd.... De afgelopen weken werd ik 's ochtends wakker met pijnlijke ogen. Ik heb me afgevraagd waar het vandaan kwam?

Werk je veel 's avonds?

Ik werk normaal. Maar het vreemde is dat het beter wordt naarmate de dag vordert. Dan, 's nachts, beginnen mijn ogen pijn te doen. Wat is er aan de hand?... Ik vroeg me af of er niet iets subtiels mij dwarszat?¹²²

(Moeder blijft kijken)

¹²² Deze vreemde nachtelijke moeilijkheden zouden lang duren en zouden verband kunnen houden met de intriges rond P.L. Deze Agenda zal ze in 1969 opnieuw vermelden.

December 11, 1968

*(Moeder leest de boodschap voor die ze van plan is te geven voor het
nieuwe jaar, 1969:)*

Geen woorden – daden.

* * *

(Tegen Sujata:) Wat wil je voor je verjaardag?

Ik wil mezelf meer integraal aanbieden.

Aanbieden ben jij – geven ben ik!

* * *

*(Dan luistert Moeder naar Satprem die een oude Playground Talk van 22
juli 1953 voorleest.)*

Dit zijn dingen die ik nu zeker niet meer zou schrijven!... Maar hoe dan ook,
ze zijn waar op hun niveau *(gebaar op grondniveau)*.

(stilte)

De ervaring gaat door en wordt steeds bewuster en bijna praktisch. Wanneer iemand komt, lijk ik te zien... bijna om de hoeveelheid sluiers te meten die hem ervan weerhouden het allerhoogste Bewustzijn te zien en te voelen. Het is heel interessant geworden: iemand staat voor me, ik kijk naar hem of haar, concentreer me en concentreer me en concentreer me totdat het contact met het allerhoogste Bewustzijn tot stand is gebracht, en ik kan de reactie meten: bij sommigen, als ze hier zijn, is het heel moeilijk om contact te maken; bij anderen (en het is heel onverwacht, het heeft niets te maken met wat men zou kunnen denken – het is buitengewoon, buitengewoon!), bij sommigen gaat het meteen hup! Zo *(gebaar van het doorboren van een sluier)* en wordt er contact gemaakt – soms met vrij onverwachte mensen; bij anderen die de sadhana doen, die behoorlijk gewijd zijn, die... het kost zoveel moeite! Het is echt interessant. Echt interessant. Maar dan, sommige mensen, als er eenmaal contact is gemaakt, willen niet meer wijken! (Ik betwijfel of ze zich ervan bewust zijn wat het is, maar ze willen niet meer wijken.) Anderen daarentegen,

beginnen zo te (*bevend gebaar*), ze zouden het niet erg vinden om te vertrekken! (*Moeder lacht*) Het is enorm interessant!

Ik herinner me de tijd dat ik sprak over een "bad van de Heer" dat ik [mensen] gaf – die zaak lijkt me nogal ouderwets, dat is het niet! Het is... De Heer is er, overal en altijd! (Ik zeg "de Heer" om lange zinnen te vermijden, maar soms zeg ik "het allerhoogste Bewustzijn" om minder – wat zal ik zeggen? – minder kinderachtig te zijn, want alles wat we zeggen is kinderachtig.) Maar de ervaring wordt steeds wonderbaarlijker.

Wat was ik ver weg toen ik zo sprak [de toespraak uit 1953]! Wat was ik ver weg.... Het was een mentale transcriptie. Nou, het maakt niet uit; het amuseert mensen. Ze begrijpen dat; wat ik nu doe, begrijpen ze niet. En dan...

Er is nog steeds de gewoonte om "ik" te zeggen, maar ik denk dat dat komt omdat het anders heel moeilijk zou worden om jezelf uit te drukken. Maar ik denk niet zo, ik weet niet wat dat "ik" is; wat spreekt is... het is het bewustzijn dat speciaal betrokken is bij het werk van dit lichaam. Zie je, dit lichaam wordt gebruikt voor een werk, en er is een Bewustzijn gedelegeerd om speciaal betrokken te zijn bij dat - dat is het een beetje preciezer, maar we kunnen niet altijd zinnen maken!

Maar hoe interessant is het!... Soms, oh, wordt het zo mooi! En op andere momenten is het zo moeilijk! Het kost zoveel moeite, en soms (*lachend*) met mensen die de beste reputatie hebben!... Het is echt interessant. Ik ben zelf verrast.

(*stilte*)

Zodra iemand spreekt, gaat het bewustzijn omlaag. Maar dat is niet per se om zichzelf verstaanbaar te maken, het is omdat het bewustzijn te subtiel is voor de woorden die we tot onze beschikking hebben.

(*lange meditatie*)

Ik weet niet of ik ooit in staat zal zijn om dingen op een expressieve manier te zeggen... voorlopig zijn woorden verschrikkelijke sluiers.

Het lichaam is iets heel, heel eenvoudigs en heel kinderlijks, en het heeft die ervaring zo dwingend, begrijp je, het hoeft niet te "zoeken": het hoeft alleen maar even te stoppen met haar activiteit en... het is er. Dus dan vraagt het zich af waarom mensen zich daar niet vanaf het begin van bewust zijn geweest? Het vraagt zich af, "Waarom, waarom hebben ze allerlei dingen gezocht - religies, goden... allerlei dingen - als het zo simpel is!" Zo simpel, voor het lichaam is het zo simpel, zo vanzelfsprekend.

Al die constructies - religies, filosofieën... al die constructies - zijn een behoefte van de geest om... "het spel te spelen." Het wil het spel goed spelen. Terwijl het lichaam zo simpel is, zo simpel, zo voor de hand liggend!

Zo voor de hand liggend, zo simpel: "Waarom," vraagt het zich af, "Waarom, waarom hebben ze allerlei complicaties gezocht... als het zo simpel is?" Het feit dat je zegt: "Het Goddelijke is diep in je"... (het herinnert zich zijn eigen ervaring, begrijp je) is zo ingewikkeld, terwijl het zo eenvoudig is!

Het kan niet uitleggen, kan niet uitdrukken, er zijn geen woorden, maar het heeft een soort bewuste perceptie van... (*Moeder maakt een licht draaiend gebaar met de toppen van haar vingers*) wat vervormt en verhuult. En dat is wat werkelijkheid is geworden voor alle menselijke bewustzijn.

Het is moeilijk om uit te drukken.

Voor het lichaam wordt het zo'n vanzelfsprekend feit.... Het vraagt zich af hoe iemand anders kan denken, anders kan voelen? Het is zo vanzelfsprekend.

(*stilte*)

Je kunt je niet voorstellen wat voor indruk ik kreeg toen ik luisterde [naar de Talk uit 1953]! Ik voelde me alsof ik vele levens terugging in de tijd!...

Het is nuttig.

Nuttig...

Maar mensen hebben methoden nodig om "contact te maken", dat is het geheel!

Zoveel nutteloze dingen in die methoden!

Nou, ja! Omdat ze direct opgesloten raken in die methoden.

Ja.

Oh, bovenal is het dit "ik", dit enorme ik in iedereen, dat komt - komt om alles te vervalsen. Maar het lichaam begint zich af te vragen hoe, hoe kan men... hoe? Het is geen gedachte, het is een soort sensatie, ik weet niet, van perceptie (taal staat ONDER zijn bewustzijn; het zegt "ik" uit gewoonte; misschien uit behoefte om zichzelf verstaanbaar te maken, maar vooral uit gewoonte), en het "ik"...? Het is zo bewust dat er ÉÉN ik is (*gebaar met één vinger die naar boven wijst*).

(*Moeder lacht,
schudt haar hoofd
en blijft stil*)

Heel goed. We moeten wachten – geduld, geduld – tot alles klaar is.

December 14, 1968

(Moeder leest drie verschillende versies van een boodschap die ze wil geven voor de opening van de school. Daarna kiest ze de eerste.)

Ze kwamen achtereenvolgens. Het is de ervaring die ik op dat moment had:

"Als iemand in de Waarheid leeft, is hij boven alle tegenstrijdigheden."

De andere twee kwamen daarna:

"Leven in de Waarheid betekent boven alle tegenstrijdigheden staan."

Toen:

"Wie in de Waarheid leeft, staat boven alle tegenstrijdigheden en alle tegenstellingen."

Het is hier volkomen stil (*gebaar naar het voorhoofd*); ik draai me gewoon om (*gebaar omhoog*) en wacht, en ik denk wat het eerst komt is het zuiverste, dat wil zeggen, het minst vermengd met activiteiten; daarna is het alsof het hier in de atmosfeer vermengd is met mentale trillingen.

* * *

Ik heb een telegram ontvangen van P.L.

Oh!

Hij stond op het punt om naar Spanje te vertrekken om een "opiniepeiling" te houden over de hervormingen van de kerk, en hij schreef me net: "Ik heb een vreselijke ervaring gehad, die, met Sweet Mother, gelukkig eindigde. Bij mijn terugkomst uit Spanje zal ik je vertellen wat er is gebeurd."¹²³

¹²³ Zie verder het gesprek van 25 december.

* * *

(Daarna luistert moeder naar Satprem die een andere Playground Talk uit 1953 voorleest.)

Welk jaar is het?

1953.

Oh, wat heb ik gekletst! *(Moeder lacht)* Hoe dan ook...

Maar in feite was het geen geklets: u liet Kracht op die kinderen regenen. Dat was het.

Het is bedoeld voor kinderen.

Ja, maar er was al die Kracht die je op ze uitstortte... Dat is wat ze nu missen.¹²⁴

(Moeder blijft stil)

December 18, 1968

(Over de Engelse vertaling van het gesprek van 23 november 1968, dat Satprem Moeder toestemming gaf voor publicatie in "Notes on the Way.")

Mensen zullen verbijsterd zijn!

Maar Moeder, als ze met een beetje begrip lezen, zullen ze begrijpen dat het een centrale ervaring is.

Het IS een centrale ervaring.

Het is nogal merkwaardig.... Het lichaam heeft dat Bewustzijn niet verlaten - de twee zijn er tegelijkertijd, en als het andere [gewone] bewustzijn slechts twee minuten stopt, is het er.

Er zijn mensen die volgen.

¹²⁴ Moeder heeft die Kracht uitgegoten tijdens acht jaar Playground Talks....

Zijn die er?...

Om eerlijk te zijn, het is mij allemaal hetzelfde!

December 21, 1968

Er is de afgelopen dagen veel gebeurd, heel veel.... Maar dat is genoeg!
(Moeder heeft net geluisterd naar een gesprek dat in het volgende Bulletin wordt gepubliceerd).

Heb je iets te zeggen?... wat?

Iemand (niet ik) heeft een vraag gesteld. Het lijkt erop dat het "typisch" is voor de vragen die mensen stellen na het lezen van je "Notities".... Wilt u het weten?

Het moet weer iets zijn...

Ik zal het je voorlezen: "Terwijl ze haar ervaringen van afgelopen augustus en september beschrijft, verwijst de Moeder naar de 'uitsluiting van het denkvermogen en het vitale.' Waarom moeten ze worden geëlimineerd voor een snelle en effectieve transformatie van het lichaam? Werkt het supramentale bewustzijn er niet ook op in?"

Zeker, het werkt! Het werkt AL, al een hele tijd. Het is omdat het lichaam gewend is (was) om het vitale en vooral het denkvermogen te gehoorzamen, dus het is om zijn gewoonte te veranderen, om het alleen het hogere Bewustzijn te laten gehoorzamen. Daarom. Het is om dingen sneller te laten gaan. Bij mensen werkt Dat via het denkvermogen en vitale – en zoals ik al zei, is het op die manier veiliger. Als ervaring is het nogal riskant, maar het zorgt ervoor dat dingen aanzienlijk sneller gaan, omdat je normaal gesproken via die twee op het lichaam moet inwerken, terwijl op die manier, als ze er niet zijn, Dat direct handelt. Dat is alles.

Als het om vragen gaat, is deze onschuldig.

Het proces is niet aan te raden! Elke keer dat ik de kans krijg, zeg ik het: mensen moeten zich niet inbeelden dat ze dat zouden moeten proberen (ze konden het niet, maar dat maakt niet uit), het is niet aan te

raden. Men moet de tijd nemen die nodig is. Maar dat was vanwege het aantal jaren... om dingen sneller te laten gaan.

(stilte)

Het vreemde is dat er allerlei demonstraties zijn van de natuurlijke neiging van het lichaam (ik veronderstel dat het niet voor alle lichamen hetzelfde is: het hangt af van de manier waarop het is gebouwd, dat wil zeggen, vader, moeder, voorgangers, enzovoort), een demonstratie van het lichaam dat aan zichzelf wordt overgelaten. Deze heeft bijvoorbeeld een soort verbeelding (het is iets vreemds), een dramatische verbeelding: het voelt voortdurend dat het rampen leeft; en dan, met zijn geloof, dat daar blijft, wordt de ramp omgezet in een realisatie; dat soort dingen, absurd. Dus voor een tijdje wordt het aan die verbeelding overgelaten (dat is wat er de afgelopen dagen is gebeurd), en als het voldoende moe is van die idiote activiteit, bidt het, weet je, met al haar intensiteit bidt het dat het ophoudt! Onmiddellijk, hup! het gaat gewoon zo (*omkeergebaar*), het draait in één klap om, en het lichaam is in een beschouwing (niet ver weg, heel dichtbij) van deze wonderbaarlijke Aanwezigheid die overal is.

Het gaat zo, en zo (*Moeder draait abrupt twee vingers om*): het kost geen tijd, er is geen voorbereiding of iets, het gaat hup! hup! zo (hetzelfde gebaar), alsof het de domheid van het lichaam wil laten zien. Het is iets volkomen idiots, als een feitelijke demonstratie van de domheid van het lichaam dat aan zichzelf is overgelaten, en dan van dit wonderbaarlijke Bewustzijn dat komt en waarin alles verdwijnt als... iets dat geen consistentie heeft, geen realiteit - het verdwijnt. En als een demonstratie dat het niet alleen in de verbeelding zit, maar in het FEIT: een demonstratie van de Kracht die aan het werk is voor deze hele... ijdele droom van het leven zoals het is (wat, voor het bewustzijn van dit lichaam, iets, dat zo angstaanjagend is, is geworden), om het te veranderen in een wonder, zoals dat, gewoon door het bewustzijn om te draaien.

De ervaring wordt herhaald in elk detail, elk veld, als een demonstratie door feiten. En het is geen "lang proces" van transformatie: het is alsof iets in één keer omdraait (*Moeder draait twee vingers om*), en in plaats van lelijkheid, onwaarheid, horror, lijden en al dat soort dingen te zien, leeft het lichaam plotseling in gelukzaligheid. En alle dingen zijn hetzelfde gebleven, niets is veranderd, behalve het bewustzijn.

Dus blijft de vraag (dit is iets wat nog moet komen, het komt waarschijnlijk): hoe is de ervaring om zichzelf materieel uit te drukken?... Voor het lichaam zelf is het volkomen duidelijk: voor, laten we zeggen, een uur, of twee, of drie, leed het veel, heel ellendig (geen moreel lijden: een volledig fysiek lijden), dan plotseling, brrff! alles weg.... Het lichaam is blijkbaar hetzelfde gebleven (*Moeder kijkt naar haar handen*), in haar uiterlijk, maar in plaats van een innerlijke wanorde die het laat lijden, is alles goed, en is er een grote vrede, een grote rust - alles is goed. Maar dat is voor ÉÉN lichaam - hoe werkt dat op anderen?... Het begint de mogelijkheid in andere bewustzijnen waar te nemen. Op het morele niveau

(dat wil zeggen, het niveau van houdingen, karakter, reacties) is het heel zichtbaar; zelfs soms op het fysieke niveau: iets verdwijnt plotseling – zoals we de ervaring hadden toen Sri Aurobindo een pijn zou wegnemen (*Moeder laat een hand van het subtiele fysieke zien die komt en de pijn wegneemt*), we zouden ons afvragen... "Ah!" Weg, verdwenen, zo. Maar het is niet constant, niet algemeen, het is alleen om te laten zien dat het zo kan zijn door het feit dat het in het ene of het andere geval gebeurt – om te laten zien dat dingen ZO KUNNEN zijn.

We zouden het zo kunnen stellen: het lichaam heeft het gevoel ergens in opgesloten te zitten – opgesloten, ja – opgesloten alsof het in een doos zit, maar het kan erdoorheen kijken; het ziet en kan ook een actie (hoewel beperkt) DOOR iets dat er nog steeds is en dat moet verdwijnen. Dat "iets" geeft een gevoel van gevangenis. Hoe kan het verdwijnen?... Dat weet ik nog niet.

Er moet een relatie worden gevonden tussen het bewustzijn in ÉÉN lichaam en het bewustzijn van het geheel. En de mate van afhankelijkheid, en de mate van onafhankelijkheid; dat wil zeggen, in hoeverre het lichaam kan worden getransformeerd in haar bewustzijn (en, noodzakelijkerwijs als gevolg daarvan, in haar verschijning), hoe het kan worden getransformeerd zonder... zonder de transformatie van het geheel – hoe ver? En in hoeverre is de transformatie van het geheel noodzakelijk voor de transformatie van het lichaam? Dat moet nog worden ontdekt.

(*stilte*)

Als ik alles moest vertellen, zou het uren duren...

Maar deze "doos" waar u naar verwijst, is een universele doos.

Ja!

Ik heb vaak de indruk gehad dat al die zogenaamde menselijke of "natuurlijke" wetten slechts een immense morbide verbeelding zijn die collectief is vastgelegd - dat is de doos.

Ja, dat is het! Dat klopt.

Dus hoe dan...?

Ja, in hoeverre kan een individueel licht daarop inwerken?... Daar zit het probleem.... Ik weet het niet.

(*stilte*)

De visie is heel duidelijk over de collectieve vooruitgang (ons ervaringsveld is de aarde) die heeft plaatsgevonden op aarde; maar als we teruggaan naar het verleden, lijkt het erop dat er nog steeds een enorme tijd nodig is

voordat het geheel klaar is om te veranderen.... Toch is er bijna een belofte dat... er een abrupte verandering zal zijn – wat in ons bewustzijn wordt uitgedrukt als een "afdeling", een actie die "plaatsvindt": iets dat tot nu toe niet handelde en dat begint te handelen (zo wordt het uitgedrukt in ons bewustzijn).

We zullen zien.

Wat het lichaam zelf betreft, is er een groeiende ervaring, dat wil zeggen, steeds preciezer, TEGELIJKERTIJD van zijn kwetsbaarheid (extreme kwetsbaarheid: een kleine beweging kan een einde maken aan zijn huidige bestaan), en tegelijkertijd – beide tegelijk, gelijktijdig – het gevoel van een eeuwigheid! het gevoel van eeuwig bestaan. Beide tegelijk.

Het is echt een overgangperiode!

(stilte)

Een of twee keer, toen haar... wat we haar "angst van het weten" zouden kunnen noemen, heel intens was, toen het het volledige gevoel van de Aanwezigheid had - het gevoel van de Aanwezigheid overal, binnenin, overal (*Moeder raakt haar gezicht en handen aan*) - vroeg het zich af hoe (niet eens waarom, geen enkele nieuwsgierigheid), HOE KOMT de huidige wanorde? Nou, toen dat heel intens was, heel intens, kreeg het een of twee keer de indruk: als dat eenmaal is gevonden, betekent het onsterfelijkheid.

Dus het duwt voortdurend, duwt zo om het geheim te grijpen; je voelt dat je het op het punt staat te vinden, en dan... Dan is er een soort stilte in het streven: vrede, vrede, vrede.... Je weet wel, een of twee keer de indruk: "Ah! Het gaat begrepen worden" ("begrepen", dat wil zeggen, GELEEFD; het wordt niet "begrepen" met de gedachte - geleefd), en dan... (*gebaar van ontwijken*). En een Vrede die naar beneden komt.

Maar de indruk: "Het zal voor morgen zijn." Maar "morgen"... wat morgen? - Niet morgen op onze schaal.

We zullen zien.

Maar de ervaringen zijn ontelbaar, met alle aspecten. Het zou uren duren om te vertellen - zelfs dan voel je altijd dat spreken, ja, iets vervormt. Het is niet meer zo eenvoudig, niet meer zo mooi, niet meer zo duidelijk. Het wordt ingewikkeld.

Het lichaam heeft absoluut prachtige momenten - en UREN van angst. En ineens, een prachtig moment. Maar dat moment kan niet worden uitgedrukt.... Als we de mate van ontwikkeling moeten beoordelen op basis van de verhouding van de tijd, nou... het prachtige moment duurt een paar minuten, en er zijn uren van angst. Er zijn zelfs uren van lijden. Dus als je

op basis daarvan de verhouding beoordeelt, is er nog een heel, heel lange, extreem lange weg te gaan....

Maar wat kunnen we doen? We kunnen alleen maar doorgaan, dat is alles.

December 25, 1968

Ik ontmoette X.¹²⁵

Oh!

Ja, toevallig. Ik had niet de bedoeling hem te zien, toen vergat ik dat hij hier was en liep langs zijn straat. En hij stond voor zijn deur. Ik ging niet terug, ik ging hem zien.

Wat zei hij tegen je?

Aardig... Maar ik had het gevoel dat wat er in het verleden was geweest, er niet meer was.... Ik had altijd de indruk van een blauw licht om hem heen (dat was mijn indruk in het verleden), maar ik had niet dat gevoel van macht of kracht....

Misschien was het iets dat jij daar had neergezet? Ik vroeg me af.... Want de indruk die ik van hem had VIA JOU was veel beter dan hij is, veel meer superieur aan wat hij is. Dus ik vroeg me af of die macht NIET OP DAT MOMENT kwam omdat het nodig was om je uit je moeilijkheden te trekken.

En ik voerde twee of drie "tests" met hem uit. Hij pochte bijvoorbeeld dat hij me al het geld kon geven dat ik nodig had; dus ik zei tegen hem: "Ik heb het nodig; laat het komen." (Hij sprak over "lakhs en lakhs, crores van roepies."¹²⁶) Ik zei: "Heel goed, ik heb dit heel hard nodig, laat het komen." – Het kwam nooit.... Begrijp je, ik voelde dat hij had opgescheept over zijn krachten. Hij had daar geleefd (en leeft nog steeds) te midden van een vrij primitieve bevolking die verbaasd was over de minste uiting van macht; hij was gewend om te worden beschouwd als een vrij "machtig en superieur wezen," en zodra hij in contact kwam met ons en met mensen die gewend waren aan Sri Aurobindo's visioenen en aan het zijn in een andere wereld dan deze puur vitale wereld, bevond hij zich behoorlijk op drift.... Hij bleef

¹²⁵ Een Tantricus die Satprem in het verleden volgde.

¹²⁶ Eén lakh = honderdduizend; één crore = tien miljoen.

drie jaar weg, denk ik, of twee jaar. Hij komt voor zijn verjaardag (ik zie hem op de 29ste), maar de laatste keer dat ik hem meditatie gaf, was het... nou ja, er zijn heel veel en heel veel van zulke mensen in India. Hij heeft een kracht die alleen in een heel gewoon levend wezen werkt. En niets echt superieur.

En wat betreft de kwaliteit van het zicht, was er een heel merkwaardig verhaal. K.'s moeder was hierheen gekomen met een getrouwde dochter die net haar zoon had verloren (een jongeman die plotseling stierf). Ze kwamen hierheen, ze was erg ongelukkig, en toen ze bij mij kwam, zag ik haar zoon in haar eigen atmosfeer. Ik vertelde haar: "Uw zoon is bij u. Als u de ware houding hebt, kunt u met hem in contact komen en zijn aanwezigheid daar." Ze vertrok van hier, ging naar X, en zoals ze altijd doet, vroeg ze hem wat hij wist over haar zoon. X vertelde haar gezaghebbend: "Uw zoon is naar een herder gegaan..." Dus vanzelfsprekend heeft ze alle vertrouwen in mij verloren, omdat ik haar dingen niet met een dogmatische autoriteit vertel, terwijl hij zo sprak, met zekerheid; dus ze voelde zeker dat hij gelijk had!... Er is misschien een klein deel van haar zoon dat in een herder (!) is gegaan, ik heb geen idee; wat ik zag was het psychische deel. Maar ze heeft alle vertrouwen verloren, ze is nooit meer bij me langsgekomen. Dus dat is lastig. Het bewijst dat hij behoorlijk opgesloten zit in zichzelf en in zijn eigen conceptie.

Maakt niet uit.....

Heeft hij je niet gevraagd of je doorging met je puja's?

Nee, niets. Hij begreep dat het voorbij was.

(stilte)

En toen... U weet dat ik van alle kanten heb geprobeerd om Sri Aurobindo gepubliceerd te krijgen [in Frankrijk], met name The Human Cycle. Eindelijk kreeg ik een brief van een zekere J.B., die schrijft: "Al lang vraagt een uitgever (F.) mij om een verzameling te maken in zijn uitgeverij. Ik dacht aan een paar boeken, voornamelijk buitenlandse, gegroepeerd rond een titel als 'Op weg naar de spirituele mutatie' en gericht op de huidige onderzoeken, individueel en onhandig, vaak gevaarlijk, maar oprecht en ondernomen in een geest die heel anders is dan die van de vorige generatie, de geest van een bepaalde jongeren met wie ik in contact sta. Het idee is om deze 'jongeren' te laten zien dat hun pogingen en aspiraties legitiem zijn, zelfs als ze die hebben ontdekt door drugs, omdat in veel gevallen alleen drugs hen los hebben kunnen maken van de cartesische rationalistische basis, om hen ervaringen voor te leggen die, op zijn minst, positief zijn, en om hen richtingen en modellen te bieden. Met andere woorden, het aspect van amateurisme en exotisme dat in Z [een andere uitgever] te vinden is, zou hier worden vervangen door een praktische en technische kant, wijd open voor alle spirituele onderzoeken, wat ze ook mogen zijn, voor alle behoorlijk gecontroleerde 'meta-psychische' experimenten,

serieuze psychedelische experimenten (ik heb bijvoorbeeld T. Leary in gedachten), nieuwe theologieën... Natuurlijk zou er ruimte zijn, een belangrijke plaats, voor de oosterse onderneming. Kortom, het zou alle onderzoeken en pogingen omvatten om dat soort korset open te breken waarbinnen de westerse geest al zo lang in cirkels ronddraait. Dat sluit, integendeel, bepaalde wetenschappelijke werken - van zuivere wetenschap - helemaal niet uit, waarin, uit intrinsieke noodzaak, dit cartesianisme al op een bijzondere manier is geschokt. Natuurlijk zou dat alles een nogal slecht gesorteerde achtergrond vormen voor Sri Aurobindo's gedachtegoed, een achtergrond die u als onwaardig zult beschouwen.... De geplande Collectie zou "Spirituele Avonturen" genoemd genoemd kunnen worden.

We kunnen het proberen.

Te midden van dat alles?

Het maakt niet uit. We kunnen het proberen.

Omdat het mensen kan raken, begrijp je, dat is wat belangrijk is. We kunnen het proberen.

* * *

Eindelijk is er een brief van P.L. "...Mijn verblijf in Spanje duurde langer dan ik had gedacht....

Vertel Lieve Moeder dat ik mijn strijd en mijn inspanning voortzet, dat ze me overal volgt en dat haar bescherming mijn steun is. Ik zal je vertellen over mijn ervaring. Ik ging een weekendje naar de zee, waar ik een heel mooi klein appartement heb.... Daar mediteer ik en ga ik opnieuw door alle leringen van Moeder door mezelf onder te dompelen in Het Goddelijke Leven en de Vragen en Antwoorden. Ik stak een wierookstokje aan. Plotseling brak mijn hele lichaam uit in hevig zweet en begon er een afschuwelijke strijd. Als ik religieuze termen van vóór mijn Ashram ervaringen zou mogen gebruiken, zou ik zeggen dat alle verleidingen van Sint Antonius op me neerkwamen om me spiritueel te vernietigen en te verbrijzelen. Eerst een wanorde, een heel diepe nood van hulpeloosheid: Wat is het nut van mijn leven? Wat doe ik? Waarom leef ik? Mijn inspanningen zijn nutteloos.... Toen was er de aantrekkingskracht van de vrouw, die mijn continentie belachelijk kwam maken.... Alles werd in twijfel getrokken: waarom en nog meer waarom deden mijn hoofd barsten. Daarna kwam de machtsovername: waarom heb je de hoop om bisschop te worden opgegeven? Glorie zou naar je toe zijn gekomen.... Dan het verlangen naar geld.... Alles in een macabere en tegelijkertijd aantrekkelijke carrousel. Uiteindelijk totale eenzaamheid... door iedereen verlaten, iedereen was weg: mijn vrienden, mijn connecties in het Vaticaan, mijn familie, jullie allemaal. Hoeveel tijd ging er voorbij? Ik weet het niet. Toch denk ik

dat ik een heel zacht stemmetje hoorde... (maar ik was zo zwak dat ik niet kan zeggen of het waar was) dat tegen me zei: 'Ween niet, ik ben bij je. Als ik bij je ben, zijn anderen overbodig, en als jij zonder mij bent, kunnen anderen je niet helpen....' Ik bleef in een leegte... de hele nacht ging voorbij. 's Ochtends, de zonneshijn, alles was zo mooi! Toen ik terugkwam in het huis in Rome, werd mij verteld dat ik was getransformeerd! Dus daar."

Ik zei dat inderdaad tegen hem ["Ik ben bij je"].

Occult gezien zijn die mensen erg bekwaam.

Ik had minstens twee dagen achter elkaar het gevoel dat hij in grote moeilijkheden zat.

Ik dacht dat het de "anderen" waren die hem moeilijkheden bezorgden....

Ik zei het niet met die woorden ["Ik ben bij je"], want ik zeg nooit "ik ben", maar het bewustzijn was als volgt: "De Heer is bij je." Alleen kan ik het niet met woorden zeggen, want voor hen komt hun hele religie terug zodra je over "God" spreekt. Het was het FEIT van het bewustzijn dat ik op hem legde. Maar je kunt hem vertellen dat het precies is wat ik hem wilde zeggen. Het nam die uitdrukking in hem op omdat ik in hem de andere kant van het leven vertegenwoordig.

Het is goed, het is precies wat ik hem wilde laten voelen.

December 28, 1968

(Na het luisteren naar de muziek die Sunil voor het nieuwe jaar componeerde.)

Vond je het leuk?

Het is heel mooi, heel krachtig.

Is het niet! En het creëert een sfeer.

Normaal gesproken speel ik wat muziek voor hem, en hij componeert ervan, maar deze keer speelde ik niet, dus nam hij een paar oude stukken van mij; daarmee maakt hij contact en componeert.

Er is een Amerikaanse muzikant hierheen gekomen, en ik heb hem naar Sunil gestuurd (hij is pianist). Hij zei dat hij daar, in Amerika, wat muziek van Sunil had gehoord, en in het begin zijn mensen een beetje verbijsterd, maar dat ze, als ze het een paar keer hebben gehoord, behoorlijk enthousiast worden.

Wat mij betreft, ik vind dat het een sfeer creëert: het BRENGT een sfeer NEER.

En de menselijke stem is heel mooi, goed gemengd.

* * *

(Dan luistert moeder naar het gesprek van 21 december: de "universele doos.")

Het gaat door, dag na dag na dag.

En hetzelfde gebeurt nooit twee keer: of het is een andere plek in het lichaam die de ervaring heeft (een andere activiteit, een andere beweging in het lichaam), of het is een onopgelost detail, of anders... Er is een heel veld – een enorm veld – van studies en observaties, precies over de relatie met andere lichamen en de mate waarin dit lichaam voor andere lichamen werkt. Het is heel interessant – oh, heel interessant! Omdat dat allemaal plaatsvindt zonder tussenkomst van gedachten. Dus het lichaam heeft een sensatie of een ervaring, of het neemt een stoornis waar, of... en het handelt daarop; dan, na een tijdje, merkt het dat het niet over zichzelf gaat, het is een ander [lichaam]. Zo handelt het.

Dat lijkt allemaal nog steeds in een beperkt veld te zijn, maar ik weet niet zeker of het niet veel algemener is. De hele tijd (bijna de hele tijd) lijkt er een tussenkomst van de psyche te zijn, alsof de psyche het lichaam laat herinneren (ik weet niet hoe ik het moet zeggen), het lichaam laat herinneren aan haar universaliteit, en alsof het niet alleen voor zichzelf is dat het lichaam bewegingen van bewustzijn uitdrukt – de bewegingen van het hogere Bewustzijn dat het uitdrukt: het effect is algemeen.

Dat zullen we weten. Dat zullen we allemaal weten... later, in...

Maar het lichaam heeft een vreemd gevoel, echt vreemd, dat het net zo groot is als de aarde, zelfs nog groter (het kan niet worden uitgedrukt, want dat is niet de juiste manier om het te zeggen), maar er is zoiets als dit: een soort innerlijke identiteit die zichzelf uitdrukt op het vlak... *(Moeder zoekt naar woorden)*... In het hogere Bewustzijn heeft het effect. Ik weet niet hoe ik het moet zeggen.

En in dat bewustzijn is het vreemde het belang van één minuut, wat voor ons bewustzijn niets is – daar heeft het een belang... In één minuut kan er iets... algemeen gedaan worden. Natuurlijk zijn alle woorden stom, maar zo is het. Eén minuut.

In één minuut... Tot het punt dat het lichaam waarneemt dat één minuut als deze (*Moeder draait twee vingers lichtjes om*) een overwinning is; en één minuut als die (*Moeder draait haar twee vingers de andere kant op*) een catastrofe is. En niet alleen voor zichzelf (voor zichzelf is het op kleine schaal en geconcentreerd, het is niet hetzelfde), maar het is algemeen.

Het is een observatie die vandaag begon (urenlang, weet je), en vrij acuut. Maar het is nieuw – nieuw in zijn ASPECT; het is de voortzetting van alles wat voorafging, maar in het aspect dat het heeft aangenomen, is het volledig nieuw. Met andere woorden, het lichaamsbewustzijn kan zich er op een nieuwe manier bewust van worden.

Dat is allemaal een benadering. Na een tijdje zal het misschien preciezer zijn.

Het is de kwaliteit van de tijd die verandert.

Er is een soort intensiteit van bewustzijn die de waarde van de tijd verandert (ik weet niet hoe ik het moet zeggen).

Het is een begin.

We zullen zien.

Dat is allemaal niet goed uitgedrukt, maar hoe zou het uitgedrukt moeten worden? Ik weet het niet. Later, misschien.

Dus ik zie je volgend jaar, op de allereerste dag van het jaar.

Op woensdag?

Ja, het is de eerste dag van het jaar! (*Moeder lacht met ondeugende vreugde*).

